

2008. SZEPTEMBER 3., SZERDA

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 09:00-kor nyitják meg.)

2. A grúziai helyzet (állásfoglalásra irányuló indítványok betérjesztve): lásd a jegyzőkönyvet

3. Anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása - Anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása (a 76/768/EGK, a 88/378/EGK, az 1999/13/EK, a 2000/53/EK, a 2002/96/EK és a 2004/42/EK irányelv módosítása) - Anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása (648/2004 EK rendelet módosítása) (vita)

Elnök. – Az első napirendi pont a közös vita

– Amalia Sartori jelentéséről a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében az Európai Parlament és a Tanács az anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása, valamint a 67/548/EGK irányelvet és az 1907/2006/EK rendeletet módosító rendeletére irányuló javaslatról (COM(2007)0355 - C6-0197/2007 - 2007/0121(COD)) (A6-0140/2008),

– Amalia Sartori jelentéséről a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében a 76/768/EGK, a 88/378/EGK, az 1999/13/EK tanácsi irányelvek, a 2000/53/EK, a 2002/96/EK és a 2004/42/EK irányelvek módosításáról (azoknak) az anyagok és keverékek besorolására, címkézésére és csomagolására vonatkozó .../.../EK rendeletben való egységesítése céljából, valamint a 67/548/EGK irányelv és az 1907/2006/EK rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2007)0611 - C6-0347/2007 - 2007/0212(COD)) (A6-0142/2008), és

– Amalia Sartori jelentéséről a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében a 648/2004/EK rendeletnek az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról, valamint a 67/548/EGK irányelv és az 1907/2006/EK rendelet módosításáról szóló .../2007/EK rendelethez való igazítása érdekében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2007)0613 - C6-0349/2007 - 2007/0213(COD)) (A6-0141/2008).

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először kollégám, Dimas biztos nevében is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Sartori asszonynak e nehéz javaslaton végzett alapos munkájáért. Az ő kemény munkája tette lehetővé a Tanáccsal való megállapodást már az első olvasatban, amit a Bizottság örömmel üdvözlöl. Most újra vegyi anyagokról és az embereknek és a környezetnek azok lehetséges veszélyes hatásaitól való védelméről tárgyalunk.

A vegyi anyagok kérdése nem pusztán európai probléma vagy európai monopólium. Vegyi anyagokat világszerte előállítanak, kereskednek azokkal, és használják azokat, és az alkalmazásukkal kapcsolatos kockázatok a világon mindenütt ugyanazok. Ezért ésszerű, hogy igyekeztünk létrehozni egy globális rendszert e veszélyek leírására és címkézésére. Az a jogszabály, amelyet ma elfogadunk, alapot teremt ahhoz, hogy a potenciálisan veszélyes vegyi anyagokat globálisan egységes környezeti, egészségi és biztonsági információ kísérje.

Az egészség- és környezetvédelem csak akkor válik átláthatóvá és az egész világon összehasonlíthatóvá, ha a vegyi anyagok veszélyeinek megállapítására és ennek megfelelő címkézésére egységes mértéket alkalmaznak. Nem becsülhetjük alá ennek a gazdasági előnyeit. Az európai vállalkozások pénzt takaríthatnak meg, mert nem lesz szükség a vegyi anyagok veszélyességének a különféle országokban eltérő kritériumok és eltérő rendszerek szerinti értékelésére. A vegyi anyagok professzionális felhasználóinak és a fogyasztóknak az egész világon is a javára válik ez a harmonizáció. A vegyi anyagok felhasználóinak már nem kell

megismerkedniük több különféle rendszerrel ahhoz, hogy megtudják, az egy vegyi anyag milyen veszélyt jelenthet.

Az előadó által beterjesztett kompromisszum kiegyensúlyozott, és figyelembe vesz különösen olyan kérdéseket, mint a megvalósíthatóság és a rendelkezések egyértelműsége. Bár a társjogalkotók által javasolt módosítások száma nagy, azok lényeges módon nem változtatják meg a Bizottság eredeti javaslatának alap gondolatát vagy alapvető struktúráit. Ezért a Bizottság el tudja fogadni ezeket a javaslatokat. Már amikor a javaslatot előkészítettük, a Bizottság gondolt arra, hogy az emberi egészség és a környezet jelenlegi nagyon magas szintű védelmét változatlanul hagyja. Nagy öröm számomra, hogy a Parlament és a Tanács osztja ezzel kapcsolatos alapelvünket. A Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti szoros és konstruktív együttműködés igencsak javára vált a tárgyalási folyamatnak, és amint már elmondottam, ez azt jelenti, hogy el tudjuk fogadni a Sartori asszony által javasolt összes kompromisszumot.

Amalia Sartori, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amint már emlékeztettem a biztost, az elmúlt hónapokban ismételtén foglalkoztunk a vegyi anyagok és keverékek osztályozásának, címkézésének és csomagolásának kérdésével, azzal a rendszerrel, amely rövidítésével „GHS”-ként vált ismertté, és amelynek én vagyok az előadója.

Ezen okból ahelyett, hogy a dosszié technikai részleteit tárgyalnám ismét, szeretném azzal kezdeni, hogy köszönetet mondok kollégáimnak és az árnyékelőadóknak, akikkel együtt dolgoztam egy konstruktív és rendkívül kielégítő párbeszéd létrehozásán, ami kiterjedt együttműködésre és nyitottságra épült. Külön szeretném megköszönni mindenkinek a támogatását és az irántam mutatott bizalmat. Ez elegendő támogatást adott nekem ahhoz, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott tárgyalások sikeresen végződjenek.

Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani az illetékes bizottsági vélemények szerkesztőinek – Laperrouze asszonynak az Ipari, Kutatási és Energetikai Bizottságból és Schwab úrnak a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságból –, akik a kibővített együttműködési eljárás keretében működtek közre. Az e két bizottság által elfogadott vélemény ténylegesen kiegészítette és bővítette a javaslatot, hatékonyabbá, és a végfelhasználók számára könnyebben érthetővé tette: ezeken én a fogyasztókat, a vállalkozásokat, a szakmai szervezeteket, a felügyeleti hatóságokat és a tagállamokat értem. Szeretném megemlíteni a parlamenti tisztviselőket és a képviselőcsoportok tagjai által végzett kiváló munkát, ők segítettek bennünket, valamint a Bizottság és a Tanács képviselőit.

Az elmúlt néhány hónapban végzett munkánk arra irányult, hogy minimálisra csökkentsük a módosítások számát, és a konkrét megegyezésekkel kapcsolatban konszenzust érjünk el. A többi intézménnyel folytatott háromoldalú technikai tárgyalások után két hónappal kielégítő kompromisszumos csomagot értünk el a Tanáccsal, amit a COREPER június 27-én hagyott jóvá, és ami – feltéve, hogy a mai szavazás sikeres – lehetővé teszi, hogy azt már első olvasatban lezárjuk.

Ezzel az új jogszabállyal egyrészt fenn kell tartanunk a nemzetközi szinten vállalt kötelezettségeinket, és így biztosítanunk, hogy az ENSZ GHS összhangban álljon saját jogszabályaink tartalmával, és másrészt, meg kell felelnünk a saját jogszabályunkban, a REACH-ben már létező határidőknek.

Ezzel az új szabályozással egyszerre tudunk nagyobb fokú védelmet biztosítani az ilyen anyagok felhasználóinak, és javíthatjuk vállalkozásaink versenyképességét és hatékonyságát. Az új szabályok alapján, amelyek azonosak az egész világon, az egyes országok nem tekinthetik majd ugyanazon terméket többé vagy kevésbé veszélyesnek, mint más országok. Ez idáig ez nem így volt. Ez nemcsak illogikus, hiszen ugyanaz az anyag ugyanazon kockázatokat hordozza függetlenül attól, hogy hol van, de nagyon veszélyes az is, amikor ezeket a termékeket az egyik ország egy másikba exportálja, és végül olyan emberek használják fel, akiknek fogalmuk sincs az általuk használt termék veszélyeiről.

Ezért úgy vélem, hogy az ágazat felhasználói és munkavállalói számára, különösen a rendkívül nagyszámú kis- és közepes vállalkozás esetében javaslatunk hatékony válasz nemcsak valamennyi saját polgárunk és az összes európai, hanem az egész világ népei számára is.

Anne Laperrouze, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság véleményének szerzője. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is gratulálni szeretnék Sartori asszonynak, az előadónak és a többi képviselőcsoport árnyékelőadóinak. Úgy vélem, hogy a munka, amit elvégeztünk, bár a 2000 oldalnyi szöveggel nem volt könnyű dolgunk, valódi előrehaladást hozott.

Először az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében szólok, amelynek véleményét én fogalmaztam meg, és ezután beszélék majd képviselőcsoportom nevében.

Az ipari bizottság különféle módosításokat fogadott el, ezek közül a legfontosabbakat röviden megemlítem.

Figyelembe kellett venni a kkv-k helyzetét: ők kifejezték érdeklődésüket az ügy iránt a Bizottság előkészítő konzultációja során. A 360 vállalat közül a 250 munkavállalónál kevesebbet foglalkoztatók 45%-a reagált a Bizottság által 2006. augusztus 21. és 2006. október 21. között megtartott online konzultációra.

Bizottságunk nyomatékosan kívánt rávilágítani arra a tényre, hogy a szükséges tájékoztatás biztosítása mellett a GHS célja a fogyasztók és a környezet védelme. A bizottság felhívta a tagállamokat, hogy vezessenek be olyan eljárást, amely segíti a szállítókat, különösen a kkv-kat bizonyos termelő ágazatokban, hogy meghatározhassák az ilyen anyagok és keverékek helyes osztályozását, címkézését és csomagolását.

Bizottságunk ugyancsak nagy hangsúlyt fektetett a REACH-csel való összhangra, és ezért a súlyalapra vonatkozó módosításokat nyújtott be.

Végezetül, és nem csak azért, mert el kívántuk kerülni a csomagolásra vonatkozó jogalkotás megkettőzését, bizottságunk elébe kívánt menni a rendelet előírásainak értelmezése fölötti – ebben az esetben a szállító és a tagállam közötti – jogviták lehetőségének, valamint annak a szükségletnek, hogy olyan eljárás kell, amely biztosítja az osztályozás összehangolt voltát.

Most rátérek az ALDE képviselőcsoportjában betöltött árnyékelőadó szerepemre, és felvázolom megközelítésünk néhány irányelvét.

Természetesen üdvözljük ezt a kezdeményezést. A globális megközelítés teljes egészében összhangban áll az egészség és a környezet hatékonyabb védelmének céljával, miközben lehetővé teszi az e termékekkel folytatott kereskedelmet.

Mivel globális rendszerről van szó, fontos, hogy a jövőbeni rendelet ne vezessen be olyan korlátozásokat az európai vállalkozások számára, amelyek nem vonatkoznak nemzetközi versenytársaikra. Kíváncsi lennék, ha a javaslat összhangban állna a REACH-csel mind az időkereteket, mind a súlyalapú megközelítést, valamint a mellékleteket, nem utolsósorban a VI. mellékletet illetően.

Ami a késztermékekhez csatolt információt illeti, mivel az Európai Bizottság a gyártás utáni elvet választotta, az irányelvnek az információk minőségének és relevanciájának, nem pedig a mennyiségének kell lennie. Képviselőcsoportunk fontosnak tartotta a más információs források létezésének és fontosságának elismerését, különös tekintettel a nem kormányzati szervezetekre és az iparra, de az olyan kommunikációs eszközök fontosságát is, mint például az internet. Az információ egy részének bizalmas voltát is védeni kell. Végezetül, ez a jogszabály nem vezethet az állatkísérletek számának növekedéséhez.

A szoros ütemterv és a mellékletek bonyolultsága miatt emlékeztetek arra, hogy az európai parlamenti képviselők úgy döntöttek, hogy azokat nem módosítják. Ennek az volt a célja, hogy elősegítsék a tárgyalásokat. Ez nagy engedmény volt a Parlament részéről. Ebben az esetben felfigyeltünk azonban arra, hogy az egyik melléklet felveti az azonnali megfelelés és végrehajtás komoly problémáját az érintett iparágak számára.

A VI. melléklet olyan anyagokat sorol fel, amelyek osztályozása harmonizált európai szinten. Hasonló jegyzék azonban már létezik, és az ipar ezt a létező jegyzéket használja a keverékek osztályba sorolásához és címkézéséhez. Amikor azonban ezt átemelték, a jegyzéket módosították, és azt azonnal a GHS hatályba lépésétől alkalmazni kell, pedig a technikai kiigazítások esetében ennek időkerete legalább 18 hónap.

Sok kkv-t aggaszt ez a változás. Lényeges, hogy megállapodásra jussunk a Tanáccsal az első olvasatban, és amint lehetséges, hagyjunk fel a rendelkezések kiadásával, hogy időt adjunk az iparnak és a felhasználóknak az új rendszerhez való igazodáshoz, hogy azt 2008 végére működőképesse tegyük.

Következésképpen arra kérem a Bizottságot, hogy nyújtson be olyan megoldást, amely kellő időt ad az iparnak, hogy megfelelhessen a rendelet előírásainak anélkül, hogy ennek aránytalan hatása lenne.

A tárgyalást követően – a melléklet problémájától eltekintve – a szavazásra bocsátott szöveg számomra jónak tűnik. Én csak néhány kiemelkedő pontra szeretnék rávilágítani. Sokat beszéltünk a PBT-kről. Ezekre nem vonatkozik az ENSZ GHS. A Parlament biztosította az Európai Bizottság egyetértését azzal, hogy igyekszik osztályba sorolásukat az Egyesült Nemzetek szintjén elérni. A Parlament ugyancsak biztosította az „szemet irritáló” kategória osztály áthelyezését az alkategóriákba, ami egyébként kétségtelenül az állatkísérletek számának növekedéséhez vezetett volna anélkül, hogy bármilyen valós értékkel szolgálna. Azt is bejelenthetjük, hogy az emberen folytatott kísérletek végrehajtása kizárólag e rendelet céljára tilos, valamint hogy az ENSZ GHS dinamikus folyamat; létrejött egy mechanizmus, amely lehetővé teszi, hogy az ENSZ GHS változásait az európai GHS is figyelembe vegye. A bizalmasságot kiegyensúlyozott módon védi.

Garantált a REACH-csel való összhang, és a Parlament elfogadta a nulla küszöbértéket a készlethez és a bejelentéshez, bár eredetileg bizonyos termékkategóriára egytonnás küszöbértéket szerettünk volna. Ezt a nulla küszöbértéket azért fogadtuk el, mert a kizárólag K+F céljára szolgáló anyagok és keverékek nem tartoznak a rendelet alkalmazási körébe.

Úgy vélem, jó munkát végeztünk, jó szavazást remélek, és azt, hogy a GHS-t megfelelően alkalmazzák.

Andreas Schwab, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének szerzője. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném elmondani, hogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nagy meglepettségére szolgált a Sartori asszony által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság nevében előterjesztett kompromisszum. Úgy véljük, hogy ezzel a megoldással nagyon jó kompromisszumot és nagyon jó megoldást találtunk az európai belső piac vegyipari vállalkozásai – amelyek legtöbbje globálisan működik – és a fogyasztók számára egyaránt, és hogy nagyon jó kompromisszumot értünk el az érzékeny fogyasztók számára is.

Ez csak az előadók közötti rendíthetetlen baráti együttműködés miatt volt lehetséges. Különösen szeretnék köszönetet mondani Sartori asszonynak azért, ahogyan a tárgyalásokat – a trialógus során is – vezette, mivel végül is kétségtelen, hogy ez kritikus fontosságú volt egy olyan megoldás eléréséhez, amely megfelel mindenki elvárásának.

Elégedett vagyok az eredménnyel, mert úgy vélem, hogy a belső piac és a vállalkozások számára – különösen a vegyipari vállalkozások szempontjából, amelyeknek európai szinten a REACH-csel kapcsolatos tapasztalatai nem voltak 100%-ban pozitívak – a vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének egyetemes harmonizált rendszere (GHS), az Egyesült Nemzetek által létrehozott egyetemes útmutatás igen bürokráciamentesen, a gyakorlathoz igazodva hajtható végre az európai belső piacon. Ez az európai belső piacon azon vállalkozások számára hoz közvetlen versenyelőnyt, amelyek aktívak ezen a piacon, mivel a harmonizált címkézés lényeges előrelépés a meglévő rendelettel összehasonlítva, amely néhány periferikus területen még mindig változó.

Biztos úr, a trialógus tárgyalásai során röviden arról is beszéltünk, hogy az ilyen fogyasztási cikkek szállítására vonatkozó jogszabályokat még nem harmonizálták, és ezért érdemes lenne megfontolni, hogy a jogalkotás fókuszát a következő hónapokban a vegyi anyagok szállítására kellene áthelyeznünk.

Másodszor, helyes volt, hogy nem nyitottuk meg a mellékleteket – itt szeretném támogatni a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportjától Laperrouze asszonyt, akivel kiváló együttműködésnek örvendhettünk –, mert ez lehetővé tette számunkra, hogy megakadályozzuk, hogy a tárgyalás olyaná váljon, mint amit REACH-csel kapcsolatban tapasztaltunk. Bár ez azt jelentette, hogy egyes pontok, amelyeken javítani szerettünk volna, kimaradtak, de utólag vagyunk bölcsek, és valóban ez volt a helyes út.

Ezzel együtt is szeretném kifejezetten támogatni Laperrouze asszony kívánságát, hogy átmeneti határidőt szabjunk meg a VI. mellékletben módosított anyagokra, mert amikor a konzultációt elkezdtük, még nem láthattuk előre, hogy az a megoldás, amelyet választottunk, ezekre nem vonatkozna. Biztos úr, nagyra értékelném, ha válaszában ezt röviden kommentálná.

A vegyi fogyasztási javak felhasználói általában nem ismerik e termékek összetételét. A GHS tárgyalásakor ezért különös fontosságot tulajdonítottunk annak, hogy azt úgy hajtsuk végre, hogy a fogyasztók számára is célszerű legyen. Bár lehetett minden egyes esetet részletesen vizsgálni, találtunk megoldást – legalább a leggyakoribb fogyasztási javakra, mint például a mosóporokra és tisztítószerekre –, amely tudatosítja a fogyasztókban, hogy ezek a termékek milyen mennyiségű vegyi anyagot tartalmaznak, miközben lehetővé teszi számukra, hogy azokat ugyanúgy használják fel a jövőben is, mint ahogyan azt eddig tették.

Talán adhatok önöknek egy példát: a múltban a mosogatószeret csak többliteres nagy palackokban lehetett kapni. Az ilyen termékek gyártásában és felhasználásában alkalmazott egyre inkább környezetbarát technológia lehetővé tette a szükséges mosogatószer mennyiségének lényeges csökkentését, így a konyhákban ma található legnagyobb flakonok legfeljebb 300 vagy 500 ml-esek.

Kétségtelen, hogy e termékekben a vegyi anyagok koncentrációja nőtt, de a fogyasztók számára ez összeegyeztethető a GHS jelenlegi megoldásával, mert tudjuk, hogy az emberek ezeket a termékeket nap mint nap használják, így nem volt szükség arra, hogy túlosztályozzuk őket.

Ez a belső piac számára releváns valamennyi pontot lefed. Köszönöm a figyelmüket.

Guido Sacconi, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, egy olyan helyzetben, mint a jelenlegi, amikor mindannyian egyetértünk, fennáll annak a veszélye, hogy a vitában ismétljük magunkat. A magam részéről csak három nagyon rövid politikai érvet szeretnék elmondani, mivel teljes egészében egyetértek mindazzal, amit képviselőtársaim elmondtak.

Az első természetesen annak az állhatatosságnak az elismerése, amelyet előadónk mutatott kezdettől fogva. Az első értekezletektől kezdve demonstrálta azt a politikai szándékot, hogy a dossziét már első olvasatban lezárjuk, sőt, szinte kényszerített bennünket, hogy ezt tegyük. Mindannyian meg voltunk azonban győződve arról, hogy erre szükség van, ha gyorsan be akarjuk vezetni a jogszabályt, hogy létrejöjjön valamennyi anyag azonnali osztályba sorolása, és valós lépést tehessünk a fogyasztók egészségének és – egyetértek ezzel – a különféle ágazatokban az ilyen anyagokat felhasználó munkavállalók egészségének védelme szigorúbb normáinak létrehozása felé, különösen a nehezebben kezelhető kisvállalkozások összefüggésében.

Másodszor, elkerültük a régi viták újra megnyitásának egyre növekvő veszélyét azokkal a pontokkal kapcsolatban, amelyeket a REACH elfogadásával már nyugvópontra juttattunk, aminek én különösen örültem. Úgy vélem, az a tény, hogy a REACH-et nemzetközi szinten más országok is mércéül fogadják el, és azt modellként alkalmazzák, hogy saját jogszabályukat annak megfelelően igazítsák ki, nagy elégedettségre ad okot.

Az anyagok osztályba sorolására vonatkozó rendelkezéseket, amelyekről most fogunk szavazni, mindenképpen el kell fogadni, és integrálni kell, hogy megfeleljenek az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról szóló fő rendeletnek anélkül, hogy azt új elemekkel egészítse ki.

Végso soron ez azt jelenti, amint ezt valamennyi képviselőtársam tudja, hogy a GHS nem a végső szó az anyagok osztályozásának és címkézésének témájában. Sokat beszéltünk a PDT-ről. Nem felejtethetjük el, hogy ez egy állandó folyamat. Most megvalósítjuk azt, amink van, és osztályozzuk azokat az anyagokat, amelyekre vonatkozóan az ENSZ már elvégezte a kockázatelemzést. Amint új kockázati kategóriákkal és új vizsgálatok eredményeivel rendelkezünk, a GHS-t ennek megfelelően módosítani kell, így ez egy állandó folyamat.

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoportja nevében. – (GA) Elnök úr, a környezet és a közegészség ügye valamennyi polgárt érinti, és ez a jogszabály mindkettőhöz szorosan kapcsolódik. A Parlament megszavazta a most már bevezetett REACH-rendszert, amely védi az emberek egészségét és a környezetet a vegyi anyagok okozta veszélyekkel szemben. A REACH célja annak biztosítása, hogy a gyártók és importőrök a vegyi anyagokat regisztrálják, osztályozzák és engedélyeztessék. A rendszer lényeges része, hogy a vegyi anyagok címkézése révén mindenki megfelelő információhoz jusson.

Én csak dicsérni tudom ezt a jogszabályt és a biztost azért, mert az EU rendszerét egyenlően kezeli az UN GHS-szel (az ENSZ vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének egyetemes harmonizált rendszere). A lakosság a vegyi anyagok veszélyeiről olyan piktogramokból tájékozódhat, amelyek jelzik a robbanás, a tűz, a rák és a mérgezés veszélyét. Amint az országok világszerte elfogadják a GHS-rendszert, ez előnyös lesz az ipar számára. A lakosság pedig jobban bízhat azokban a vegyi anyagokban, amelyek rendelkeznek a jelzésekkel és a meghatározott egyértelmű címkékkel.

Carl Schlyter, a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében. – (SV) Sokat beszélünk arról, hogy magunkhoz ragadjuk a kezdeményezést a klímaváltozással kapcsolatban, de ha valóban holisztikusan közelítenénk meg a környezet ügyét, akkor itt is pontosan lemásoltuk volna az ENSZ-szabályozást. Most áthelyezzük az akut toxicitást az ötödik kategóriába. Miért tesszük ezt? Nos, azon bizarr megfontolásból, hogy egyébként megnőne azoknak az anyagoknak, a száma, amelyeket osztályozni és címkézni kellene. Így a döntésnek semmi köze a környezet vagy az egészségügy logikájához. Nem, nem akarjuk lemásolni az ötödik kategóriát, mert az azt jelentené, hogy az anyagok száma annak ellenére nőne, hogy az egész dolognak az értelme az, hogy legyen egy közös globális szabvány, amely egyszerűbbé teszi a kereskedelem dolgát, és ebben az esetben a környezet védelmét és a fogyasztók tájékoztatását is. Én küzdöttem az akut toxicitás ötödik kategóriájának ismételt bevezetéséért, sajnálatos módon azonban nem jártam sikerrel.

Egy másik dolog, amely mögé álltunk, és amelyet sikerült is keresztülvinni a Tanáccsal együtt, az a 10 kg-os csökkentett osztályozási küszöbértékre irányuló javaslat megakadályozása volt. Szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak a kitartásáért. A Bizottság hozzájárulása is hasznos volt. Ha ez a javaslat átmegy, az rontotta volna a REACH-et. A REACH a vegyi anyagok értékeléséről szól, vagyis arról, hogy kiderítsük, veszélyesek-e, és a vegyi anyagok regisztrációjáról szól. A REACH azonban csak a 30 000 leggyakrabban használt vegyi anyagot értékeli és regisztrálja, azokat, amelyeket a legnagyobb mennyiségben forgalmaznak. A többi 70 000 vegyi anyaggal, amelyet szintén használunk, ez a jogszabály foglalkozik. Emiatt nagyon jó, hogy ezt megtartottuk, és nem határoztunk meg alacsonyabb küszöbértéket arra az esetre, amikor a vegyi

anyagokat osztályozni kell. Ha a javaslat keresztülmegy, a REACH-nek nem lett volna kiegészítése a GHS-ben. Nagyon örülök, hogy ez nem történt meg, és így támogatom ezt.

Annak is örülök, hogy sikerült megakadályoznunk az állatkísérletekkel kapcsolatos kategóriákra történő szükségtelen felosztást, ilyen például a szemirritációs teszt.

E két győzelem birtokában megszavazom ezt a jelentést. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy bár itt és most nem sikerült bevennünk a nagyon veszélyes PBT vegyi anyagokat vagy az értékelés prioritási listáját, legalább olyan szöveget nyertünk, amely kimondja, hogy ezt az ENSZ szintjén fogják elősegíteni, és az bekerül majd az ENSZ rendszerébe. Most azt szeretném, ha a Bizottság valóban keményen dolgozna e cél elérése érdekében, mert az nagyon fontos. Ennek hiányában vegyianyag-politikánk teljesen megbukik. Igen fontos, hogy ezeket a vegyi anyagokat sürgősen felvegyék az ENSZ rendszerébe, mert itt nem tudtuk megtenni az első lépést.

És mi történik a fogyasztókkal? Nem tájékoztatják majd őket a vegyi anyagok veszélyességéről olyan jól, mint ahogyan lehetne, és ez csalódást kelt. De legalább lesz egy tisztességes szabvány és meglesz az az alapvető védelem, ami szükséges a veszélyes vegyi anyagokkal szembeni védekezéshez. Így végül is ez olyan kompromisszum, amellyel senki sem elégedett, de valószínűleg általában ez történik.

Avril Doyle, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – Elnök asszony, a vegyi anyagok megszokott és fontos részei környezetünknek. Bár gyakran nem is gondolunk rá, de vegyi anyagokat minden nap használunk. A modern világ nem tud megenni nélkülük. Frissen tartják az élelmiszerünket, tisztán tartják a testünket, segítik növényeink fejlődését, üzemanyagot jelentenek autóink számára. Ha megfelelően használjuk és kezeljük őket, a vegyi anyagok lehetővé teszik számunkra, hogy hosszabb ideig és egészségesebben éljünk.

Ez a javasolt rendelet, amely kiegészíti a REACH-et, és összhangba hozza az EU-nak az anyagok és keverékek osztályozására, címkézésére és csomagolására vonatkozó rendszerét az ENSZ globálisan harmonizált rendszerével, ésszerű és kiegyensúlyozott javaslat.

Ha ésszerű költség mellett kívánjuk hasznosítani a vegyi anyagok előnyeit, el kell fogadnunk, hogy ezzel kockázatok járnak együtt. Ezért egyensúlyt kell teremtenünk a kockázatok és az előnyök között, és gondos címkézéssel, tudományosan megalapozott szabályozással és innovatív technológiákkal kell ellenőrzésünk alatt tartani a vegyi anyagokkal kapcsolatos kockázatokat. Egyensúlyt kell teremtenünk az Európai Uniónak az ENSZ Gazdasági és Szociális Tanácsában a fenntartható fejlődéssel foglalkozó csúcstalálkozón 2002 szeptemberében Johannesburgban vállalt nemzetközi kötelezettségei helyes végrehajtásában, ugyanakkor el kell kerülni a vállalkozások szükségtelen megterhelését a gyakorlatban nehezen megvalósítható és túlságosan sokat követelő címkézés miatt.

Ezzel összhangban számos módosítást nyújtottam be. Különösen fontosnak tartom annak biztosítását, hogy a termékek osztályozása ne keltsen zavart a fogyasztók vagy az egészségügyi szakemberek körében. A túl sok információ annyi, mintha nem lenne információ. Ezért nyújtottam be az olyan termékek csomagolására vonatkozó módosítást, amelyek például alkalmatlan formájúak vagy olyan kisméretűek, hogy technikailag nem lehetséges a címkét rögzíteni rajtuk. Ezekben az esetekben a veszélyről tájékoztató információt más megfelelő módon, például a termékhez kötözött címkén kellene megadni.

Szeretnék külön köszönetet mondani az előadónak, Sartori asszonynak, amiért támogatta módosításaimat, valamint azért a kiváló munkáért is, amit ezzel a jelentéssel végzett.

Miközben a vegyi anyagok azonosítására és veszélyes tulajdonságaira vonatkozó tájékoztatásról szóló meglévő rendeletek hasonlóak több vonatkozásban is, bizonyos eltérések elég jelentősek ahhoz, hogy eltérő osztályozást, eltérő címkézést és biztonsági adatlapokat eredményezzenek. A globálisan harmonizált rendszer (GHS) remélhetőleg hatékonyan egyesíti majd ezeket az eltérő osztályozásokat. A vegyi anyagok használatának előnyei messze meghaladják a kockázatait, és ez különösen így van a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről és engedélyeztetéséről szóló, REACH-ként ismert jogszabály bevezetése óta.

Mindannyiunknak tudatában kell lennie annak, hogy a vegyi anyagok a termelésüktől a kezelésükig, a szállításukig és a felhasználásukig tartó különféle lépések során potenciálisan veszélyeztethetik az emberi egészséget és a környezetet. Ebben az összefüggésben az ENSZ-EU GHS-megállapodás várhatóan javítani fogja az emberi egészség és a környezet védelmét, és egyértelműbb helyzetet teremt a vállalkozások, különösen azok számára, amelyek a nemzetközi kereskedelemben vesznek részt.

A vegyi anyagokkal kapcsolatos potenciális, de kezelhető kockázatok aláhúzzák a vegyi anyagok csomagolásának és címkézésének globálisan harmonizált módszerére vonatkozó jogszabályunk szükségességét,

és e tekintetben nagyon örülök annak, hogy a Tanács és a Parlament június 27-én elfogadta a szöveget, és ismételten gratulálok előadónknak az ezzel a bonyolult, de nagyon fontos dossziéval kapcsolatos munkájához.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (SV) A vegyiparban dolgozók különösen súlyosan érintettek. Egy finn tanulmány szerint minden nap az EU mintegy 32 millió polgára van kitéve munkahelyén rákkeltő vegyi anyagok hatásának.

A mi kötelezettségünk, hogy betiltsuk a legveszélyesebb vegyi anyagokat, és általánosságban valamennyi vegyi anyag felett ellenőrzést gyakoroljunk. Ez volt a célja a vegyi anyagokról szóló tavaly elfogadott jogszabálynak, a REACH-nek. A REACH eredményeiről vitatkozhatunk. Én magam úgy gondoltam, hogy az ipar felvizezte és szétlobbizta a végeredményt, de legalább itt van a világ legszélesebb körű vegyi anyag-jogszabálya.

A GHS, a vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének globálisan harmonizált rendszere a REACH-et folytatja és egészíti ki. A GHS célja, hogy a munkavállalókat és a fogyasztókat tájékoztassa a vegyi anyagokról. A cél a körülöttünk lévő ezernyi anyag és keverék osztályozása és címkézése. A GHS tulajdonképpen olyan ENSZ-egyezmény, amelyet most az EU szintjén kell végrehajtanunk. A GHS bevezetésével – ami sajnálatos módon nem következik be 2010-ig a vegyi anyagok és 2015-ig a keverékek tekintetében – valamennyi vegyi anyag azonosítása könnyű lesz. Ez a jogszabály a naponta vegyi anyagokkal kapcsolatba kerülő munkavállalók millióinak jobb tájékoztatásáról szól, meg azoknak a fogyasztóknak a tájékoztatásáról, akiknek tudniuk kell, hogy mit vásárolnak. A címkézés is segít majd a közegészség és a környezet védelmében.

Az ipar következetesebb jogszabályt üdvözölhet majd, ami segíti a nemzetközi kereskedelmet. Ez egy fontos lépés előre, és ezért mi, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja támogatjuk ezt a kompromisszumot.

Sajnáljuk azonban, hogy nem mentünk olyan messzire, amennyire mehattunk volna. Azok a vegyi anyagok, amelyek perzisztensek, bioakkumulatívak és mérgezőek – a PBT-k – nem lesznek címkézve. Ehelyett a kompromisszum azt jelenti, hogy a PBT-k kérdésével az ENSZ szintjén foglalkoznak majd. Ez a megállapodás súlyos hibája. Miért nem döntünk úgy, hogy a PBT-ket ugyanúgy ítélik meg, mint az összes többi vegyi anyagot, és címkézzék is őket? Most reménykednünk kell, hogy más országok nyomást gyakorolnak a PBT-k ügyében. Azt hiszem, hosszú távon ez így lesz.

Ennek ellenére ez egy tisztességes kompromisszum, amelynek következtében európaiak milliói, munkavállalók és fogyasztók jutnak több információhoz a bennünket körülvevő vegyi anyagok tízezreiről. Ez nagy és fontos döntés minden, a vegyi anyagok miatt ráktól, allergiától vagy bőrbetegségtől szenvedő számára.

Graham Booth, a IND/DEM képviselőcsoportja nevében. – Elnök asszony, most, hogy a REACH rendelet már kezd rettenetes vámot szedni a termelő ipartól, különösen a kisebb vállalkozásoktól, és az állatkísérletek száma gyorsan emelkedik, itt az A6-0140/2008 formájában további instrukciókat kapunk az UNESCO-világkormány fanatikusaitól arra vonatkozóan, hogy korábbi ötletük eredményeit miként osztályozzuk, címkézzük és csomagoljuk.

Mivel az Európai Uniót alkotó üzleti és politikai elit éppen úgy szomjazza az antidemokratikus világuralmat, ez az elit ezeknek az utasításoknak a végrehajtását éppen úgy sietteti, mint azt a REACH-csel is tették. Jó szándékukról a biztosítékok tömkelegét adták, amelyek egy ideig védhetik vagy megteveszthetik az ügynevezett érdekelteket, de az nem nyugtatja meg a nagyszámú munkanélkülit, aki ezen intézkedések hatására kezdi állását veszíteni.

A 10., 12., 39. és 42. módosítás formájában a közvélemény elismerésének morzsája leesik az uraság asztaláról azzal, hogy az állatkísérletek számának csökkentését bizonyos körülmények között a jogszabály betűjéhez való ragaszkodás elébe helyezi. Érttem én, hogy ez a befolyásos környezetvédelmi csoportok által gyakorolt nyomás miatt van, amelyek támogatásától az EU oly nagy mértékben függ, és így, amint a 40. módosítás kifejezi, a nem emberi főemlősök jólétének az emberi jólét elébe helyezése minden bizonnyal elég messzire megy ahhoz, hogy megvásárolja őket, de ha az EU jogalkotásának elnyomó és rögeszmés folyamatában bármit talál, ami megérdemli a támogató szavazatot, feljegyzésre érdemes ritkaság.

Ami a többi illeti, nincs ok arra, hogy független bírósági rendszerrel és a bírósági rendszerhez való szabad nyilvános hozzáféréssel rendelkező demokratikus nemzetállamok miért ne fogadhatnának el önkéntesen ésszerű biztonsági szabványokat. A szupranacionális rendeletek könnyű választásnak tűnhetnek, de a centralizált, felelősség nélküli hatalom, amelyhez egyik irányelv után a másik felhatalmazás nélküli irányelvet

is hozzácsapják, nem csupán azt jelenti, hogy a végén csattan az ostor, inkább azok borzalmas hatása a fontosabb.

Egyszerűen nevetséges az az állítás, amit a 7. preambulumbekzdés fejez ki, miszerint ez a jogszabály versenyelőnyt biztosít az ipar, és amint az 1. módosítás hozzáteszi, különösen a kis- és közepes vállalkozások számára. Mint mindig, a kisebb versenytársak bukása az EU nagy üzleti urai javára válik majd. Ők majd még nagyobb halakká válnak az egyre kisebb tóban, vagy külföldre menekülnek, szabadulva az EU előtt való hajbókolástól és a nevetséges korlátozásoktól, a tengerentúli kereskedők sokkal nyereségesebben fognak kereskedni egymással, mint velünk. A fellendülésnek vége. A recesszió megkezdődött, és az olyan EU-jogszabályok, mint az A6-0140/2008 terhe alatt a gazdaságaink kőként merülnek el a hullámokban.

Mindenki, aki a húsfazék körül ül, azt mondhat a saját választóinak a saját nyelvén, amit akar, anélkül, hogy tartania kellene attól, hogy kollégái más államokban meghallják, mit mond nekik. Nincs általános EU-választópolgárság, és nem is lesz mindaddig, amíg – talán egy vagy két évszázad múlva – mindenki egy nyelvet beszél, és amíg ez az idő el nem jön, az EU-demokrácia egy vicc, ráadásul sötét és veszélyes vicc. De az önök privilégiumai hatalmasak. Miért is érdekelné önöket ez vagy az az örült, kontraproduktív törvény, amelyre folyamatosan ráütik a pecsétet? És miért érdekeljen engem, mert én e hónap végén visszavonulok. Amikor a 28. módosítást olvastam, rájöttem, hogy miért lett elegendő ebből a sok butaságból. Azt mondja: „a készítmény két vagy több anyagból álló keverék vagy oldat. A keverék és a készítmény szinonimák.” Nos, hogyan is tudnánk fennmaradni anélkül, hogy ez a szuperdada állam megmagyarázzon nekünk ilyesmit, és hogyan is maradhattam én fenn ezen a földön a 68 éves érett korig, amikor gyerekkoromat a kiságy fakerete ólomtartalmú festékének rágszálásával töltöttem? Feltételezem, hogy ez némi tennivalót adott az antitestjeimnek azokban a napokban, amikor még voltak antitestjeink.

Minden egyes ólomrendelet közelebb hozza az EU összeomlását. Engem ez boldoggá tesz, de szánakozom a kár miatt, amit önök a 27 korábbi demokráciának okoznak az egyik katasztrofális év után a másokban.

Jim Allister (NI). - Elnök asszony, nekem egyértelműen ésszerűnek tűnik, hogy mivel a vegyi anyagokat az egész világon gyártják, és azokkal az egész világon kereskednek, a csomagolásukon lévő veszélyleírás ne különbözzön az egyes országok között, mivel az sérti a fogyasztók érdekét, és előnytelen azok számára, akik pontosan írják le a veszélyt.

Megjegyzem azonban, hogy jelenleg a „globálisan harmonizált” rendszer nem igazán globális. Sőt, inkább sporadikus, mint globális. Kíváncsi vagyok, hogy más országok mikor fogják követni az EU példáját az ENSZ rendszerének átvételével, és ha ezt nem teszik meg, annak milyen hatása lesz az európai vállalkozásokra.

Ezen intézkedések végrehajtásakor egyensúlyt kell teremtenünk. Először is kulcsfontosságú, hogy ne osztályozzuk túl a termékeket, mert az zavart okozna a fogyasztók és az egészségügyi szolgáltatók körében.

Másodszor, a nélkül kell végrehajtanunk ezeket a nemzetközi kötelezettségeket, hogy szükségtelenül megterhelhénk saját vállalkozásainkat. Sok vállalat fejezte ki aggályát a végrehajtás költségei miatt. Magasak lesznek az informatikai és képzési, valamint az újracsomagolási költségek, amelyeket nem becsülhetünk alá különösen a kisvállalkozások esetében. Én is aggódom amiatt, hogy a kkv-k áldozatul eshetnek, különösen akkor, ha a tengerentúllal is kereskednek, amely esetben ezek a költségek könnyen meghaladhatják a még elviselhető mértéket.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - (FI) Elnök asszony, emlékeztünkben még élénken él a közelmúltban elfogadott, a vegyi anyagokról szóló európai rendelettel, a REACH-csel kapcsolatos vita. Ebben a ciklusban az volt az egyik legkeményebb jogalkotási csomag. A vegyi anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról szóló rendelet, amellyel most foglalkozunk, részben az éppen csak hatályba lépett REACH rendeletre épül, és azt egészíti ki. Ezért vetett fel olyan sok kérdést már előzőleg.

A Bizottság kívánsága, hogy már az első olvasatban megállapodásra jussunk, kezdetben kissé túlzottan ambiciózusnak tűnt, tekintettel arra, hogy a Parlament már korábban kifejezte a vegyi anyagokról szóló jogalkotáshoz fűződő érdekét. Ezért csak csodálni tudom kollégám, Sartori asszony dicséretre méltó munkáját és vezetői képességeit ezzel a technikai jelentéssel kapcsolatban, és azt, ahogyan sikerült elkerülnie a rendelet indokolatlan mértékű felülvizsgálatának kísértését, és például új bekezdések és anyagosztályozások felvételét a mellékletekbe, amely lassíthatta, sőt akár megakadályozhatta volna, hogy a rendelet hatályba lépjen.

A jelentés, amelyen végigmentünk a bizottságban, nagy valószínűséggel eléri a rendelet elé kitűzött célokat, különös tekintettel a jogszabályok harmonizálására és egyszerűsítésére. A GHS és a REACH kiegészíti egymást,

és nem csak a gyártók és a vegyi anyagok forgalmazóinak a munkáját segítik elő. Az egységes és biztonságos címkézés azt is jelenti, hogy visszatér a fogyasztók beléjük vetett bizalma.

Amikor a Bizottság munkája megkezdődött, egyesek aggódtak, hogy a GHS rendelet azt jelentené, hogy például számos tisztítószer maró hatásúként kellene majd ugyanúgy osztályozni. Így például a lefolyótisztító szerek és a mosogató folyadékok ugyanabba az osztályba kerülnének, és ugyanolyan címkét kellene elhelyezni a csomagolásukon, amelynek következményeként a fogyasztók nem tudnák megkülönböztetni a veszélyes termékeket és az enyhébb hatású tisztítószerket. Most azonban az anyagok osztályozása olyan jól tükrözi azok tényleges potenciális veszélyességét, amennyire ez elvárható.

Az ENSZ-egyezményre épülő rendszer célja, hogy az egész világon ugyanazokat a kritériumokat alkalmazzák a vegyi anyagok osztályozására és címkézésére, valamint a vegyi anyagok szállításának, értékesítésének és felhasználásának szabályozására. A megállapodás szerint a rendszer 2008-ban lesz teljesen működőképes. Erre van még néhány hónapunk.

Hegyi Gyula (PSE). - Elnök asszony, üdvözlönni kell a vegyi anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása globális harmonizálását, és az Európai Uniónak vezető szerepet kell játszania polgáraink veszélyes vegyi anyagoktól való védelmében. Az egész kezdeményezés az Egyesült Nemzetektől indul, és ezért globális projekt. A globálisan harmonizált rendszer a környezeti kérdésekben való globális együttműködés ígéretes jele. Ezért támogatom a Sartori-jelentésben foglalt kompromisszum elfogadását.

Én több mint 20 módosító indítványt nyújtottam be a vegyi anyagok megfelelő címkézése és biztonságos használata biztosításának érdekében. E módosító indítványok közül tizenhetet az ENVI-bizottság jóváhagyott. Ugyanakkor ugyanez a környezetvédelmi bizottság elfogadta az előadók több olyan módosítását is, amelyek gyengítik a fogyasztóknak a termékekben lévő vegyi anyagok veszélyességére vonatkozó információhoz fűződő jogait.

A szocialista képviselőcsoport és én e javaslatok ellen szavaztunk, mert a fogyasztók érdekei létfontosságúak számunkra. Elégedett vagyok, hogy az új kompromisszum ezeket a fogyasztóellenes módosításokat nem tartalmazza, és ezért elfogadom azt. Nem vagyok teljesen elégedett a kompromisszummal, de nem késlekedhetünk a GHS jogszabály végrehajtásával.

Alapelvként fogadjuk el, hogy a vállalatok ne hivatkozhatnak üzleti titokra, amikor veszélyes vegyi anyagokat hoznak kereskedelmi forgalomba. A veszélyekkel kapcsolatban a fogyasztóknak biztosítani kell a jogot, hogy minden szükséges információt megkaphassanak.

Természetesen az ördög a részletekben rejlik, így majd meglátjuk, hogy a GHS hogyan működik a gyakorlatban, hogy az ipar miként helyezi el a veszélyekre utaló jelzéseket a termékeken, és hogy vajon a fogyasztók megértik-e ezeket a jelzéseket és figyelmeztetéseket. Az információnak egyértelműnek és könnyen érthetőnek kell lennie. Összességében azt remélem, hogy a GHS jó eszköz lesz arra, hogy a REACH eredményét a köz elé tárja annak érdekében, hogy a fogyasztók sokkal jobban bízzanak a vegyi anyagokban, ami az ipart is segíti majd.

Asszisztensem, Simon Gergely, aki sokat dolgozott ezen és más dossziéken, a közeljövőben elhagyja a Parlamentet. Szeretnék köszönetet mondani neki a közös célunkhoz, azaz a vegyileg biztonságosabb Európához való hozzájárulásáért.

Hiltrud Breyer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, mindannyian tudjuk, hogy az egész világon gyártanak vegyi anyagokat, azokkal az egész világon kereskednek, és veszélyeik és kockázataik is globálisak. Ezért globálisan alkalmazott iránymutatásokra van szükségünk, egyértelmű osztályozás és címkézés formájában. Szerettem volna, ha az Európai Unió lenne az igen világos címkézés és az erős fogyasztóvédelem mozdonya, de sok olyan felszólalást hallottam itt ma, amely szerint az EU nem a mozdony, hanem inkább a fékezőkocsiban kellene ülnie.

Én együtt tudok élni ezzel a politikai megállapodással, de nem vagyok vele igazán elégedett. Igen, sikerült egy fontos lépést tenni az emberek és a környezet nagyobb biztonsága érdekében. Annak is örülök, hogy a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság jelentése ellenére, amely túlságosan iparbarát volt a címkézési küszöbértékekkel kapcsolatban – az osztályozáshoz felhasznált mennyiségi adatokat meg kellett volna jeleníteni a címkén –, a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott tárgyalások során sikerült a kárt behatárolni. Annak is örülök, hogy nincsenek már mennyiségalapú küszöbértékek a címkézési előírásra, és nem maradtak az ipar számára elfogadott kiskapuk, valamint hogy a javasolt osztályozási rendszer az állatkísérletekhez képest kedvezőbb alternatívákra irányul.

Én azonban szerettem volna, ha a perzisztens, bioakkumulatív és mérgező anyagok címkézése jobb, és létrejön az új „akut mérgező” kategória, mert ez egy rendkívül aktuális és olyan kérdés, amellyel kapcsolatban hajlandónak kellett volna mutatkoznunk a cselekvésre. Úgy vélem, hogy fontos jelzést adtunk az emberek és a környezet nagyobb biztonsága érdekében, de nem pihenhettünk a babérjainkon. Nyilvánvaló, hogy ez a téma a jövőben is elég munkát ad nekünk, mert bőven van még lehetőség a javításra.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, vannak már globális számviteli szabályok, globális élelmiszerszabványok a Kódex Alimentariusban, globális adószabványok és vannak a kettős adóztatás elkerüléséről szóló ENSZ-modellegezmények. Most a vegyi anyagok címkézésének, osztályozásának és csomagolásának globális szabványát fogjuk megkapni.

Az ENSZ Szociális és Gazdasági Tanácsának 2002. évi globális szabályozását, az általános harmonizált rendszert ültetjük át a közösségi jogba.

Bizonyára mindenkinek kínál valamilyen értéket a globális harmonizálás – a fogyasztók, a felhasználók, a kkv-k számára egyaránt –, de e 2000 oldalon és eljárason, mellékleten és jegyzéken túlmenően a rendelet azt is bemutatja, hogy az európai szabványosítás nem elegendő ahhoz, hogy globális problémákat megoldjon. A globális problémákhoz globális megoldásokra van szükség, ami azt jelenti, hogy a brit miniszterelnöknek, Gordon Brownnak igaza van, az ENSZ szintje és a globális szint között az európai szint egyre inkább idejét múlt, és végső soron haszontalan.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Hölgyeim és uraim, már nem tolerálható, hogy az egységes európai piacon belül eltérő nemzeti jogszabályok legyenek hatályban a kereskedelemre, és különösen a veszélyes anyagok kereskedelmére vonatkozóan. A veszélyes vegyi anyagok és keverékek osztályozásának és címkézésének egységesítése jó hír a fogyasztók számára, hiszen a javasolt harmonizáció fokozza az egészség és a környezet védelmét. Ugyancsak jó hír ez az európai ipar versenyképessége szempontjából, hiszen ez a veszélyes anyagok szállítására, kínálatára és felhasználására vonatkozó bonyolult jogszabály nemcsak az Európai Unióban, hanem – az ENSZ ajánlásainak köszönhetően – számos más országban is alkalmazandó lesz a világban.

A rendelet kötődik a REACH-hez, viszont veszélyességi osztályokat és kategóriákat vezet be. A címkék utasításokat tartalmaznak a kezelésre vonatkozóan, és kötelező grafikus szimbólumok és piktogramok szerepelnek majd rajtuk, amelyeket az emberek az egész világon bárhol megérthetnek. A csomagolásra és zárással kapcsolatos új előírások védelmet nyújtanak az ellen, hogy a tartályokat a gyermekek nyissák ki, és jelzéseket biztosítanak a vakok számára is. A kritikusok figyelmeztetnek az újracímkézés, a biztonsági adatlapok létrehozása és az új csomagolási technológiák bevezetése magas költségeire. Én azonban meg vagyok győződve róla, hogy ezek a rövidtávú kiadások alacsonyabbak lesznek, mint a hosszú távú költségmegtakarítások, amelyek abból adódnak, hogy megszűnik a termékek jelenleg a célállomástól függően eltérő címkézése. A 2010-től 2015-ig szakaszosan bevezetendő végrehajtási idő szintén kellően körültekintő az ipar szempontjából.

Nagyra értékelem, hogy Amalia Sartorinak sikerült kiváló kompromisszumot elérnie a Parlamenten belül és a Tanáccsal is. A Bizottság javaslatában foglalt rendelkezések több hónapos vitája után neki sikerült sokat javítani a szövegen és egyensúlyt teremteni, ezért kérem, hogy a javaslatot holnap első olvasatban fogadjuk el. Ez a javaslat jó példája a parlamenti előadók, a Tanács és a Bizottság csapataival együttesen végzett kiváló munkának.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Elnök asszony, ma egy vitából és később egy ENSZ-határozatból származó nagyon fontos rendeletről tárgyalunk. Ebben a vitában, amelyet az koronázott meg, hogy a Gazdasági és Szociális Tanács elfogadta a vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének globálisan harmonizált rendszerét, nem csupán az ENSZ, hanem valamennyi tagállam, és különösen az Európai Unió és a Bizottság nagyon aktív és jelentős szerepet játszott. Ezt azt jelenti, hogy az a rendszer, amit ott kidolgoztak, a mi rendszerünk is. Ezért jó, hogy a mai napon a vegyi anyagok felhasználásáról szóló rendeleteinket hozzáigazítjuk ehhez a rendszerhez, miközben biztosítjuk és biztosítani kívánjuk, hogy polgárainkat – az EU polgárait – és a környezetünket védelemben részesítsük a veszélyes vegyi anyagok használatának következményeivel szemben, mivel ennek a harmonizálásnak, a vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének az a célja, hogy javítsa az egészségvédelem szintjét és a környezet állapotát.

A kémia ugyanúgy hatással van az emberekre az egész világon. Amikor az emberek megvásárolnak egy terméket, nem kell tudniuk, hogy mi van benne. Tudniuk kell azonban, hogy biztonságos terméket vásárolnak-e meg. Tudniuk kell, hogy bízhatnak a gyártóban és a megszerzett termékben. Itt a mi szerepünk a címkézésben rejlik, ami még mindig nagymértékben különböző. Az egyik államban veszélyesként

felcímkézett terméket mérgezőként jelölik a másodikban, és károsnak a harmadikban. Elképzelhetetlen, hogy a vegyi anyagok gazdasága és kereskedelme így működjön. Ezért örülök ennek a jelentésnek és a mai vitának. Úgy vélem, nagyon fontos kérdéssel foglalkozunk.

Még egy utolsó dologra szeretném felhívni a figyelmet, nevezetesen a címkén megadandó információ szükségességéhez kapcsolódó következményekre. Arról az információról beszélek, amit mindazoknak, akik hulladékgazdálkodással foglalkoznak, tudniuk kell. A vegyipari termékek hulladékának, ami környezeti szempontból igen nagy fontosságú most is, és az lesz a jövőben is, szerepelnie kell ebben a részben, ami lezárja a vegyipari termék- és anyaggazdálkodás egész ciklusát, következésképpen a veszélyes termékek hulladékának ártalmatlanítását. Adjunk az európai polgároknak jó terméket, és adjuk meg nekik a kémiai biztonság érzetét.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, úgy tűnik, Sartori asszony kiváló munkája a legjobb jogalkotási eredmény a korszerűsítéshez, és ezáltal a vegyipari termelés bizonyos vonatkozásai jobb szabályozásához. A jelentés nemcsak azért méltó a dicséretre, mert megfelel az ENSZ harmonizációs programjának, hanem azért is, mert koherensnek tűnik, foglalkozik a gyártók és a fogyasztók, és természetesen a környezet igényeivel, amennyire csak ez objektíven lehetséges.

Szokás szerint képviselőtársaim egy része nem teljesen elégedett. Az a benyomásom, hogy ez valamilyen ideológiai radikalizmusnak tudható be a technológiai és tudományos haladással szemben, ami a környezetvédelem ürügyén túlságosan gyakran próbál meg korlátozni bennünket. Ezzel ütközve és az említettekhez képest teljesen más okok miatt az Európai Unió kívüli országok, nem utolsósorban Kína, az első helyre teszik a gazdaságosságot, lehetővé téve, hogy vegyi anyagokat olyan feltételek mellett gyártsanak, szállítsanak és tároljanak, amelyek súlyosan sértik mindazt, amit mi itt nagyon helyesen védeni kívánunk.

A Sartori-jelentés alapvető lépés előre, amely harmonizálja az anyagok osztályozását és a veszélyes anyagok és keverékek címkézési és csomagolási szabványait. Kétségtelen, hogy ez segít majd a biztonság javításában és a fogyasztók, a munkavállalók és a környezet egészségét és biztonságát veszélyeztető kockázatok megelőzésében.

Most még lehetséges, hogy az egyes országok ugyanazt az anyagot igen eltérően osztályozzák a hatályban lévő különféle osztályozási rendszerek szerint, és ezek az eltérések néha olyan nagyok, hogy önmagukban kockázatot jelentenek. Egyes, Európában veszélyesként besorolt anyagokra vonatkozóan olyan országokban, mint például Kína, a címkén nem szerepeltetnek semmilyen figyelmeztetést.

Ez a helyzet nemcsak tisztességtelen versenyelőnyt jelent, hanem súlyosan veszélyezteti a fogyasztókat is mindenütt, és ez, hölgyeim és uraim, bár önök ezt gyakran kritizálják, sajnálatos módon különösen igaz a globális piacon.

Åsa Westlund (PSE). – (SV) Elnök asszony, mielőtt környezetvédelmi kérdésekkel kezdtem volna dolgozni, be kell ismerjem, hogy a vegyi anyagokra vonatkozó tudásom meglehetősen korlátozott volt. Minél többet tanultam azonban, annál skeptikusabbá váltam azzal kapcsolatban, hogy milyen nagy mennyiségű vegyi anyagot használ a társadalom manapság. Nem olyan hosszú idővel ezelőtt olvastam például, hogy saját hazámban, Svédországban drámai módon megnőtt a közönséges háztartásokban tisztításra használt vegyi anyagok felhasználása. Senki nem tudja, hogy ennek valójában milyen hatása van az egészségünkre. Azt tudjuk azonban, hogy minden évben már most sok gyermeket visznek a traumatológiára – és nem csak Svédországban –, mert erősen mérgező háztartási vegyi anyagokat nyeltek le annak ellenére, hogy manapság a vegyi anyagokon szerepel az erre vonatkozó figyelmeztető címke.

A ma később elfogadandó határozatunknak köszönhetően ez a figyelmeztetés sajnálatos módon el fog tűnni számos termékről. Néhány kollégámmal együtt én ezt megpróbáltam megváltoztatni, és elérni, hogy maradjon fenn a közönséges háztartási termékek címkézése. Ez azonban nem lesz így. Nagyon sajnálom, és ez azt jelenti, hogy fontos fogyasztói információ vesz el.

Ezzel együtt is üdvözlöm azt a tényt, hogy az EU a REACH kiegészítésére olyan harmonizált osztályozási, címkézési és csomagolás jogszabályhoz jut, amelyet a már meglévő önkéntes nemzetközi rendszer alapján készítettek el. Ez megkönnyíti a fogyasztók és a vállalkozások dolgát egyaránt. Ha ezt a határozatot a mai nap meghozzuk, rendkívüli fontosságú, hogy valamennyi felelős nemzeti hatóság vállalja annak felelősségét, hogy az új címkézési rendszerről nemcsak a vállalkozásokat, hanem tágabban a különféle fogyasztói csoportokat is tájékoztassa.

Ezért szeretném megragadni az alkalmat, hogy arra késztessem a Bizottságát és Verheugen biztost, hogy kövessék nyomon, miként és mennyire sikeresen hajtják ezt végre a valóságban, hogy tudjuk, vajon Európa fogyasztói értik-e, hogy a címkék mit jelentenek mostantól.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Elnök asszony, ez a rendeletre irányuló javaslat – együtt a másik kettővel, a tisztítószerokról szóló rendelettel és a kapcsolódó jogszabályok módosítására irányuló határozattal – a vegyi anyagok osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról szóló európai és globális jogszabályok harmonizálását jelenti. Végrehajtásuknak jótékony hatása lesz az emberi egészségre, a környezet védelmére, a vegyiparra és a biztonságos feltételek melletti kereskedelem fejlődésére, és a fogyasztók tájékoztatása ugyancsak nagyon fontos.

A GHS végrehajtásának összhangban kell folynia a REACH irányelv végrehajtásával, mivel az Európai Unióban mintegy 27 000 gyár van, amelyek 95%-a kkv, és a nem EU-országokkal folytatott kereskedelem fejlesztésével, amely az Európai Unió kereskedelmi volumenének 25%-át teszi ki. Arra kérem a bizottságot, hogy ne hagyjon fel a teljes termékkezelési ciklusra vonatkozó új rendelet hatályba léptetésére irányuló javaslatával, ideértve azt is, amikor a termék hulladékká válik.

Gratulálok az előadónak a munkájához.

Herczog Edit (PSE). – (HU) Köszönöm szépen, elnök asszony! Először is gratulálni szeretnék a Bizottságnak és a jelentéstévőknek, mert sikerült az ENSZ javaslata és az általunk korábban elfogadott REACH-tervezet között egy olyan konstruktív vitát eredményezni, amelynek előrelépés az eredménye. A Belső Piaci Bizottság szempontjából a legnagyobb előny az egységes címkézés, a fogyasztók szempontjából is, és a vállalkozások szempontjából is. Ne felejtjük el, hogy a kémiai anyagok nem lesznek biztonságosabbak a címkézéstől! A biztonságosabb használat, a fogyasztók jobb választása okozza a nagyobb biztonságot, ezért azt kell megállapítanunk, hogy ez a törvényjavaslat előrelépést jelent e tekintetben, ezért üdvözlendő. Végezetül azt szeretném mondani, arra szeretném föl hívni a figyelmet, hogy mi fölzárkóztunk az ENSZ mögé Európai Unióként, nekünk most már az ENSZ-szel közösen mindent meg kell tennünk, hogy a világ többi részén is elfogadják ezt. Javaslom ezért, hogy úgy a Transzatlanti Gazdasági Tanácsban, mint egyéb nemzetközi fórumokon a vegyipari szabályozásunkhoz találjunk követőket a világban. Köszönöm szépen a figyelmüket.

Alessandro Foglietta (UEN). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak, Sartori asszonynak, valamint az árnyékelőadókknak és a Tanácsnak, valamint a Bizottságnak, hogy már első olvasatban megállapodásra jutottak a GHS-csomagról.

Sikerült elérnünk a kitűzött célt, ami az volt, hogy az új rendszer a REACH rendelettel összhangban gyorsan működőképesse váljon, ugyanakkor biztosítsa az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmét, és feleljünk meg a vállalkozások üzleti igényeinek, amelyek most könnyebben célozhatják meg a külföldi piacokat.

Ha a GHS működni fog, a cégek az anyagok egységes osztályozási rendszere alapján működhetnek, amit nemzetközi szinten harmonizálnak, és ami egyebek mellett az Európai Vegyi anyag-ügynökségen keresztül megkönnyíti az anyagokra vonatkozó jogszabályokhoz való hozzáférést. Ezzel a rendelettel, amely az Európai Unióban a veszélyes anyagok és keverékek osztályozására és címkézésére nemzetközi kritériumokat alkalmaz, biztosítjuk, hogy vállalkozásaink készen álljanak a globális piac megnyitására. Kétségtelen, hogy ez a fogyasztók javára is válik, akik könnyebben tudják majd felismerni a veszélyes, például mérgező és maró hatású anyagokat és irritáló szereket.

A GHS címkézési rendszere könnyen érthető, egységes piktogramjaival segít a mindennapi termékekben, például tisztítószerekben és szappanokban lévő anyagok veszélyeinek azonosításában. Ezenkívül a GHS, amely sok anyag esetében különleges biztonsági eszközöket ír elő a csomagolás zárásához, segít megvédeni gyermekeinket a mérgező vagy maró hatású anyagok véletlen bevitelétől otthon bekövetkező veszélyes balesetektől.

Természetesen a GHS bizonyos mértékű erőfeszítést követel meg a vállalkozásoktól, különösen a kis- és közepes vállalkozásoktól, amelyeknek azonban bízniuk kell az új rendszerben. A rendszer hét új veszélyességi kategóriát és a szállítási rendszerhez új osztályozást vezet be. Ezért örülünk különösen a Tanácssal elért megállapodásnak, amely figyelembe vette a támogatást, a tájékoztatást és a bevezetési követelményeket, különösen a kkv-k esetében.

A megállapodás figyelembe vette az összes parlamenti képviselőcsoport konszenzusát arról, hogy amennyire csak lehetséges, az állatkísérletek számát minimálisra kell csökkenteni és az ilyen kísérletek ismétlését el kell kerülni. Ezen okoknál fogva képviselőcsoportom a benyújtott csomagot megszavazza.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - (SV) Szeretnék válaszolni arra, amit képviselőtársam, Booth úr mondott itt arról, hogy a környezetvédelmi mozgalmak meg akarnák védeni az embereket, de az állatokat nem. Úgy tűnik, ezt félreértette. Itt az osztályozásról van szó. Azok a szövegek, amelyekre Booth úr utal, azt fejtik ki, hogy nem szabad egy kémiai keveréket kizárólag az osztályozás céljára manipulálni, hogy az bizonyos küszöbérték alá kerüljön, illetve hogy nem szabad sok állatkísérletet végezni csak azért, hogy a címkézést el lehessen kerülni. Ez oda vezetne, hogy olyan eltérő típusú veszélyes anyagokat tartalmazó kémiai keverékekkel találkozánk, amelyek éppen nem érik el a címkézési küszöbértéket. Ezekben az esetekben a cél az lenne, hogy csak azért végezzenek állatkísérleteket, hogy meg lehessen kerülni a címkézést. Ezért van szükségünk ezekre a szövegekre.

Itt az állatok és az emberek egészsége kéz a kézben jár. Az állatkísérleteket elkerüljük, ugyanakkor az emberek megfelelő információt kapnak a vegyi anyagokról, így megfelelő módon járhatnak el önmaguk védelme érdekében. Booth úr valóban félreértette ezt!

ELNÖKÖL ROURE ASSZONY

alelnök

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ez az élénk és eleven vita rámutatott, hogy fontos és mélyreható témáról tárgyalunk. Azt hiszem, elmondhatjuk a mai napon, hogy ez a lépés az európai vegyiparral és a vegyi anyagok gyártásával és felhasználásával kapcsolatos intenzív jogalkotási munka végére tesz pontot – ez a munka sok évig tartott.

Szeretném ezt nagyon egyértelművé tenni a Breyer asszony által használt szemléletes képre gondolva. Ki ül a mozdonyon, és ki a fékezőkocsiban? Egy dolog biztos: ami a vegyi anyagokra vonatkozó jogalkotást illeti, az Európai Unió az egész világ motorja. Sehol máshol nincsenek olyan jogszabályok, mint amelyeket mi vezettünk be, és sehol máshol nem követelnek annyit a vegyipartól, mint nálunk. Ezért a bizottságnak az a határozott véleménye, hogy ezen ágazat horizontális jogalkotásával kapcsolatban most szükségünk van néhány évre, amikor hatályba léptetjük mindazt, amiről már döntést hoztunk, és nem kellene azonnal újabb nagyszabású projektbe befognunk. Jó oka van annak, hogy a REACH-jogszabály felülvizsgálati időszakokról rendelkezik, és nekünk ezeket a jogalkotó által meghatározott időszakokat nagyon szigorúan be kell tartanunk. Ezt azt jelenti, hogy a Bizottság mindig időben fogja előterjeszteni jelentéseit és javaslatait. Ami a nagy horizontális kezdeményezéseket illeti, hadd ismétljem meg, hogy a Bizottságnak nem áll szándékában az előrelátható jövőben további javaslatokat tenni.

Biztosíthatom önöket a rendszer globális hatékonyságáról is. Minden rendelkezésemre álló információ azt mutatja, hogy valamennyi érintett szerte a világon igen keményen dolgozik az Egyesület Nemzetekben elhatározott rendszer végrehajtásán. A tényleges végrehajtást illetően valóban élen járunk. Azt hiszem, sok ország pontosan arra vár, ami itt ma történik, mert saját jogszabályukat és a saját megoldásaikat arra akarják építeni, amit mi itt az Európai Unióban teszünk. Azt várom, hogy sok más országban is befejeződnek ezek az eljárások.

Schwab úr egy nagyon érdekes kérdést vetett fel, nevezetesen azt, hogy nem kellene-e mégis beilleszteniünk azokat a VI. mellékletben szereplő küszöbértékekre vonatkozó átmeneti határidőket, amelyeket a felek közötti kompromisszum következményeként töröltünk. Én csak annyit mondhatok, hogy a Bizottságnak nincs gondja az átmeneti határidőkkel. Én személy szerint ezeket lényegesnek és helyénvalónak tartom, de ami nincs a jogszabályban, az nem a véletlen műve. Része az általános kompromisszumnak, és figyelembe véve az összes körülményt, nem hiszem, hogy helyénvaló lett volna a Bizottság számára, hogy hagyja, hogy néhány termék esetében az átmeneti határidő kérdése az egész kompromisszumot kérdéssé tegye. Gondoskodni fogunk azonban arról, hogy a jogalkotó akarata a megfelelő formában érvényesüljön.

Osztom azoknak az aggályait, akik kétségeiknek adtak hangot az állatkísérletekkel kapcsolatban. Nagyon remélem, hogy a jogszabály nem vezet az állatkísérletek számának növekedéséhez. Fontos, hogy ezzel a jogszabállyal összefüggésben a főmlősökön végzett kísérletek teljes egészében tiltottá válnak. Még egyszer egészen világosan el kívánom mondani önöknek, hogy a Bizottság minden energiájával és a lehető legnagyobb mértékben korlátozni fogja az állatkísérleteket. Számomra ez azt jelenti, hogy folyamatos erőfeszítéseket kell tennünk az állatkísérletek helyett elismert alternatív módszerek megtalálása érdekében. Mindenki, akinek ezzel kapcsolatban aggályai vannak, ugyanazon az oldalon talál engem is.

Zárásként hadd mondjam el, hogy úgy vélem, olyan jogszabály van előttünk, amely egy „mindenki nyer” helyzetet teremt. Nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki hozzájárult ehhez.

Amalia Sartori, előadó. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én rendkívüli módon elégedett vagyok ezzel a vitával. Szeretnék köszönetet mondani minden képviselőtársamnak, aki ma hozzászólt, és szeretném megköszönni mindenkinek az általam elvégzett munkát támogató szavakat, amit csak az ő segítségükkel és az árnyékelőadók, illetve az Ipari, Kutatási és Energiaügyi, valamint a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének szerzői segítségével lehetett elvégezni. Úgy tűnik, hogy a felszólaló képviselők hatalmas többsége elégedett az elért eredményekkel.

Üdvözöltem azt a véleményt is, amely szerint a GHS állandó folyamat, sőt, amit létrehoztunk, az egy munkamódszer. Ezekben a helyzetekben pontosan erről van szó, és tudjuk, hogy a világ folyamatosan változik és fejlődik, és ezért van az, hogy ebben a rendeletben csakúgy, mint a REACH-ben és más rendeletekben gondosan meghatározunk egy konkrét és pontos szabályozási keretet, de teret hagyunk e kritériumok alapján a jövőbeli módosításoknak, bár a kritériumok maguk előre meghatározottak. Ez az, amit megértettem az éppen előttem szóló biztostól, aki a most folyó vita egy része jóváhagyásának lehetőségéről beszélt.

Tudatában vagyunk annak, hogy ma olyan rendeletet ratifikálunk, amely széleskörű támogatást élvez, és amely a fogyasztók és az ágazat munkavállalói számára – akik a lakosság hatalmas többségét képviselik – egyaránt előnyös. Tudjuk, hogy ezeket a szabályokat keretként és megkérdőjelezhetetlen és vitathatatlan hivatkozási pontként fogják alkalmazni. Ismétlem, ez egy állandóan változó világ, amit a Bizottság e szabályokra hivatkozással kezelni fog.

Elnök. – Az együttes vitát lezárom.

A szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A vegyi anyagok osztályozásának, címkézésének és csomagolásának globálisan harmonizált rendszerét végrehajtó határozatra irányuló javaslat fontos lépés a környezet és a fogyasztók védelme érdekében, akiknek nagyobb választási lehetőségük lesz, de a vállalkozások számára is, amelyek ki akarnak lépni a nemzetközi piacra.

A címkék harmonizált alkalmazása és a vegyi anyagok okozta veszélyek egységes leírása biztosítja, hogy a fogyasztók jobban bízhatnak az ilyen termékekben, és elősegíti a nemzetközi kereskedelmet, mivel az ipar ugyanazokat a címkéket használhatja mindazon régiókban, ahová exportál. Ezenkívül az anyagok osztályozásának harmonizált rendszere a belső piacon az áruk szabad áramlása biztosításának fontos tényezője.

Ezzel együtt is gondoskodnunk kell arról, hogy ez a rendelet ne növelje a gerinces állatokon végzett kísérletek számát az osztályozási kritériumok harmonizálásának céljából, hanem ezeket csak akkor hajtsák végre, ha nincsenek azonos minőséget garantáló alternatív megoldások.

Az osztályozás globálisan harmonizált rendszerének lehetővé kell tennie az állatkísérleteken kívüli módszerek alkalmazását még akkor is, ha érvényesítésük hosszas és költséges bürokratikus folyamatot tételez fel. Mivel az állatkísérleteket hivatalosan sohasem érvényesítették, az alternatív vizsgálatok hitelesítése tehernek tűnik, de ösztönözni kell a kutatást ezen a téren.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban – (DE) A modern világban a fogyasztók egyre gyakrabban kerülnek kapcsolatban különféle anyagokkal, és néha veszélyes anyagokkal is.

Egyes termékek használata során – ideértve azokat is, amelyeket sokan naponta használnak – a bennük lévő anyagokra vonatkozó információ elengedhetetlen, ha azokat biztonságosan és az egészséget nem veszélyeztető módon akarjuk felhasználni. A vegyi anyagok osztályozásának és címkézésének 2002-ben az ENSZ szintjén az EU aktív részvételével kidolgozott globálisan harmonizált rendszerét (GHS) ebben az évben valamennyi tagállamnak be kell vezetnie. A rendszer egyik fő előnye a veszélyeket jelző piktogramok egységes alkalmazása. A fogyasztók és a kereskedők így egyetlen pillantással láthatják, hogy az adott termék tartalmaz-e olyan anyagokat, amelyek veszélyesek lehetnek. Ezenkívül a GHS szabványosított meghatározásokat vezet be, ilyen például az LD50 (Lethal Dose – Halálos adag 50), ami egyértelműen jelzi az anyaghoz kapcsolódó veszélyt. A Közös és mi itt az Európai Parlamentben célul tűztük ki az állatkísérleteknek az anyagok értékelése céljából történő korlátozását, amennyire csak lehetséges.

Ezenkívül a meghatározásokat pontosították, és egyértelműbb útmutatásokat dolgoztak ki a tagállamok hatóságai számára. A GHS sikeres végrehajtása fontos mérföldkő az európai belső piac megvalósításában, és a nemzetközi kereskedelemnek is javára válik.

4. A hidrogénüzemű gépjárművek típusjóváahagyása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Anja Weisgerber jelentése (A6-0201/2008) a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében az Európai Parlament és a Tanács a hidrogénüzemű gépjárművek típusjóváahagyásáról és a 2007/46/EK irányelv módosításáról szóló rendeletre irányuló javaslatáról (COM(2007)0593 – C6-0342/2007 – 2007/0214(COD)).

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Ismételten a jövő gépkocsijáról beszélünk – ez egy olyan téma, amellyel az Európai Parlament más összefüggésben már igen intenzíven foglalkozott ezen a héten.

Ma egy technikai lehetőséget vitatunk meg, amely lehet, hogy segítségünkre lesz a gépjárművek által okozott környezeti problémák megoldásában. Hadd ismételjem meg: ez olyasmiről *lehet*, ami a segítségünkre lesz. Nem tudjuk, hogy ez a lehetőség átfogóan megvalósítható-e, de a legtöbbet ki kell hoznunk ebből az esélyből. Most erről van szó.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy a fenntartható mobilitás egyike lesz azoknak a legfontosabb kihívásoknak, amelyekkel meg kell birkóznunk az elkövetkezendő években. Nem akarjuk korlátozni az európai polgároknak az egyéni mobilitáshoz fűződő jogát. Másrésztől azonban nincs kétség afelől, hogy ezt az egyéni mobilitáshoz fűződő jogot – egyszerűen kifejezve azt a jogot, hogy gépkocsit vezethessünk, birtokolhassunk és használhassunk – úgy kell gyakorolni, hogy az ne tegye tönkre környezetünket, ez pedig azt jelenti, hogy olyan gépjárművekre van szükségünk, amelyek nem károsítják a környezetet.

Csak egy megjegyzés: ez nem csak a környezet állapota miatt lényeges és sürgős, mert egyre fontosabbá válik gazdasági értelemben is. A hagyományos belső égésű motor elavult azért, mert az üzemanyag-fogyasztása igen magas. Mindent meg kell tennünk a fosszilis üzemanyagok felhasználásának csökkentése érdekében, bárhol merül is az fel.

Ebben az összefüggésben felvetődik a kérdés, hogy elősegíthetjük-e a hidrogénüzemű járművek fejlesztését. Ez a gondolat vezetett a Bizottságnak a hidrogénüzemű gépjárművek típusjóváahagyására vonatkozó javaslatához.

Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Weisgerber asszonynak a javaslaton végzett konstruktív és sikeres munkájáért. Nagyon örülök, hogy az ő munkájának köszönhetően már első olvasatban lehetségessé vált a megállapodás.

Jelenleg nem tudjuk, hogy melyik technológia szolgálja a legjobban a fenntartható mobilitást. Ha olvassák az újságokat és nézik a televíziót, naponta más és más következtetéssel szembesülnek. Néhányan üzemanyagcellákról beszélnek, mások az elektromos autók iránt lelkesednek, megint mások újszerű, nagy teljesítményű akkumulátorokat említene. Sok más lehetőség is verseng a hidrogénmeghajtással, legalábbis az elektromos motorok és az üzemanyagcellák mindenképpen.

A mi feladatunk, hogy megállapítsuk a szükséges biztonsági szabályokat a sokat ígérő technológiák számára, miközben szigorú technológiai semlegességet tartunk fenn. Nyilvánvaló, hogy a hidrogén egyike az ilyen technológiáknak. A hidrogén a hagyományos üzemanyag helyére léphet, és nagymértékben csökkenheti a közúti forgalom környezetre gyakorolt káros hatásait. Zárójelben azonban szeretném hozzátenni, hogy mindezek a megfontolások csak akkor értelmesek, ha környezetbarát módon tudunk hidrogént előállítani. Ha a hidrogént piszkos energia felhasználásával állítjuk elő, akkor semmi mást nem teszünk, mint máshová helyezzük át a problémát.

A javasolt rendelet beépíti a hidrogénüzemű járműveket az európai típusjóváahagyási rendszerbe. Így a hidrogénüzemű járműveket is úgy kezelik majd, mint a hagyományos járműveket, vagyis egyetlen engedély elegendő lesz az egész Európai Unióban. Ez az engedélyezési folyamat kevésbé terhes, és sokkal inkább megfizethető. A gyártók egyetlen kapcsolattartási ponton elintézhetik az összes formaiságot, ezáltal jelentős összegeket takaríthatnak meg. Ez az európai ipart versenyképesebbé teszi, és kevesebb adminisztrációs terhet jelent.

A hidrogén a hagyományos üzemanyagokhoz, például a benzinhez és a gázolajhoz képest rendkívül eltérő tulajdonságokkal rendelkezik, így a javaslat elsőbbséget ad a szükséges biztonsági előírások megállapításának. Szavatolnunk kell különösen azt, hogy a hidrogénnek a járműben történő tárolása teljesen biztonságos legyen. Ez a rendelet valamennyi, az EU-ban forgalomba helyezett hidrogénüzemű járművet olyan biztonságossá teszi, mint a hagyományos meghajtású járműveket. Remélhetőleg ez fokozza a közvélemény bizalmát a még ismeretlen új technológiák iránt. A javaslat bevezeti az ilyen járművek azonosítását szolgáló rendszert is, hogy azokat a mentőszolgálatok könnyen felismerjék.

A Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti szoros együttműködésnek kedvező hatása volt a tárgyalások eredményére, így én csak egyetérteni tudok azokkal a módosítási javaslatokkal, amelyeket az önök előadója, Weisgerber asszony terjesztett elő.

Anja Weisgerber, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a fosszilis üzemanyagkészletek végesek. A kereslet nő, és emiatt emelkednek az árak – ezt naponta látjuk az üzemanyagtöltő állomásokon. Az emelkedő árak egyik oka az a várakozás, hogy a kőolaj, a földgáz és a szén a jövőben elfogy. Ezért azonnal meg kell kezdenünk azoknak a technológiáknak a vizsgálatát, amelyek helyettesíthetik a fosszilis üzemanyagokat a jövőben.

Az egyik ilyen alternatíva – és a biztos nagyon helyesen hangsúlyozta, hogy csak az egyik, de alternatíva – a hidrogénteknológia. Természetesen a hidrogénüzemű járművek még nem piacérették, de számos projekt van folyamatban, hogy ezen változtassanak. Az EU „autóstráda”-projekt éppen most fejeződött be egy bátorító jelentéssel.

Az EU kutatásért felelős miniszterei februárban hosszú távú partnerséget hoztak létre az állami és a magánszektor között azzal a céllal, hogy a hidrogén- és az üzemanyagcellás technológia 2015 és 2025 között piacérett legyen. A tervek szerint mintegy 940 millió eurót fektetnek be ebbe a kutatási programba a következő néhány évben, amelyhez az állami hatóságok és a magánbefektetők fele-fele arányban járulnak hozzá.

Azt látjuk, hogy a hidrogénüzemű gépjárművek piacéretté tételéhez a háttér megvan. Az a tény, hogy az üzemanyagcellák ára még mindig magas, nem használható fel érvként a hidrogénteknológia ellen, mivel ez minden jövőbeli technológiára igaz. Az első 0,5 megapixel digitális fényképezőgépet sok évvel ezelőtt az úrutazásokhoz fejlesztették ki, akkor 10 millió eurós költséggel, manapság azonban szinten mindenkinek van digitális fényképezőgépe.

Ez a rendelet most először biztosítja a hidrogénüzemű járművek jóváhagyásához az egész Európában harmonizált technikai szabályokat. Ha ezt a technológiát elő kívánjuk mozdítani, és a biztonság és környezetvédelem magas szintjét fenn akarjuk tartani, az egységes kritériumok alapvető fontosságúak.

Jelenleg a hidrogénüzemű járművek nem tartoznak az EK típusjóváhagyási rendszerébe, így a tagállamok az ilyen típusú járművekre egyedi engedélyeket adhatnak ki. Erre néhány tagállamban már van megfelelő gyakorlat, másutt ez teljesen ismeretlen. Azzal, hogy az engedélyeket ilyen módon adják ki, fennáll az a veszély, hogy az egyes tagállamok saját engedélyezési feltételeket állítanak fel, és ez megzavarja a belső piacot. Ez egyrészt növelheti a költségeket a gyártók számára, másrészt pedig biztonsági kockázatokhoz vezethet.

A hidrogén egyike a jövő energiahordozóinak. Ezért a mi feladatunk – amelynek e rendelet elfogadásával eleget teszünk – az, hogy az egységes jóváhagyási kritériumok megteremtésével a jövő e technológiájának használatához megteremtjük a politikai keretfeltételeket. Örülök, hogy a pártok között sikerült már első olvasatban megállapodást elérni, és annak is, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott együttműködés olyan jó volt. Ezért köszönet jár az árnyékelőadónak a kiváló együttműködésükért; név szerint szeretném még megemlíteni Bulfon és Manders urat. Ez tette a megállapodást első olvasatban lehetővé. Emellett a hidrogénüzemű járművek címkézésének kérdésére összpontosítottunk.

A hidrogénüzemű járművek éppen olyan biztonságosak, mint a gázolaj- vagy benzinüzemű személygépkocsik. A rendelet szerint ugyanolyan szigorú biztonsági teszteknek kell megfelelniük, mint minden más járműnek. Annak azonban van értelme, hogy a mentőszolgálatok tudják, hogy hidrogénüzemű járművel van dolguk, amikor a baleset helyszínére megérkeznek, hogy bizonyos sajátosságokra figyelemmel lehessenek. Ez nem jelenti azt, hogy a hidrogénüzemű járműveket indokolatlanul pellengérre állítanánk, mert – amint már elmondtam – azok éppen olyan biztonságosak, mint a más üzemanyaggal működő járművek. Ez igen fontos üzenet, amit ma szeretnék hangsúlyozni.

Ezért azt javasoljuk, hogy a hidrogénüzemű járműveken helyezzenek el egy megfelelő címkét azokon az alkatrészekon, amelyek hidrogént tartalmaznak. A Bizottsággal és a Tanáccsal együttműködve tovább

javítottunk a Bizottság szövegén, és a „címke” szót az „azonosítás” szóval helyettesítettük, mert hosszú távon ezt a címkét az elektronikus azonosításnak kellene felváltania, amihez tartozik egy intelligens vész hívó rendszer, az úgynevezett „eCall”.

Más kérdések is felmerülnek. A végén talán röviden visszatérnék a hidrogéntöltő állomások infrastruktúrájának kérdésére, most azonban már előre örülök az élénk vitának, és kíváncsian hallgatom, amit önök elmondanak.

Alojz Peterle, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság véleményének szerzője. – (SL) Szeretnék köszönetet mondani, dr. Weisgerbernek a kiváló jelentéséért és elégedettségemnek hangot adni azért, hogy ilyen gyorsan nagyfokú konszenzusra jutottunk a Tanáccsal. Ez a rendelet meggyőző módon állít bennünket az új energia- és környezetpolitika oldalára, amelynek minden bizonnyal kedvező hatása lesz a közegészségre is. Egyetértek a biztossal, hogy teljes mértékben ki kell használnunk ezt a lehetőséget. Ez a rendelet egyike a kezdeti lépéseknek, része a mai energetikai és környezeti kihívásokra adott válasznak, amikor a hidrogén az egyik kulcsszerepet játsza. Nem egyedül a hidrogénről van szó, hanem a hidrogénről is, és nemcsak egyes tagállamokról, hanem az egész Európai Unióról is.

Nagyon fontos a megfelelő lendület ahhoz, hogy a teljes végrehajtás kontextusát biztosíthassuk. Ebben figyelembe kell vennünk mindent, amit polgáraink megfontolás tárgyává tesznek, kezdve az infrastruktúrával. A fejlődés dinamikája, különösen az új technológiák gyors fejlődésének problémája, nagyon fontos ebben a kivételesen nagy erőfeszítéseket követelő energiahelyzetben. Én nagyon lényeges lehetőségeket látok az új technológiák előtt abban az értelemben, hogy lehetővé teszik a hidrogén decentralizált előállítását; ha szolártechnológiát is alkalmaznak, akkor lehetségessé válik a termelés szétszórása és a jelenleg ismert energiaforrásoktól való függőség csökkentése. Véleményem szerint a Bizottság sikeresen segíthetné elő és gyorsíthatná fel a fejlődést ebben az irányban.

Malcolm Harbour, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – Elnök asszony, őszintén szeretnék köszönetet mondani Anja Weisgerbernek, a Bizottság előadójának és természetesen úgy is, mint saját képviselőcsoportom tagjának, aki ismételten bemutatta szerintem beható ismereteit a komplex technikai dossziékkal kapcsolatban, miután már igen hathatósan dolgozott a vélemény előadójaként a kibocsátással kapcsolatos számos dosszién. Nagyon örülök, hogy most saját jelentése készült el, és gratulálok neki ahhoz a rendkívüli alaposághoz, ahogyan ezt a fontos feladatot megközelítette. Én tudom, hogy ez mennyi munkát jelent, tekintettel arra, hogy magam voltam az általános típusjövahagyási irányelv előadója.

Ugyancsak szeretnék köszönetet mondani Günter Verheugennek és csapatának a Bizottságban a gyors és időbeni cselekvésért, amellyel élénk tárták ezt a fontos javaslatot, amely hatékonyan építi be a hidrogénüzemű járművekre vonatkozó specifikus előírásokat a fő típusjövahagyási irányelvbe. Egyébként azt gondolom, ez is rámutat annak fontosságára, hogy végre elértük a gépjárművek közös típusjövahagyási keretét, és így már rendelkezünk azzal a rugalmassággal, hogy tudunk reagálni ezekre az új fejleményekre, és azokat be is tudjuk emelni.

Ezzel összefüggésben szeretném hangsúlyozni, amit számos kollégám elmondott már, de különösen az én szempontból, mivel e Parlament képviselőjeként együtt dolgoztam a Bizottsággal a Cars 21 csoportban, amit a XXI. század versenyképes gépjármű-szabályozási stratégiájának kidolgozására hoztak létre – ez az, amit a Cars 21 jelent –, és ez egyértelműen XXI. századi javaslat. De ami fontos, hogy ez a gyártóipar számára – és nemcsak a nagyvállalatoknak, hanem annak a sok-sok vállalkozásnak is, amely részt vesz a hidrogénüzemű járművek építését elősegítő rendszerek és alkatrészek fejlesztésében – egyértelmű jogszabályi keretet ad, amelyben dolgozhatnak. Nem kell várniuk erre. Ez hatalmas előny, és azt jelenti, hogy lesz egy keretünk Európa számára – egyetlen keret – és ez azt jelenti, hogy amennyiben megfelelnek ezeknek az előírásoknak mindenütt máshol is értékesíthetik járművüket.

Természetesen ez azonban nem elég, és én nagyon örülök, hogy Anja jelentésében szerepel egy konkrét kérés a Bizottsághoz: „Azt akarjuk, hogy a hidrogénüzemű járművek biztonsági előírásai globális előírások legyenek. Az egész világon dolgoznak a hidrogénüzemű járművek szabványain. Most jött el a megfelelő idő arra, hogy ezt a kérdést bevigyük a globális jármű-munkacsoportba, mert ezt el kell kezdenünk, ha haladni akarunk, és azt akarjuk, hogy létrejöjjenek a hidrogénüzemű járművek globális szabványai. Ugyanakkor azt akarjuk, hogy Európa vezető szerepet játsszon e technológiák fejlesztésében, és mindkettőt elérhetjük e javaslat alapján.”

Wolfgang Bulfon, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, a hidrogénüzemű járműveknek az egész EU-ra kiterjedő egységes engedélyezési eljárása megszüntetné a mobilitás környezetbarát formái fejlődésének legalább az egyik akadályát. Már számos ígéretes projekt van folyamatban a helyi közösségi közlekedés területén, ami azt jelenti, hogy a hidrogénüzemű

személygépjárművek sorozattermelése már egyáltalán nincs messze. Fel kell tennünk azonban azt a kérdést, hogyan nyerjük a hidrogént. Az, hogy végső soron a CO₂-mérleget tekintve ez előnyös-e, erősen függ attól, hogy a jövőben miként állítjuk elő a hidrogént. Semmi hasznot nem hoz a hidrogént felhasználása, ha az előállítása során több CO₂-t keletkezik, mint amennyit a hidrogénüzem révén megtakarítunk. Ugyanakkor biztosítanunk kell azt is, hogy létrejöjjön és megépüljön a megfelelő töltőállomás-infrastruktúra, mert a hidrogénüzemű járműveket is fel kell tölteni. Ez különösen a tagállamok számára jelent kihívást.

A jelentés egyértelmű útmutatása létrehozza azt a jogi keretet, amely elősegíti ennek az ígéretes technológiának és sok más innovációnak a továbbfejlesztését. E ház elnöke, Pöttering úr saját tapasztalatából számolt be a hidrogénüzemű járművekről. Érdekes volna megfontolni, hogy az ő tapasztalatai felhasználásával a Parlament flottáját megfelelően alakítsuk át – legalábbis ez egy olyan javaslat, amit érdemes megfontolni.

Végül szeretnék köszönetet mondani Weisgerber asszonynak a Parlamentben és e jelentés elkészítése során tanúsított szíves együttműködéséért.

Vladko Todorov Panayotov, az ALDE képviselőcsoportja nevében. – (BG) A hidrogénüzemű járművek bevonása az európai közösség általános szabályozási keretébe különleges fontosságú, mert a jelenleg meglévő, törvény által szabályozott típusjóváhagyási eljárások nem garantálják, hogy azonos minőségű járműveket bocsássanak ki az Európai Unió egész piacán.

Az európai uniós rendelet elfogadása garantálná, hogy valamennyi hidrogénüzemű, kereskedelmi forgalomba hozott járművet közös szabvány szerint gyártsanak, vizsgáljanak és azonosítsanak, és biztonsági szintjük legyen legalább ugyanolyan, mint a hagyományos motoros járművéké. A közösségi rendelet garantálja a hidrogénnek, mint üzemanyagnak a fenntartható módon történő bevezetésére irányuló erőfeszítések összhangba hozatalát olyan módon, hogy a gépjárművek esetében a hidrogén üzemanyagként történő alkalmazása miatt a közös környezeti egyensúly pozitívvá váljon. Az összeurópai rendeletnek közös előírásokat kell tartalmaznia e gépjárművek figyelemmel kísérése és a szükséges infrastruktúra – az üzemanyagtöltő állomások – tekintetében is.

Az Európai Unió rendeletének elfogadása garantálná a közös szabványok alkalmazását a harmadik országokban, nevezetesen az Egyesült Államokban, az Ázsiai Gazdasági Térségben előállított hidrogénüzemű járművek gyártása és hasznosítása tekintetében is, segítve Európa érdekeinek védelmét.

Szeretnék rámutatni arra, hogy európai uniós szintű cselekvés hiányában a tagállamok eltérő szabványokat fogadnának el a hidrogénüzemű járművekre, ami a közös piacon kedvezőtlen helyzet kialakulásához vezetne, ellehetetlenítené a nagyléptékű termelésből adódó költségmegtakarítás lehetőségét, és késleltetné a járművek fejlesztését.

Abban a percben, amikor már egy, és csakis egy jóváhagyás elegendő lesz valamennyi járműtípusra az Európai Unió piacán való forgalomba hozatalhoz, az EU tagállamait meg kell nyitni a hidrogénüzemű járművek előtt. A jóváhagyás felgyorsítja ezeknek a környezetbarát technológiával üzemeltetett járműveknek a bevezetését, így hamarabb jelennek meg a hidrogénüzemű járművek használatából adódó környezeti előnyök is.

Utoljára, de nem utolsósorban a hidrogénüzemű járművek, a gyártásukhoz szükséges anyagok előállításába és a figyelemmel kísérésükhöz szükséges eszközökbe történő beruházások új lendületet kaphatnának, ami hozzájárulna a hidrogénteknológia gyorsabb bevezetéséhez az Európai Unió országaiban.

Leopold József Rutowicz, az UEN képviselőcsoportja nevében. – (PL) Elnök asszony, biztos úr, a hidrogénüzemű járművek bevezetése hatással lesz a környezet- és egészségvédelemre, az üvegházhatásra és a hagyományos szénhidrogén üzemanyagok hiányára tekintettel pedig lényeges politikai és gazdasági szempontból egyaránt. A legfontosabb lépés, amit meg kell tennünk a bevezetésük érdekében, az a hidrogénüzemű gépjárművek típusjóváhagyására vonatkozó irányelv létrehozása. Az irányelvtervezettel és módosításaival kapcsolatban két megjegyzésem van.

Először, a tervezet kizárja a karbantartási és használati utasítások ellenőrzésének szükségességét a típusjóváhagyás során. A hidrogén üzemanyag nagyon magas energiatartalma miatt különösen veszélyes termék, és a járművek használói most először kerülnek vele kapcsolatba.

Másodszor, a tervezet egyéves felülvizsgálati határidőt állapít meg annak létrehozásától számítva ahhoz, hogy a működéséből és az e területen létrejövő nemzetközi normákból adódó következtetéseket megfontolás tárgyává tegye.

A Nemzetek Európájáért Unió képviselőcsoportja támogatja az irányelv bevezetését. Köszönöm Weisgerber asszonynak ezt a szakszerű jelentést.

Jaromír Kohlíček, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim, a most tárgyalt szabályozás indoklásának olvasásakor kellemetlen meglepetésben volt részem. Egyrészt a hidrogén lehetővé teszi az energia tárolását, másrészt gyakorlatilag megszünteti a kibocsátások egy lényeges részét. Az irányelv azonban a hagyományos rendszerek szerinti osztályozásról rendelkezik. Egyszerűbben megfogalmazva, ez a hidrogén elégetéssel történő felhasználását jelenti.

A metán-hidrogén keverék elégetésének problémája mellett – ez pedig olyan dolog, amiről tudok, mivel disszertációm az égésről szólt – szükséges lenne a szokásos motorok esetében, hogy karbamidot is felhasználjanak, hogy teljesítsék a nitrogén-oxidokat nem tartalmazó, EURO 5-6 szerinti tiszta égéstermékekre vonatkozó normát.

Az Európai Unió egyik célja, hogy már a közeljövőben bővítse a hidrogénfelhasználást a közlekedésben, míg 2020-ig drámai növekedést érjen el. Igaz ugyanakkor, hogy a hidrogén tárolásával és kezelésével kapcsolatos technikai jellegű problémák egyértelmű és egységes szabályozást kívánnak meg, ideértve a hidrogénnel működő rendszerek címkézését is. Én teljesen egyetértek az előadóval ezzel kapcsolatban. Szeretnék rámutatni arra is, hogy számos ország tiltja a nyomástartó edényeket tartalmazó járművek zárt térben történő parkolását, különösen a mélygarázsokban. Az egyszerű címkézés ehhez is alapvető fontosságú.

A hidrogén üzemanyagcellák egyikét képezik a legígéretesebb kísérleti járműmeghajtási rendszereknek. Az Európai Unió sok városa már régóta üzemeltet buszokat ezzel az energiaforrással. Úgy vélem, hogy a most tárgyalt rendelet egységesíteni fogja a hidrogénüzemű járművek alapvető előírásait. Remélem, hogy ez jobb keretet ad majd a további gyors fejlődéshez és a hidrogénüzemű járműrendszerek különféle alkotóelemei hatékony ellenőrzéséhez. Ennek lényegesen fel kell gyorsítania különösen a hidrogéncellák gyakorlati alkalmazását, de a hidrogént nem szabad széles körben a „hagyományos rendszerekben”, más szavakkal belső égésű motorokban felhasználni, mivel ennek szerintem semmi értelme. Ezzel a feltétellel én melegen ajánlom a dokumentum jóváhagyását a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, Weisgerber asszony jelentése tökéletes példát ad arra, hogy az európai politika miként igazodik a változó piacokhoz, és gyorsan létrehozza a proaktív szabványokat és jogalapokat a technológiai innovációk számára. A Tanács a szabványosítással néhány hónap múlva kíván foglalkozni, és ebből következtetéseket kíván levonni. Ebben a vitában az olyan kérdések, mint hogy a szabványok milyen gyorsan reagálnak a technológiai fejlődésre, hogy a jogalkotók milyen gyorsan reagálnak a technológiai fejlődésre és a szabványok milyen gyorsan igazodnak a gazdasági valósághoz, ismételten kulcsszerepet játszanak. Úgy vélem, hogy ez a hidrogénüzemű járművek típusjóváhagyásáról szóló jelentés Európát a hidrogénüzemű járművek fejlesztése egységes szabályozási platformjának úttörőjévé teszi.

Megalapozott érv, hogy még mindig nem határozták meg, hogy végső soron a hidrogénnek járművek üzemanyagaként történő felhasználása megfelel-e a fenntarthatóság elvének, és ökológiai szempontból fenntartható lesz-e, bár ezt ma még kizárni sem lehet. Ezért úgy vélem, hogy ezzel a jelentéssel mi jó alapot teremtünk a további kutatáshoz az európai belső piac vezető kutatóintézetei, és különösen a vezető vállalkozások számára. Ez különösen fontos a járművek esetében alkalmazandó CO₂-politikáról folyamatban lévő tárgyalásokra és a különféle technológiák közötti nagyobb sokszínűség elérésére irányuló kívánságra tekintettel, annak érdekében, hogy végső soron teljes bizonyossággal megállapíthassuk, hogy melyik jármű és melyik motorteknológia a legkedvezőbb a környezet és az emberek számára.

Belső piaci szempontból, azt hiszem, üdvözlünk kell ezt a jelentést, mert a valóban integrált belső piac csak akkor érhető el, ha a különféle tagállamokban a hidrogénüzemű járművek jóváhagyását harmonizáljuk, hogy a lehető legjobban ki lehessen használni a piac szinergikus hatásait. Amint korábban már rámutattak, bármilyen globális típusjóváhagyásnak természetesen erre az alapra kell épülnie. Reméljük, hogy mindezt megoldjuk. Kívánok mindenkinek sok sikert!

Arlene McCarthy (PSE). – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani előadóknak, Weisgerber asszonynak és az árnyékelőadóknak a jelentéséért, és azért, hogy a Tanáccsal és a Bizottsággal nagyon jó megállapodást értek el, miközben megőrizték a Parlament prioritásait. Egy olyan időpontban, amikor az európai benzinárak kétszeresére emelkedtek, és az európai polgárok, illetve az emberek szerte a világban egyre inkább aggódnak a klímaváltozás hatásai miatt, egyértelmű, hogy új reményre van szükségünk a jövő üzemanyagait tekintve.

Ez a hidrogénüzemű gépkocsikra vonatkozó európai szintű jogszabály kikövezheti az utat az ilyen gépkocsik teljes skálájának gyártása előtt, és valódi alternatívát biztosíthat az európai vezetőknek a nem túl távoli jövőben. Az alternatív üzemanyaggal üzemelő járművek értékesítése például csak az Egyesült Királyságban a 2000. évben regisztrált néhány százról tavaly már 16 000-re emelkedett. Az elektromos autók és más alternatív járművek értékesítése szárnyal, de a hidrogénüzemű gépkocsik csak a nagyléptékű termelés csúcsát jelentik. Én hiszem, hogy ez az új jogszabály lendületet ad e járművek fejlesztésének, miközben biztosítja, hogy azok megbízhatóak és biztonságosak legyenek. A jogszabály segítségével az előrejelzések szerint a tömegtermelés Európában 2015-re megkezdődhet azzal, hogy 2025-re az EU közúti járműállományának mintegy 5%-a várhatóan hidrogénüzemű lesz.

A hidrogénüzemű személygépkocsik környezeti előnyei attól függenek, hogy a hidrogén előállításához milyen energiaforrást használnak fel. Közvetlenül meg lehet birkózni a benzin által okozott levegőszennyezéssel, és csökkenthető lesz az olajfüggőségünk, de a globális felmelegedés elleni küzdelmet ez csak akkor segítheti, ha a hidrogént fenntartható módon állítják elő. Ezért is támogatom olyan nyomatékosan Weisgerber asszony kialakított módosításait annak biztosítására, hogy a hidrogén üzemanyagot fenntartható módon állítsák elő, és amennyire csak lehetséges, megújuló energiából.

Fontos hangsúlyozni, hogy a hidrogénüzemű személygépkocsik éppen olyan biztonságosak lehetnek, mint a benzinüzeműek, de baleset esetén a mentőcsapatoknak tudniuk kell, hogy mivel állnak szemben. Ezért biztosította Weisgerber asszony, hogy a járműveket a mentőszolgálatok azonnal és könnyen azonosíthassák. Ez a jogszabály megteszi azt, amire csak erős belső piacon az Európai Unió képes. Az európai léptékű árupiacról ez közös szabályokkal és magas biztonsági előírásokkal gondoskodik. Ez az a piac, amely képes a jövő hidrogénüzemű gépjárműveinek előállítására, és úgy vélem, hogy ez a mai jogszabály, amikor megszavazzuk, kulcsfontosságú a cél eléréséhez.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) A Bizottságnak a hidrogénüzemű gépjárművek típusjövahagyására vonatkozó javaslata nagyon fontos az alternatív járműüzemanyagok utáni kutatáshoz kapcsolódó problémák megoldása, a környezetvédelem, a klímaváltozás és az emberi egészség védelme tekintetében is. Szeretném felhívni a figyelmüket a hidrogénüzemű járművek fejlesztésének néhány nagy fontosságú kérdésére.

Először, a hidrogénüzemű járművek fő problémája nem a járműgyártás folyamatában, hanem az üzemanyag újratöltésben rejlik. Ez idáig egész Európában csak mintegy 40 hidrogéntöltő állomás létesült. Két ilyen állomás van például Franciaországban, egy Spanyolországban, és egyetlen egy sincs a 2004-ben, illetve 2007-ben az Európai Unióhoz csatlakozott új tagállamokban. Az Egyesült Államokban egyedül Kaliforniában lényeges a számuk. Ezért értek egyet a felszólalóval, hogy szükség van a szabványosított hidrogéntöltő állomások hálózatának létrehozására az egész Európai Unióban, amint csak lehetséges. A megfelelő infrastruktúra nélkül a hidrogénüzemű járművek kivételesek maradnak.

Másodszor, a hidrogén pusztán energiahordozó, nem energiaforrás, ezért fontos, hogy a hidrogén üzemanyagot stabil és környezetbarát módon állítsák elő. Aktívabbnak kell lennünk a tudományos kutatások terén, amelyek elvezethetnek a fosszilis üzemanyagok használatának elkerüléséhez, és alternatív módszereket javasolhatnak a víz hidrogénre és oxigénre történő felbontásában. Az egyik ilyen módszer lehet a fotolízis, bár további alapos tudományos kutatásra van szükség ezen a területen. Ezenkívül a hidrogén szennyezéstől mentes előállítása lehetővé tenné annak a közlekedésen kívüli területeken történő felhasználását is.

Harmadszor, egyetértek a Bizottság javaslataival, hogy földgáz- és hidrogénkeverékeket használjunk, de csak átmeneti üzemanyagként, és csak olyan országokban, ahol jól fejlett földgáz-infrastruktúra van. Szeretném hangsúlyozni azt is, hogy az Egyesült Államok és Kanada jelenleg vezető szerepet játszik a hidrogénüzemű járművek fejlesztése és gyártása terén, miközben Japán felzárkózik, és nekünk sem szabad elmaradnunk mögöttük.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, a jövő a hidrogénüzemű személygépkocsikkal izgalmas kilátásokat ígér. Bár még sok időnek kell elteltie, mielőtt ezt a technológiát széles körben alkalmazzák, kivételes fontosságú, hogy már most harmonizáljuk a típusjövahagyásukra vonatkozó szabályozást.

A ma vizsgált szabályozás elsődleges célja, hogy – a piac megfelelő működésének biztosítása érdekében – EU-kritériumokat vezessen be a hidrogénüzemű járművek típusjövahagyásához. Az egyes tagállamok eltérő típusjövahagyási feltételei jelenleg akadályozzák ennek a piacnak a működését, szükségtelenül növelik a termelési költségeket, veszélyeztetik a biztonságot, és – erről sem szabad elfeledkeznünk – lényegesen akadályozzák a hidrogénteknológia fejlesztését az EU-ban. Semmiképpen sem szabad ezt a pontot figyelmen kívül hagynunk, mert a közlekedési ágazatban az olaj helyettesítésére irányuló remények – a bioüzemanyagok

és az elektromosság mellett – kifejezetten a hidrogénhez kötődnek. Talán a legfontosabb azonban az, hogy a hidrogénégés folyamata nem szén-dioxidot termel, amely károsítja a környezetet, hanem vizet, amelynek nyilvánvaló eredménye a légszennyezés és a CO₂-kibocsátás csökkenése, amely nek érdekében hatalmas erőfeszítéseket teszünk nem utolsósorban itt, az Európai Parlament fórumán.

Nyilvánvaló, mindezen célok elérése függ e technológiák terjedésétől, ami – amint az előadó, akinek én gratulálok a nagyon jó jelentéséhez, nagyon helyesen rámutat – egyebek között a hidrogéntöltő állomások hálózatának lététől függ. Az ilyen állomásoknak valamennyi tagállamban egy időben kellene létrejönniük, hogy minden európai fogyasztó számára elérhetővé váljanak. Azt is remélem, hogy a járműgyártók reagálnak majd a hidrogénüzemű járművek iránti növekvő fogyasztói keresletre, hogy a közös piac megfelelően működhessen ebben a szférában.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, előadó asszony, hölgyeim és uraim, úgy vélem, ez egy jó példa arra, hogy a politika képes a cselekvésre, mert a hidrogénüzemű járművek típusjóváahagyási eljárását a jövőben lehetővé teszi, még akkor is, ha a technológia maga még nem áll rendelkezésünkre.

Sokat beszélünk a járművek, különösen a tehergépjárművek CO₂-kibocsátásának csökkentéséről. Ez egy módja lehet a CO₂-kibocsátások csökkentésének, de fontos – és én most mint a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság tagja beszélek, mert e bizottságnak én voltam az árnyékelőadója –, hogy a hidrogént megújuló energiaforrásokból állítsuk elő. Ez lehetőséget kínál arra is, hogy a megújuló forrásokból származó energiát tároljuk, amelyet aztán a járművekben felhasználhatunk, és ez jó iránynak bizonyulhat. Továbbra is erre kellene koncentrálnunk a jövőben.

Fontos azonban az üzemanyagtöltő állomások infrastruktúrájának létrehozása is. Láthatjuk, hogy a CNG-(sűrített földgáz) üzemű járművek infrastruktúrája még mindig nagyon egyenlőtlen. A járművek már a fogyasztók rendelkezésére állnak, de az, hogy az üzemanyag rendelkezésre állása még nem garantált, visszatart az ilyen járművek vásárlásától. A jövőbeni tárgyalások során erre kell majd összpontosítanunk.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök asszony, szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy gratuláljak az előadónak és a Bizottságnak is ahhoz a kezdeményezéshez, amelynek célja új energiaforrások megtalálása a járművek számára, olyan források megtalálása, amelyekből energiát nyerhetünk.

Három fontos cél van: az első, hogy menekülhessünk az olajfüggőségtől. A második cél a CO₂-kibocsátáshoz kapcsolódik. Végül a harmadik cél – és ez a fontos –, hogy stabilizálhassuk vagy csökkenthessük a járműhasználat költségeit azok számára, akik használják azokat.

Nézetem szerint a most tárgyalat dokumentum három területet fed le, ezek: 1. – a hidrogénüzemű járművek címkézése; 2. – az üzemanyagtöltő állomásokra vonatkozó előírások (elhelyezésük és bevezetésük). Végül a harmadik terület, amelyet én fontosnak tartok, a hidrogénüzemű járművek működésének biztonsága. Ez a szabályozás először is létrehozza azt a jogi keretet, amely meghatározza, hogyan kellene felhasználnunk ezt az energiát, és másodszor rendelkezik az infrastruktúrával kapcsolatos előírásokról, biztosítva, hogy az új technológia fejlesztéséhez szükséges alapvető *ex ante* feltételek lényegében teljesüljenek.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A közlekedési ágazatban folyamatos erőfeszítéseket kell tenni az alternatív üzemanyagot használó járművek piaci bevezetésére, amelyek a városi környezet levegőjét lényeges mértékben javíthatják.

A hidrogénüzemű motorok jóváhagyásának közös szabványaira van szükség, hogy garantálhassuk a hidrogén járművek meghajtására való biztonságos használatát. A hidrogén üzemanyagként történő felhasználása akár üzemanyagcellaként vagy belső égésű motorokban nem járhat szén vagy üvegházhatású gázok kibocsátásával. A hidrogénüzemű gépjárművek típusjóváahagyása a hidrogénnel érintkező alkatrészek technikai előírásainak a meghatározására és az azoknak való megfelelésre épül.

A hidrogén jellemzőire tekintettel a járműveknek külön kezelési módra van szükségük mentés esetén. Hangsúlyozom, hogy a tagállamoknak invesztálniuk kell az alternatív üzemanyagok tárolásához és elosztásához szükséges infrastruktúrába, mert e nélkül a kevésbé környezetszennyező járművek száma lényegesen nem növelhető.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök asszony, mivel szeretném betartani az időkorlátot, nevezetesen az egy percet, nem tudtam egy fontos pontot kellőképpen aláhúzni, amit most a megoldás előnyeként szeretnék hangsúlyozni. Ez pedig az, hogy a javasolt megoldással jóval idő előtt állunk elő, létrehozva ezzel

a korszerűsítéshez szükséges feltételeket. Ez akár ösztönzést is jelenthet még több technológia vizsgálatára, és emiatt szeretném mind Verheugen biztosnak, mind a Bizottságnak elismerésemet kifejezni.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagy örömmel látom, hogy ez a vita számos tekintetben széles konszenzusra mutatott rá: először, széles a konszenzus a tekintetben, hogy a hidrogéntechnológia figyelemreméltó potenciális lehetőség energetikai problémáink megoldása elősegítésére; másodszor, konszenzus van a tekintetben, hogy a hidrogéntechnológia figyelemreméltó potenciális lehetőség a közúti forgalom számára; és harmadszor, nagyon tág a konszenzus a tekintetben természetesen, hogy a hidrogéntechnológiának általánosságban csak akkor van értelme, ha az általános ökológiai hatása pozitív – azaz, ha a hidrogént tiszta energiaforrásból állítják elő. Ez egy nagyon fontos eredmény.

Ugyancsak szeretném tájékoztatni önöket arról, hogy a Bizottság különös fontosságot tulajdonít a hidrogéntechnológia fejlesztésének a 7. Kutatási Keretprogramban. A közös technológiai kezdeményezés keretében 800 millió eurót bocsátottunk a hidrogéntechnológiai kutatás rendelkezésére – és nem csak a járművekre vonatkozóan. Nem szeretném azt a benyomást kelteni, hogy a hidrogénnek, mint üzemanyag-technológiának a kutatására 800 millió eurót költünk. Ez a projektnek csak egy része; általánosságban a projekt arról szól, hogy egyértelmű elveket állapítsunk meg a tekintetben, hogy a hidrogén milyen mértékben képes ténylegesen hozzájárulni társadalmunkban a CO₂-kibocsátás drasztikus csökkentéséhez.

A Parlament elnöke, Pöttering úr mellett alkalmam volt egy ideig hidrogénüzemű járművet vezetni. Személyes benyomásom az volt, hogy a hidrogénnek a járművekben történő felhasználásával kapcsolatos műszaki problémákat alapvetően megoldották. A technológia itt van. Meg lehet csinálni. Ami teljesen hiányzik – és ezt már többször is említették –, az az infrastruktúra.

El tudom képzelni, hogy amennyiben ezt a javaslatot elfogadják, és az ösztönzést nyújt az iparnak, akkor foglalkoznunk kell az ebben a vitában Bulfon úr által felvetett kérdéssel is. ez pedig, hogy azoknak, akik nagy járműflottákat üzemeltetnek elsősorban helyi forgalomban – ilyenek például a parlamentek, beleértve ezt a Parlamentet is, a nemzeti parlamentek, a kormányok és az Európai Bizottság –, jó példával kellene szolgálniuk, amint ez gyakorlatilag lehetségessé válik, és beszerzési politikájukkal elősegíthetnék az ilyen típusú járművek kereskedelmi forgalomba hozatalát. Egyelőre ez még csak ábránd, de olyasmi, amire gondolnunk kell, amikor az idő elérkezik.

Hadd mondjak ismételtelen köszönetet az előadónak valóban kiváló munkájáért, valamint a képviselőcsoportok és bizottságok valamennyi felszólalójának, akik megmutatták, hogy közös jövőképünk van arról, hogy Európában a jövő járműve hogyan nézhet ki.

Anja Weisgerber, előadó. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, köszönöm a nagyon érdekes beszédeket. Ugyancsak szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak, a Bizottságnak, a Tanács képviselőinek és a munkatársaknak is a fantasztikus együttműködésért, mert ez volt a kulcsa annak, hogy politikai egységre juthassunk már az első olvasatban.

Amint láthatják, a hidrogén a jövő technológiája. A hidrogén része lehet a klímaváltozás kihívásaira adott válasznak, és annak is, hogy csökkentenünk kell a kibocsátásokat. A hidrogén a fosszilis üzemanyagok tiszta alternatívája, és a hidrogénnek energiahordozóként történő felhasználása – amint mondták is, valóban energiahordozóról van szó – csak akkor lesz teljesen fenntartható, ha azt megújuló energiából vagy nukleáris energiából állítjuk elő. Ez az az irány, amely felé el kell mozdulnunk az elkövetkező években.

Engem lebilincsel az a gondolat, hogy teljesen károsanyagmentes hidrogénciklussal rendelkezünk, amelyben a hidrogént végső soron megújuló energiákból hozzuk létre, majd a végén elgőzölgöztetjük. Ez valóban megígéző. Én már azelőtt támogattam ezt a technológiát, hogy az Európai Parlamentbe jöttem volna, és hosszú időn keresztül önkéntesen dolgoztam az érdekében.

Ma a váltót a helyes irányba állítottuk. Létrehoztuk a szükséges előfeltételeket, hogy végül egységes típusjávahagyási szabályokkal rendelkezünk. Megmutattuk az utat a nemzetközi típusjávahagyási szabályozás számára, és meghatároztuk a kutatás és fejlesztés jövőbeni irányát is.

Amint Verheugen biztos nagyon helyesen mondta, a technológia már itt van. Most a többi, az infrastruktúrához kapcsolódó kérdéssel kell foglalkoznunk. A töltőállomás-infrastruktúra kérdését az állami és magánszektor partneri kapcsolata kezeli majd. És akkor talán kiderül, hogy nem is túlságosan hosszú idő múlva a hidrogénüzemű járművek itt lesznek az útjainkon, és nem csak prototípusként.

Ismételten köszönöm önöknek a jó együttműködést.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban – (SK) A hagyományos szénhidrogén üzemanyagok előállításához szükséges nyersanyagtartalmékok folyamatosan csökkennek, ezért a gépjárműiparban az új, alternatív meghajtási rendszerek kutatásának és fejlesztésének a témája a legsürgetőbb.

Az EU Hetedik Keretprogramja 800 millió eurót szánt a hidrogéntekológia kutatására. E kutatás alapján úgy tűnik, hogy a hidrogén lesz a hagyományos fosszilis üzemanyagok ideális alternatívája. A hidrogénnek a közúti járművek jövőbeni üzemanyagaként történő felhasználása olyan megoldást kínál, amely kivételesen előnyös a környezet számára. Egyáltalán nem bocsát ki szénvegyületeket vagy üvegházhatású gázokat. Az első személygépkocsi prototípusokat már sikeresen tesztelték az Európai Gazdasági Térségben.

A belső piac működéséhez és a lakosság számára a nagyfokú biztonság és a környezet védelme garantálásához szükség van az egész Európára kiterjedő szabályok megalkotására a hidrogénüzemű gépjárművek tervezéséhez. Az egész EU-ban érvényes egységes jóváhagyási szabályok a hidrogénüzemű járművek kereskedelmi forgalomba hozatalának minimális előfeltételét jelentik. Az új technológiák sikeres bevezetése a hidrogéntöltő állomások megfelelő hálózatának időbeni létrehozásától is függ.

Hiszem, hogy a mai vita növelni fogja az európai fogyasztók bizalmát a gépjárműipar új technológiáinak használata iránt, és növelni fogja az ilyen járművek részarányát az európai piacon.

Meg vagyok győződve arról, hogy csak egy műszakilag megfelelően felkészült EU képes sikeresen versenyezni az Egyesült Államokkal, Japánnal és Koreával, ahol már komoly tevékenység van folyamatban e téren. Erre tekintettel ezt a kezdeményezést nagyon pozitívnak tartom.

(Az ülést 11.00-kor felfüggesztik, és 11.30-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

5. Az elnök nyilatkozata

Elnök. – Az Európai Parlament nevében a szolidaritás üzenetét szeretném küldeni a Gusztáv hurrikán karib-tengeri áldozatainak.

Majdnem 100 ember veszítette életét a Dominikai Köztársaságban, Haitin, Jamaikában, a Kajmán-szigeteken és Kubában, és ezek veszítették el otthonukat. Ismételten e fejlődő országok polgárai, amelyekkel mi szoros kapcsolatokat ápolunk a Cotonou Megállapodáson keresztül – ez az AKCS-országok csoportja – szenvedik meg e régiókban az új természeti katasztrófák pusztításait.

Az Európai Unió gondosan figyeli a helyzetet az érintett országokban, és humanitárius segítyt küld. Az Európai Parlament természetesen alapos figyelemmel kíséri a humanitárius segítségnyújtást a régióban, különösen Fejlesztési Bizottságán és az AKCS-EU közös parlamenti közgyűlése munkáján keresztül.

6. A fiatalok és a fiatalság szerepének megerősítése az európai politikákban – Sürgősségi együttműködés az eltűnt gyermekek megtalálása érdekében (írásbeli nyilatkozatok): lásd a jegyzőkönyvet

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazások órája.

(Az szavazások eredményét és egyéb részleteit lásd a jegyzőkönyvben)

7.1. Az anyagok és keverékek osztályozása, címkézése és csomagolása (A6-0140/2008, Amalia Sartori) (szavazás)

7.2. Az anyagok és keverékek osztályozása, jelölése és csomagolása (a 76/768/EGK, a 88/378/EGK, a 1999/13/EK, a 2000/53/EK, 2002/96/EK és a 2004/42/EK irányelv módosítása) (A6-0142/2008, Amalia Sartori) (szavazás)

7.3. Az anyagok és keverékek osztályozása, jelölése és csomagolása (a 648/2004) (EK) rendelet módosítása (A6-0141/2008, Amalia Sartori) (szavazás)

7.4. A hidrogénüzemű járművek típusjóváahagyása (A6-0201/2008, Anja Weisgerber) (szavazás)

7.5. A grúziai helyzet (szavazás)

- A 19. bekezdésről való szavazás előtt:

Elmar Brok, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, amikor az állásfoglalást megfogalmaztuk, az előző szöveget használtuk, amelynek megfogalmazása nem tükrözi teljes egészében, hogy az Európai Tanács azóta összeült. Ezért azt javasolnám önnek, hogy a szöveg második része így módosuljon: „és ezért üdvözlí az Európai Tanács határozatát a [...] alkalmazására”. A jelenlegi szöveg azt mondja, hogy felhívjuk a Tanácsot, hogy ezt tegye meg, de már megtette. Ezért ennek megfelelően kellene módosítanunk a szöveget.

(A Parlament hozzájárul a szóbeli módosítás jóváhagyásához.)

- Az állásfoglalásról való szavazás előtt:

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, tegnap a képviselőcsoportomban igen élénk vita folyt erről a kompromisszumos állásfoglalásról. Néhány alapvető ponton eltér attól a szövegtől, amelyhez mi, mint az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja eredetileg hozzájárultunk. Ezzel semmiképpen sem szeretném megkérdőjelezni a tárgyalásokat, vagy kisebbiteni a tárgyalóknak a többi képviselőcsoporttal a kompromisszumos állásfoglalás elérésében elért sikerét, de van egy elem, amit nem tudunk érvényre juttatni, bár az kulcsszerepet játszik állásfoglalásunkban.

Bár ez az elem, amelyet rögtön megnevezek, már nem szerepel a szövegben, képviselőcsoportunk úgy döntött, hogy megszavazza a kompromisszumos állásfoglalást, mert úgy véljük, fontos, hogy az Európai Parlament egységes jelzést adjon. Szeretném azonban egyértelművé tenni, hogy nagyon szeretnénk volna látni Szaakasvili elnök agresszív magatartásának korlátozását és a konfliktus kezdetén a teljesen alkalmatlan ...

(Tiltakozás jobbról és taps balról)

Szerettük volna, ha az állásfoglalásban az is szerepel, ami kezdetben történt, ha másért nem, annak egyértelművé tétele érdekében, hogy azok, akik itt most oly hangosan tiltakoznak, ugyanazok, akik a konfliktus kiéleződését kívánják, nem pedig annak csökkentését.

(Taps balról és tiltakozás jobbról)

Elnök. – Ön bizonyára megérti, hogy a szavazásnak ezen a pontján nem áll szándékomban újra megnyitni a vitát. Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja érdemesnek tartotta végső szavazatának indoklását ezzel a megjegyzéssel, és úgy tudom, mindenki megértette, hogy ez miről szólt. Nincs szükség a vita ismételt megnyitására. Ezért folytatjuk az állásfoglalásra irányuló közös indítványról való szavazással.

7.6. Európai szerződési jog (szavazás)

7.7. Az európai ombudsman különjelentése az Európai Parlament számára a 3453/2005/GG számú vizsgálata tárgyában az Európai Bizottságnak készített ajánlástervezete alapján (A6-0289/2008, Proinsias De Rossa) (szavazás)

7.8. A nők és férfiak közötti egyenlőség - 2008 (A6-0325/2008, Iratxe García Pérez) (szavazás)

- Az 5. módosításról szóló szavazás előtt:

Iratxe García Pérez, előadó. – (ES) Elnök úr, képviselőcsoportom, az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának szavazási listáján javasoltuk az 5. módosítás megszavazását, amennyiben a módosítás szerzői elfogadják, hogy az egy kiegészítés. A velük folytatott beszélgetésekben ők nem fogadták el ezt a javaslatot; ezért azt akarjuk, hogy a bekezdés úgy maradjon, ahogyan az a jelentésben eredetileg szerepelt, és az 5. módosítás ellen szavazunk, amennyiben nem értenek egyet azzal, hogy az kiegészítés.

(A GUE/NGL képviselőcsoportja, a módosítás szerzője egyetért)

7.9. Az állatok élelmiszeripari célú klónozása (szavazás)

(Az ülést 11.55-kor felfüggesztik, és 12.00-kor folytatják)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

8. Ünnepeles ülés - Costa Rica

Elnök. – Bienvenido al Parlamento Europeo, Presidente Arias! A Costa Ricai-i Köztársaság elnöke, hölgyeim és uraim, az Európai Parlament nevében a legszívélyesebben szeretném üdvözni önt, Arias elnök úr.

Az ön látogatása mérföldkő az Európai Parlament, az Európai Unió, Costa Rica és Dél-Amerika közötti kapcsolatokban.

Dr Óscar Arias, 1986-tól 1990-ig ön már volt Costa Rica elnöke, és 2006-ban önt négy évre újra megválasztották. Önt legjobban, mint a Nobel Békédíj kitüntetettjét ismerik, amit 1987-ben ítéltek meg önnek Közép-Amerikában a békéhez vezető utak felkutatására irányuló hatalmas erőfeszítései elismeréseként.

Arias elnöknek nemzetközi közvetítőként betöltött szerepében tett erőfeszítése az Esquipulas békemegállapodásban hozta meg gyümölcsét, amit 1987. augusztus 7-én valamennyi közép-amerikai ország elnöke aláírt. Az Európai Unió teljes szívéből támogatta ezeket az erőfeszítéseket.

Costa Rica elnöke ezért példakép az emberek számára az egész világon. Egyszer azt mondta, létfontosságú, hogy legyenek értékeink, elveink és ideáljaink, és hogy azokért küzdjünk meg. Arias elnök, ön már sok éve elkötelezetten eszerint cselekszik, és Costa Rica polgárai e munka eredményeit azzal ismerték el, hogy két évvel ezelőtt önt újraválasztották.

Az ez év májusában a perui Limában megtartott 5. EU-Dél-Amerika/Karib-tenger (LAC) Csúcstalálkozón tartott beszédemben hangsúlyoztam a regionális integráció alapvető fontosságát a XXI. században. Amint Jean Monnet, az Európai Unió egyik alapító atyja olyan szabatosan kifejezte, „a népek közötti egység építéséről, és nem az államok közötti együttműködésről” van szó. Arias elnök, ön is magáévá tette ezt az ideált, és aktívan dolgozott annak elérése érdekében.

Az Európai Parlament szempontjából kíváncsok, hogy Közép-Amerika és az Európai Unió között a közeljövőben létrejött-e a társulási megállapodás – ezt már elmondtam Limában is –, és szeretném hozzátenni, amint erről részletesen beszéltünk az éppen most tartott találkozónkon: amikor valahol kitör egy háború, hatalmas összegeket bocsátanak rendelkezésre dollárban, euróban vagy bármilyen más valutában, de amikor a békés kapcsolatok létrehozásához van szükség a támogatásra, akkor az országok sokkal kisebb pénzüsszegek fölött is vitatkoznak. Esélyt kell adnunk a békének!

(Taps)

Ez a mai üzenetünk a többi európai intézménynek.

Arias elnök, hadd mondjam el zárásképpen, hogy mi hisszük, hogy ön és az ön országa továbbra is kulcsfontosságú szerepet játszik e tárgyalások sikeres lezárásában.

Az Európai Parlament valamennyi képviselője nevében szeretném önt ismételt üdvözlöni. Remélem, hogy látogatása lehetőséget ad számunkra, hogy megerősítsük az Európa, Costa Rica és Dél-Amerika közötti barátság kötelékeit.

Hölgyeim és uraim, hadd tegyek még hozzá valamit, egy kicsit „jegyzőkönyvön kívül”: csodálatos, hogy Costa Rica elnöke itt van, és nagyon kedves véletlen – kivételképpen szabad nekem ma valakinek a korát is megemlíteni –, hogy az Európai Bizottság külpolitikáért felelős tagja, Ferrero-Waldner biztos asszony ma ünnepli hatvanadik születésnapját. Ez egy másik boldog alkalom, és jó indok arra, hogy nagyon boldog születésnapot kívánjunk neki.

(Taps)

Óscar Rafael Arias Sánchez, A Costa Ricai-i Köztársaság elnöke. – (ES) Elnök úr, én egy piciny amerikai köztársaság nevében üdvözlöm önöket, amelyben alig több mint 4,5 millió ember bátorodik nap, mint nap élni és álmodni; amelyben lehetségessé vált a hadsereg nélküli társadalom ideája, és ahol hamarosan megünnepeljük a demokrácia 110. évét. Egy piciny amerikai köztársaság nevében üdvözlöm önöket, amelyet a XX. század második felében a legelborzasztóbb diktatúrák vettek körül, miközben ő maga sohasem tapasztalta meg az elnyomást; amely elutasította, hogy bábszerepet játsszon a hidegháborúban, és amely tartózkodott attól, hogy fegyverekkel vívja ki a békét. A Costa Ricai-i Köztársaság nevében üdvözlöm önöket.

Elnök úr, hölgyeim és uraim!

A mai napon két esemény előzött meg engem, amelyeket évszázadok és évtizedek választanak el egymástól, amelyek azonban épp oly szorosan kapcsolódnak a jelenhez, mint a ma reggeli hajnal. Ezen a napon, 225 évvel ezelőtt az amerikai függetlenségi háború a Párizsi Szerződés aláírásával véget ért: ez volt gyakorlatilag az egész amerikai földrészen átsöprő függetlenségi mozgalom első hulláma. Ugyancsak a mai napon, 69 évvel ezelőtt kezdődött a II. világháború Franciaország és az Egyesült Királyság Németország elleni hadüzenetével és a szövetséges hatalmak létrejöttével, amelyhez Amerika nagy része is tartozott. Azért említem meg ezeket az eseményeket, mert erre a pódiumra a különféle népek közötti lelki közösség szimbólumaként léptem, tudatában annak a történelmi tehernek, amit a vállamon cipelek, és amit az önök által képviselt nemzetek múltjából fakadóan önök is cipelnek. Nem azért jöttünk ide, hogy kapcsolatokat teremtsünk a két földrész között, hanem hogy elismerjük, hogy ezek a kapcsolatok már régóta léteznek, és hogy a javításukra irányuló minden kísérletnek a teljes egész megértésével kell kezdődnie.

A barátok között elvárható őszinteséggel el kell ismernünk, hogy közös történelmünk ott kezdődik, ahol az egyik civilizáció a másik fölött uralkodott. Amerika Európát először hatalmán, és nem az eszméin keresztül ismerte meg. A hódítást félelem jellemezte, és a gyarmatosítást felháborodás. Ezzel együtt sem tehetünk mást, mint hogy csodáljuk ezt az ősrégi kultúrát. Küzdelmeink ellenére tagadhatatlan, hogy Európa gyújtotta meg az értelem fényét a mi földünkön, és belénk nevelt egyfajta kötődést az emberiség legjobb ügyei iránt, olyan ügyek iránt, amelyeket akkor sem hagytunk cserben, amikor elnyertük függetlenségünket.

Ezek voltak azok az ügyek, amelyek engem 21 évvel ezelőtt – az első mandátumom idején – Costa Rica elnökeként Európába hoztak. Akkor azért jöttem, hogy kérjem ennek a földrésznek az erejét, hogy segítsenek Közép-Amerikában a béke iránti küzdelmünkben, ahol egy polgárháború közepette öt nemzet küzdött a léteért. Népeinket a vérontás osztotta meg, és testvér testvérral szállt szembe. Kegyetlen kísérletben az akkori idők hatalmasai bennünket használtak fel gyakorlópályaként hatalmuk demonstrálására: ők hozták a fegyvereket, és mi szenvedtünk kínhalált. A halálesetek száma egyes becslések szerint elérte a 350 ezret. Arányosítva ez megfelelne annak, mintha majdnem 4 millió amerikai állampolgár halna meg az iraki háborúban. Csak a béke elérésével garantálhattuk a jövőt régióink számára.

Akkoriban Európa volt a válasz az imáinkra. E kontinens erkölcsi támogatása legitimálta erőfeszítéseinket, amelyek a konfliktusok diplomáciai megoldására, a közép-amerikai problémák közép-amerikai megoldására irányultak. A nemzetközi segély, amelyet önök adtak nekünk akkor, széleskörű volt és bőkezű, jelképezve Európa őszinte vágyát, hogy segítse a közép-amerikai nemzetek haladását.

Most, 21 évvel később visszatérek Európába, és Fray Luis de Leónhoz hasonlóan én is kényszerítve érzem magam, hogy – mint ő, amikor négy év után szabadult a börtönből – azzal kezdjem: „Amint tegnap is mondtuk...”, mert sok tekintetben ott kell folytatnunk, ahol abbahagytuk. Az Európa és Közép-Amerika közötti kapcsolatok, amelyek oly szorosak voltak a háború idején, lazábbá váltak a béke időszakában. Az európai segély Közép-Amerika számára, amely oly nagyszerű volt az elnyomás idején, mérsékeltebbé vált a szabadság időszakában. Soha nem gondoltuk volna, hogy a béke küszöbének átlépésével a felejtés királyságába

léptünk be. Szeretném azt gondolni, hogy ezúttal az idő megmutatja, hogy a barátaink, akik a legsötétebb napjainkban támogattak bennünket megteszik ezt a fényesebb időszakokban is, mert most éppen fényesebb napokat élünk.

Ma három cselekvési irányt szeretnék javasolni, amelyen keresztül megerősíthetjük kapcsolatainkat, és vállalat a vállnak vetve küzdhetünk azoknak az utópiáknak a felépítéséért, amelyek követésére önök tanítottak bennünket: az EU-Közép-Amerika Társulási Megállapodás aláírása, a Costa Ricai-i konszenzus és a „Béke a természettel”.

Jól tudom, hogy ebben a házban a szabadkereskedelemmel kapcsolatban mindenféle nézet megtalálható. Azt is tudom azonban, hogy ezeket a nézeteket azoknak a magaslati perspektívájából fejezik ki, akiknek van olyan jó szerencsájük, hogy egy fejlett országban élhetnek. Ma én szeretném bemutatni önöknek, milyen a perspektíva alulról, a lapályról. Egy olyan ország számára, mint az enyém, amely egyike a legkisebbeknek a világon, lehetetlen mindent előállítani, amit fogyasztunk. Az a sorsunk, hogy mi legyünk a modern kor főnőcái emberei. A globalizáció korszakában a dilemma, amivel a fejlődő országok szembesülnek, éppen olyan kemény, mint amennyire egyszerű: ha nem tudunk több és több árut és szolgáltatást exportálni, végső soron több és több embert fogunk exportálni.

Egyértelmű, hogy Európának az európai népek érdekeivel kell törődnie. Az is egyértelmű azonban, hogy az európai népek érdekeit és a világ bármely fájának érdekeit egyre inkább az emberiség közös sorsa határozza meg. Egyetlen ország sem folytathatja az életét, figyelmen kívül hagyva, hogy határain túl tombol az éhínség, a tudatlanság, az erőszak és a terjedő betegségek sora. Miközben a nemzetek közötti különbségek változatlanul nagyok, a globális diaszpóra továbbra is emberek ezreit viszi át óceánokon, folyókon és városok falain, keresve azokat a lehetőségeket, amelyeket saját országukban nem találhattak meg.

A Közép-Amerika és az Európai Unió közötti társulási megállapodás, amely lehet, hogy az első az Európai Unió által régiók között kötött megállapodások között, a legszorosabb, legegyszerűbb és legközvetlenebb lehetőség arra, hogy Európa újra élettel töltse meg dél-amerikai jelenlétét. A közép-amerikai közös piac létrehozása óta kevés olyan kezdeményezés volt, amelynek nagyobb lehetősége lett volna a közép-amerikai földszoroson a gazdasági növekedés gyorsítására, intézményeink korszerűsítésére és új lehetőségek biztosítására azoknak a közép-amerikaiaknak a számára, akik még mindig szegénységben élnek. Európa számára ez a megállapodás azt jelentené, hogy újra átvehetné az elvesztett vezetői pozíciót, és elfoglalhatná a megüresedett helyet a Dél-Amerikánk fejlődéséért vívott csata első sorában. Tegnap szövetségesek voltunk a békéért, ma partnerek lehetünk a fejlesztésben.

Azonban közép-amerikai és európai között változatlanul kolosszális különbségek vannak, amelyeket figyelembe kell venni. Az első az integrációs modellek közötti különbség: Európának el kell fogadnia, hogy a közép-amerikai integráció olyan módon történt meg, ahogyan ezt intézményi fejlődésünk lehetővé tette. Ma mi vagyunk a leginkább integrált régió a fejlődő világban, és ezért azt gondoljuk, nem tisztességes feltételeket szabni nekünk az integráció tekintetében a tárgyalások előmozdítása érdekében; olyan feltételeket, amelyeket Közép-Amerika nehezen teljesíthetne, és amelyeket egyébként a világ más régióitól nem követelnek meg.

A második különbség régióink között, és talán ez a legfontosabb, az a fejlettség szintje közötti különbség: kulcsfontosságú, hogy a megállapodás üzleti komponense aszimmetrikus kezelést biztosítson Közép-Amerika javára, és mindenekelőtt kerülje el azt a borzalmas gyakorlatot, hogy fenntartja a kereskedelmi akadályokat pontosan azokon a területeken, ahol Közép-Amerika komparatív előnyökkel rendelkezik. Ha el tudjuk érni a megállapodást e feltételek alapján, Európa hatalmas ugrást tenne Közép-Amerika, de egyben Európa népei javára is, mert nemzetközi válság idején Európának nagyon a javára válna egy olyan gazdaság, amely az elmúlt öt évben az európai gazdaság növekedési rátáját nagyjából kétszeresen meghaladó mértékben növekedett.

Európa új vezető szerepet kezdhet játszani a fejlődő világban, de először azt kell biztosítania, hogy ez a vezető szerep valóban a fejlődés javára váljon. Goethe mondta, hogy „semmi sem tud nagyobb kárt okozni az új igazságban, mint a régi hiba.” Nem léphetünk a nemzetközi együttműködés új fázisába, amíg a múlt terheit cipeljük, különösen a katonai kiadások terhet, ami önmagában is valóban felháborító a majdnem 200 millió, szegénységben élő dél-amerikai számára. Eljött az idő, hogy a nemzetközi pénzügyi közösség megtanulja, miként válassza el a búzát az ocsútól, és az előtte lévő tanújelek alapján ismerje fel, hogy melyek azok a kiadások, amelyek az emberek jobb életszínvonalát szolgálják, és melyek azok, amelyek nem.

Nem dicsőség, hogy 2007-ben Dél-Amerika katonai kiadásai 36 milliárd dollárt tettek ki egy olyan régióban, ahol az egyedüli Kolumbia kivételével nincs fegyveres konfliktus. Abból a pénzből, amit egyetlen Szuhó

Su-30K harci repülőgépre fordítanak, mintegy 200 000 MIT Media Lab XO típusú laptopot lehetne vásárolni a diákjaink számára. Egyetlen Blackhawk helikopterre fordított összegből havi 100 dollárnyi ösztöndíjat fizethetnénk 5000 dél-amerikai fiatalnak. A világ fejlett nemzetei nem támogathatják segéllyel és erőforrásokkal azoknak a döntéseit, akik szívesebben szerelik fel a katonáikat, mintsem oktatnák a gyermekeiket. Ez az oka annak, hölgyeim és uraim, hogy kormányom bejelentette a Costa Rica-i Konszenzust, egy olyan kezdeményezést, amelynek célja egy adósságelengedési mechanizmus létrehozása, és azoknak a fejlődő országoknak a pénzügyi erőforrásokkal való támogatása, amelyek többet invesztálnak a környezetvédelembe, az oktatásba, az egészségügybe és a lakhatásba népük számára, és kevesebbet a fegyverekre és a katonákra.

Én még mindig remélem, hogy az önök támogatásával a Costa Rica-i Konszenzus egy napon valósággá válik. Azt is remélem, hogy képesek leszünk elfogadni a konszenzushoz szorosan kapcsolódó tervet: a fegyverek átadásáról szóló egyezményt, amelyre Costa Rica tett javaslatot az Egyesült Nemzetekben, amely megtiltáná az országoknak a fegyverszállítást államok, csoportok vagy egyének számára, ha kellő indok áll fenn annak vélelmezésére, hogy ezeket a fegyvereket az emberi jogok vagy a nemzetközi jog megsértésére fogják felhasználni. Nem tudom, hogy meddig tudunk fennmaradni annak felismerése nélkül, hogy sok ember meggyilkolása napról napra apránként éppen olyan elítélendő, mint sokak meggyilkolása egyetlen napon. A világban még meglévő 640 millió kézi és könnyű lőfegyver romboló ereje, amelynek 74%-a civilek kezében van, gyilkosabbnak bizonyult, mint az atombombaké, és ez képezi mind nemzeti, mind nemzetközi szinten a közbiztonság hiányához vezető egyik legfontosabb hajtóerőt. Ne a haláltól való félelem legyen az a hangneme, amelyben népeink jövőjét írják! Ma tehetünk valamit annak biztosítására, hogy ez ne így legyen.

Már csak egy dolgot szeretnék megemlíteni, aminek szintén van köze az erőszakhoz és a romboláshoz, de nem csak az emberi lények, hanem az élet minden formája ellen. Minden kivágott erdő, a szén-dioxid levegőbe bocsátott minden tonnája, minden beszennyezett folyó egy lépéssel közelebb visz bennünket fajunk kipusztulásához, amelynek küszöbén, mint Dante pokla kapujában, fel kell hagynunk minden reménnyel. Én nem akarok tanúja lenni annak, hogy az emberiség átlép azon a kapun.

Hatvan évvel ezelőtt Costa Rica akkori elnökének, José Figueresnek volt egy jövőképe, amely szerint megszünteti a nemzeti hadsereget, és így üzen békét a világnak. Mi most döntést hoztunk, hogy deklaráljuk a „Békét a természettel”. Azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy 2021-re, amikor függetlenségünk 200. évfordulóját ünnepeljük, szén-dioxid-semleges ország legyünk. Tavaly mi lettünk az az ország, amely az egy főre jutó, illetve egy négyzetkilométerre jutó fák tekintetében a legnagyobb a világon azzal, hogy 5 millió fát ültettünk el. 2008-ban további 7 millió fát fogunk elültetni. Nemzetközi keresztes hadjáratot vezetünk a globális felmelegedés ellen, és ma én alázatosan kérem önöket, hogy csatlakozzanak hozzánk.

A globális felmelegedés tette lehetővé, hogy Anglia partjain olajfák nőjenek, ami valóban aggasztó jel a tudományos közösség számára. A bibliai történetről eltérően, ezúttal a galamb az olajfaágat nem a béke, hanem a veszély jeleként hozza. Ma azt kérem önöktől, hogy küldjenek galambot a világ legtávolabbi sarkába, hogy azt az akaratot hordozva térhessen vissza, hogy megváltoztatjuk a világ összes nemzetét. Csak együtt tudjuk létrehozni az új szövetséget, ezúttal nem az Isten és az ember között, hanem az ember és az isteni teremtés között.

Elnök úr!

A nagy argentin író, Jorge Luis Borges szokta volt mondani, hogy ő egy száműzött európai, utalva az amerikai földrész lakossága nagy részének európai őseire. A fajok keveredésének és cseréjének évszázadai után valószínű, hogy itt sok száműzött amerikai van. Minket az óceán földrajzi véletlene száműzött, és az inga történelmi véletlene hoz bennünket össze vagy távolít el egymástól – a körülményektől függően. Azt hiszem, itt az ideje, hogy hagyjuk az ingát az unió felé lengeni, hogy ismét azt az utat kövesse, amelyet a szelek 180 millió évvel ezelőtt, még az előtt, hogy a Földön az első törés megjelent volna, amikor Európa még Amerikával egy volt, és Párizsból New Yorkig lehetett volna gyalogolni.

Egyetlen faj tagjai vagyunk, amely még mindig képes az élet kertjéből a legszebb virágokat leszedni. Álmaink közös örökségükből fakadnak, és döntéseinknek hatásuk van mások életére is, akár tetszik ez nekünk akár nem. Azt hiszem, ez messze van a fenyegetéstől, inkább azt gondolom, hogy ez kétségtelenül csodálatos lehetőség. Amint a legnagyobb Costa Rica-i költő, Jorge Debravo, én is úgy gondolom, „mindenekelőtt csodálatos azt tudni, hogy hatalmunk van életre kelteni a legtávolabbi dolgokat, amelyekhez hozzáérünk, horizontunkat kibővíteni, és széleket nem látni, mert minden dolgok, amelyeket látunk, végtelenné válnak.” Nincs kétségem afelől, hogy ezt a végtelen hatalmat mindenki, az európaiak és az amerikaiak javára tudjuk felhasználni, és egymás mellett követjük majd a nagyobb igazságosság és szabadság holnapjának csillagát.

(A szónokot állva ünneplik)

Elnök. – Arias elnök úr, az Európai Parlament nevében szeretnék őszinte köszönetet mondani önnek ezért a briliáns, kiemelkedő beszédért. Az ön szavai kifejezték, hogy ön és az ön országa a demokráciát és a szabadságot képviseli; hogy ön az erőszak, a terror, a diktatúra ellen dolgozik. Amikor azt mondja, hogy Costa Rica kis ország, szeretnék rámutatni, hogy nem egy-egy ország lakosságának száma vagy földrajzi területének nagysága a legfontosabb. Ami fontos, az ország és elnökének a szellemisége. Bárki, aki az ön beszédét hallotta, tudja, hogy Arias elnök és Costa Rica a szabadság és a demokrácia mellett áll. Ez Costa Ricát nagy országgá teszi a világban.

(Taps)

Ön a béke embere, ezért ítelték önnek a Nobel Békédíjat 1987-ben. Ezután azonban ön nem vonult vissza; eltelt 21 év, és ön most az emberek közötti béke mellett a természettel való béke mellett áll ki. Az Európai Parlament ön mellé áll ezen elvek támogatásában.

Szeretném egyben szívélyesen üdvözölni kormányának minisztereit, akik az ön kíséretében vannak, a külügyminisztert, Stagno Ugartét és a külkereskedelmi minisztert, Ruiz Gutiérrezt, akik szintén itt vannak ebben a teremben, együtt sok Costa Rica-i polgárral, akik itt élnek Brüsszelben, Belgiumban. Legyenek büszkék az országukra! Nem valamilyen nacionalista értelemben, mert akkor azok az országok, amelyekben diktatúra van, s amelyeket az erőszak szabályoz, szintén büszkék lehetnének magukra, de legyenek büszkék az országukra, Costa Ricára, mert önök a helyes értékek bajnokai, a demokráciáé, a szabadságé és a békéé.

Még egyszer nagyon köszönöm. Muchas gracias, Arias elnök úr!

(Taps)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

9. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – A szavazások órájával folytatjuk.

9.1. A marketing és a reklám hatása a nők és a férfiak közötti egyenlőségre (A6-0199/2008, Eva-Britt Svensson) (szavazás)

10. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Grúziai helyzet (B6-0402/2008)

Michl Ebner (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, én megszavaztam az állásfoglalást, és külön szeretnék köszönetet mondani Brok úrnak az ezzel kapcsolatos széleskörű konszenzus elérésére irányuló erőfeszítéseiért.

Úgy vélem, hogy bármilyen fontos is az Oroszországgal folytatott párbeszéd, biztosítanunk kell, hogy ne váljunk teljes egészében vagy nagyrészt függővé Oroszországtól az energiapolitika tekintetében, mert ez jelentős mértékben csökkenti tárgyalási lehetőségeinket. Nem szabad elfelejteni, hogy Grúzia katonai reakciója a szeparatista erők provokációjának hosszú történetéhez kapcsolódik, ami a közelmúltban nagyon intenzívvé vált, és Oroszország ezt az önvédelmi intézkedést használta fel az invázió indokaként. Mégis mindent meg kell tennünk a konfliktus békés megoldása érdekében, és minden ebben résztvevőnek gyors sikert kívánok, hogy a Krím, Lettország, Litvánia és Kazahsztán ne jusson Dél-Oszétia sorsára.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Az európai politikusok hosszan tartó csöndet törnek meg, és Oroszország grúziai cselekedeteit aránytalanul minősítik. Nem, ebben az esetben éppen a más országokban lévő oroszoknak a katonai agresszió eszközeivel történő védelemhez fűződő jogáról van szó. Néhány EU-tagállam, amely meggátolta Grúziát és Ukrajnát a NATO-csatlakozásban, lehetővé tette Oroszország számára a területek annektálása agresszív politikájának követését. A legtöbb EU-tagállam függ az oroszországi energiainporttól; és attól tart, hogy elzárják a gázcsapot. Ez lehetővé teszi Oroszországnak, hogy az egész EU-nak valóban

aránytalan feltételeket diktáljon. Én megszavaztam az állásfoglalást, bár úgy érzem, hogy az Oroszországgal való jövőbeni kapcsolatok tekintetében sem a Bizottság, sem a Parlament pozíciója nem került kellő egyértelműséggel meghatározásra.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Azt hiszem, fel kellene mondanunk a vízumliberalizálási megállapodást, vissza kellene vonnunk az orosz „béketeremtő” egységeket, és azokat nemzetközi egységekkel kellene helyettesítenünk, és harmadszor, meg kellene szakítanunk az Oroszországgal a partnerségről és az együttműködésről folytatott tárgyalásokat. Azt is gondolom, hogy Európának egységes és egyértelmű álláspontot kellene elfogadnia a grúziai helyzettel kapcsolatban, és nem tehet úgy, mintha nem venné észre Oroszországnak egy szomszédos állam szuverenitásába és integritásába való durva beavatkozását.

Amikor augusztus elején az orosz csapatok átlépték a grúz határt – egy olyan határt, amelyet a múltban Oroszország maga is elismert –, Moszkva nemzetközi megállapodásokat sértett meg. Az orosz csapatok nemcsak Dél-Oszétia területére léptek be, hanem továbbhaladtak az ország belseje felé is.

Én teljes mértékben elítélem, hogy Oroszország elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségi nyilatkozatát. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy míg néhányan a függetlenséget ünneplik, Grúzia azon ártatlanok miatt gyászol, akik életüket vagy otthonukat veszítették el az orosz csapatok inváziójakor. Meg vagyok győződve róla, hogy Európának – a nemzetközi közösség részeként – nyomást kell gyakorolnia Grúzia területi integritásának védelmében.

A Szlovák Köztársaság Koszovó esetében is a területi integritás elve mellett áll ki, és most sem ismeri el annak Szerbiától való elválását. Ugyanebben a szellemben nem ismerem el a grúz régiók és Dél-Oszétia függetlenségét sem.

Toomas Savi (ALDE). - Elnök úr, a grúziai helyzetről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány egyik szerzőjeként én megszavaztam az 1. módosítást, amely arra kéri a Nemzetközi Olimpiai Bizottságot, hogy tegye komoly megfontolás tárgyává, vajon az a döntése, amellyel a 2014. évi Téli Olimpiai Játékokat Szocsinak ítélte, a jövőbeni olimpiai helyszínek szomszédságában a közelmúltban bekövetkezett események fényében még mindig érvényes-e. Igen nagy felelőtlenség lenne, ha a NOB az olimpiai sportolók életét veszélyeztetné azzal, hogy a játékokat egy ilyen kiszámíthatatlan régióban tartja.

Nem kell emlékeztetnem önöket arra, hogy 1972. szeptember 5-én 11 olimpikont mészároltak le Münchenben. Én akkor ott voltam, mint a szovjet olimpiai csapat orvosa, és jól emlékszem e tragikus eseményeknek az olimpiai szellemre gyakorolt hatására. Egy ilyen esemény soha többet nem ismétlődhet meg.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, minden tiszteletem Schulz úré, de a mai nyilatkozata elfogadhatatlan. Ma kora reggel Grúzia demokratikusan megválasztott elnökét, Szaakasvili elnököt Medvegyev elnök „politikai hullának” minősítette. Demokratikus perspektívából nézve ez felháborító lenne, de ha figyelembe vesszük, hogy Medvegyev úr egy olyan rezsimet képvisel, amely elődjének elődjét, Zviad Gamszahurdiát meggyilkoltatta, Csecsenföld elnökét meggyilkoltatta, és most egy ingus polgári jogi aktivistát gyilkoltatott meg, akkor ez szinte fizikai fenyegetésnek minősül.

Nem arról van szó, hogy szeretjük vagy nem szeretjük Szaakasvili urat; arról van szó, hogy kötelező támogatnunk annak a grúz népnek a megválasztott képviselőjét, amely imperialista cselekmény áldozata lett, és amelyet most kísérelnek megfojtani. Ezért úgy vélem, sürgősen szükséges, hogy állásfoglalásunkat követően, amit üdvözlök, egy lépéssel tovább menjünk, és európai békefenntartó csapatokat állomásoztassunk Grúziában. Ehhez nincs szükség az Egyesült Nemzetek vagy az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet mandátumára, mivel Grúzia szuverén állam, és kérte tőlünk az európai jelenlétet. Biztosítanunk kell, hogy ez az ország fennmaradjon, és békében maradjon fenn, mert azzal, hogy orosz csapatok játsszák a békefenntartók szerepét, amint azt az ENSZ és az EBESZ megszervezte, olyan, mint ha egy gyújtogatót neveznénk ki tűzoltóparancsnoknak.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök úr, ez a Grúziáról szóló állásfoglalás fontos, és én meg is szavaztam azt, annak ellenére, hogy úgy érzem, az Európai Unió, amely egy fontos vizsgával szembesült a grúziai események következtében, nem ment át ezen a vizsgán. Nézetem szerint ennek fő oka, hogy bizonyos nagyon fontos német érdekekről van itt szó, különösen a német baloldal és Schröder kancellár érdekeiről. Schulz úr ezeket itt ma teljesen egyértelműen kifejtette.

Az Európai Uniónak meg kell értenie, hogy a balti csővezeték lehet az oka annak, ami a valóságban nem más, mint Litvánia, Lettország, Észtország, Lengyelország és Fehéroroszország zsarolása. Ettől a csővezetékől

meg kell szabadulni, és az Európai Uniónak – a deklarációi ellenére – végül állást kell foglalnia az egységes energiapolitika mellett, amelyben semmilyen körülmények között sincs helye a balti csővezetéknek, még akkor sem, ha ez bizonyos német érdekek ellen való. A németeknek el kell fogadniuk, hogy vagy egységes Európai Uniót kovácsolnak, és nyilatkozataik őszinték, vagy álszent módon cselekszenek, és saját érdekeiket az EU érdekei elé helyezik.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, én megszavaztam az állásfoglalást, de némi hasfájással. Az Oroszország és Grúzia közötti háború rámutatott a válságkezelés eltéréseire. Grúziának különféle megoldatlan problémái vannak, de Oroszország a félázsiai diktátorok régóta szokásos hagyományai szerint viselkedik, sőtét ügyekkel, provokációval és háborús brutalitással. Ez nemcsak Ukrajna számára, hanem a számunkra is veszélyt jelent.

A mi erősségünk az emberi jogok, a demokrácia, a jogállamiság és a szabadság, amelyek eléréséért mindannyian keményen küzdöttünk – a függőségtől és a leigázottságtól való megszabadulásért. Ezek az értékek sürgetve követelik, hogy védjük meg őket a közös kül- és biztonságpolitikán keresztül.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr, a brit konzervatív delegáció támogatta a Grúziáról szóló állásfoglalásra irányuló indítványt, amely általánosságban kiegyensúlyozottnak tekinthető. Ellenvetéseink vannak azonban a 19. bekezdéssel szemben, amely katonai EBVP-misszióra hív fel Grúziába – bár mi semmiféle ellentmondást nem látunk az EU civil megfigyelőinek a jelenlétében sem.

A 30. bekezdés, amely azt állítja, hogy a Lisszaboni Szerződés segítené az EU pozícióját a válság kezelésében, nézetünk szerint hasonlóképpen megalapozatlan. Mi támogatjuk az erőteljesebb közös külső energiabiztonsági politikát a közös kül- és biztonságpolitika keretében az orosz olaj- és gázimportra tekintettel, de nem látjuk, hogy mi változott volna a Lisszaboni Szerződés esetén a válságkezelésben. Itt nem az EU külügyek területén megnyilvánuló globális gyengeségről van szó, hanem az orosz erőszakról és revansizmusról a Dél-Kaukázusban.

Richard Falbr (PSE). - (CS) Én tartózkodtam, mert arra a kérdésre, „igaz, hogy a grúzok egy alvó várost rakétavetőkkel támadtak meg?”, a válasz az, hogy „igen”.

- Európai szerződési jog (B6-0374/2008)

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Elnök úr, mi támogatjuk azt a kérdést, amit Lehne úr szeretne feltenni a Bizottságnak. Sőt, úgy véljük, hogy az európai szerződési jognak két kulcsfontosságú, egymással összefüggő igényre kellene reagálnia. Az első az egyértelműség és az egyszerűség szükségessége, a második a biztonságé. Örülünk, hogy az előadó figyelembe vette az „Société de législation comparée” által végzett figyelemre méltó munkát, és reméljük, hogy ezt a munkát közös örökségünkre, a római jogra hivatkozással végzik el. A szerződéses autonómia szabályai, az érvényesség szabályai, a jóváhagyás hiányosságai és a nyilvánosság civilizációnkban ősidők óta rögzítettek. Ezekre kell hivatkoznunk, civilizációnk e közös jogi örökségére.

Azt is reméljük, hogy a tranzakciók biztonsága érdekében a jogösszeütközésre vonatkozó szabályok egységesítése megelőzi majd az anyagi szabályok egységesítését. Az eltérő helyeken lévő emberek között kötött szerződések és különösen a próbaajánlat vagy ajánlat és elfogadás nehéz kérdése, az eljárások, a határidők és a bizonyítás mind egységesíthető anélkül, hogy szükségszerűen egységesítenénk a különféle törvények anyagi szabályait.

- Jelentés: Proinsias De Rossa (A6-0289/2008)

Mario Borghezio (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, néhány nappal ezelőtt egy Szardínia közelében fekvő kis szigeten erőszakmentesen és a környezet megővésének érdekében a szardíniai szeparatisták új köztársaságot hirdettek ki, a költői polinéz hangzású névvel, „Maluventu Köztársasága”. Szeretnék rámutatni, hogy az elnök már megkapta az ENSZ térképe és a népek önrendelkezésének szent elve által inspirált térképet. Európa mindig azok mellé állt, akik békés és demokratikus eszközökkel küzdöttek a szabadságért. Éljen a szardíniai nép önrendelkezését vívott harca!

- Jelentés: Iratxe García Pérez (A6-0325/2008)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, én García Pérez jelentése ellen szavaztam abbéli meggyőződésemmel, hogy a nők és a férfiak természetesen egyenlők, és természetesen egyenlő munkáért egyenlő bért kell kapjanak. Még mindig túl gyakran elfeledkezünk arról, hogy a nemek közötti egyenlőség egyike a mai

Európa, az európai világ, a nyugati világ egyik határozott eredményének és ez az elv korántsem olyan egyértelmű a világ más részein. Ezt sohasem szabad elfelejtenünk.

Ez azonban a jelentésnek csak egy aspektusa. A jelentés tele van olyan pontokkal, amelyekkel alapvetően nem értek egyet. Egy példa a vég nélküli választási kvóták támogatása a nők számára, mint ha a nők tehetetlen kreatúrák lennének, akik képtelenek egy állást megszerezni maguknak a saját képességeik alapján. A másik az abortusz melletti állandó támogatás. Azt kérdezem, magamtól, hogyan kerül ez ebbe a jelentésbe?

Ezek és sok más indok miatt szavaztam Garcia Pérez jelentése ellen.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, valamiféle bizarr oknál fogva ma szakítottam a parlamenti életutam trendjével, és *nem* szavaztam a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság jelentése ellen – tartózkodtam.

A múltban én mindig jelentések ellen szavaztam, mert rendszerint ezek tele vannak számársággal. De nők férfiként és két leány apjaként megpróbáltam e jelentés minden egyes betűjét elolvasni, és kitalálni, vajon a valóságban mit jelentenek azok.

Nekem vannak aggályaim azzal a bizottsággal kapcsolatban, ahonnan ez az anyag származik – nem igazán hiszem, hogy szükség lenne női bizottságra ezen a helyen, ahol már van nekünk Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságunk is

Van néhány kifejezés ebben a jelentésben – például „a szegénység elnőiesedése” – ami az ég adta világon semmit nem jelent, viszont nagyon jól hangzik az odakint tartózkodó sajtóbrigád füleinek.

Kíváncsi vagyok, hogy mit érezne ez a bizottság mondjuk azokkal kapcsolatban, akik áttörnek az üvegfalra: például egy ötgyermekes any, akinek a legkisebb gyermeke Down-kóros, akinek a legidősebb lánya öthónapos terhes – mint például az Egyesült Államok lehetséges alelnöke, Sarah Palin esetében? Azt hiszem, a Bizottságban nem örülnek annak, hogy valaki áttöri ezeket a falakat. De ennél a jelentésnél tartózkodtam.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Elnök úr, bár én az egyenlő jogok támogatója vagyok, a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló állásfoglalás ellen szavaztam. Az állásfoglalás magában foglal néhány kriptó-abortuszpárti érvet, és így sérti a szubszidiaritás elvét ebben a szférában. Az, hogy a 2. módosítást – azt a módosítást, amely ezeket a pontokat törölte volna – a szavazás során elvetették, szükségessé tette, hogy az egész állásfoglalást elutasítsam. Szégyen, hogy az Európai Parlament ilyen frivol módon sértheti meg azokat az alapelveket, amelyek szerint az Európa Unió működik.

Állatok klónozása (B6-0373/2008)

Hynek Fajmon (PPE-DE). - (CS) Elnök úr, én a klónozás tilalma ellen szavaztam. A klónozás tilalma a tudományos kutatás szabadsága és a vállalkozás szabadsága elleni támadás. E szabadságjogok korlátozása semmi jót nem hoz az Európai Unió számára, viszont további agyelszíváshoz vezet az Amerikai Egyesült Államok és más olyan országok felé szerte a világban, ahol ilyen tilalom nincs. Az ilyen termékekkel való kereskedelem tilalma további kereskedelmi vitákhoz vezet a Kereskedelmi Világszervezetben. Ilyen fejleményeket pedig nem akarunk.

A klónozás egészségi és egyéb kockázatait megfelelően fel kell mérni az alkalmazandó folyamatok és eljárások szerint, és az eredményeket nyilvánosságra kell hozni. Az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság tudományos konzultációt folytatott e témáról az év első felében, és a konzultáció eredményei semmilyen indokot nem adnak a klónozás tilalmazására.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, én az állatok élelmiszeripari célú klónozásáról szóló állásfoglalás ellen szavaztam a parlamenti megközelítést alátámasztó tudományos szigor hiánya miatt. Legyen szó jogalkotásra irányuló szavazásról, valamilyen parlamenti kérdésre vonatkozó állásfoglalásról vagy saját kezdeményezésű jelentésről, az Európai Parlament határozatait és a plenáris szavazások súlyosan leértékelődnek, ha azok nem viselik el a méltó felek által felülvizsgált tudományos kutatást. A munkánk hitelessége és integritása ezért jogosan megkérdőjelezhető.

- Jelentés: Eva-Britt Svensson (A6-0199/2008)

Ivo Strejček (PPE-DE). - Elnök úr, én a Svensson-jelentés ellen szavaztam, és hálás vagyok a lehetőségért, hogy megindokolhatom, miért.

Indokaim a következők. Először is, egyetlen fogyasztó sem tud mindent, ahogyan egyetlen jogalkotó sem. Ezért a reklám az üzleti élet és a kereskedelem igen lényeges része. Másodszor, minden reklám (sajnálatos

vagy szerencsés módon) kényszerűségből tolaodó, attraktív, szembeszökő, feltűnő. Ez annak a ténynek a következménye, hogy mindig van legalább néhány gyártó, amely ugyanazt a terméket értékesíti, és mindegyikük csak a saját termékét kívánja értékesíteni. Harmadszor, Svensson asszony kísérlete figyel ezekre az elvekre, és megpróbál javítani a piaci erőkon mesterséges jogalkotási lépésekkel, amelyek azonban a keresleti-kínálati viszonyokból származó természetes piaci erőket károsítják és eltorzítják. Ezért szavaztam ellene.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, ha összegeznem kellene indokaimat, hogy miért szavaztam a Svensson-jelentés ellen, egész egyszerűen csak annyit mondhatnék, hogy véleményem szerint ez a jelentés teljes butaság. Ez már a nem tudom, hányadik jelentés ebben a Házban – ez végül is hivatalosan az európai polgárok szabadságát megvédeni hivatott szervezet –, amely a szabadság korlátozására és a cenzúrára hív fel. Sőt, a Svensson-jelentés több rendelkezése, például a cenzúráról szóló 14. bekezdés egyenesen a *Fahrenheit 451*-ből származik – ez az a könyv, amely olyan világot ír le, amelyből a könyveket kitiltják, és a kritikai gondolkodást elnyomják.

Én mindenképpen nagyon kritikus vagyok ezzel az Európai Parlamenttel kapcsolatban, de azért nem kellene magát reménytelenül nevetségessé és a szovjet Legfelsőbb Tanács egyfajta klónjává tennie.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök úr, szeretnék gratulálni Svensson asszonynak. Az ő jelentése egyike a leginkább atyáskodó, intervencionista, bár politikailag korrekt szövegeknek ebben az egész parlamenti időszakban. Úgy néz ki, ő valóban meg van győződve arról, hogy a reklám és a marketing nem más, mint egy nagy összeesküvés, amely a gyermek szocializációjának első éveitől hozzájárul a nemi diszkriminációhoz, ami megerősíti a nők és férfiak közötti élethosszig tartó egyenlőtlenségek örökké való fennmaradását. Ezt nem én találom ki: a mondat nagy részét szó szerint a szöveg M. preambulumbekkezdéséből vettem.

A jelentés természetesen még több jogszabályt és olyan testületek létrehozását kívánja, amelyek kifejezetten az új szabályoknak való megfelelést kísérik figyelemmel. Azt mondanám, „munkahelyeket a fiúknak”, ha ez a kifejezés nem lenne olyan borzalmasan „érzékletlen a nemi kérdésre”. A szöveg 14. bekezdése viszi el a pálmát, mivel az a „nemi sztereotípiákat átadó üzenetek” kiiktatását kéri a tankönyvekből, a játékokból, a videójátékokból, az internetről és a reklámokból. Más szavakkal: cenzúrát akar. Nem tudom, hogy a „tankönyv” kifejezés az irodalmat is célozza-e, de ha ez a helyzet, akkor rögtön neki is állhatunk Shakespeare műveinek elégtetéséhez az utcán.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – Elnök úr, én visszafelldtem ennél a jelentésnél, és ellene szavaztam. Szeretném részletezni ennek néhány okát.

Én mélységesen tisztetem az előadót, Svensson asszonyt, aki nagyon sok munkát végzett el ezen a területen, és ő egyike a legmarkánsabb női példaképeknek, akiket ez a Parlament csak fel tud mutatni. A jelentés néhány pontja azonban – amelyek közül néhányat leszavaztak – szinte hihetetlen volt. Ott van a 9. bekezdésben a nemi gondolatrendőrségre irányuló felhívás. Ott volt a 13. bekezdésben a hagyományos nemi szerepek elleni kihívás, majd a 14. bekezdésben valami, ami már az interneten megjelenő új bálványokkal szembeni gyűlölködést közelíti.

A női és a férfi alakot mindig is alkalmazták a reklámban. A férfi alakok általában jobban néznek ki, mint én, és a női alakok általában jobban néznek ki, mint mondjuk e ház néhány képviselőnője. Ez, kérem, maga a reklám. Ha megnézik az Európai Unió honlapját vagy az épületeire felhúzott reklámok bármelyikét, még itt is olyan nők és férfiak képeit használják, akik valamelyest jobban néznek ki, mint az átlag.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Amalia Sartori (A6-0140/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban – (SV) Úgy döntöttünk, hogy megszavazzuk a jelentést, mert célja a vegyi anyagok osztályozásának, címkézésének és csomagolásának globális harmonizálása. Ez hozzájárulhat a vegyi anyagok biztonságosabb kezeléséhez, ami javítja a környezetet és az egészséget.

Mi ugyanakkor szerettük volna az ötödik kategóriába tartozó vegyi anyagok címkézését is.

Ezek a vegyi anyagok gyakran megtalálhatók a háztartásokban, és a gyermekek esetében a mérgezések fő okát képezik.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) A kémiai anyagokról, és az életünkben betöltött szerepükről szóló vita nemzetközi szintű megnyitása 1980-ra datálható, ez először a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetben, majd az Egyesült Nemzetekben került sorra, amely elfogadta a GHS-t (a vegyi anyagok osztályozása és címkézése globálisan harmonizált rendszerét) 2002 decemberében, 2005. évi felülvizsgálattal.

Ezeknek a határozatoknak volt hatásuk: közösségi szinten több dokumentum elfogadásához vezettek.

Most az anyagok és keverékek osztályozásáról és címkézéséről szóló rendeletre irányuló javaslatlall foglalkozunk, amellyel az Európai Unió célja az Egyesült Nemzetek Gazdasági és Szociális Bizottságában a veszélyes anyagok és keverékek osztályozására és címkézésére vonatkozó nemzetközi kritériumok végrehajtása, ezt ismerik globálisan harmonizált rendszerként is (GHS).

E rendszer alkalmazásával a cél az emberi egészség és a környezet védelme az anyagok és keverékek szállításának akadályozása nélkül, az osztályozási és tájékoztatási kritériumok megállapítása, ideértve a címkézés és a biztonsági adatlapok követelményeit is. Ez kapcsolódik a biztonság fenntartásához a veszélyes áruk szállításában, és az egészség és a biztonság megőrzéséhez a fogyasztók, a munkavállalók és a környezet érdekében. Ezért ezeket a jelentéseket megszavaztuk.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban – (RO) Vegyi anyagokat globálisan állítanak elő és forgalmaznak, és a hozzájuk kapcsolódó kockázatok is ugyanazok szerte a világon. Az egyik országban veszélyesnek minősülő anyagok egy másik országban más rendszerbe tartozhatnak. Nem lenne szabad ugyanazt a terméket az egyes országokban másként megjelölni.

A tájékoztatás igénye mellett a GHS (a globálisan harmonizált rendszer) fő célja a fogyasztóvédelem. Az anyagok és keverékek osztályozásáról, címkézéséről és csomagolásáról szóló új jogszabály fokozott védelmet nyújt az emberi egészség és a környezet szempontjából. Úgy gondolom, az elért kompromisszumok jó megoldásokat tartalmaznak a fogyasztók egészsége érdekében. A globális harmonizáció a vegyi anyagok szakmai felhasználóinak és a fogyasztóknak szerte a világon az előnyére válik.

E jelentés végrehajtását követően az ilyen veszélyes anyagokat felhasználó emberek védelme bővül, a vállalkozások hatékonyabban működhetnek, csökkenhet a balesetek száma. Az ilyen veszélyes anyagok felhasználása biztonságosabb lesz; a felhasználók számára helyes, teljes körű és pontos információ áll majd rendelkezésre, biztosítva a fogyasztók hatékonyabb védelmét.

- Jelentések: Amalia Sartori (A6-0140/2008) (A6-0141/2008) (A6-0142/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – A Sartori-jelentések fontos, valamennyi polgárunkra vonatkozó ügyekkel foglalkoznak. A vegyi anyagokat globális alapon gyártják, azokkal így kereskednek, és a hozzájuk kapcsolódó veszélyek ugyanazok maradnak, függetlenül attól, hogy hol használják fel őket; ennek megfelelően helyénvaló, hogy a veszélyes anyagok osztályozását és címkézését alkalmas módon harmonizálják. A ma jóváhagyott csomag ésszerű kompromisszum a képviselőcsoportok és az intézmények között, ezért támogattam azt.

- Jelentés: Anja Weisgerber (A6-0201/2008)

Sylwester Chruszcz (NI), írásban – (PL) A jelentés törvényesíti a hidrogénüzemű járművek előállítását. Ez egyike azon ritka dokumentumoknak, amely tudatosan közelít a járművek alternatív üzemanyagainak problematikájához. Ez különösen dicséretre méltó, amennyiben ez egy teljesen innovatív technológia, amely semmilyen módon nem károsítja a környezetet, mivel az égéstermék a víz. Nincs kétségem afelől, hogy a dokumentumot a Hans-Gert Pöttering által használt jármű gyártója inspirálta, de szándékosan megszavaztam azt.

Hanne Dahl (IND/DEM), írásban – (DA) A Júniusi Mozgalom értékeli az energiahordozóként hidrogént hasznosító üzemanyagcellákat az olyan megújuló energiaforrások, mint a nap-, a szél- és a hullámenergia közlekedést szolgáló rendszerében, mert az tiszta üzemanyag, azaz nincs részecskeszennyezés, ugyanakkor az üzemanyag megújuló energiaforrásokból is előállítható. Összességében azonban a hidrogénüzemű járművek energiahatékonysága rendkívül alacsony, a forrástól a kerékig mindössze 20%. Ezt messze túlteljesítik a számítógép vezérelte lítium akkumulátorral működő elektromos járművek, amelyek energiahatékonysági szintje 80-90%. Ugyanakkor az akkumulátorok milliói megoldhatnák a megújuló energia tárolásának problémáját. Ezért szeretnénk annak érdekében dolgozni, hogy a Bizottság ezen alternatíva elősegítésére tegyen lépéseket.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban – Ez a jelentés lehetővé teszi a hidrogénüzemű járművek belső piacon tátongó szakadék áthidalását, és figyelembe veszi a fogyasztóvédelem szükségességét.

Sürgős, hogy a hidrogénüzemű járművek is bekerüljenek az EU típusjóváahagyási keretébe, ezzel elősegítve ennek a környezetbarát technológiának a kutatását és fejlesztését az egész belső piacon.

Ezenkívül, létrejöttek azok a műszaki előírások, amelyek biztosítják a hidrogént tartalmazó alkatrészek és rendszerek megbízhatóságát és biztonságát, valamint a címkézés révén a hidrogénüzemű járművek egyértelmű azonosítását, ami veszélyhelyzetben lehet fontos.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Én megszavaztam a Weisgerber-jelentést. Már régóta ismerik a hidrogénnek, mint az energia tiszta formájának a lehetőségét, és ezen a területen a technológiák folyamatosan fejlődnek. Ezzel együtt a hidrogénenergia csak akkor lehet igazán hatékony, mint tiszta és zöld energia, ha a hidrogén fenntartható és ideális esetben megújuló energiaforrásokból származik és ezt a tény a zárójelentés rögzíti.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban – (DE) Én megszavaztam Weisgerber asszonynak a hidrogénüzemű járművek típusjóváahagyásáról szóló jelentését.

Az EU-ban a környezetbarát alternatív üzemanyagok támogatása fontos lépés, amit a mai időkben mindenképpen támogatni kell. A hidrogénüzemű járművek maguktól adódnak erre a célra, de meg kell teremteni a biztonság és a környezetvédelem magas szintjét. Ennek biztosítása érdekében sürgős szükség van az Európai Unióban a típusjóváahagyás egységes feltételeinek megteremtésére. A hidrogénüzemű járművek osztályozásának az egész EU-ra kiterjedő szabályozása nélkül fennáll az a veszély, hogy a tagállamok által kiadott egyedi engedélyek torzítják a versenyt, és a vállalkozások úgy találják, hogy már nem kifizetődő a hidrogénüzemű járművekbe történő befektetés.

Az egységes típusjóváahagyási rendszer a polgároknak az egész EU-ra kiterjedő irányelv védelmét kínálja, és elősegíti a környezet szempontjából biztonságos járművek számának növekedését, ami igen fontos kérdés.

David Martin (PSE), írásban – Én üdvözlöm Anja Weisgerber jelentését a hidrogénüzemű járművek típusjóváahagyásáról. A jelentés pozitív lépés, amelynek segítségével az ipar ösztönözhető arra, hogy fokozza kutatási és fejlesztési erőfeszítéseit. A hidrogénüzemű járművek belső piaci belépésének ösztönzése lényegesen hozzájárul Európa klímaváltozási céljainak eléréséhez. Én megszavaztam a jelentés ajánlásait.

Andreas Mölzer (NI), írásban – (DE) Nincs kétség a felől, hogy a hidrogén a jövőbeli lehetőséget kínáló technológia, de még semmiképpen nem tekinthető érett megoldásnak. Nemcsak a beszerzési költségek túl magasak még ahhoz, hogy finanszírozhatók legyenek, hanem a hidrogén előállítása és tárolása is drága. Ezen kívül, ha a személygépkocsik maguk nem is bocsátanak ki káros anyagokat, még nem világos, hogy a hidrogént miként lehet előállítani olyan módon, hogy a legkevesebb energiát használjuk fel, és ne keletkezzen CO₂-kibocsátás.

Végezetül, azt sem tudjuk még, hogy az akkumulátoros vagy az üzemanyagcellás járművek kerekednek felül, de minden esetben fontos, hogy támogassuk az alternatív technológiákat, hogy csökkenthessük a fosszilis üzemanyagoktól való függőségünket. Ennek megfelelően én megszavaztam a Weisgerber-jelentést.

Eluned Morgan (PSE), írásban – Én megszavaztam ezt a jelentést, mert ez a jogszabály kikövezi az utat az ilyen személygépkocsik teljes körű gyártásához, és a közeljövőben valóságos alternatívát biztosít az európai vezetőknek. Ez az új jogszabály segíti az ilyen járművek fejlesztését, miközben biztosítja, hogy azok megbízhatóak és biztonságosak legyenek; a jelentésben szereplő intézkedések biztosítják, hogy a hidrogénüzemű járművek révén maximális környezeti előnyöket érhesünk el.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban – (RO) A hidrogént hasznosító személygépkocsi-motorok építése a közlekedés jövőbeli ökológiai eszközei fejlesztésének és a közegészség védelmének garanciát jelenti. A hidrogénalapú járművek használatához kapcsolódó környezeti előnyök megvalósításához az ilyen járműveket fenntartható módon kell gyártani, előzetesen javítva a zajkibocsátást és a levegő minőségét.

Ez a szabályozás biztosítja, hogy a hidrogénalapú rendszerek éppen olyan biztonságosak legyenek, mint a hagyományos hajtási technológiák, és hozzájárul az ipar ösztönzéséhez ilyen típusú járművek építésére. Szükséges a megfelelő keret létrehozása az innovatív hajtási technológiát tartalmazó járművek kereskedelmi forgalomba hozatalának felgyorsítása érdekében, hogy a közlekedés lényegesen hozzájáruljon a tisztább és biztonságosabb jövőhöz.

Figyelembe véve a klímaváltozás és az energiaforrások hiánya által okozott globális problémákat, a hidrogénüzemű járműveket nemzetközi szinten is elő kell segíteni, különösen a fejlődő országokban, valamint az Egyesült Államokban, hogy a globális felmelegedés ellen környezetvédelem magasabb szintjét garantálhassunk.

Emiatt én megszavaztam ezt a rendeletre irányuló javaslatot, ami az első lépés a tisztább Európa felé.

Peter Skinner (PSE), írásban – Tekintettel a benzinüzemű gépjárműveket érintő jelenlegi és jövőbeni problémákra, nyilvánvaló, hogy az alternatív megoldások fejlesztése alapvető fontosságú. Az ehhez kapcsolódó jellemzők jóváhagyása komoly lépés előre. A kapcsolat a gépkocsihasználat miatt történő aggregált olajfogyasztás és a légzőszervi betegségek növekedése között, valamint az ezzel együtt járó szennyezés növekedése megköveteli, hogy a járművek következő generációjának tervezésénél mindezt mérlegeljék.

Nyilvánvaló, hogy a hidrogén villamos energia felhasználásával történő előállítása további kérdéseket vet fel, ideértve, hogy honnan származik a villamos energia előállításához szükséges energia. Ez a jelentés azonban segít a vita előmozdításában és abban, hogy az ipart a jövő autója felé történő helyes irányban mozdítsa el.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban – (PL) A hidrogént általánosan elismerik, mint a környezeti szempontból legtisztább és legelfogadhatóbb üzemanyagot, amelynek az égetése során keletkező termék a víz.

A hidrogén tárolásával és üzemanyagtartályba való töltésével kapcsolatos lényeges problémák ellenére a kutatóintézetekben az egész világon folyó fáradhatatlan munka azt jelzi, hogy ez a jövő üzemanyaga. Üzemanyagként a hidrogén környezeti szempontból biztonságos, megújuló energiaforrást biztosít számunkra.

A hidrogénüzemű járművekre az EU típusjóváhagyási kritériumának bevezetése lényeges a belső piac megfelelő működéséhez és a biztonság magas szintjének, valamint a természeti környezet védelmének biztosításához.

- Grúziai helyzet (B6-0402/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban – (IT) Én abban a reményben szavaztam meg ezt az állásfoglalást, hogy az gyorsan és békésen vet véget ennek a tragikus válságnak. Azt hiszem, két vonatkozást kell megerősíteni: egyrészt azt, hogy a különféle államok területi integritása sérthetlenségének elve megtámadhatatlan, és másrészt, hogy alá kell húzni az érintett kisebbségek jogai teljes tiszteletben tartásának szükségességét.

A koszovói eseményeket követően a nemzetközi közösség hangja kétségtelenül gyengébb, és sokkal kevésbé hiteles, de a diplomáciai erőfeszítéseket fokozni kell a hiteles és konkrét megoldás megtalálása érdekében. Miközben a világ kormányai elfoglaltak, nekünk sürgősen cselekednünk kell, hogy megbirkózzunk a fokozódó humanitárius válsággal, ami a növekvő számú menekült jelenlétéhez kapcsolódik. Az Európai Uniónak létre kell hoznia egy munkacsoportot, hogy segítsen a rászoruló emberek százezreinek szenvedésén.

Én kapcsolatban állok a UNICEF nemzetközi összekötőjével, aki megerősítette a helyzet súlyosságát. Remélem, hogy az Európai Bizottság kiveszi a maga részét, ahogyan megtette más helyzetekben is.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE), írásban – (EL) Az Új Demokrácia (ND) párt európai parlamenti képviselői úgy döntöttek, hogy tartózkodnak a grúziai helyzetről szóló állásfoglalás végaszavazásán. Azért döntöttek így, mert a szavazásra bocsátott végleges állásfoglalás-tervezetet úgy szövegezték meg, hogy a korábbi állásfoglalás-tervezetekben még meglévő kiegyensúlyozottság elveszett belőle.

Glyn Ford (PSE), írásban – Én megszavazom ezt az együttes állásfoglalást, mert fontos, hogy az unió erős üzenetet küldjön Oroszország vezetőinek. Az állásfoglalás azonban nem kellően bírálja a grúziai vezetőket a válság kiváltásában játszott szerepét, és nem állapítja meg arányosan a felelősségüket. Ami engem illet, úgy látom, a jelenlegi vezetéssel Grúzia semmiképpen sem az előrelátható jövőben bekövetkező NATO-csatlakozáshoz vezető úton halad.

Második megjegyzésem, hogy ez a válság megerősíti az európai közös kül- és biztonságpolitika szükségességét. Minél hamarabb megvalósítjuk a Lisszaboni Szerződésnek ezt az elemét, annál jobb.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban – (SV) A grúziai helyzet és az azzal kapcsolatban elfoglalt álláspont külpolitikai kérdés. A Júniusi Lista véleménye, hogy sem az Európai Parlamentnek, sem

más EU-intézménynek nem lenne szabad nyilatkozatot tennie ilyen ügyekben, mert a külpolitikát nemzeti szinten, nem az Európai Unió által vesszük.

Kevésbé meglepő, hogy az Európai Parlament a legtöbbet hozza ki abból a lehetőségből, hogy propagandát fejtsen ki az erősebb közös kül- és biztonságpolitika, és ami még rosszabb, a Lisszaboni Szerződés megvalósítása érdekében. Ma itt is láthattuk, hogy a különféle tagállamok eltérő véleményen vannak a grúz kérdésről. Így nem kívánatos, hogy az EU egyetlen hangon szólaljon meg, mert ez a hang sok tagállam véleményével ellentétes. A számos hivatkozás a NATO-ra ugyancsak problematikus, mert vannak olyan országok, amelyek az EU-nak igen, de a NATO-nak nem a tagjai.

A grúziai helyzet nagyon súlyos, különös tekintettel a konfliktus polgári áldozataira. Az EU-nak azonban nem szabad külpolitikát folytatnia, és emiatt nem szavaztuk meg ezt az állásfoglalást.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban – (PT) A Parlament többsége által elfogadott állásfoglalás – mi ez ellen szavaztunk – része azoknak az oroszellenes kampányának, akik ezt a folyamatot használják fel a saját, a nemzetközi helyzet rosszabbodásáért viselt mély felelősségük elfedésére, és azért, hogy ürügyet találjanak az eszkárlódó konfrontációban a veszélyes új lépések megtételére.

Egyéb vonatkozásai mellett ez az állásfoglalás elfedi azt a tényt, hogy a jelenlegi nemzetközi helyzet és a kaukázusi helyzet gyökerei az új fegyverkezési versenyben és a nemzetközi kapcsolatok militarizálásában keresendők – ennek az Egyesült Államok és a NATO a bajnokai (annak támadó stratégiai koncepciójával és Oroszország határáig történő bővítésével) –, együtt az új amerikai támaszpontok és rakéták európai állomásoztatásával és e földrész növekvő militarizálásával, a Jugoszlávia elleni agresszióval és az ország feldarabolásával, valamint Szerbia Koszovó tartománya függetlenségének a nemzetközi jogon kívül történő elismerésével, Afganisztán és Irak megtámadásával és elfoglalásával, azaz az imperializmussal (és a kapitalizmuson belüli ellentmondásokkal).

Néhányan azok közül, akik most a nemzetközi jog, a területi integritás, a szuverenitás és az államok függetlensége tiszteletben tartására hívnak fel, ugyanazok, akik kiálltak a Jugoszlávia és az Irak elleni agresszió mellett, és támogatták azt. Micsoda álszenteskedés!

A békéhez és az emberiség jövőjének megóvásához vezető út a portugál Alkotmány 7. cikke 7 (1), (2) és (3) bekezdésében lefektetett elvek tiszteletben tartásán át vezet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Elégedett vagyok, hogy képviselőcsoportom módosítás iránti indítványa sikeres volt. Kértük, hogy az orosz és a grúz hatóságok adjanak információt az ellenségeskedések során kilőtt fűrtös bombák elhelyezkedéséről, hogy fel lehessen gyorsítani az aknamentesítési tevékenységet.

A Parlament elítélte az erő alkalmazását, és úgy véli, hogy a kaukázusi konfliktusok nem oldhatók meg erőszakkal. Az aknák gyors felszedése megelőzi a polgári személyek jövőbeni sérüléseit.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban – (LT) Én megszavaztam a 2. és az 5. módosítást, mivel véleményem szerint Oroszország különféle eszközök alkalmazásával igényt tart a korábbi Szovjetunió területi határainak visszaállítására. Grúziai lépéseivel Oroszország ismételt demonstrálta, hogy állampolgárai jogainak védelme ürügyén kész szuverén államokban a területi invázióra és azok elfoglalására. Véleményem szerint az EU-nak az állásfoglalásában egyértelműen rá kell mutatnia Oroszország expanzionista tervei elfogadhatatlanságára, különös tekintettel a balti országokra.

A 27. bekezdés 2. albekezdése elleni szavazatommal szeretném azt kinyilvánítani, hogy az EU nem dönthet arról – és nincs is joga hozzá –, hogy Grúzia a NATO-csatlakozási folyamatban hol tart. Csak annyit tehetünk, hogy megállapítjuk a tényt, hogy 2008. március 3-án a NATO megerősítette azt a lehetőséget, hogy Grúzia csatlakozzék a szervezethez; a döntés meghozatalának joga azonban a szuverén grúz államé.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban – (PL) Hölgyeim és uraim, én megszavaztam a grúziai helyzetről szóló állásfoglalást. Nem azért, mert ez lenne az ideális állásfoglalás; véleményem szerint nincs kétség afelől, hogy állásfoglalásunk lehetne jobb. Így haboztam, hogy támogassam-e az állásfoglalás-tervezetet.

Kétségeimet Schulz úr ébresztette fel közvetlenül a szavazás előtt. Ő sajnálkozását fejezte ki, hogy az állásfoglalás nem bírálja a grúz elnököt. Ez a figyelemre méltó nyilatkozat meggyőzött engem, hogy az állásfoglalás rosszabb is lehetett volna, és azt az Európa Parlament oroszbarát lobbija akár meg is hiúsíthatta volna. Azzal, amit elmondott, Schulz úr alábecsülte a Parlament egységét a kaukázusi válság tekintetében. Most már világos, hogy jobb lett volna, ha az Európai Parlament korábban rendkívüli ülést tart Grúzia

témájáról. Sajnálatos, hogy a Tanács ülése alatt nem mutattuk be álláspontjainkat. Sajnálatos, hogy nem terjesztettük elő megoldási javaslatainkat és nézeteinket, mielőtt a tagállamok vezetői összeültek volna.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), *írásban* – Elnök úr, azzal, hogy az Európai Tanács és a Parlament többsége egyoldalúan Oroszország ellen foglal állást, és Európát bevonja a konfliktus feloldásába, a Tanács és a Parlament egy olyan folyamatot indít el, amely éppen olyan veszélyes, mint az, amely földrészünket az első világháborúba sodorta.

Ez a folyamat a keleti irányban történő rosszul előkészített bővítés következménye, amely közelebb vitt bennünket a Balkán és a Kaukázus konfliktusövezeteihez. Mi lesz Törökország tagságának a következménye, amely Irakkal és Iránnal határos? Továbbá, a szerbiai tartomány, Koszovó függetlenségének elismerésével kormányaink felnyitották Pandora szelencéjét, támadva nemcsak Grúzia, hanem a legtöbb európai ország, keletiek és nyugatiak területi integritását is.

Ha Grúzia a NATO tagja lenne, és csatlakozna a Lisszaboni Szerződés kormányozta Európai Unióhoz, amint azt a szocialisták, a liberálisok, a PPE és a Verts szeretné, nemzeteink konfliktusba kerülnének Oroszországgal.

Brüsszel Európája háborút jelez. Jobban, mint valaha. Amikor Európa szembesül a hatalmasabb Kínával és az iszlámista fenyegetéssel, itt az idő egy másik Európa felépítésére, ez lenne a szuverén államok Európája, amely a görög és keresztény örökség alkotta civilizációk kötelékein keresztül Oroszországgal egyesül.

David Martin (PSE), *írásban* – Üdvözlöm a francia elnökségnek a Grúzia és Oroszország közötti konfliktus megoldása érdekében tett gyors intézkedését. Bár Tbiliszi dél-oszétiai katonai fellépését bírálni kell, a Moszkva által fogantatosított megtorló intézkedés aránytalan, és egyértelműen sérti Grúzia területi integritását. Felhívom az Európai Parlamentet, hogy küldjön egyértelmű üzenetet az orosz kormánynak, hogy cselekedetei elfogadhatatlanok. Ezért megszavaztam az állásfoglalást.

Erik Meijer (GUE/NGL), *írásban* – (NL) Teljes mértékben indokolt humanitárius segítséget nyújtani a grúz népnek, valamint elítélni a katonai intervenciót ebben a vitában nem érintett régióban, és azt is, hogy Oroszország fűrtös bombákat alkalmazott. Ennek az állásfoglalásnak én azokat a vonatkozásait utasítom el, amelyek Grúzia mellett állnak ki, és amelyek megkísérlik Oroszországot büntetni és izolálni és a NATO által körbefogni azért, mert elismerte Abházia és Dél-Oszétia függetlenségét.

Igen sok mai európai ország gyakorlatilag úgy jött létre, hogy egyoldalú függetlenségi nyilatkozat kibocsátásával elszakadt egy másik országtól, illetve úgy, hogy végső soron megszerezte más országok elismerését. A legtöbb európai ország 1830 után jött létre, különösen az 1918-at és 1991-et követő hullámokban. Koszovó a legutóbbi példa. Semmiféle indok nincs arra, hogy Koszovó genezisének kivételesnek kiáltuk ki, vagy úgy tegyünk, mintha ez lenne az utolsó alkalom, amikor egy új ország jön létre.

Soha nincs utolsó alkalom. Mindaddig, amíg vannak olyan régiók, ahol a lakosok többsége az uralkodó kormányt haszontalannak vagy akár fenyegetőnek tartja, külföldi uralomnak tekinti, új országok továbbra is létre fognak jönni. Ismerjük el, hogy Abházia és Dél-Oszétia lakosai nem kívánnak grúz alávetettségben élni.

Andreas Mölzer (NI), *írásban* – (DE) Oroszország az EU számára nemcsak energiaszállítóként fontos, hanem a világalomra törő USA ellensúlyaként is. Ezen indokok miatt, de hitelessége veszélyeztetésének elkerülése érdekében is fontos, hogy az EU semleges szerepet játsszon közvetítőként Grúzia és Oroszország között.

A korábbi Szovjetunió számos államában, például Ukrajnában, nagyszámú orosz lakosság él. Ez könnyen érthetővé teszi, hogy a Kreml miért érez különös felelősséget ezen orosz lakossági csoportok ellen. Az EU segíthetne olyan megoldás kialakításában, amely minden fél számára elfogadható, és például kiállhatna az oroszok számára nagyvonalú etnikai kisebbségi jogok mellett a poszt-szovjet időszakban, amely összhangban állna az Európai Unió oly gyakran citált emberi jogi céljaival. Erre figyelemmel én a rendkívüli csúcson kidolgozott álláspont mellett vagyok, és ellenzem az Egyesült Államok iránti vazallusi viselkedést, amely ebből a jelentésből tükröződik, ezért szavaztam ellene.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), *írásban* – (EL) Az együttes állásfoglalás fenntartja az EU politikáját, amely a kaukázusi válság kihasználását jelenti. Ez egy kísérlet az EU intervenciójának és jelenlétének a kulcsfontosságú régióban való fokozására. A békekeremtő álarcát öltve egy sor intézkedésre tesz javaslatot, amely elősegítené jelenlétének megerősítését és intervencióját a Kaukázusban. Az állásfoglalás provokatív, mert nem ítéli el Grúzia Euro-NATO kormánya brutális támadását és polgárok ezreinek meggyilkolását. Ezzel szemben minden lehetséges támogatást felkínál a grúz politikának és Grúzia NATO-hoz való csatlakozásához.

Dél-Oszétia és Abházia elszakadásának elítélése enyhén szólva is nevetséges képmutatás, tekintettel Jugoszlávia feldarabolására és az EU közelmúltban Koszovóról hozott határozatára.

Az EU, az Egyesült Államok és Oroszország közötti konfliktus és rivalizálás hálójában az Európai Parlament állásfoglalása szinte azonos az Egyesült Államok politikájával, mert egyoldalúan foglal állást Oroszországgal szemben azért, hogy jobb alkupozícióba kerüljön az eurázsiai piacokból és jövedelemtermelő erőforrásokból való részesedésért.

A konfliktus és az imperialisták rivalizációjának súlyosbodása és Oroszország kísérlete pozíciójának az imperialista piramison belüli bővítésére új veszélyeket hoz létre a Kaukázus és a tágabb térség népei számára. A népek válasza az lehet, és az kell legyen, hogy csatlakoznak az antiimperialista küzdelemhez.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban – (EL) Én is, mint az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja valamennyi tagja a kaukázusi helyzetről szóló állásfoglalás ellen szavaztam, mert az a válságot a Bush melletti politika és a haszonelvűség torzító lencsén keresztül szemléli. Az állásfoglalás legrosszabb és legprovokatívabb vonatkozása az, hogy kerüli a grúz miniszterelnök, Szaakasvili opportunistá cselekedeteinek még a legenyhébb kritikáját is, pedig ő volt az, aki a válságot kiváltotta, nehogy magára haragítsa amerikai protektorait. Az Európai Parlament többsége által elfogadott álláspont éppen ellentétes azzal, amit ugyanezek a politikai erők hat évvel ezelőtt a koszovói kérdésben magukévá tettek.

A kaukázusi régió stabilitása nem érhető el az Egyesült Államok melletti másodhegedűs szerepkör politikájával, amely úgy tesz, mintha nem venné észre a valódi helyzetet, és kettős mércét követ.

Ioan Mircea Pașcu (PSE), írásban – Én megszavaztam a 2. módosítást, mert elfogadhatatlannak tartom, hogy határokat változtassanak meg a szomszédos országokban élő kisebbségekről való „gondoskodás” ürügyén. Én azt is megszavaztam, hogy említsük meg, Grúziának a bukaresti csúcstalálkozón NATO-tagságot ígértek, és Grúzia a helyes úton jár a következő indokok miatt.

a. Igaz: Grúziát biztosították a NATO-tagságról, és ez hivatalosan is szerepel a bukaresti NATO-csúcstalálkozó záró közleményében,

b. Legalább egy fontos európai vezető kimondta – az Oroszországgal vívott közelmúltbeli háború összefüggésében –, hogy Grúzia NATO-ba való törekvése teljesülni fog,

c. Az EU köteles Grúzia biztonságának, függetlenségének és területi integritásának garantálására az EU és a Grúzia között az európai szomszédságpolitika keretében létrejött partnerségi megállapodás okán, és mivel ezt nem tudja megtenni – mert nem erre alakították ki –, ez azt jelenti, hogy az egyetlen intézmény, amelynek keretében ezt megteheti, a NATO, amelyben az EU-tagállamok többsége szintén tag.

Béatrice Patrie (PSE), írásban – (FR) Bár az Európai Parlament által elfogadott állásfoglalás nem tökéletes, mégis megérdemli a támogatást, amennyiben megerősíti az Európa által demonstrált egységet a grúziai helyzetről szóló állásfoglalással kapcsolatban.

Ez a bonyolult válság bizonyítja, hogy mennyire sürgető az EU számára, hogy megfelelő regionális stratégiát dolgozzon ki a Kaukázust, illetve Oroszországot illetően. Következésképpen tanácsos, hogy az EU terjessze elő egy, a helsinki konferenciához hasonló nemzetközi konferencia megtartásának gondolatát, amely az EBESZT hozta létre 1975-ben.

Egyelőre meg kell akadályozni, hogy az EU és Oroszország közötti partnerség megerősítéséről szóló tárgyalásokra vonatkozó indokolt jelentés ne említse meg az országgal folytatott kiegyensúlyozott párbeszéd létrehozásának szükségességét, amely felölelne valamennyi közös érdeklődésre számot tartó kérdést, beleértve a demokratikus értékeket és az energia dimenzióját is.

E tekintetben sajnálatos, hogy az Európai Parlament nem tesz egyértelműbb felhívást energiasztratégiánk felülvizsgálata érdekében, amelynek a beszerzési források bejelentett diverzifikálása mellett rendelkeznie kell a megújuló energiák fejlesztéséről és az energiatárhékonyságról is.

Gilles Savary (PSE), írásban – (FR) Én tartózkodtam a szavazástól az Európai Parlamentnek a dél-oszétiai és abháziai eseményekről szóló állásfoglalása kapcsán, mivel a Parlament egyoldalú, kiegyensúlyozatlan álláspontot tett magáévá Koszovónak a normalizált, demokratizálódó Szerbiától való függetlenségéről tett egyoldalú nyilatkozata tekintetében.

A Parlament nem tartotta helyénvalónak, hogy hasonló állásfoglalást fogadjon el Koszovóról a nemzetközi jog és a nemzeti határok integritása tiszteletben tartásának ugyanezen elvei nevében, amelyeket ma felhív

azért, hogy elítélhesse Oszétia és Abházia függetlenségének Moszkva általi elismerését. Mindannyian tudjuk, hogy miért: nem akartuk bírálni a nyugati államokat, amelyek gyorsan elismerték Koszovó egyoldalú és jogtalan függetlenségi nyilatkozatát – ugyanazon dolgok miatt, amelyekért Oroszországot ma nagyon helyesen bíráljuk.

Bár a grúz kormány katonai kezdeményezéseit – Oroszországéihoz hasonlóan – szigorúan el kell ítélni, és ezek helyét a diplomáciai rendezésnek és a nemzetközi közvetítésnek kell átvennie, az Európai Unió nem engedheti meg magának, hogy kettős mércét alkalmazzon a hidegháború utóhatásaiként megjelenő számos „befagyott konfliktusra”.

Kontinensünk biztonsága szempontjából semmi sem lehetne rosszabb, mint az, hogy az Európai Unió összekeveri a szövetséget és a Bush-kormány „bünt gerjesztő” politikájához való hűséggel a világnak ezen a részén, amint más részein már megtette.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE), írásban – Bár az állásfoglalás sok olyan nézeteket fejez ki, amelyet én támogatni tudok – különösen a Dél-Oszétia és Abházia végleges státusának megközelítése és a felhívás, hogy az orosz csapatokat vonják ki Grúzia területéről –, sok haszontalan elemet is tartalmaz.

Az EU hasznos szerepet játszhatna civil megfigyelők és ellenőrök biztosításával és humanitárius segítségnyújtással. Nem kellene azonban megpróbálni saját céljaira kihasználni a grúz válságot úgy, hogy felhívást intéz az EU védelmi és biztonságpolitikájának megerősítése érdekében azzal, hogy az ellenőröket az EBVP-rovatba helyezi, vagy azzal, hogy szentesíti az elutasított Lisszaboni Szerződést. Ezenkívül csalódást keltett, hogy a szavazás során a „Grúzia végső soron még mindig a (NATO) szövetséghez való csatlakozás útján halad” kikerült a szövegből. Ezért tartózkodtam.

Glenis Willmott (PSE), írásban – Az európai parlamenti Munkáspárt üdvözli ezt az állásfoglalást, amely erős és egyértelmű egységet mutat az EU-tagállamok között a Tanácsban és az Európai Parlamentben e létfontosságú kérdés tekintetében. Gyászoljuk a konfliktusban tragikusan elvesztett életeket, és elítéljük mindkét oldal erőszakos cselekedeteit. Támogatjuk a tartós békére irányuló erőfeszítéseket, az áldozatok számára a humanitárius segítség biztosítását és az újjáépítési erőfeszítéseket.

Tartózkodtunk a 27. bekezdés második részének szavazásánál, mert egyértelmű, hogy ennek az állásfoglalásnak a célja a grúziai helyzet megoldása. Egy külső szervezetben, például a NATO-ban való jövőbeni tagság tárgyalása csak elvonná a figyelmet erről a fontos pontról.

Mi teljes szívből támogatjuk az állásfoglalás felhívását a konfliktus tartós megoldásának biztosítására az EU által közvetített hatpontos megállapodás alapján, és felhívjuk Oroszországot, hogy cselekedjék határozottan a tűzszüneti terv elfogadott feltételeinek való megfelelés érdekében, és tegye lehetővé az EU-Oroszország partnerségi megállapodásról szóló tárgyalások folytatását.

Vladimír Železný (IND/DEM), írásban – (CS) Én tartózkodtam az Európai Parlament grúziai helyzetről szóló állásfoglalásáról való szavazás során, nem mintha kétségbe vonnám a grúz álláspont legitimitását, éppen ellenkezőleg, azért, mert ezzel jóváhagytam volna az Oroszország által tett helytelen és agresszív lépéseket. Amint ez a közelmúltban gyakran előfordult, néhány euroföderalista képviselő ismételt arra használta fel a grúziai konfliktust és az ehhez kapcsolódó állásfoglalást, hogy felhívást intézzon a Lisszaboni Szerződés mielőbbi ratifikációja érdekében. Ez a helytelen magatartás volt az, amely miatt tartózkodtam.

Marian Złotea (PPE-DE), írásban – Az Európai Tanács szeptember 1-jei rendkívüli ülése demonstrálta és megerősítette az EU egységét, ami előrelépés 2003-hoz képest, amikor az iraki helyzet vetett fel kérdéseket az EU egységével kapcsolatban.

Európának továbbra is ki kell fejeznie szolidaritását és eltökéltségét Oroszországnak a nemzetközi jognak és normáknak való megfelelése tekintetében. A ma megszavazott állásfoglalás hangsúlyozza, hogy az Európa és Oroszország közötti partnerségnek az európai együttműködés alapvető szabályai kölcsönös tiszteletben tartására kell épülnie.

Oroszország továbbra is megsérti a tűzszüneti megállapodások egyes feltételeit, ez olyan magatartás, amely miatt egységes politikai és gazdasági nyomást kell gyakorolni, hogy arra ösztönözzük Oroszországot, hogy teljes mértékben vonja ki valamennyi csapatát a grúz területekről, és csökkentse katonai jelenlétét Dél-Oszétiában és Abháziában.

Kritikus az azonnali cselekvés, hogy a konfliktus által otthonukból elűzött áldozatok folyamatos segítségnyújtásban részesüljenek. Az Oroszország által elkövetett szomorú cselekményekkel egységes európai

eltökéltséggel kell szembeszállni. Az ilyen jellegű jövőbeni kihívások elleni védekezésül Európának alternatív energiaforrásokat kell találnia, és meg kell erősítenie az európai biztonsági és védelmi politikát, amint azt a Lisszaboni Szerződés kifejti.

- Európai szerződési jog (B6-0374/2008)

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Én a Jogi Bizottságtól származó állásfoglalás mellett szavaztam. A közös hivatkozási keret fontos jogi fejlődés, és még nem tudjuk, hogy az milyen formát ölt. Meghatározó fontosságú, hogy ez a Parlament és valamennyi országban az érintettek és a jogrendszerek teljes körű tájékoztatást kapjanak valamennyi jövőbeni fejleményről.

- Jelentés: Proinsias De Rossa (A6-0289/2008)

Proinsias De Rossa (PSE), írásban – Bonyolult címe ellenére ez a jelentés a Bizottság 2001. évi helytelen ügykezelése miatti panaszról szól, amely ahhoz kapcsolódik, hogy a német kormány nem hajtotta végre megfelelő módon a munkaidőről szóló irányelvet. Az ügyet az európai ombudsman különjelentése útján utalták az Európai Parlament elé.

Az ombudsman számára az utolsó lényegi lépés az, hogy különjelentését az Európai Parlament elé utalja, amikor megfelelő választ kér egy állampolgár nevében. A Petíciós Bizottság nevében készült jelentésem jóváhagyja az ombudsman következtetését, miszerint az, hogy a Bizottság majdnem nyolc évig nem foglalkozott a petíciót benyújtó panaszával, a helytelen ügykezelés egy példája.

A jelentés nem foglalkozik a munkaidőről szóló irányelv tartalmával, és ezért azt a módosítást, amely megpróbálta felvetni az irányelv tartalmát, a jelentés szempontjából irreleváns kérdésként elleneztek.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban – (EL) A jelentés arról, hogy a Bizottság elutasította egy német orvos panaszát a német államnak a munkaidőről szóló munkajogi jogszabály megsértését illetően, rámutat az EU osztályelnyomó jellegére. A Bizottság villámsebességgel reagál, amikor a tőke érdekeiről van szó; rákényszeríti a tagállamokat, hogy betartsák a közösségi jogot, de amikor a munkavállalók tesznek panaszt az ő jogaik megsértése miatt, a Bizottság figyelmen kívül hagyja panaszait.

A Bizottság provokatív álláspontja az EU népellenes politikájának természetes következménye, ami elősegíti a középkori foglalkoztatási feltételekhez való visszatérést a munkásosztály számára annak érdekében, hogy az európai monopóliumok jövedelmezőségét megőrizze. Ebben az összefüggésben a foglalkoztatásért felelős miniszterek tanácsa tavaly júliusban elfogadta az EU munkaidőről szóló irányelvének módosítását. Ez a munkásellenes paródia a munkaidő fogalmát aktív és inaktív időre osztja – ez utóbbit nem tekinti fizetett munkaidőnek –, és feljogosítja a munkáltatókat, hogy munkavállalóikat naponta legfeljebb 13 órán át, hetente 65 órán át dolgoztassák, miközben semmit nem kell fizetniük a túlmunkáért.

A munkásosztály és a munkavállalók jogait a Bizottsághoz való panasz benyújtása nem biztosítja, csak az, ha fokozzák az összefogást és az osztályharcot a tőke ellen, illetve azért, hogy az EU ezt a politikát megbuktassa.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban – (SV) A Júniusi Lista úgy véli, hogy a munkaidőt nemzeti szinten kell szabályozni. Ezért az Európai Parlamentnek nem kellene foglalkoznia ezzel a jelentéssel, még akkor sem, ha az formálisan egy jogsértési ügy Bizottság által történő kezeléséről szól.

Itt alapvető a szubszidiaritás elve, amelyet minden elképzelhető ünnepi alkalommal dicsérnek. Amikor az Európai Parlament többsége a részletekbe avatkozik, éppen ennek ellentéte történik; gyakorlatilag semmi sem maradhat a tagállamoknál. A munkaidőről szóló irányelv önmagában is a szubszidiaritás elvének nyilvánvaló megsértése. Az egyes országok üzleti struktúrái eltérőek. Néhány országban erős a nehézipar, másoknál a könnyűipar, megint másoknál a turizmus és az szezonális iparágak a meghatározók, ugyanakkor az állami szektor is eltérő módon strukturált. Ezért teljes mértékben helytelen megkíséríteni a munkaidőnek az egész EU-ban történő szabályozását, és ennek indoka sincs. Azok, akik e mellett érvelnek, azt állítják, hogy egyébként problémáink lesznek a szociális dömpinggel az EU-ban. Ez egy rendkívül súlyos vád azon országok ellen, amelyeket befogadtunk az EU tagjaiként, és amelyek mind teljesítik a koppenhágai kritériumokat, és amelyek mind jogállamok szabad szervezeti alapítási joggal.

Ez a jelentés újabb kísérlet az EU részéről, hogy beavatkozzon a munkaidő kérdésébe, ami a tagállamok felelőssége. A szubszidiaritás elvére való hivatkozással mi nemmel szavaztunk.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Én támogatni tudtam a De Rossa jelentést, és remélem, hogy a Bizottság teljes egészében átgondolja az ombudsman ajánlásait a jogállamisággal és a jó igazgatás elvével kapcsolatban.

- Jelentés: Iratxe García Pérez (A6-0325/2008)

Richard James Ashworth (PPE-DE), írásban – Én és brit konzervatív kollégáim teljes mértékben támogatjuk a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség elvét. Egyetértünk ennek a jelentésnek bizonyos vonatkozásaival, például azzal, hogy szükség van a nagyobb előrehaladásra a nők és a férfiak fizetése közti különbség terén; a vállalkozó szellem előmozdításában a nők között; az olyan nemzeti politikák fontosságában, amelyek megkísérelnek javítani a munka világa és a családi élet közötti egyensúlyt. Amint nőügyi árnyékminiszterünk mondta: „a nemek közötti egyenlőség konzervatív megközelítése az esélyegyenlőségbe és az egyenlő jogi, üzleti, társadalmi és politikai elbánásba vetett hitre épül.”

A jelentés néhány vonatkozása azonban aggaszt bennünket: ilyen például a felhívás új jogalapokra az EU-jogban és a „politikák teljes közösségiesítéséről” szóló határozat kérése. Nem tudjuk támogatni a költséges „nemek közötti egyenlőség európai intézete” létrehozását sem, amint azt a jelentés kifejti; az ilyen ügyekkel az egyes tagállamoknak kell foglalkozniuk.

Emiatt úgy döntöttünk, hogy tartózkodunk e jelentés szavazásánál.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban – (FR) Én megszavaztam az Európai Parlament állásfoglalását a spanyol képviselőtársam, García Pérez asszony a férfiak és a nők közötti egyenlőségről szóló jelentése alapján. Minden eddiginél jobban szükség van arra, hogy a téma kettős dimenziójával foglalkozzunk: egyrészt az egyenlőség biztosításával minden szakpolitikai területen (a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítése), és másrészt a célzott intézkedések bevezetésével a nők elleni diszkrimináció visszaszorításával, ideértve a tudatosító kampányokat, a legjobb gyakorlatok cseréjét, a polgárokkal folytatott párbeszédet és az állami és magánszektor közötti partneri kezdeményezéseket. Valamennyi téma fontos: az egyenlőtlen fizetések, a döntéshozatalban való részvétel, különösen a közsférát érinti döntésekben, a magán- és a szakmai élet egyeztetése és a nők elleni erőszak. A nemek közötti egyenlőség fontos ügy, amelyért már sokat tettünk, de ennek a kérdésnek meg kell kapnia a humanista haladó politikai erők teljes figyelmét, és ezt mindenütt meg kell vitatni, többek között a kultúrák közötti párbeszéd keretében is.

Koenraad Dillen, Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban – (FR) Vannak szerencsés, talán akár szórakoztató egybeesések. Mi megragadjuk azt a lehetőséget, amit a férfiak és nők közötti egyenlőségről szóló éves jelentés ad – és ami egybeesik az Európai Unió francia elnökségével – arra, hogy rámutassunk egy marginális, de szórakoztató pontra, ami a legrosszabb esetben a tapintat hiánya és a legjobb esetben a nők és férfiak közötti egyenlőség elvének tökéletes alkalmazása, ami azt jelenti, hogy nem teszünk különbséget közöttük.

Néhány nappal ezelőtt Sarkozy úr elnöksége kezdetének alkalmával, ami a sajtó figyelmének középpontjába került, az európai parlamenti képviselőknek ajándékokat adtak, nevezetesen az ingyenes irattárcában volt egy nyakkendő.

A 785 európai parlamenti képviselő közel egyharmada nő. Ők nem voltak jogosultak egy kis személyes ajándékra, vagy azt a következtetést kellene levonnunk, hogy a nőknek is nyakkendőt kell viselniük?

Még mindig úgy tűnik, hogy amikor a nők szerepéről és a politikai életben viselt helyéről a nagy viták kerülnek sorra, a modortalanság gyakran az udvariasság elé kerül.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban – (EL) Mi nem tudjuk megszavazni a nők és férfiak közötti egyenlőségről szóló 2008. évi jelentést, mert az megpróbálja meggyőzni a nőket, hogy a rugalmas munkakapcsolatok és a munkásosztálybeli család számára még megmaradó szociális juttatások csökkentése és elüzlésítése szükséges rossz, így a nők majd hozzáigazodnak az EU családi kötelezettségek és szakmai kötelezettségek egyeztetésére irányuló politikájához.

Nem foglalkoznak a nők és férfiak fizetése közötti különbségek alapos feltárásával, nem is beszélve annak megszüntetéséről; ehelyett csak buzdítanak a jóra, vagy intézményesítenék a nemzetközi egyenlő bér napját. A nemi sztereotípiák elleni fellépés, illetve a döntéshozatalban való egyenlő képviselést, a nemi alapú erőszak minden fajtájának megszüntetése stb. érdekében javasolt intézkedések a helyes irányba tett lépések, de ezek csak kívánságnak tekinthetők mindaddig, amíg az e feltételek kialakulásáért és fennmaradásáért felelős ok, nevezetesen a kapitalista rendszer fennmarad, ami keletkezteti és súlyosbítja a diszkriminációt és az egyenlőtlenséget.

A valódi egyenlőséghez küzdeni kell a hatalmi egyensúly megváltoztatásáért. Egy ilyen politika előnyben részesíteni a munkásokat és az EU stratégiájának eltérését. Küzdeni kellene a tőke nyereszkesége, a munkáltatók felelősségre vonhatatlansága ellen is. Egyetlen intézkedés sem lesz hatékony, kivéve, ha az egyes országokban a népi mozgalmak megerősödnek, és célokat tűznek ki a lényegi változások érdekében, egészen a hatalom gyakorlásának szintjéig.

Edite Estrela (PSE), írásban – (PT) Én megszavaztam García Pérez asszonynak „A nők és férfiak közötti egyenlőségről – 2008” című jelentését, mivel úgy vélem, hogy a nők és férfiak közötti különbségek csökkentése alapvető kérdés a méltányosabb társadalom létrehozása érdekében, és egyben meghatározó tényezője az Európai Unió gazdasági növekedésének, prosperitásának és versenyképességének.

Szeretném megismételni az előadó javaslatát, amely erősíteni próbálja a nemek közötti egyenlőségről szóló európai jogszabályokat. Az e területen már végrehajtott intézkedések ellenére sem volt lényeges javulás európai szinten, különös tekintettel a nők és férfiak fizetése közötti különbségre, a nők döntéshozatalban való részvételére, a nők elleni erőszakkal szembeni fellépésre, az oktatáshoz és az élethosszig tartó tanuláshoz való hozzáférésre, sőt, akár a szakmai, a családi és a személyes élet összeegyeztethetőségére.

Ugyanakkor sajnálom, hogy az 1. módosítást jóváhagyták, és ezzel fontos hivatkozást töröltek annak szükségességére vonatkozóan, hogy a Bizottság és a Tanács egyértelmű jogalapot teremtsen a nők elleni erőszak valamennyi formája elleni fellépéshez.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) Ez a jelentés a társadalomban makacsul fennmaradó diszkrimináció fajták fontos vonatkozásait húzza alá, főleg a munka, a fizetés, a szegénység, a nyugdíjak és a reformok területére összpontosítva. A jelentés tárgyalja a nők elleni erőszak, a leánykereskedelem kérdéseit, az oktatás és képzés kérdéseit, a szociális létesítmények hiányát, illetve a gyermekekről és eltartottakról gondoskodó szolgálatokhoz való hozzáférés kérdéseit, valamint a nők szexuális és reprodukzív egészségének előmozdítását.

Még mindig vannak azonban ellentmondások, mint például a foglalkoztatás terén javasolt intézkedések esetében, ahol az egyik általunk előterjesztett javaslatot elutasították annak ellenére, hogy egy másikat, amely a nők számára fontos vonatkozásokat véd, jóváhagytak. Én most a következő javaslatra utalok, amely ma már az Európai Parlament végleges állásfoglalásának része: „...kéri a tagállamokat, hogy hatékony intézkedéssel hajtsák végre a jóléti és foglalkoztatási szabályokat, és a munkavállalók jogaira tekintettel tegyenek munkahelyeket elérhetővé a különféle tevékenységi ágazatokban, ezzel biztosítva, hogy a munkavállalók (különösen a nők) tisztességes munkabérben részesüljenek, és jogosultak legyenek a munkahelyi egészségre és biztonságra, a szociális védelemre, valamint a szakszervezeti szabadságra, a nők és férfiak közötti munkahelyi diszkrimináció megszüntetésére irányuló intézkedések részeként.

Ezért szavazzuk meg a jelentést, bár sajnáljuk, hogy más pozitív javaslatainkat elutasították.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban – (SV) A júniusi lista erőteljesen elhatárolja magát a diszkrimináció minden formájától. Az EU az értékek uniója, és a tagállamok kötelesek valamennyi társadalmi csoportot tisztességes és egyenlő módon kezelni.

A jelentés azonban egy olyan javaslatot is tartalmaz, amelyről mi szigorúan elhatárolódunk, nevezetesen azt, hogy az Európai Parlamentnek kérnie kell a Bizottságot és a Tanácsot, hogy hozzon határozatot a bevándorlási és menedéjközi politikák teljeskörű közösségiesítéséről. Ezekkel a kérdésekkel az egyes tagállamoknak kell foglalkozniuk.

Általánosságban a jelentés sok nézetet tartalmaz arról, hogy az egyenlőséget miként lehet elérni. A javasolt intézkedések közé tartoznak a munkaerőpiaci politikai intézkedések, a tájékoztató kampányok, a polgárokkal folytatott párbeszéd, a kvóták, a fizetési olló megszüntetése, az oktatási ágazatban a munkahelyi szegregáció elleni fellépés intézkedései, valamint az önfoglalkoztató nők számára az anyasággal kapcsolatos lehetőségek javítása. A jelentés üdvözlöi a Nemek Köztti Egyenlőség Európai Intézetének létrehozását is, és kéri a közösségi intézményeket és a tagállamokat, hogy vezessék be a nemzetközi egyenlő bér napját.

A férfiak és nők közötti egyenlőségnek valamennyi tagállam számára célnak kell lennie. E célok elérésére alkalmazott politikai intézkedéseket azonban nemzeti szinten kell meghatározni. A kívánatos nemzetközi koordinációnak globális szinten kell megtörténnie, lehetőség szerint az ENSZ-ben. Ezért döntöttünk úgy, hogy ezt a jelentést nem szavazzuk meg.

Marian Harkin (ALDE), írásban – Általánosságban kifejezetten támogatom a jelentés legnagyobb részét. Van azonban egy gondom a 9. bekezdéssel. Úgy vélem, hogy a 9. bekezdés szövegét akként kellene módosítani,

hogy előírjuk a nemzeti jogalkotási folyamatok tiszteletben tartásának szükségességét az abortusz kérdésének tárgyalása során.

Ezzel a kérdéssel kapcsolatban Írország jegyzőkönyvet csatolt a Maastrichti Szerződéshez, ezenkívül az abortusz kérdése nem tartozik az EU illetékességébe. Valamennyi tagállamnak magának kell megalkotnia jogszabályait ezen a területen, a Parlamentnek tehát tiszteletben kell tartania a szubszidiaritás elvét. Sajnálatos módon a szöveg nem egyértelmű ezzel kapcsolatban.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban – A García Perez-jelentés sok fontos kérdést tárgyal a nemek közötti egyenlőséggel, a társadalmi igazságossággal és az alapvető jogokkal kapcsolatban. Az egyik, egész Európában egyre súlyosabb aggodalmat keltő kérdés az emberkereskedelem kérdése, amelynek áldozatai az EU-n belül és kívül egyaránt megtalálhatók. Az ilyen jellegű súlyos szervezett bűnözéssel szembeni fellépés megköveteli a határon átnyúló és a több ügynökséget is érintő megközelítést, és egyértelmű, hogy az EU-nak kulcsszerepet kell játszania ezen a területen.

David Martin (PSE), írásban – Bár a nemek közötti egyenlőség kérdését tekintve Európa sokat haladt előre, messze vagyunk még a teljes egyenlőségtől. A jelentés különböző területekre mutat rá, amelyek igénylik a Bizottság figyelmét, például a munka minősége, valamint a nők elleni erőszakkal való megbirkózás jobb eszközeinek szükségessége. Én is támogatnám azt a tagállamokhoz intézett kérést, hogy sürgősen ratifikálják az Európa Tanács emberkereskedelem elleni fellépésről szóló egyezményét. Én megszavaztam az Iratxe García Pérez „Nők és férfiak közötti egyenlőség – 2008” című jelentését.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban – Üdvözlöm a Nők és férfiak közötti egyenlőség – 2008 című jelentést, és támogatom tartalmának nagy részét.

A zárószavazásban azonban tartózkodtam, mert a 2. módosítást elutasították. Nézetem szerint a módosítás szövegezése jobb volt, mint az eredeti bekezdése.

Eluned Morgan (PSE), írásban – Én megszavaztam a nemek közötti egyenlőtlenség leküzdését célzó jelentést. Egyértelmű, hogy a nők számára nincsenek meg ugyanazok a lehetőségek, mint a férfiak számára a pályájukon való előrehaladásban. A dolgozó anyák soha nem tudnak egyensúlyt teremteni a családi és szakmai életük között anélkül, hogy mind a férfiak, mind a nők erőteljesebb szülői jogokat kapnának.

Ezért teljes mértékben támogatom a szülői szabadság időtartamának meghosszabbítására – különösen az apák számára a szülői szabadság igénybevételére vonatkozó ösztönzők növelésére – és a rugalmas munkafeltételekre irányuló felhívásokat. Csak ezen jogok segítségével tudunk megküzdeni a nemek közötti egyenlőtlenséggel. A nők sohasem fogják elérni a valódi egyenlőséget, amíg a férfiak nem vállalják el a gyermekgondozás és a háztartás vezetése felelősségének méltányos részét, mint ahogyan az én fantasztikus férjem teszi. Ő főz, bevásárol, de kevésbé ügyes az ágazásban!

Rovana Plumb (PSE), írásban – (RO) A Foglalkoztatási és Szociális Ügyek Bizottságában a PSE képviselőcsoportja árnyékelőadójaként én megszavaztam ezt a jelentést, mert nagyon fontosnak tartom a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód biztosítására irányuló javaslatokat a munkaerőpiac tekintetében. Ebben az összefüggésben szeretném hangsúlyozni a jelentés 42. pontjának fontosságát, ami arra kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzanak létre megvalósítható, összehasonlítható és rendelkezésre álló mennyiségi és minőségi indikátorokat, valamint a nemekre vonatkozó statisztikát, amelyeket a gazdasági növekedés és a foglalkoztatás lisszaboni stratégiája megvalósításának figyelemmel kísérésére lehet felhasználni.

Tekintettel arra, hogy a foglalkoztatás növelésének egyik döntő tényezője a szakmai és családi élet egyeztetése, megemlíteném még a 34. pontot is, ami arra kéri a Bizottságot, hogy egységesítse és terjessze a szakmai és magánélet közötti egyensúlyra vonatkozó legjobb gyakorlatokat.

Lydia Schenardi (NI), írásban – (FR) Az Európai Parlamentnek azt kell gondolnia, hogy képviselői Alzheimer kórban szenvednek! Minden évben szinte ugyanabban az időben megjelenik két önálló jelentés: az egyik az emberi jogokról az EU-ban, a másik a nők és férfiak közötti egyenlőségről.

Bár az első tartalma kismértékben változhat egyik évről a másikra, ugyanez nyilvánvalóan nem igaz a másodikra.

Ahhoz, hogy higgyenek nekem, csak el kell olvasniuk a korábbi jelentéseket: a 2007. évi Kauppi-jelentést vagy a 2006. évi Estrela-jelentést a férfiak és nők közötti egyenlőségről. Ugyanazokat a kihívásokat sorolják fel, ugyanazoknak az egyenlőtlenségeknek a fennállásáról számolnak be, és ugyanazokat az ajánlásokat

teszik. Ebből arra a következtetésre jutunk, hogy nincs változás? Nem, mert volt előrehaladás a foglalkoztatásban és a nők döntéshozatalban való részvételében helyi, nemzeti és európai szinten is.

Éppen csak arról van szó, hogy mi eurokraták, akiket a női lobbik ösztökélnek ugyan – és én különösen a befolyásos Európai Női Lobbira gondolok –, nem vagyunk elégedettek az előrehaladással; még nagyobb egyenlőséget akarunk, még nagyobb, a nők és férfiak közötti hasonlóság mellett állunk ki egészen az abszurditásig.

Valóban magunkénak kell mondanunk ezt az erőltetett egyenlőséget, amelyet a kötelező diszkriminatív és a kisebbségekre összpontosító kvóták révén vívnak ki?

Nem hiszem. A nemek közötti csatának nem kell létrejönnie.

Olle Schmidt (ALDE), írásban – (SV) García Pérez asszony „A nők és férfiak egyenlősége – 2008” című jelentése alapján véve jó. Sok fontos dolgot is tartalmaz, nem utolsósorban a nők (és férfiak!) lehetőségét a családi élet és a munkavégzés összehangolására és a bőkezű szülői ellátások fontosságát.

El tudtam volna viselni bizonyos mennyiségű üres locsogást és ismétlést. Ami ennél nehezebb volt, az a 4. bekezdés, ami EU szinten egyértelmű jogalapot kíván teremteni a „nők elleni erőszak valamennyi formája” elleni fellépéshez. Ezzel a céllal nincs is semmi gond, és ha csak a határokon átnyúló emberkereskedelemre vonatkozna, nem is lenne semmilyen probléma. Itt a cél azonban a „szakpolitikák teljes körű közösségiesítése” egy olyan területen, amely elsősorban nemzeti kérdés, és ez már aggasztóbb.

Amiért azonban én végső soron tartózkodtam, az a 6. bekezdés 2. mondata volt, ami a kvóták alkalmazására ösztönöz. Ez olyasmi, amit nem szeretnék látni nemzeti szinten, és semmiképpen sem úgy, hogy brüsszeli diktátumként vezessék be.

- Jelentés: Eva-Britt Svensson (A6-0199/2008)

Richard James Ashworth (PPE-DE), írásban – Én és brit konzervatív kollégáim teljes mértékben támogatjuk a nők és férfiak közötti esélyegyenlőség elvét. Támogatjuk a jelentés 1. bekezdésében felvázolt alapelvet: „Hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy a nőknek és a férfiaknak azonos lehetőségeket kell biztosítani egyéni fejlődésükhöz nemre való tekintet nélkül.”

Úgy véljük azonban, hogy ez a jelentés túlságosan előíró jellegű és keménykezű megközelítésében és következtetéseiben. Nem hisszük, hogy az EU-nak nagyobb hatáskörökkel kellene rendelkeznie ezen a területen. Az ilyen ügyekről az egyes tagállamoknak kell dönteniük.

Elutasítjuk az I. preambulumbekkezdésben vázolt megközelítést, amely így szól: „mivel a nemi sztereotípiák alkalmazása a hirdetésekben ezáltal tükrözi a nemek közötti egyenlőtlen hatalmi viszonyokat”. Az ilyen kijelentések nem mozdítják elő az egyenlőségről folytatott egészséges vitát. Hasonlóképpen nem tudjuk támogatni többek között az F. és a G. preambulumbekkezdések mögötti gondolkodást. A jelentésben említett „zéró toleranciára” irányuló felhívások túlságosan homályosak, és ha követnék azokat, rossz jogszabály megalkotásához vezethetnének.

Emiatt úgy döntöttünk, hogy a jelentés ellen szavazunk.

Edite Estrela (PSE), írásban – (PT) Én megszavaztam Svensson asszony jelentését a marketingnek és a reklámnak a nők és férfiak közötti egyenlőségre gyakorolt hatásáról, mivel egyetértek azzal, hogy szükség van egy olyan „magatartási kódex” kidolgozására a reklámszakma számára, amelyet valamennyi tagállamban alkalmazni kell, és amely garantálja a nők és férfiak közötti egyenlőség elvének tiszteletben tartását, és fellép a nemi sztereotípiák alkalmazása ellen.

Úgy vélem, hogy a reklám és a marketing kommunikáció a nemi sztereotípiák veszélyes hordozóeszközei, és korlátozzák mind a nők, mind a férfiak szabadságát különböző dimenziókban és életük során betöltött szerepeikben, és negatív hatással vannak a társadalmi szerepeikre.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) Az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportjához tartozó svéd képviselőtársunk, Svensson asszony jelentése lehetővé tette számunkra, hogy általánosságban pozitív álláspontot fogadjunk el arról, hogy a marketing és a reklám hogyan érinti a nők és férfiak közötti egyenlőséget.

Amint az előadó említi, a reklám célja, hogy mindannyiunkra befolyást gyakoroljon, nőkre és férfiakra egyaránt. Az életünk során hozott választásokat tényezők egész sora befolyásolja, ideértve azt a társadalmi

osztályt, amelyhez tartozunk, a nemünk, a nemekről és a nemi szerepekről alkotott képek és koncepciók, amelyek az oktatáson, a médián és a reklámon keresztül állandóan körülvesznek bennünket.

Emiatt fontos folytatni a fellépést társadalmunkban a nemi egyenlőséget előmozdító különféle közösségi programok ellenére makacsul fennmaradó nemi sztereotípiák ellen.

Amint a jelentés említi, az iskolarendszernek alapvető szerepe van a gyermekek kritikai képességeinek fejlesztésében általánosságban a képekkel és a sajtóval kapcsolatban ahhoz, hogy megakadályozhassuk a nemi sztereotípiák újbóli megjelenésének katasztrofális hatásait a marketingen és a reklámon keresztül.

Szükség van pozitív intézkedésekre is, amelyek a reklámban a legjobb gyakorlatot mozdítják elő, amelyre példákat a most jóváhagyott EP-állásfoglalás terjeszt elő.

Petru Filip (PPE-DE), írásban – (RO) Úgy döntöttem, hogy a tartózkodás az az álláspont, ami a legjobban kifejezi a jelentés heterogén tartalmát. Hogy világosabban fejezzem ki magam, valódi problémáról tárgyalunk, amelyre véleményem szerint nem a megfelelő módon válaszolunk. Nem elég kimondani, hogy „a nemi sztereotípiákat meg kell szüntetni”.

Nem hiszem, hogy „díjakat kellene adni a médiának és a hirdetési szakembereknek a nemek közötti egyenlőségnek való megfelelésért”, amint a jelentés bizonyos bekezdései javasolják (9. és 27. bekezdés), ehelyett pontos közösségi szabályokat és programokat kellene megfogalmaznunk, amelyek az ilyen díjakat szükségtelenné tennék. Mivel a mindennapi életünket jelző nyilvánosság különböző formái jelentik a valóságot, amelynek mélyreható és azonnali szocio-kulturális hatása van, ezt a tevékenységet egységes és koherens jogszabályi keretbe kell foglalni.

Emiatt egy ilyen aktuális és fontos ügyre való leíró hivatkozás (mint a Britt-Svensson-jelentés) nem tudott meggyőző érveket felhozni és kedvező szavazatot biztosítani, és nem adott egyértelmű és a gyakorlatban alkalmazható választ a vizsgált megoldásokra.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban – Azt hiszem, a reklám erőteljes eszköz, amely alakítja az identitást, az értékeket, a meggyőződéseket és attitűdöket, és kétségtelen hatása van a köz magatartására. Másrésztől azonban az ellenőrizetlen reklámnak káros hatása lehet a nők önbecsülésére – az újságokban a szexuális szolgáltatások reklámja esetén – és különösen a tizenévesekre és az étkezési zavarokra hajlamos személyekre.

Biztosítanunk kell gyermekeink védelmét a káros hatásoktól, és e tekintetben nem szabad alábecsülni az iskolák és az oktatás szerepét. Én is támogatom azt a javaslatot, hogy a Bizottság és a tagállamok dolgozzanak ki a reklámszakma számára egy „magatartási kódexet” a nők és férfiak közötti egyenlőség elve alapján.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban – (FI) Én Svensson asszony jelentése ellen szavaztam, összhangban képviselőcsoportunk véleményével.

Ezt azért tettem, mert bár a férfiak és nők közötti egyenlőséget érintő marketingről és reklámról szóló jelentés számos jó gondolatot tartalmazott, amelyeket teljes szívvel támogatok, ideértve például, hogy tanítsuk meg gyermekeinknek a kritikus hozzáállás alkalmazását, amikor a médiáról van szó, és tanítsuk meg az embereknek a nemi sztereotípiák megkérdőjelezését, azt gondoltam, hogy általánosságban túlságosan is messzire ment. Az EU szintű magatartási kódex, valamint egy olyan testület létrehozására irányuló javaslat, amelyhez az emberek a reklámban és a marketingben megjelenő nemi sztereotípiák miatt panaszt tehetnek, éppen azt a lekezelő politikát képviseli, amelyek ellenséges érzületeket keltenek az EU-val szemben.

A marketing és a reklám a kommunikáció fontos része, és ha a gyártók termékeinek a piacon versenyezniük kell, a reklámnak nyilvánvalóan olyan eszközöket kell felhasználnia, amelyek felkeltik az emberek figyelmét. Úgy vélem, hogy a marketing és reklám szabályait nemzeti szinten kell megállapítani, azonban a médiakritika és a nemi sztereotípiák egészséges megkérdőjelezése az oktatással és a neveléssel kezdődik.

Roselyne Lefrançois (PSE), írásban – (FR) Nekem nagy örömet szerzett ennek a jelentésnek az elfogadása, amely rámutat a marketing és reklám által a nemi sztereotípiák kialakulásában és fennmaradásában játszott szerepre, és több javaslatot tesz az ezek elleni fellépésre.

A tudatosító intézkedések kidolgozása például érdemleges intézkedésnek tűnik, különös tekintettel a gyermekekre, akik a legsebezhetőbb csoport. A médiában előforduló nemi sztereotípiáknak való kitettség a kisgyermekkorától nagyban hozzájárul a nők és a férfiak között egész életen át fennmaradó egyenlőtlenségek továbbéléséhez, ezért fontos a gyermekek kritikai képességeinek fejlesztése a képalkotásra és a médiára tekintettel.

Azzal is egyetértek, hogy a marketing és a reklám súlyos felelősséget visel az étkezési zavaroktól szenvedő emberek számának növekedése miatt, és ezért gondosabban kellene eljárniuk a női szerepmodellek kiválasztásánál.

Sajnálatos azonban, hogy a többség nem fogadta el azt a javaslatot, amely kifejezetten a meglévő vagy jövőben létrehozandó gyakorlati kódexbe kívánta beépíteni a nemi sztereotípiák elleni küzdelmet, felelőssé téve az ebben az ágazatban dolgozókat azért, hogy e kötelezettségeket betartsák.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban – (DE) Én megszavazom Svensson asszonynak a reklámról szóló jelentését, amely változatlanul diszkriminatív.

Az ellene hozott intézkedések ellenére a nemi sztereotípiák továbbra is lényeges kérdésként szerepelnek a társadalomban. Különösen a reklámok éltetik tovább a férfiak és a nők elavult, régi sztereotípiáit. Elsősorban a gyermekek és a fiatalok azonosulnak a reklámban látott karakterekkel, és teszik magukévá a nekik bemutatott kliséket. Ezt meg kell akadályozni annak érdekében, hogy a fiatalabb generáció gyakorlatiasabb módon bántasson a nemek közötti egyenlőség kérdésével. Véleményem szerint jó kezdet lenne a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó képzési programok beindítása, és mindenekelőtt, valamit tenni kell a tankönyvekben mindenütt jelen lévő sztereotípiákkal.

Összegzőképpen elmondható, hogy a polgárok mindennapjaikban találkoznak a reklámmal, és ezért annak jó szerepmodelleket kell bemutatnia. A jelentés kikövezi az utat a kitűzött cél felé.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban – (FR) A Parlamentben megvan az a rossz szokásunk, hogy triviális ügyekről saját kezdeményezéssel jelentéseket készítünk, meg olyan ügyekről, amelyekkel a szubszidiaritás elve alapján kellene foglalkozni. Más szavakkal, az EU-nak kerülnie kell a tagállamok szuverenitása alá tartozó ügyekbe való beavatkozást, amelyeket nemzeti szinten jobban meg lehet oldani.

A jelentés abban az állapotában, amelyben a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság többsége megszavazta, elfogadhatatlan.

Rá kell mutatnom, hogy természetesen bennünket is aggaszt az egyes reklámok által közvetített nemi sztereotípiák kérdése.

Természetesen mi is a szexuális szolgáltatások reklámja ellen vagyunk, mert az megerősíti a nők, mint tárgyak sztereotípiát.

Természetesen meg akarjuk védeni a gyermekeinket az olyan hirdetésektől, amelyek egyebek között erőszakra és szexizmusra buzdítanak.

Természetesen mi is tudatában vagyunk az etikai kódexek és magatartási kódexek fontosságának, azonban nem a Bizottság feladata, hogy ezeket a tagállamokra kényszerítse.

A reklámnak a nekünk kedves értékeket tiszteletben kell tartania, de léteznie kell, és be kell töltenie szerepét a piacgazdaságban anélkül, hogy minden rosszal vádolnák, pedig ez a jelentés ezt teszi.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban – (SV) Az állásfoglalásra irányuló indítvány sokféle gondolatot és kívánságot tartalmaz. Szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy az Európai Parlament semmilyen problémát nem tud megoldani ezen a területen, és az EU-szintű jogalkotás sem a helyes eljárási mód.

Végül is mi úgy gondoljuk, hogy a tagállamokban megvalósuló véleményformálás és viták révén érhetünk el sikert a szexuális szolgáltatások reklámozásának a napilapokból való törlésében. A fogyasztók bojkottfenyegetései rákényszeríthetik az újságokat arra, hogy elutasítsák az ilyen hirdetéseket, és rákényszeríthetik a szállodákat, hogy pornómentessé váljanak. Ehhez azonban arra van szükség, hogy a véleményeket alulról formálják. Nem EU-szintű intézkedésekkel.

Némi lelkiismeret-vizsgálat után megszavaztuk az egész jelentést. Szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy ezt azért tettük, mert úgy véljük, hogy a benne foglalt értékek és követelések közül sok lényeges, de véleményünk eltér az elérésükhöz szükséges eszközök tekintetében.

David Martin (PSE), írásban – Én üdvözlöm Eva-Britt Svensson jelentését a marketingnek és a reklámnak a nők és férfiak közötti egyenlőségre gyakorolt hatásáról. A modern reklám globális jellege összehangolt európai erőfeszítést követel, hogy arra lehessen ösztönözni a hirdetőköt, hogy eltávolodjanak a nemi sztereotípiák alkalmazásától. Az Egyesült Királyságban az önszabályozás gyakorlata már most egészen

szigorú, és remélném, hogy más tagállamok is nyitva állnának hasonló intézkedések elfogadása előtt. Ezért megszavaztam a jelentést.

Rovana Plumb (PSE), írásban – (RO) Én megszavaztam ezt a jelentést, mert nagyon jól megragadja az intervenciónak azt a pontját, amire szükség van ahhoz, hogy csökkenthessük a marketing és a reklám férfiak és nők közötti egyenlőségre gyakorolt negatív hatását, nevezetesen a gyermek szocializációjának az első éveit.

A sztereotípiák és előítéletek kialakulása a kora gyermekkorban döntő módon járul hozzá a nemek közötti diszkriminációhoz, amelynek közvetlen hatása van a nők és férfiak közötti egyenlőtlenségek hangsúlyosabbá tétele egész életük során.

Az információrobbanás aligha akadályozható meg a gyermekek körében. Ennek az évnek elején egy Romániában végzett vizsgálat rámutatott, hogy a reklám legnagyobb fogyasztói a hatéves gyermekek.

Én üdvözlöm azt a gondolatot, hogy a tagállamok hozzanak létre a nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó különleges részleggel és szakértelemmel rendelkező nemzeti médiafigyelő szerveket, de nagyon fontos, hogy ezeknek kettős szerepük legyen: rendszeresen és szisztematikusan kövessék nyomon a nemek ábrázolását a tömegmédiában, valamint kötelezően figyeljék az információs médiát. A kötelezőség hiányában kezdeményezésünk hatástalan lesz.

Teresa Riera Madurell (PSE), írásban – (ES) Én megszavaztam ezt a jó jelentést egy kulcsfontosságú kérdésről: a reklámról és marketingről, amelyeknek igen nagy hatalmuk van, mivel döntő befolyással bírnak a szexista sztereotípiákra.

Valamennyi európai intézménynek létre kell hoznia mechanizmusokat annak biztosítására, hogy ezeket az eszközöket pozitív módon a férfiak és nők egyenlő bánásmódjának elősegítésére, valamint arra használják, hogy a nőket a valóságnak megfelelő módon ábrázolják.

Érdemes külön megemlíteni az összes közhatóság által vállalt kötelezettséget a nők elleni erőszak felszámolásában, és azt a szerepet, amelyet a reklám és a marketing játszik ebben a folyamatban.

El kell ismerni, hogy sok szakember dolgozik e cél érdekében, de a jelentés rámutat, hogy még mindig sokat kell tenni; ezért kell létrehozunk olyan mechanizmusokat, amelyek biztosítják, hogy a feltételeket betartsák, és erőforrások álljanak rendelkezésre, hogy a panaszokra hatékony választ lehessen adni.

Az új http://europa.eu/agencies/community_agencies/index_hu.htm nek rendelkeznie kell a képi ábrázolások és a nyelvezet szoros figyelemmel kíséréséhez szükséges erőforrásokkal, az erőszakos képi ábrázolások és az olyan ábrázolások megszüntetése érdekében, amelyek ravaszul tárgyként állítják be a nőket, aki ellenőrzés alatt tarthatók és birtokolhatók, és ezért megtámadhatók.

Olle Schmidt (ALDE), írásban – (SV) Svensson asszony jelentése jókora fejfájást okozott a szavazás előtt. Eredeti formájában a jelentés tele volt általánosításokkal, és – szerintem – túlzásokkal. Vadul változtatott irányt a média és a reklám, a magatartási kódexek és a javasolt jogalkotás, az önszabályozás és az új ügynökségek között.

Az a jelentés, ami a szavazások után megmaradt, már teljesen más. A legnagyobb túlzások eltűntek belőle, és egy egészen ésszerűen kifejtett probléma maradt, miszerint a reklám néha, de nem mindig karikatúrákkal és nemi sztereotípiákkal dolgozik. Nem hiszem, hogy a legkevésbé is gondot okozna kifejezni aggályunkat amiatt, hogy a gyermekek és a fiatal lányok milyen benyomást szereznek, különösen a rendkívül vékony nők ábrázolásából. A jelentés nem volt teljesen mentes a szocialista hangsúlyoktól, de a probléma valós, nem ideológiai. Ezért végül is megszavaztam.

Thomas Ulmer (PPE-DE), írásban – (DE) Én e saját kezdeményezésű jelentés ellen szavaztam, mert az túlságosan beavatkozik a szólásszabadságba, és a zsarnoki cenzúrára hajaz. Minden legitimitással és etikával összefüggő, a reklámozáshoz kapcsolódó ügyet már most szabályoznak nemzeti szinten. Az EU-nak nem dolga megpróbálni ellenőrzés alatt tartani a szólásszabadság és a reklámozás szabadsága sokszínűségét. Szerencsére ez csak egy saját kezdeményezésű jelentés.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban – (SK) Én megszavaztam ennek az állásfoglalásnak az elfogadását.

Ez a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságon belüli együttműködés, valamint a jelentés szélesebb körű támogatása érdekében létrejött kompromisszumok eredménye. A jelentés célja az volt, hogy a jogot használja fel, hogy az legyen iránymutató az élet valamennyi vonatkozására, még akkor is, ha annak bizonyos

központosított tulajdonságai is vannak. Másrésztől azonban biztos vagyok benne, hogy ha az európai parlamenti képviselők képesek a közjó elősegítése és támogatása érdekében beavatkozni, akkor erkölcsi kötelességünk, hogy megtegyük. Kötelesek vagyunk kérni a szexista ábrázolás betiltását, amely degradálja a női méltóságot. Ennek a stratégiának része az is, hogy kérjük a fiatalok számára az iránymutatást a médiával kapcsolatban.

A jelentés utal a gyermekek védelmére, akikre az erőszakot és szexualitást sugalmazó reklámnak súlyos hatása van, amely irreális illúziókat hoz létre. Mindenesetre ébernek kell lennünk. Egyetlen európai irányelv sem változtathatja meg a férfiak és a nők természetét. Mielőtt a nemi sztereotípiák megszüntetését követelnénk, szociológusokkal és pszichológusokkal kell alaposan elemeztetnünk, hogy ez hogyan fogja érinteni a jövőbeni generációkat.

A független szakértők elemzéseit gyakran nem hozzák nyilvánosságra, mert azok ellentmondanak a politikai nézeteknek. A természet törvényeit parlamenti állásfoglalás nem tudja megváltoztatni. Éppen ellenkezőleg. Ha a Parlament tiszteletet kíván szerezni, jobban vegye figyelembe a természet törvényeit.

A marketingnek és a reklámnak a nők és férfiak közötti egyenlőségre gyakorolt hatásáról szóló jelentés messze áll attól, hogy jó legyen, viszont számos problémát tár fel, amellyel a Parlament inkább nem foglalkozna.

Vladimír Železný (IND/DEM), írásban – (CS) Én a jelentés és a beterjesztett módosítások többsége ellen szavaztam, melyek célja, hogy tervezetten és egységesen, hat átfogó és elsőbbséget élvező terület felhasználásával érje el a nők és férfiak közötti egyenlőséget a reklámozásban, és írja le, hogy a reklámozás miként támogatja és erősíti meg a diszkriminatív sztereotípiák bizonyos fajtáit, amelyeknek negatív hatásuk van a nők és férfiak közötti esélyegyenlőségre.

Én ez ellen szavaztam, mert a jelentés súlyos fenyegetést, sőt, veszélyes beavatkozást jelent egy olyan területen, ahol markáns, egyedi és eltérő kultúrák léteznek a különböző tagállamokban. Amit zavarba ejtőnek vagy elfogadhatatlannak tartanak az egyik országban, viccesnek vagy szórakoztatónak tekinthetik egy másikban. Sőt, bármilyen kísérlet arra, hogy egész Európára kiterjedően szabályozzuk, hogy a reklám miként mutathatja be a két nemet, csak valamiféle homogenizált sztereotípiához vezetne. Ez a jelentés átfogó javaslatokat tesz olyan intézkedésekre, amelyek messze meghaladják az EU kompetenciáját. A tagállamoknak vannak önszabályozó testületeik, mint például a reklámtanács, amelyen keresztül a nemzeti reklámpar fokozatosan létrehozza és kiigazítja a reklámtevékenységek elfogadható modelljeit.

Tekintettel a reklám konkrét nemzeti jellegzetességeire, a reklám önszabályozásra alkalmas terület, mert ez sokkal érzékenyebben tükrözheti a nemzeti kulturális hagyományokat, szokásokat és modelleket. Ezek helyébe soha nem léphet egységes és homogenizált külső szabályozás, ami alapjában okozhat kárt a reklámnak, mint a nemzetgazdaság teljesen legitim és alapvető ágazatának.

- Az állatok klónozása (B6-0373/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban – (PT) Ez az állásfoglalás fontos vita után jött létre az állatok élelmiszeripari célú klónozásáról és annak lehetséges hatásairól az állatállományon belüli genetikai diverzitásra, az élelmiszerbiztonságra, az állatok egészségére és jólétére, valamint a környezetre. Egyértelmű, hogy ezen a ponton még mindig sok a kétség, és az egyértelmű és pontos, a hatásokra vonatkozó következtetéseket levonó vizsgálatok hiányában ez súlyosan veszélyezteti a mezőgazdasági termelésről alkotott képet az Európai Unió országaiban.

Ezért a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság javaslata alapján az Európai Parlament úgy határozott, hogy felkéri az Európai Bizottságot, nyújtson be javaslatokat az állatok élelmiszeripari célú klónozásának, valamint a klónozott állatok vagy utódaik tartásának, a klónozott állatokból vagy utódaikból nyert hús- vagy tejtermékek piaci forgalomba hozatalának és a klónozott állatokból vagy utódaikból származó hús- vagy tejtermékek behozatalának tiltására.

A javaslat ebben a fázisban megfelelőnek tűnik, és figyelembe veszi az elővigyázatosság elvét, ezért megszavaztuk azt.

Petru Filip (PPE-DE), írásban – (RO) Támogató szavazatom az alábbi elvi és gyakorlati alapokra épül. Először is, bármiféle klónozás, legyen az emberé vagy állaté, sérti azt a keresztény elvet és doktrínát, amelyre az Európai Néppárt doktrínája épül.

Etikai szempontból még mindig vannak ellentmondások, megvitatandó és teljes egészében tisztázandó ügyek. Ami a gyakorlati vonatkozásokat illeti, még nem tudjuk pontosan mennyiségileg meghatározni a klónozás hatásait.

Ezen kívül ott van az a kérdés, hogy nem tudjuk ellenőrizni az ilyen állati eredetű termékekhez való hozzáférést és azok nyomon követését, ha egyszer már beléptek a kereskedelmi rendszerbe. Emiatt úgy vélem, hogy jelenleg az a legjobb döntés, ha megtiltjuk az állatok élelmiszeripari célú klónozást.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban – Tekintettel a tudományos bizonytalanságra és a vonatkozó etikai kérdésekre, én teljes egészében támogatom azt a felhívást, hogy a Bizottság terjesszen elő javaslatokat az állatok élelmiszeripari célú klónozásának a betiltására.

David Martin (PSE), írásban – Úgy vélem, az állatok élelmiszeripari célú klónozása mind az emberi egészség, mind az állatok jóléte szempontjából különféle kockázatokat hordoz. Nem vagyok meggyőződve arról, hogy az ilyen technológia fogyasztási célú elfogadása jótékony hatással lenne az európai polgárokra. Ezért az állatok élelmiszeripari célú klónozásának megtiltására irányuló kérés támogatására szavaztam.

Mairead McGuinness (PPE-DE), írásban – Üdvözlöm az állatok klónozásáról szóló vitát. Az állatok élelmiszeripari célú klónozásáról szóló állásfoglalás zárószavazásában tartózkodtam, mert van néhány aggályom az ebben az állásfoglalásban javasolt teljes tiltással szemben.

Ezidáig a klónozás állati jóléttel kapcsolatos vonatkozásai vetettek fel aggályokat, és ezekkel foglalkozni is kell. Úgy tűnik, élelmiszerbiztonsági kérdések nem merültek fel.

Azonban mielőtt tiltó döntést hoznánk, pontosabb és tudományos információra és tanácsra van szükségünk. Ezért érdeklődéssel várom a Bizottság javaslatait ezen a területen, figyelembe véve az EFSA (Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság) és az EGE (a Tudomány és Új Technológiák Európai Etikai Csoportja) ajánlásait.

Andreas Mölzer (NI), írásban – (DE) Mindössze 12 évvel ezelőtt egy új technológia – amelyet úgy tűnik, magas elhullási rátákkal és számottevő szenvedéssel hoznak kapcsolatba – Dolly, a bárány klónozásával döbbsentette meg a világot. Az üzleti szektor már most a markát dörzsöli, és „egészséges” klónozott Omega 3 zsírsavakkal dúsított sertéshúsról álmodik. Azt állítják, hogy ez a kegyetlenség az állatokkal szemben a sertések előnyére válik, amelyek állítólag egészségesebbek a klónozásnak köszönhetően. Természetesen a tenyésztők is hasznot húznak ebből, mert csökkennek pénzügyi veszteségeik.

Ez az egész dolog zavarba ejtő módon hasonlít a géntechnológiához fűződő sok és változatos kísértéshez, amely miatt gazdák sokasága ment tönkre, mert a vetőmag nem volt újrahasznosítható, és a gazdák nem tudtak többet vásárolni belőle. Emlékeztet egész állományok hirtelen és nem természetes elhullására is az után, hogy az állatok genetikailag módosított takarmányt fogyasztottak.

A radioaktív sugárzás és a géntechnológia hosszú távú következményeiről még nem sikerült kellő részletességgel meggyőződni, és lehetetlen felbecsülni a klónozás hatásait, nem is szólva a keresztezésekről. Mi történne, ha klónozott állattal etetnének génmódosított takarmányt? Milyen hatása lenne ennek az emberekre? Frankenstein ott leselkedik az ajtó mögött. Ezért szavazok ezúttal nemmel.

James Nicholson (PPE-DE), írásban – Az állatok élelmiszeripari célú klónozása aktuális kérdés manapság. Általánosságban tudományos kutatási célból és az állattenyésztés fejlesztése érdekében én nem ellenzem a klónozást. Ami viszont az állati jólétet és az élelmiszerbiztonságot illeti, teljes mértékben ellene vagyok annak, hogy klónozott állatok bekerülhessenek az élelmiszerláncba.

A kutatás és a múlt tapasztalatai bizonyították, hogy a klónozott állatok fogékonyabbak a betegségekre, és várható élettartamuk is csökkent. Bár nem szeretnék a tudomány útjában állni, egyértelmű, hogy még nem ismerjük a klónozás valamennyi következményét és vonzatát sem az állatjólétet, sem pedig az emberi fogyasztást illetően.

Ezért kell egyértelmű kritériumokat és ellenőrzési mechanizmusokat végrehajtani biztosítva, hogy a klónozott állatok ne kerülhessenek be az élelmiszerláncba. Bár jól tudom, hogy ez érzékeny téma, úgy vélem, inkább az elővigyázatosság javára tévedjünk. Az élelmiszertermelésben a prioritásunk maradjon a termékminőség, az állati jólét és a környezeti megfontolások.

Luca Romagnoli (NI), írásban – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én megszavazom Parish úrnak az állatok élelmiszeripari célú klónozásáról szóló állásfoglalását. Egyetértek a javaslat indokaival és az általa felvetett aggályokkal.

Igaz, hogy a múltban az „forradalmi” innovációkat gyanakvással kezelték, és azok csak közép- és hosszú távon hoztak hasznot; az is igaz, hogy ennek az állásfoglalásnak a célja ebbe a kategóriába tartozhat. Mégis komolyan figyelembe kell vennünk az állatok klónozásából az élelmiszerellátásra leselkedő veszélyeket: élelmiszerbiztonság, a klónozott állatok jóléte és ezeknek az állatoknak a genetikai és zoo-technikai diverzitása. Ezek a vonatkozások egyértelműen összekapcsolódnak. Ezért üdvözlöm ezt a kezdeményezést, és bízom abban, hogy az emberi egészséget az általunk elfogyasztott élelmiszer kiváló minőségének fenntartásával, valamint az állati jólétet egyaránt védő intézkedéseket fognak elfogadni.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban – (SK) Én megszavaztam ezt az állásfoglalást. Az EU tagállamaiban a fogyasztókat védeni kell az élelmiszeripari célú klónozásból eredő termékek által potenciálisan okozott negatív egészségi hatások ellen. Az elővigyázatosság elve az, amit megfelelő módon alkalmazni kell. A Parlament hangsúlyozza a kiváló minőségű mezőgazdaság sok előnyét, amelyet támogatok.

Ennek ellenére számomra meglepő egy szomorú tény: a Parlament leszavazta az állatok klónozását, de támogatja az emberi klónozást kutatási célra az emberi embriókból származó őssejtekkel folytatott kísérletekben. A Hetedik Kutatási Keretprogram már most finanszíroz ilyen, emberi lények klónozására irányuló projekteket. Pusztán kutatási célra semmisítünk meg emberi életeteket.

Ezeket a kísérleteket olyan adófizetőknek a pénzéből is finanszírozzák, akik olyan államokban élnek, ahol a jogszabályok a klónozást bűncselekménynek tartják. Úgy tűnik, hogy az európai jogalkotók jobban aggódnak az állatok élelmiszeripari célú klónozása miatt, mint az embernek a tudományos kutatás elleni védelme miatt.

(Az ülést 13:10-kor felfüggesztik, és 15:00-kor folytatják)

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

11. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

12. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az emberi jogok területével kapcsolatos közösségi fellépések és politikák részét képező EU-szankciók értékelése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Hélène Flautre jelentése a Külügyi Bizottság nevében az emberi jogok területén tett uniós intézkedések és politikák részét képező uniós szankciók értékeléséről (2008/2031 (INI))

(A6-0309/2008).

Hélène Flautre, előadó. – (FR) Elnök úr, az orosz külügyminiszter, Lavrov úr azzal vádolta Kouchner urat, hogy „beteges fantáziája” van, amikor az Oroszország elleni szankciókról beszélt. E jelentés kapcsán engem arra kértek fel, hogy ezen a „fantázián” dolgozzam. Szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak és a Tanácsnak, amelyek végig rendelkezésemre álltak, és segítőkészek voltak.

Miről is szól valójában ez a mai szankcióról folytatott vita? Alapvetően két dologról: az első a nemzetközi szintér piszkos csirkefogóinak – nevezetesen bárkinek, aki az én stratégiai érdekeimet próbálja gátolni – megbüntetésére használt szankciók kritikája: ezek a kettős mércét alkalmazó, politikával áthatott szankciók. A második kritika azt vizsgálja, hogy a szankciók alapvetően nem hatékonyak azért, mert visszas hatásaik vannak, az emberek mindig megkerülik őket, és ezért nem kellene őket alkalmazni. E jelentés célja nem az, hogy további, vagy szigorúbb szankciókra hívjon fel, vagy arra, hogy hagyjunk fel a szankciókkal. Lényeges kiderítenünk, hogy melyek azok a feltételek, amelyek a szankciókat hatékonyvá teszik, és ennek a jelentésnek a célja, hogy ezeket minden szempontból górcső alá vegye.

Hatékony, de mihez képest? Ahhoz képest, amit megpróbálunk elérni. Ami az emberi jogok, a nemzetközi vagy a humanitárius jog megsértését illeti, célom az, hogy a megcélzottak magatartása megváltozzon. Ez a kulcsfontosságú kérdés. A szankciók nem büntetések, sem pedig valamiféle európai büntető törvénykönyv alkalmazása nemzetközi célra. Politikai szempontból a szankciók nehezen kezelhető eszközök, végrehajtásuk nagyon sokat követel, és azok a gyakorlat, illetve a magatartás változását kísérlik meg elérni.

Mivel az EU nem szívesen alkalmaz mindenre kiterjedő szankciókat, jelenleg 31 szankciórendszert tart fenn harmadik országokkal vagy entitásokkal szemben, ezek legtöbbször fegyverembargó, illetve célzott szankció, amelyeket úgy terveztek meg, hogy maximális hatást gyakoroljanak azokra az entitásokra, amelyeknek a magatartását befolyásolni kívánja, miközben a lehető legnagyobb mértékig korlátoz minden lehetséges káros humanitárius hatást. Látszatra ez pozitívnak tűnik, de ennél többet nem mondhatok Önöknek ebben a fázisban. Az EU továbbra is úgy cselekszik, hogy még sohasem hajtott végre általános hatásvizsgálatot. Így aztán meglehetősen eszköztelenek vagyunk ahhoz, hogy értékelhessük, milyen mértékben képesek szankcióink válságokat megoldani, és az emberi jogokat előmozdítani.

E jelentés célja az, hogy kiálljon az átláthatóbb, következetesebb és ezért hitelesebb európai szankciópolitika mellett.

Az első lényeges feladat az értékelés elvégzése. A második olyan kemény módszerek kiválasztása azoknak a konkrét helyzeteknek az előzetes tanulmányozása révén, ahol szankciókra van szükség a változás eléréséhez szükséges legjobb reakció eldöntéséhez.

Az elmúlt néhány nap során áttekintettük az EU rendelkezésére álló intézkedéseket, amelyekkel befolyásolhatja például az orosz hatóságokat. A levonható pozitív következtetés az, hogy a kitűzött cél egyértelmű, és gyakorlatias módon értékelhető. Ez a megállapodás hat pontjának való megfelelés. Ennek így kell lennie minden körülmények között. Lényeges, hogy egyértelmű teljesítménymércéket alkalmazzunk, amelyeknek a szankciók megszüntetéséhez teljesítendő szükséges és elégséges feltételeknek kell maradniuk egészen végig – és ez néha nagyon hosszú időt jelent. Ezeknek a teljesítménymércéknek ezért reálisnak és tárgyilagosan mérhetőnek kell lenniük.

Bár a Tiananmen téri események után Kínára kirótt fegyverembargó teljes mértékben legitim, nem szabadna meglepődnünk, ha semmilyen pozitív hatása nincs, mivel az Európai Unió az embargó feloldását semmiféle konkrét követeléshez sem köthette.

Túlságosan gyakran fordul elő, hogy a szankciópolitika homályos és rugalmas, amelyet a legbefolyásosabb tagállamok politikai eshetőségei vagy a megcélzott entitás kereskedelmi vagy geopolitikai fontossága ingat meg. Ezért ahhoz, hogy az EU politikáját hitelessé tehessük, javasolom független szakértők hálózatának létrehozását, akiknek a feladata a Bizottság segítése a hihetetlen körülmények között általa végzett nehéz munkában, hiszen gyakorlatilag alig van erőforrása ehhez.

Ne értsenek félre! Nem arról beszélek, hogy elvonnánk a Tanács politikai hajtóerőként szolgáló előjogait vagy a Bizottság javaslattevői jogát; én egyszerűen a tájékozott döntés garanciájának felkínálásáról beszélek.

Ez azonban nem minden. A szankció eszköz. Egy eszköz sok más között – az Emberi Jogi Albizottság első két jelentésére hivatkozom – átfogó és integrált politikát kell kidolgozni; nem létezhet hatékony szankció anélkül, hogy a kérdéses ország számára ne lenne emberi jogi stratégia. A szankciókat minden szinten meg kell vitatni, és a figyelemmel kísérés mechanizmusait, például az emberi jogi záradékot, teljes mértékben ki kell használni.

Egy ország elleni minden szankciót jól látható, következőképpen politikai, és egyben konkrét támogatásnak kell kísérnie az adott országban az emberi jogokat védelmezők számára. Ez egyike a jelentés kulcsfontosságú pontjainak.

Végezetül ez a jelentés úgy véli, hogy minden önkéntes és visszafordíthatatlan károkozás a környezetben az emberi jogok megsértéséhez vezet, és ezért azt kéri, hogy ezt vegyék fel a szankciók alkalmazásának indokai közé. Emlékeztet arra, hogy az EU szankciói nem csak harmadik országok, hanem természetes és jogi személyek – például zsoldosok, vagy akár multinacionális cégek ellen is alkalmazhatók – amelyek szembeszállnak a nemzetközi joggal, és szinte büntetlenül működnek. Röviden, ez a jelentés megpróbál a világválságok aktuális jellegére reagálni.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, Flautre asszony, hölgyeim és uraim, először is szeretném hálámat kifejezni az elvégzett munkáért a parlamenti bizottságoknak, és különösen Flautre asszonynak, az Emberi Jogi Albizottság elnökének.

Ez fontos munka elsősorban azért, mert a korlátozó intézkedések alkalmazása és az emberi jogok közötti kapcsolat jelentős kérdés, ami a közelmúltban ismételt felkeltette a nemzetközi színtér különféle szereplőinek a figyelmét, amint ön is említette, Flautre asszony. Úgy érzem, érdemes megemlíteni, hogy a közös kül- és biztonságpolitika keretében a korlátozó intézkedések egyik célja továbbra is a demokrácia és a jogállamiság megalapozása, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságjogok tiszteletben tartása.

Mégis helyes megkérdőjelezni az ilyen intézkedések lehetséges hatását azoknak az egyéneknek az alapvető jogaira, akik az ilyen intézkedések hatálya alá tartoznak, mint ahogyan ezt mi tesszük most, és ön is tette a jelentésében. Ezért van az, hölgyeim és uraim, hogy a Tanács „A korlátozó intézkedések alkalmazásának alapelvei” címmel koncepciót dolgozott ki a korlátozó intézkedésekről, amely említi, idézem, „az emberi jogok és a jogállamiság teljes körű tiszteletben tartására [fordított figyelmet...] teljes mértékben összhangban a nemzetközi jog szerinti kötelezettségeinkkel.” Nyilvánvaló, hogy ez a kötelezettségvállalás prioritásaink lényegét képezi a jövőben is.

Nem szabad elfelejteni, hogy a korlátozó intézkedések használata nem korlátozódik az emberi jogi politikára. Ez egyike a kül- és biztonságpolitika rendelkezésére álló számos eszköznek; a védelem és az emberi jogok mellett más célok is vannak, amelyek a békefenntartáshoz, a nemzetközi biztonság erősítéséhez, az alapvető érdekek védelméhez, az EU biztonságának megerősítéséhez, vagy egyszerűen a nemzetközi együttműködés előmozdításához kapcsolódnak.

Amint ön is rámutatott, a szankciók részét képezik egy-egy országgal kapcsolatos integrált, átfogó megközelítésnek, amely párhuzamosan tartalmazza a politikai párbeszédet, az ösztönzőket, a feltételeességet és a külpolitika más eszközeit; ebből a szempontból nagyon örülök, hogy a jelentés közelít a Tanácsnak azzal a gondolatával, hogy valamennyi eszközt, beleértve a korlátozó intézkedéseket is, rugalmasan kell alkalmazni.

Bizonyára megértik, hogy nem könnyű összehasonlító elemzést végezni úgy, hogy a különféle szankciórendszereket vizsgáljuk, és az egyes országoknak kizárólag az emberi jogi helyzetét használjuk teljesítménymérceként. Fontos, hogy a korlátozó intézkedések rendszerét ne ragadjuk ki az összefüggésekből, vagy amikor ezeket az intézkedéseket végrehajtjuk, ne higgyük, hogy minden automatikusan a helyére kerül.

A terrorizmus elleni küzdelem részeként, amikor korlátozó intézkedéseket alkalmazunk, ezek az intézkedések elsősorban a terrorcselekmények megelőzését célozzák, különösen azokat, amelyek hozzájárulhatnak az ilyen cselekmények finanszírozásához. A listák jól ismertek; ezeket közlésezt csak úgy, mint az intézkedéseket, amelyekhez vezettek.

E rendszer fenntartásának egyik feltétele két pilléren nyugszik: az első, hogy ezeknek az intézkedéseknek hiteleseknek kell lenniük, ami azt jelenti, hogy a listák naprakésszé tétele során nagyon gondosan kell eljárni, hogy azok a valóságot tükrözzék. A második a jogállamiság és ebből eredően számos alapelv tiszteletben tartása: az eljárások átláthatósága, a peres eljárás igénybevételének lehetősége és a védelemhez fűződő jog.

Sajnálom, hogy folytatom, de ez különösen aktuális – ebben a vitában természetesen tudomásul kell vennünk a Bíróság ma reggeli ítéletét, amely december 3-tól eltörli annak a pénzeszközök befagyasztásáról szóló közösségi rendeletnek a hatásait, amelyet egy biztonsági tanácsi határozat alkalmazására hoztunk két alperes ellen, mert nem tudták kideríteni, hogy miért kerültek fel a terroristák listájára. Úgy találjuk, hogy a Bíróság nem akadályozza meg a Tanácsot új pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések meghozatalában, feltéve, hogy az érintettek hozzáférhetnek az információhoz, hogy miért ők váltak az ilyen intézkedések célpontjaivá, vagy akkor, amikor az intézkedést meghozzák, vagy a döntés meghozatala után a lehető legrövidebb időn belül.

Tudomásul vesszük azt is, hogy a Bíróság ítélete kimondja, hogy az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa határozatainak primátusát nem kérdőjelezi meg, ezért ezen az alapon fogjuk a jogszabályokat december 3-a előtt módosítani, ám előbb tájékoztatjuk a Parlamentet.

Flautre asszony jelentése konkrétan a szankciók értékelésének mechanizmusával foglalkozik, és arra kéri a Tanácsot, hogy az EU szankciópolitikáját értékelje, vagy végezze el annak hatásvizsgálatát. Rá akarok mutatni, hogy a Tanács készen áll erre, különösen annak biztosítására, hogy a tapasztalatokat kicseréljük, és a korlátozó intézkedések alkalmazásának legjobb nemzeti gyakorlatát továbbfejlesszük. A különféle összefüggésekben az intézkedések tervezése és végrehajtása során szerzett tapasztalatok folyamatosan részévé válnak az egyes, a Tanácsban folytatott politikai vitáknak, és a Tanács mélyreható tárgyalásokat folytat a szankciók helyénvalóságáról, jellegéről, várható hatásosságáról az Európai Unió misszióvezetőinek jelentéseire és a tagállamok által beküldött megfigyelésekre támaszkodva.

A szankciók jellegét illetően örülünk annak, hogy nézeteink a jelentésével azonos irányt követnek, különösen az általános szankciókkal szemben a célzott szankciók preferálása tekintetében. Tudomásul vettük, hogy a jelentés arra kéri a Tanácsot és a Bizottságot, hogy vegyes megközelítést alkalmazzon – ezt a mézesmadzag és virgács megközelítésként összegezhettünk – és valóban mi is úgy véljük, hogy ezt a megközelítést kell alkalmazni.

Ugyancsak egyetértünk a jelentésnek a nemzetközi együttműködés fontosságára vonatkozó elemzésével, mert ez az, ami alátámasztja a hitelességet. Különösen elsőbbséget adunk az Egyesült Nemzetek keretében meghozott intézkedéseknek. A Tanácsban biztosítjuk, hogy az Egyesült Nemzetek határozatait és a Biztonsági Tanácsban eldöntött intézkedések alapján intézkedéseink összhangban álljanak az Európai Unióhoz legközelebb álló országokéival. Biztosítjuk azt is, hogy a számos céllal tartott politikai párbeszéd, illetve az emberi jogokkal kapcsolatos konzultációk során vessük fel a szankciók kérdését.

Végül ebben a jelentéstervezetben az Európai Parlament annak a kívánságának ad hangot, hogy részt vehessen a korlátozó intézkedések tervezéséhez, végrehajtásához és felülvizsgálatához vezető folyamat valamennyi fázisában. A Tanács ennek teljes egészében tudatában van, és nagy örömmel látja az Európai Parlament élénk érdeklődését az EU szankciópolitikája iránt. A Tanács ezért kifejezetten ragaszkodik annak biztosításához, hogy a Parlamentet rendszeresen tájékoztassák az ezt a területet érintő eseményekről.

Végezetül szeretném üdvözölni az Európai Parlament elkötelezettségét ezen a területen, és arra szeretném késztetni, hogy maximálisan használja ki a harmadik országokkal fennálló parlamenti kapcsolatait annak érdekében, hogy jobban megértse az Európai Unió szankciórendszerét, és kutassa fel az emberi jogok előmozdításának összehangolt cselekvéssel történő lehetőségeit. Ezek azok az indokok, amiért annyira örülök annak a jelentésnek, amelyet Flautre asszony bemutatott nekünk.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, Flautre asszony, hölgyeim és uraim, a Bizottság nagy érdeklődéssel olvasta az emberi jogok területén a szankciók alkalmazásáról és a szankciók értékeléséről szóló jelentést. A szankcionálás egyike az Európai Unió leghatékonyabb eszközeinek az emberi jogok tiszteletben tartása harmadik országokban történő tartása előmozdításának érdekében, és erre a célra szankciókat alkalmaztunk, nevezetesen Beloruszban, Kínában, Mianmarban, Üzbegisztánban, a korábbi Jugoszláviában és Zimbabweben, hogy csak a fontos példák közül egy néhányat említsék.

A Bizottság üdvözlöi, hogy ezt a vitát megtartják a közös kül- és biztonságpolitika e fontos eszközének végrehajtásáról és értékeléséről. Amint az elnök elmondta – teljes mértékben tudatában annak, hogy a politikának számos célja van – minden, a közös kül- és biztonságpolitika keretében szankciók alkalmazására irányuló döntést számos objektív érdekeltség és mérlegelés után kell meghozni. Ezért kell elvégezni a szankciópolitika következetességének értékelését, nem csak a harmadik országok emberi jogi teljesítményét vizsgálva, hanem a közös kül- és biztonságpolitika más céljait és kritériumait is figyelembe véve.

Nem kívánatos a szankciók szisztematikus, egyoldalú és mondhatnánk, automatikus alkalmazása olyan országok ellen, amelynek a politikusai nem tartják teljes mértékben tiszteletben az emberi jogokat. Az Európai Uniónak figyelembe kell vennie a szankciók céllal tartott viszonyokra gyakorolt hatást is, mivel a szankciók legalább annyira gazdasági, mint politikai jellegűek. Ezzel együtt is nem csak a diplomáciai kapcsolatainkra gyakorolt hatást kell figyelembe vennünk, hanem a gazdasági szereplőink nemzetközi tevékenységére gyakorolt hatást is értékelniük kell. Általánosságban szólva a szankcióknak célzottaknak kell lenniük, és csak az érintett országok vezetőit kell érinteniük, kímélve az emberi jogok be nem tartása eredményeként egyébként is szenvedő lakosságot. Ezen kívül, amikor megállapodunk a szankciókról, határoznunk kell azokról a teljesítménymércékről is, amelyeket a szankciók feloldására használunk fel – a „kilépési stratégiáról” – és közben fenn kell tartanunk bizonyos mértékű rugalmasságot is azokra az esetekre, amikor az érintett harmadik országok a teljesítménymércék többségét, de nem mindegyikét teljesítik.

Arra is szeretnék rámutatni, hogy a szankciók célja nem az, hogy az emberi jogok megsértéséért felelősökkel szembeni bírósági eljárások helyére lépjenek. Ezek a büncselekmények a bíróságok, többek között a nemzetközi büntetőbíróság kompetenciájába tartoznak. A szankcióknak azonban célja a harmadik országon belül politikai változások elérése, például, hogy előmozdítsák az emberi jogok tiszteletben tartását az érintett ország jogrendszerében. A szankciók a változás célját követik, és akkor oldhatók fel, amikor az érintett ország politikája megváltozik. Például az Európai Unió a Nemzetközi Büntetőbíróság támogatására alkalmazott szankciókat a volt Jugoszlávia ellen.

Fontosnak tartjuk az emberi jogok tiszteletben tartásának előmozdítását harmadik országokban, és folyamatosan figyeljük, hogy mit alkalmaznak a harmadik országokban. Minden egyes esetben az összes lehetséges eszköz közül meg kell határozni azokat, amelyek természetesen a leghatékonyabbak lesznek. Következésképpen az emberi jogokat tiszteletben tartó politikák előmozdítására irányuló szankciók alkalmazásának mélyreható elemzése érdemleges politikának tűnik nekünk, és ezért szeretnék köszönetet mondani önnek, Flautre asszony, hogy kezdeményezte ezt.

Renate Weber, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, a fejlesztési bizottság e jelentéssel kapcsolatos véleményének előadójaként szeretném leszögezni, hogy az Európai Uniónak bölcsességgel és

elővigyázatossággal kell a külpolitikának ezt a figyelemre méltó eszközt alkalmaznia. Függetlenül a körülményektől vagy az alkalmazott szankciók típusától, mindig fennáll a káros mellékhatások lehetősége, amelyek sajnálatos helyzetekhez vezethetnek.

Nyomatékosan úgy vélem, hogy szankciókat csak akkor szabad alkalmazni, amikor a diplomáciai meggyőzés már megbukott, és ahhoz, hogy azok hatékonyak lehessenek, az EU-nak mindig rendelkeznie kell a helyzet átfogó értékelésével, koherens stratégiával és az eredmények pontos értékelésével. A hitelesség fenntartása és a kettős mérce alkalmazása vádjának elkerülése érdekében az EU-nak indokolnia kell az elsősorban emberi jogi indokokra épülő szankciók elfogadását vagy el nem fogadását, és pedig hatékonysági érvekkel. Kulcsfontosságúnak tartom, hogy szankciók kivetésével az Európai Unió erősségeit, és ne gyengeségeit mutassa fel.

Jas Gawronski, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom nevében szólok fel a Flautre-jelentésről, hogy megerősítem itt is, amit a bizottság már kifejtett: összességében üdvözljük a szöveget, különösen a néhány módosítás, és merem állítani, a mi módosításainkból származó javítások után, amelyeket egyébként Flautre asszony elfogadott. Szeretnénk köszönetet mondani önnek nyitottságáért.

Ez a jelentés érdekes új elemekkel gazdagítja a tárgyat, és új megközelítést vezet be (azaz a környezet, mint a korlátozó intézkedések elfogadásához kellő indok). Képviselőcsoportom hangsúlyozni kívánta az egyértelmű feltételek létrehozásának, az elérhető céloknak és a megfelelő hivatkozási paramétereknek a fontosságát a szankciók alkalmazásakor. Ahhoz, hogy a szankciók hatékonyabbak legyenek, én is megpróbáltam hangsúlyozni, hogy ezeket a lehető legnagyobb mértékben céltotán kell alkalmazni – amint maga Ferrero-Waldner biztos asszony is elmondta egy perccel ezelőtt. Ezek a szankciók nem érintik a civil lakosságot, például nem tartalmaznak válogatás nélkül olyan intézkedéseket, amelyek a lakosság elszigetelődését eredményeznék. A jelentés egyik bekezdése kifejti, hogy az ENSZ-szankciókat kell az Európai Unió szankcióival szemben preferálni.

Ezen a ponton valószínűleg szükséges a pontosítás, hogy rámutassunk, ez a prioritás nem akadályozza meg, hogy az Európai Unió adott helyzetekben saját szankciókat fogadjon el, ahol ezek az intézkedések közvetlenebbek lennének, és időbeliség, konkrétság és földrajzi közelség tekintetében könnyebben lennének alkalmazhatók a szubszidiaritás elvének megfelelően.

A pártokat átfogó kompromisszumos módosítással kimondatott, hogy a terrorizmus elleni küzdelemben a titkosszolgálatok, a röviddel ezelőtt a Parlamentben megvitatott hírhedt feketelisták felügyelői számára lehetővé kell tenni, hogy a szükséges diszkrécióval járjanak el ahhoz, hogy a rendszer megfelelően működhessen. Továbbá, őket pontosan azért nevezik titkosszolgálatoknak, hogy titokban működhessenek – bár nem büntetlenül, és nem a nemzetközi jog megsértésével.

Nyilvánvaló, hogy ez Európai Uniónak el kell végeznie a szankciók politikai értékelését. Az általunk meghozott intézkedéseknek lényeges hatást kell gyakorolniuk, ami nélkül a szankciókhoz vezető eljárásokat magukat kell felülvizsgálni. A jelentés azonban azt javasolja, hogy független szakértőkből álló hálózatokat hozzunk létre a szankciók értékelésére, ahogyan ezt Flautre asszony beszédében leírta.

A mi képviselőcsoportunk azonban szívesebben venné, ha a Tanács maga hozná meg a helyes határozatokat, mivel kompetensebb, és nagyobb, törvényen alapuló hatalma van, mint a külső szakértőknek, amikor olyan rendszerről van szó, amelyet nem kormányok ellenőriznek. Ebben a szellemben javasoljuk, hogy ne szavazzuk meg holnap a házban a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportja, az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja és a Liberálisok és a Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportja által benyújtandó új módosítást. Miközben egészében üdvözljük az elvégzett munkát, az én képviselőcsoportom, elnök asszony, a Flautre-jelentés mellett szavaz majd. Gratulálunk az előadónak.

Maria-Eleni Koppa, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (EL) Elnök úr, először is köszönetemet szeretném kifejezni Flautre asszonynak, és gratulálni kívánok neki kiváló munkájához. Ugyanakkor azonban képviselőcsoportom nevében is csalódottságomnak kell hangot adnom, hogy a jelentést a vonatkozó bizottságban a módosításokról tartott szavazások során lényegesen megváltoztatták.

A szankció további eszköz, amely a rendelkezésünkre áll, hogy szerte a világon megvédhessük az emberi jogokat. A legfontosabb dolog azonban az, hogy ezek a szankciók maguk ne sértsék az emberi jogokat: miközben valamely igazságtalanság megoldásával próbálkozunk, nem szabad még nagyobb igazságtalansággal reagálnunk.

Figyelmet kell szentelnünk a jobban célzott gazdasági intézkedéseknek, amelyek tiszteletben tartják a humanitárius nemzetközi jogot. Emiatt én nagy fontosságot tulajdonítok a jelentés azon rendelkezésének, amely a szankciók végrehajtása során a bírósági felülvizsgálatot lehetővé tevő mechanizmusról szól, valamint az előadó a Tanácsnak a leghelyénvalóbb korlátozó intézkedések tekintetében javaslatot tevő szakértői hálózat létrehozására irányuló gondolatának.

A korábbi gyakorlat, például az embargó a gyógyszerekre és más létfontosságú cikkekre, válogatás nélkül érinti a lakosságot, különösen a gyermekeket. Ezeket csak elítélni lehet, mivel elfogadhatatlanok.

Hasonlóképpen érvényt kell szerezni az illetékes bírósági intézmények határozatainak. A Tanácsnak és a Bizottságnak végső soron felül kell vizsgálnia az EU terrorizmussal kapcsolatos feketelistájára való felvétel eljárását, hogy a feketelistán szereplő személyek vagy szervezetek alapvető jogait tiszteletben tartsák, és megvédjék az EU-nak az emberi jogok bajnokaként élvezett hitelességét szerte a világon.

Különösen fontos, hogy garantáljuk a szankciók hatékonyságát, és elérjük ennek a kérdésnek a közös értelmezését az Unióban, és hogy biztosítsuk a többi nemzetközi szervezet, például az Afrikai Unió és az ASEAN együttműködését, mert ezek gyakran közelebb vannak a problematikus területekhez.

A szankciók elfogadása és végrehajtása mellett azonban a konkrét rendelkezéseknek szólniuk kell a szankciók feloldásáról. Szükség van a folyamatos figyelemmel kísérésre és meghatározott feltételekre, hogy a szankciók célját jobban megértsék, és azok a cél elérésével megszüntethetők legyenek. Az ilyen megközelítés hatékonyabbá teszi a szankciókat, és hitelesebbé teszi politikánkat.

Végül szeretnék rámutatni, hogy kezdetben úgy éreztem, nem szabad konkrét országokra hivatkozni. Mivel azonban az a döntés született, hogy a szövegben néhány országot megemlítünk, azt hiszem, lényeges, hogy ne feledkezzünk el Palesztináról. Itt az európai politika sokatmondó következtetlenségéről van szó. Az európai politika támogatja a demokrácia terjedését az egész világon, de úgy döntött, hogy az EU szankciókat vet be a palesztin kormány ellen, amely bizonyíthatóan szabad és demokratikus választásokkal jött létre.

Szankciókkal nem lehet a világot megváltoztatni, de azok fontos eszközei lehetnek annak, hogy a nemzetközi jogot és az emberi jogokat sértő országokat rákényszerítsük, hogy megváltoztassák politikájukat. Elegendő, ha a szankciók célzottak, indokoltak, és azokat folyamatosan felülvizsgálják és értékelik.

Marco Cappato, az ALDE képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani az előadónak az általa végzett munkáért. Úgy vélem, hogy az a javaslat, hogy a szankciópolitika számára homogénebb kritériumokat határozzunk meg, a legjobbkor született meg. Külön szeretném hangsúlyozni a jelentés 6. bekezdésének konkrét elemét, ami a környezeti bűncselekményről és károkozásról szól, ahol a jelentés azt javasolja, hogy az ilyen jellegű szándékos cselekmény is szankciókkal sújtható legyen. Úgy vélem, hogy ezt a javaslatot komolyan meg kell fontolni.

Ami a jelentés többi részét illeti, nyilvánvaló, hogy a szankciópolitika korlátja gyakran annak következtetlensége, és ez különösen az EU közös kül- és biztonságpolitikának korlátaival kapcsolódik: minél erőteljesebb és minél koherensebb ez a politika, minél inkább elmondható róla, hogy létezik, annál erőteljesebbek és annál koherensebbek lesznek a szankciók. Az Európai Unióban az a problémánk, hogy gyakran túlságosan félénkek vagyunk. Néha annyira nehéz megtalálni a szükséges pártokon túlnyúló konszenzust a tagállamok között a szankciók feloldására, hogy tehetetlennek és cselekvésképtelennek találjuk magunkat. Engedjék meg, hogy megragadjam ezt az alkalmat a francia elnökség előtt, hogy mindenkit emlékeztessen arra, hogy egy olyan rezsim esetében, mint Mianmar, egyértelmű, hogy az energia kizárása a szankciók listájáról e szankciókat sokkal kevésbé hatékonyvá tenné.

Aztán ott van az emberi jogok és a demokrácia kérdése, ami a nemzetközi politikának, és ezért a szankciópolitikának is prioritása kell legyen. Ez azonban nem így van a Flautre-jelentés 18. és 19. bekezdésében felvetett kérdés miatt, nevezetesen az emberi jogok tiszteletben tartását előíró rendelkezéseket és szabályokat tartalmazó együttműködési megállapodások miatt. Ezek a rendelkezések kötelezőek az Európai Unió számára, mégis ezeket szisztematikusan figyelmen kívül hagyják.

Ezért mielőtt szankciókról beszélnénk, először meg kell határoznunk az ilyen rendelkezések végrehajtásának mechanizmusait. Ismételt tárgyalásokat folytatunk Vietnammal és más ázsiai országokkal. Meg kell határoznunk mechanizmusokat – akár fokozatos mechanizmusokat is – a szankciók elkerülésére – már majdnem befejeztem elnök úr – de ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha tiszteletben tartjuk az EU által aláírt írásbeli megállapodások rendelkezéseinek jogszerűségét.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoportja nevében. – (PL) Elnök úr, nem véletlen, hogy az „szankciók” kifejezést a nemzetközi jog nem definiálja. Ez a nyomásgyakorlás olyan eszköze, amelyet nehéz pontosan megragadni. Következésképpen az előadó ambíciózus javaslatai a szankciók alkalmazásának elveinek harmonizálásával kapcsolatban még nehezebben valósíthatók meg. Előfordulhat, hogy ellentétes hatást váltanak ki.

A szankcionálás az EU külpolitikájának egyik nélkülözhetetlen eszköze. Tekintettel az EU-nak a kereskedelem- és a határellenőrzés terén meglévő tág kompetenciáira, a szankciók jelentősége számottevő mind a biztonság, mind az emberi jogok védelme terén a célok megvalósításához. Ez az oka annak, hogy a szankciók részét képezik külpolitikai eszköztárunknak és ezért nem húzódozunk azok meglehetősen szabad és időnként nem helyénvaló módon történő alkalmazásától. Ahelyett, hogy a szankciókat valamiféle rugalmatlan szabályok alá rendelnénk, a világpolitikára gyakorolt hatásunk hathatóságának nevében a szankciók alkalmazását inkább a bölcs politikai értékelésre kellene bízunk. Ezzel az általános fenntartással képviselőcsoportunk támogatja a jelentést.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében. – (ES) Elnök úr, a kettős mérce és a konkrét értékelés és figyelemmel kísérés eszközeinek hiánya, amelyek a szankciók tekintetében általában jellemzik az Európai Unió külpolitikáját, mára már az európai hitelességét legsúlyosabban veszélyeztető egyik tényezővé vált.

Számos alkalommal ezek a szankciók vagy korlátozó intézkedések, ahogy szintén nevezik őket, inkább konkrét rokonszenvekre és ellenszenvekre épülnek, mint egyértelmű koherens és meggyőző stratégiára, melynek célja csak az lehet, hogy biztosítsa az Európai Unió biztonságát, amint a közös kül- és biztonságpolitika céljai meghatározzák, valamint hogy javítson az emberi jogok, az alapvető szabadságjogok, a jogállamiság és a jó kormányzás helyzetén a világban, amint azt az Európai Unióról szóló szerződés 11. cikke megállapítja.

Ez előírja, hogy a szankciórendszereket azonnal értékeljük, és elvégezzük hatásvizsgálatukat ahhoz, hogy rendelkezésünkre álljon egy olyan politika, amely egyszerre legitim és hatékony a szankciórendszereket illetően.

Röviden ez a Flautre-jelentés célja. A jelentés alapja, amint az az Emberi Jogi Albizottság munkájából kiderült, meglehetősen jó, és van néhány olyan eleme, amely véleményem szerint lényeges. Például ragaszkodik ahhoz, hogy a Tanács a korlátozott intézkedések használatának fent említett alapelvei elfogadásával elkötelezte magát, hogy így tegyen egy olyan átfogó megközelítés részeként, amelyben tere kell legyen az olyan eszközöknek, mint az emberi jogokról és a demokráciáról szóló rendelkezéseknek, az általános preferenciarendszernek és a fejlesztési segélynek.

Megismétli azt a kérést is, hogy az Európai Unió Tanácsa azonnal fogadjon el közös álláspontot a fegyverexport ellenőrzéséről, ami a jelenlegi, e területre vonatkozó magatartási kódexet kötelező erejűvé tenné, amint ezt mi itt a Házban a múltban már ismételtén jóváhagytuk.

Néhány vonatkozást azonban, amelyeket én kulcsfontosságúnak tartok, a jelentés kihagyott, és remélem, hogy ezek a vita és holnap a plenáris ülésen történő szavazás során bekerülhetnek a szövegbe.

Először is, a feketelistákat illetően a terrorizmus elleni küzdelem összefüggésében ezeket a tiltólistákat felül kell vizsgálni, hogy a rajtuk szereplők emberi jogait és az alapvető törvényes garanciákat tiszteletben tartsák.

Másodszor, amint már el is mondták, én is amellet vagyok, hogy a Bizottság hozzon létre egy független szakértőkből álló hálózatot azzal a feladattal, hogy a helyzet alapján tegyenek javaslatot a Tanácsnak a leghelyénvalóbb korlátozó intézkedésekre, készítsenek rendszeres jelentéseket a helyzet alakulásáról a megállapított kritériumok és célok alapján, és ha helyénvaló, javasoljanak jobbításokat a szankciók alkalmazásában.

Vittorio Agnoletto, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni Flautre asszonynak kiváló munkájához. Ezt azonban legalább részben a Külügyi Bizottság a szavazás során helytelenül mutatta be, melynek következtében az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja és a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja tartózkodott, és csak az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja, valamint a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európaért Képviselőcsoport hagyta jóvá a lényegesen módosított szöveget pontosan azért, mert az általuk benyújtott módosítások sorozatának elfogadása megváltoztatta a jelentés politikai

egyensúlyát. Emlékeztetek arra is, hogy képviselőcsoportom, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja ez ellen szavazott a bizottságban.

Képviselőcsoportként elismerjük, hogy a 13 benyújtott módosítás még elfogadása esetén sem változtathatja meg a jelentés politikai hangvételét. Ezért, bár a módosítások többsége mellett fogunk szavazni, zárószavazatunk kritikus marad.

Véleményünk szerint a probléma az, hogy a nemzetközi kapcsolatoknak a párbeszédre és a kölcsönös tiszteletre kell épülniük még eltérő vélemények esetén is. Az ilyen jellegű szankcióknak a tagállamok és a nemzetközi szervezetek rendelkezésére álló legutolsó mentsvárnak kell lenniük, a jelentés mégis úgy üdvözli őket, mint az EU külpolitikájának fő eszközeit.

Mi is úgy véljük, hogy az úgynevezett pozitív ösztönző intézkedéseknek kell prioritást adni. Ha valamely ország vállalja az emberi jogok előmozdítását és tiszteletben tartását konkrét gazdasági, kereskedelmi és pénzügyi megállapodások aláírásával, akkor azt jutalmazni kell. Ehelyett a jelentés a hangsúlyt a negatív intézkedésekre helyezi, amelyek érdekes módon mindig a szokásos gyanúsítottak, például Kuba ellen irányulnak. Ezek a példák mutatják, hogy mennyire hibás a szankciópolitika.

Röviden, több együttműködésre és kevesebb egyoldalú büntetésre van szükségünk. Még az Európai Unió sem élvez monopóliumot a jogokkal kapcsolatban, amit a migránsokkal és a romákkal szembeni túrhetetlen bánásmód is bizonyít. Talán önmagunk ellen kellene szankciókat bevezetnünk!

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök úr, az előadó fontosnak tartja, hogy az európai szankciópolitikát először is értékeljük, majd másodszor újraértékeljük (lásd a 11. bekezdést). A szankciók formáját öltő európai intézkedésnek valóban lehet pozitív értéke, ha az valódi javulást okoz a vonatkozó partnerország emberi jogi helyzetében. Ezért az alapos értékelés valóban fontos, hogy megvizsgálhassuk a szankciópolitika hatékonyságát.

A Tanácsnak és a Bizottságnak komoly vitát kell folytatnia azonban a szankciópolitika alkalmazásáról. Végül is, amint Flautre asszony helyesen megjegyezte, nehéz hatékony szankciókat kiróni egyértelmű keret hiányában. Felteszem magamnak a kérdést, hogy egyáltalán lehetségesek-e az egyhangú szankciók az Európai Unió különféle tagállamaira tekintettel – Kuba és Zimbabwe esete jut az eszembe itt. A szankciópolitika újraértékelésének lehetőségére tekintettel, amit Flautre asszony is támogat, kétséges, hogy a szankciópolitika valóban olyan helyénvaló eszköz-e.

Röviden, az Európai Unió partnerországaiban a biztonsági és emberi jogi helyzet javításának érdekében fontos, hogy elgondolkozzunk a helyes eszközről. Például a vallásszabadság súlyos megsértése Kínában és Indiában vajon készítheti-e az Európai Uniót arra, hogy valódi hivatalos intézkedést hozzon? Jelenleg az ilyen jellegű európai intézkedés újragondolása helyénvalóbb, mint a szankciópolitika elhamarkodott újraértékelése.

Emellett remélem, hogy támogatni tudom a Flautre-jelentést azzal a feltétellel, hogy számos módosítást nem fogadnak el.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr, engedje meg, hogy néhány kritikai szóval kezdjem. Úgy vélem, meglehetősen cinikus egy emberi jogokról szóló jelentésben ismételtlen a Lisszaboni Szerződés számos rendelkezésének alkalmazására hivatkozni. Mint mindannyian tudjuk, a szerződést az Írországbán megtartott demokratikus népszavazás elvetette, és erre csak azért egyedül Írországbán került sor, mert egyetlen másik ország sem biztosította polgárainak azt az emberi jogot, hogy demokratikusan kifejezhessék véleményüket a szerződésről. E mellett a Lisszaboni Szerződés pusztán másolata az európai alkotmányoknak, amelyet viszont a franciaországi és a hollandiai népszavazás vetett el. Kezdjük tehát a saját szavazóink emberi jogainak tiszteletben tartásával, és többet ne hivatkozzunk rendszeresen egy olyan szerződésre, amelyet leszavaztak, és ami jogi értelemben halott.

A második kritikai megjegyzésem az, hogy ez a jelentés csordultig telve van jó szándékkal, ám a valóság igencsak más. Épp most néztük végig a Kínában megrendezett olimpiai játékok záróünnepségét, ahol az összes európai demokrata ott állt vállalva a kommunista rezsimmel a náci Németország 1936-os előadásának ismétlésén. Ilyen körülmények között tanácsos lehetne számunkra néhány hónapnyi szünetet tartani a betartása – bár elismerem, hogy jelenlegi formájában a jelentés e Ház normáihoz képest figyelemreméltóan kiegyensúlyozott, és nagyon helyesen kritizál számos ügyet, mint például a kubai és a zimbabwei helyzetet. Azonban hiányzik belőle a világszerte terjedő iszlámizációra vonatkozó komoly figyelmeztetés, amely a társadalmunk alapjait képező valamennyi szabadságjogot veszélyezteti.

Végül egy, a szívemhez közel álló üggyel kapcsolatos további ellenvetés. Az európai országokban, különösen a saját hazámban, Belgiumban egyre többször látunk olyan némaságot parancsoló jogszabályokat, amelyek korlátozzák a szólásszabadságot, sőt, akár börtönbüntetést is bevezetnek a szabálysértést képező vélemények miatt, különös tekintettel a bevándorlással és az iszlamizációval kapcsolatos ügyekben. Én ezt különösen aggasztó fejleménynek tartom, és e tekintetben úgy vélem, hogy foggal-körömmel kell harcolnunk – többek között ebben a Házban is, amikor az emberi jogokról beszélünk – hogy az EU tagállamaiban is védjük a szólásszabadságot.

Három kritikai megjegyzést tettem egy olyan jelentéssel kapcsolatban, amelynek többi része minden bizonnyal nem a legrosszabb, mint amit eddig itt láttunk, és amelyet támogatni fogunk, feltéve, hogy holnap nem fogadnak el elfogadhatatlan módosításokat.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – (LT) Nyilvánvaló, hogy a szankciók politikai hatására vonatkozó vélemények nagymértékben eltérnek. Vannak esetek, amikor az uralkodó rendszer ellen meghozott szankciók az ártatlan lakosságnak okoznak szenvedést, közvetve ösztönözve az árnyékgazdaságot és a feketepiacot. Egyes esetekben az emberi jogok sérülhetnek amiatt, hogy emberek nevét feketelistákra teszik. A szankciók hitelességét tovább rombolja, ha kettős mércével alkalmazzák azokat az EU partnereinek stratégiai fontosságától függően. Ennek legutóbbi példája, amikor az EU nem tudott semmilyen szankciót hozni Oroszországgal szemben annak ellenére sem, hogy Oroszország megsértette a nemzetközi jog szabályait azzal, hogy egy szuverén ország – Grúzia – területét támadta meg saját állampolgárai védelmének ürügyén. Azonban a szankcionálás továbbra is az EU-arszénál egyik fegyvere lesz. Véleményem szerint a szankcióknak a közös kül- és biztonságpolitika szerves részének, vagy, hogy pontosabban fogalmazzak, az emberi jogok és a demokrácia támogatásának eszközeinek kell maradniuk.

Érthető módon, az EU megpróbálja a „mézesmadzag és virgács” módszert alkalmazni, hogy ne kelljen szankciókat bevezetnie. Szükség esetén azonban mégis be kell vezetni azokat, és nagyon fontos, hogy a szankciók tágabb, következetesebb szerepet játszanak az emberi jogok védelmére irányuló stratégiában.

Az előadó, Flautre asszony említette a Tienanmen téri mézszállítás után a Kína ellen bevezetett fegyverembargót. Vannak javaslatok az embargó feloldására; hölgyeim és uraim, mindezidáig azonban nem kaptunk magyarázatot a Tienanmen téri mézszállításra, ami megrázta a szabad világot, sem bármiféle bocsánatkérést érte. Miért is kellene akkor ezt a szankciót feloldani? Szeretnék rámutatni arra, hogy a szankciók bevezetésével kapcsolatban az Európai Uniónak szorosabban kellene együttműködnie más országokkal és nemzetközi szervezetekkel, és koordinálnia kell politikáját és intézkedéseit, hogy a szankciók hatékonyabbak legyenek.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, a szankciók az Európai Unió közös kül- és biztonságpolitikájának szerves részét képezik az emberi jogok tiszteletben tartásának, a demokrácia és a szuverenitás megőrzésének érdekében. Bár az Európai Unió sok és sokféle szankciót alkalmazott majdnem húsz éven keresztül, az EU szankciópolitikájának hatásait eddig még nem értékelték, és nem tanulmányozták. Ezért üdvözlöm Hélène Flautre jelentését, mint fontos hozzájárulást ezen a területen. Ugyancsak üdvözlöm sok következtetését.

Én is azt a nézetet képviselem, hogy lényeges az Európai Unió szakmai és elemzői képességeinek megerősítése a szankciók értékelésében. A Lisszaboni Szerződés ratifikációja és az európai külügyi szolgálat létrehozása erre jó lehetőséget biztosítana. Ha szankciókat alkalmazunk, akkor azoknak a külpolitika globális koncepciójának részét kell képezniük, más szavakkal azokat nem szabad elszigetelve, magukban, a külpolitika más eszközeire tekintet nélkül és a nemzetközi rendszer más szereplőivel való együttműködés nélkül alkalmazni. A szankciókat pozitív intézkedésekkel és az emberi jogok, a civil társadalom és a demokrácia támogatásának ösztönzésével kell kísérni. Végül a szankciók nem köthetők a humanitárius segélyezéshez. A szankciók nem irányulhatnak a lakosság ellen például annak érdekében, hogy korlátozzuk mozgásukat vagy lefoglaljuk eszközeiket, és nem irányulhatnak a gyűlölködő magatartás áldozatai ellen sem.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök úr, a szankciók a külpolitika fontos eszközei. Kétségtávol a szankciók vezettek a Dél-Afrikai Köztársaságban az apartheid leomlásához. Sőt, én magam is szankciók kedvezményezettje vagyok, amennyiben 1983-ban egy szankciókkal kieresztelt amnesztia eredményeként kiengedtek a börtönből, bár sajnálatos módon nem sokáig.

A szankciók azonban nagyon gyakran sikertelenek, amint Zimbabwe és Kuba példájából is láthattuk. A gazdasági szankciókat gyakran használják fel az elsősorban az inkompetens diktatórikus kormányzásból adódó nehézségek igazolására.

Van azonban a szankcióknak egy fajtája, amely nem kínál ilyen propaganda lehetőségeket. Ez az Európai Unióba történő belépés tilalma. Ez azonban nem vonatkozhat csak a legmagasabb hatóságok képviselőire, mint például Belorusz esetében, vonatkoznia kell az elnyomó és az emberi jogokat megsértő apparátus középszintjén lévő személyekre is. Ekkor a hétköznapi emberek meglátják, hogy az intézkedések nem őket célozzák, hanem a diktatórikus hatalmi apparátust.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). – (LV) Szeretném dicsérni Flautre asszony kísérletét arra, hogy megerősítse az Európai Unió képességeit, és növelje hatalmát. Nincs kétségem afelől, hogy a szankciókat rugalmasan kell alkalmazni, ugyanakkor az előadó is rámutat a kettős mérce alkalmazásának elfogadhatatlanságára. A következetesség hiánya az európai szankciók és politikák hitelességét veszélyezteti. Az Európai Unió önmagát kompromittálja, ha bevezet egy szankciórendszert, majd az maga sérti meg, mint például Robert Mugabe esetében. Az Európai Unió nem ritkán másképpen kezeli az EU-n kívüli országokat. Ennek megvannak a következményei. Az EU beletörődő álláspontja a grúz kérdésben Oroszországban a lelkesedés valóságos robbanásához vezetett. Az ő véleményük szerint a katonai agresszió az emberi jogok védelmének legjobb eszköze. Minden bizonnyal az egész világon eltérő értékek uralkodnak. A közös kül- és biztonságpolitika fogatlansága bizonyítja, hogy az EU-t üzleti érdekek vezérik. Amikor azt gyakorlati értelemben értékeljük, erre az eredményre kell jutnunk. Sajnálatos módon ez növeli egyes nagyhatalmak részéről a büntethetlenség érzetét és azt, hogy ők megsérthetik a nemzetközi jogokat. A mai kettős mérce további problémákhoz vezet majd a jövőben.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Elnök úr, a szankciók alkalmas eszköznek bizonyultak arra, hogy fokozatosan véget vessenek a gyarmati uralom és az apartheid legrosszabb formáinak Dél-Afrikában és Dél-Rodéziában. A múltban mindig a változás ellenzői voltak azok, akik elutasították a szankciókat, és mindenekelőtt a negatív mellékhatásokra hívták fel a figyelmet. Másrészt azonban ezekben az országokban a szegények és az elnyomottak képviselői rámutattak, hogy ők elfogadják a bojkott hátrányait a felszabadításukért fizetendő árként.

Szaddam Husszein visszataszító rendszerének hosszan tartó gazdasági bojkottja Irakban megtanította nekünk, hogy az ilyen bojkottok néha azt is eredményezhetik, hogy az adott ország lakosai elszigeteltté válnak, félnek a külvilágtól, és támogatják kormányukat. A bojkott semmiképpen sem segít abban, hogy a külső világ szembeszegezze kívánságait a belföldi közvéleménnyel, de az az elnyomott közvélemény támogatásának és az adott országban a javulásért folytatott harcnak most is, és a jövőben is helyénvaló eszköze. Ha e mentén éles megkülönböztetést teszünk, a szankciók hasznos eszközök maradhatnak a nagyobb egyenlőség és a több demokrácia eléréséhez.

Gál Kinga (PPE-DE). – (HU) Köszönöm a szót, Elnök úr! Rendkívül fontosnak tartom az emberi jogok területén az uniós intézkedések és politikák részét képező uniós szankciók értékelését, különösen egy olyan feszült időszakban, amely jelenleg a grúzai válságot jelenti, előtte Tibet kérdését, vagy éppen Zimbabwét érintette. Ezért gratulálok Hélène Flautre asszonynak a jelentéséhez. Ez a szankciós politika jól meghatározott emberjogi, nemzetközi jogi elvekre épül, amelyeket számos ENSZ- és uniós dokumentum bástyáz körül.

A problémák nem is az elvek szintjén, hanem azok gyakorlati alkalmazásánál jelentkeznek, ahol a következetesség, hatékonyság és kiegyensúlyozottság hiányát tapasztaljuk. Az Unió hitelessége megőrzéséhez lényeges az emberjogi szempontok szisztematikus érvényesítése. A következetességet hiányolom, amely gyakran lesz napi politikai érdekek áldozata. Ugyanígy elengedhetetlen az egységes fellépés. Hiába vannak közös standardok, ha a gyakorlati alkalmazásban nagyok az eltérések a különböző tagállamok között. Így például, ameddig Tibet kérdésében az EU kiállt az emberi jogok védelme mellett, van olyan uniós tagállam, amelyik kiutasítja a tibeti menekülteket. A politikai hatékonyság érdekében átlátható, egységes és jól körülhatárolható célokat követő szankciós politikát kell kiépítenünk. Az egységes fellépés mellett fontos a gyors, néha azonnali reagálás. Azt látjuk, hogy a diplomáciai huzavona komolytalanná teszi nem csupán szankciós politikánkat, de az Unió egészét. De mindez akkor érheti el kizárólagos célját, ha azt az érintett civil társadalmat támogató, pozitív intézkedések kísérik. Köszönöm a figyelmüket.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Remélem, hogy ez a jelentés fontos szerepet játszik majd a közösségi szankciók alkalmazására vonatkozó európai politika megerősítésében.

Lényegesnek tartom, hogy a jövőben nagyobb legyen a tagállamok közötti kohézió mind a szankciókra vonatkozó döntéshozatali folyamat során, mind helyes alkalmazásukkal kapcsolatban. Ha azt akarjuk, hogy az Európai Unió erős és tekintélyes legyen a nemzetközi színpadon és intézkedéseinek, beleértve a szankciókat is, a lehető legnagyobb hatásuk legyen, lényeges, hogy nagy szolidaritást mutassunk, és kerüljük az eltérő mércék használatát.

Lényeges, hogy a szankciók a lehető legkevésbé érintsék azoknak az országoknak a lakosságát, amelyek politikai rendszerei ellen vezetjük be azokat. Ne hagyjuk, hogy az ilyen népek kétszeresen szenvedjenek, mivel ők máris elnyomó rendszerek vagy korrump kormányok áldozatai. Örülök, hogy a biztos asszony is hangsúlyozta ezt a vonatkozást.

Utoljára, de nem utolsó sorban, szeretném felhozni a szankciók lehetőségének a kérdését. E hét elején konkrét esettel szembesültünk: a grúziai válsággal és a 27 tagállamnak Oroszországgal kapcsolatos álláspontjával. A hétfői csúcs eredményeit szenvedélyesen vitatják éppen a szilárd és szinte vehemens hangvétel és a szankciókhoz való fordulástól való húzódozás közötti diszkrepancia miatt.

Úgy vélem, hogy mindaddig, ameddig van lehetőség az orvoslatra, és a párbeszéd megakadályozhatja a helyzet rosszabbodását, a szankció kell legyen az utolsó intézkedés, amelyhez folyamodunk.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Elnök úr, üdvözöni kell a szankciók kérdésével kapcsolatos jelentésben felvetett gondolatokat. Nyilvánvaló, hogy a kérdés komoly gondolkodást igényel: túlságosan sokszor fordult elő, hogy a szankciók teljes mértékben hiábavalónak bizonyultak, és sok esetben teljesen méltánytalanok is; túl sokszor okoztak kárt a társadalom leggyengébbjeinek.

Miért kellene a mauritániai halászhajóknak megfizetni azért, mert hirtelen történt egy államcsíny az országukban? Mi értelme ennek? A szankciókat ezért felül kell vizsgálni, és elemezni kell: mind magát a koncepciót, mind annak alkalmazását.

Ezen kívül, ha túlságosan gyakran és összefüggéstelenül vezetünk be szankciókat, mint ahogyan az Európai Unió teszi, azok elvesztik hitelességüket, csakúgy, mint az Európai Unió. Egy dolog figyelembe venni saját érdekeinket, és teljesen más, hogy ez legyen a barométere annak, hogy vezessünk be szankciókat vagy sem.

Lényeges, hogy konkrétan figyelemmel kísérjük ezeknek az intézkedéseknek a hatékonyságát; lényeges, hogy intelligens szankcionálási módszereket alkalmazzunk, hogy azok az emberi jogok megsértéséért közvetlenül felelősöket személyükben érintsék. Tanulunk abból, amit az Egyesült Államok tett Észak-Koreában, és a makaói bankszámlák befagyasztásából. Tanulmányozzuk ezt a példát, amely ugyan kevés publicitást kapott, de sokkal hatékonyabbnak bizonyult, mint egy-egy kormány ellen megtartott számos sajtókonferencia.

Ezért én támogatom ezt a jelentést, bár van még a Bizottságnak és a Tanácsnak munkája ezzel kapcsolatban, hogy valóban figyelemmel kísérjék, hogy mi, miért, és miként történik.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

Eoin Ryan (UEN). - Elnök úr, először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak, és biztosítani szeretném őt arról, hogy mi támogatni fogjuk jelentését.

Nagyon helyes, hogy az Európai Unió rendelkezik kemény politikai és gazdasági eszközökkel, amelyeket felhasználhat szerte a világon az olyan rendszerek ellen, amelyek megsértik népeik emberi jogait. Az Európai Uniónak azonban nagyon óvatosan kell eljárnia, amikor politikai és gazdasági szankciók bevezetéséről van szó.

Az EU a külföldi fejlesztési segélyek legnagyobb hozzájárulója, de bölcsességgel és elővigyázatossággal kell cselekednie, amikor szankciókról van szó. Hogy csak három országot említsek: a zimbabwei, a szudáni és a burmai szankciók hatása rendkívül káros volt ezeknek az országoknak az egyszerű lakosaira. Így meg kell próbálnunk biztosítani, hogy ezekben az országokban ne a legszegényebbeket és a leginkább elnyomottakat érintsék a szankciók, hanem azokat az embereket vegyék célba, akik ezeket az országokat vezetik.

Néhányan említették Kubát. Nem tudom megérteni, hogy miért szankcionáljuk Kubát. Kubának vissza kellene térnie a szokásos kereskedelemhez: tíz év múlva Kuba már egy radikálisan más ország lenne, ha ezt tennénk ahelyett, hogy fenntartanánk ezeket a nevetséges szankciókat.

Amint mondtam, óvatosan kell eljárunk, amikor szankciókat vezetünk be, és amikor gazdasági és politikai szankciókról van szó, azokkal a vezetőket kell megcéloznunk. Célozzuk meg külföldi pénzügyeiket és utazási helyzetüket. A szankciók nagyon hasznosak lehetnek, de korlátozottak, különösen akkor, ha azokat csak az Európai Unió országai alkalmazzák. Az ENSZ-szankciók sokkal erőteljesebbek, és sokkal hatékonyabbak lehetnek.

Én támogatom ezt a jelentést, de valóban azt gondolom, hogy a szankciók korlátozottak. Lehetnek hatékonyak, de elővigyázatossággal és bölcsességgel kell alkalmaznunk őket.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, az emberi jogok ürügyén a most tárgyalt jelentés a szankciók és embargók elfogadhatatlan és embertelen fegyverének leghatékonyabb alkalmazására tesz javaslatot annak érdekében, hogy kényszerítéssel és nyomásgyakorlással az EU politikáját erőltesse rá a kapitalizmus barbársága ellen fellépő országokra, népekre és kormányokra.

A javasolt, okosan célzott szankciók a nem kormányzati szervezetek EU-zsoldosokkénti finanszírozásával együtt az országok belügyeibe való legsúlygyentelenebb, nyílt beavatkozás. Ez még azokat az alapelveket is sérti, amelyek még megmaradtak a nemzetközi jogból.

A gyakorlatban a jelentés elfogadja az Egyesült Államok által Kuba ellen a Helms-Burton törvény alapján alkalmazott embargó politikát, amely egyebek között még az Egyesült Államokkal kereskedő harmadik országok vállalatait is arra kötelezi, hogy tartsák be az általa bevezetett szankciókat.

Ezt a törvényt és ezt az embargót ismételten az ENSZ Közgyűlésének hatalmas többsége ismételten elítélte. Ez a nemzeti jog exportjának fele meg, ami a nemzetközi elvekkel és az ENSZ Kartájával való visszaélés és azok megtagadása.

Az ENSZ-re és az emberi jogokra való hivatkozás csak egy fügefalevél, amely elrejt az EU agresszív imperialista politikáját. Hihetetlenül álszent. Megkérdezzük önöktől: miért nem hoznak intézkedéseket Oroszország ellen? Természetesen abba nem egyezhetünk bele. Miért nem hoznak intézkedéseket Kína ellen? Természetesen nem érthetünk egyet azzal, hogy önök ilyen intézkedéseket hozzanak. A magyarázat annyi, hogy önöknek gazdasági érdekeik vannak ott. Azoknak, akik az emberi jogi záradékot bevették az Agnoletto-jelentésbe, sokért kell felelniük, mert ők adtak kifogást és ürügyet az EU-nak népellenes bűnös politikájához.

Azok, akik illetékesek saját problémáik megoldására, és ehhez kellő felelősséggel bírnak, úgy véljük, maguk a népek. Nincs szükségük önjelölt protektorokra, a legkevésbé az EU-ra.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a szankciók alkalmazásának az EU külpolitikája valós és hatékony részévé kell válnia az emberi jogok szférájában. Flautre asszony jelentésének következtetései jó szándékúak. A mostanáig alkalmazott kettős mérce politikáját meg kell változtatni. Van értelme az emberi jogokra és a demokráciára vonatkozó rendelkezés alkalmazása kiterjesztésének az EU által harmadik országokkal megkötött valamennyi kereskedelmi megállapodásra. Fontos, hogy egyszerre alkalmazzunk politikai és gazdasági szankciókat, melynek során az első célja, hogy a kormányok számára stratégiai jövedelemforrást jelentő ágazatokat sújtsa a legkeményebben. Amikor szankciókat alkalmazunk, támogatnunk kell a civil társadalmat és a nem kormányzati szervezeteket az érintett országban.

Ugyanakkor az a benyomásom, hogy állásfoglalások elfogadása nem elég a megoldáshoz. Erre a legjobb bizonyítékot azok a példák adják, amikor egyes tagállamok a saját érdekeik által vezérelve megsértették az EU-szolidaritást. Az EU-tagállamok őszinte politikai akarata nélkül az állásfoglalások csak papírra vetett szavak maradnak. Az, hogy az EU hatóságai milyen álláspontot foglalnak el Oroszország Grúziával kapcsolatos lépései tekintetében dönti majd el, hogy vajon az EU külpolitikája átmegy-e a vizsgán. Már nem elegendő egyszerűen bejelenteni a vonatkozó elveket és követeléseket; itt az ideje, hogy ezeket alkalmazzuk is. Pontosan erről szól ez a jelentés, és én szeretnék ezért őszintén köszönetet mondani Flautre asszonynak.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Nézetem szerint a jelentés egyik legfontosabb témája a teljesítménymércék kérdése.

Amikor szankciókat vezetünk be, meg kell határoznunk azokat a teljesítménymércéket is, hogy a szankciókat miként, mikor és milyen feltételek szerint fogjuk feloldani. Ilyen teljesítménymércék nélkül maguk a szankciók értelmetlenek.

Vegyük például Andizsánt. Most először a szankciórendszer magában foglalta a pozitív intézkedések politikai mechanizmusát is, ami azt jelenti, hogy a szankciók alkalmazása előtt volt egy hathónapos időszak, és Üzbegisztánnak volt választási lehetősége és ideje is, hogy megfeleljen a kritériumainknak.

Jó, hogy a pozitív mechanizmust alkalmazták, de ezt is teljesítménymércéként kell használni: mindaddig, amíg nincsenek határozottan pozitív fejlemények az andizsáni mézszárlással kapcsolatban, a szankciókat nem lehet feloldani.

Ez a jelentésben felvetett következő fontos ponthoz vezet el engem, nevezetesen a szankciókkal foglalkozó független szakértői csoport létrehozásához, akik értékelnék a szankciók típusait, és hogy azokat mikor kell alkalmazni.

Meg kell fontolni a szankciók szimbolikus jelentőségét is, amelyet én Üzbegisztánban tapasztaltam meg. Ezt nehéz számszerűsíteni. Annak ellenére, hogy gyakorlati hatásuk nem volt nagy, mint például a vízumrendszernek (a hivatalnokok, akik ellen ezt elsősorban bevezettük, elmentek) és a fegyverembargónak (oda nem szállítottunk fegyvereket), a szimbolikus értékük igen nagy volt. Mindenki ennek a véleménynek adott hangot, a taxisofőrtől a miniszterig.

Toomas Savi (ALDE). - Elnök úr, az Európai Unió külpolitikája a pozitív feltételeesség modelljének – a „mézesmadzag és virgács” módszernek – az úttörője volt, és azt sikeresen valósította meg a jelölt országokkal való kapcsolataiban.

Sajnálatos módon a fejlődő országokban az emberi jogok terén való előrehaladás jutalmazása nem mindig bizonyult a leghatékonyabb intézkedésnek, hogy előrelépésre ösztönözze őket, mivel új szereplők jelentek meg a nemzetközi szintén, akik politikai dömpinget folytatnak. Kína Afrika-politikája például egyáltalán nem hivatkozik az emberi jogokra vagy a demokráciára. Ahelyett, hogy az EU feladná alapértékeit, nem lenne szabad félnünk a „virgács módszerének” alkalmazásától, ha szükséges bizonyítani, hogy amennyiben bizonyos alapkövetelményeket nem teljesítenek, akkor az súlyos következményekkel járhat, és harmadik felek bölcsen tennék, ha elkerülnék azokat.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Elnök úr, az emberi jogok megsértése területén a kettős mérce alkalmazása katasztrofális az EU számára. Hosszú idő óta és a közelmúltban Oroszország Grúziával szembeni agressziója kapcsán foglalkoztunk olyan helyzettel, amelyben különleges, könnyített tarifát alkalmaztunk olyan országokra, amelyekben bár diktatúra vagy fél-diktatúra van, illetve gazdagok vagy nagyok, és olyan országokra, amelyek megsértik az emberi jogokat, de kevésbé fontosak Európa vagy az amerikai vállalkozások számára.

Nem szabad feladnunk a szankció eszközének alkalmazását olyan országok ellen, amelyek megsértik az emberi jogokat és a polgárok jogait, és semmibe veszik e területen az európai normákat. Ezt az eszközt azonban nem szabad alulértékelni, azt rugalmasan kell alkalmaznunk. Ebben az összefüggésben nem szabad elutasítanunk az oroszországi szankciók lehetséges alkalmazásával való fenyegetést a kaukázusi háború miatt.

Végezetül nagyon örülök, hogy a környezet tudatos károsítását az emberi jogok megsértéseként kívánjuk elismerni. Finnországi, svédországi és a balti államokból származó kollégáim ezzel összefüggésben az Északi Áramlat gázcsővezetékbe történő beruházás potenciálisan drámai környezeti következményeiről beszélnek a Balti-tenger tekintetében.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, a jogok komolyan vétele érdekében Európának nagy változásra van szüksége. Az intelligens és hatékony szankciókat össze kell kötni a strukturális és rendszerszerű reakcióval. Európának nagyobb egységre van szüksége. A határok mítosza még mindig érezteti jelenlétét az asztalnál, amikor döntéseket hozunk. Az asztal körül ott vannak a gyarmatosítás utáni nosztalgia és az aktuális érdekek is. Ám az emberi jogoknak európai hatalomra, valamint intenzívebb és extenzívebb befogadásra van szükségük. Az új Európa nem az az Európa, amelyben mindenki maga dönti el, hogy mit akar, és miként. Az új Európa egységes szervezet, az emberi jogok terén nem pusztán a cél, hanem maga a geopolitika eszköze.

Az út egyszerű: erős európai politikai központ, az Európai Parlament döntéshozatali hatáskörrel, osztott felelősség a tagállamok diplomáciai ügyeiben az emberi jogok védelmében, a feladatot irányító Európai Bizottsággal, inkább politikai, mintsem bürokratikus európai bizottsági delegációk harmadik országokban, nyomásgyakorlás a Kereskedelmi Világszervezetre, hogy kutassa tagjainak demokratikus méltóságát, az unióval azonos szervezeti struktúrák előmozdítása, intenzív párbeszéd az Afrikai Unióval és a Dél-amerikai Nemzetek Uniójával, valamint más regionális csoportosulásokkal, nyomásgyakorlás az Egyesült Nemzetek reformja érdekében, amelyben az Európai Unió játssza a kulcsszerepet, nemzetközi stratégia létrehozása a függőség ellen, amely az egységes energiapolitikára és a következetes védelmi politikára épül.

Hölgyeim és uraim, politikai fordulatra van szükség az emberi jogok területén.

Vural Öger (PSE). – (DE) Elnök úr, a kaukázusi konfliktusra reagálva, az Oroszország elleni esetleges szankciókról szóló jelenlegi vita ismételten rámutat arra, hogy időnként mennyire felelőtlenül kezeljük a

szankciókat. Kérdéses, hogy azok legitimek-e, mint minden célra jó, nem differenciáló eszközök, és nem egyértelmű, hogy hatékonyságuk mikor és miként garantált.

Különösen fontos, hogy helyesen értékeljük az EU szankcióinak hatékonyságát. Azoknak nem szabad félrevezetőeknek lenniük, épp ellenkezőleg, azokat testre kell szabni. Az elnyomó rendszerek gyakran felelősek. Az, hogy milyen értékelési kritériumokat alkalmazzunk, központi kérdés marad minden erőfeszítés ellenére is. Valójában mikor vezetnek e szankciók a magatartás megváltoztatásához? Az alkalmazott ad hoc jellegű szankciók helyett én egy EU-stratégiát szeretnék, amely koherens és fenntartható szankciópolitikát eredményez. Konszenzust kellene elérnünk azonban alkalmazásának optimális feltételeivel kapcsolatban. A hatékony szankcionálási stratégia azonban a mai napig hiányzik.

Ez a jelentés azonban egy lépést jelent a helyes irányba. Az Európai Parlament jelenleg az emberi jogok előmozdításának legfontosabb ügynöke. Az EU szankcióinak nem szabad agresszív politikai eszközzé válniuk, hanem a nép érdekeit kell szolgálniuk. A civil lakosságot büntető szankciók a kívánattal éppen ellentétes hatásúak, és célt tévesztenek.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) A szankcionálás az egyik olyan eszköz, amelyet az Unió emberjogi politikájának végrehajtása érdekében felhasználhat.

Mindazonáltal, amint az előadó is észrevette, az Európai Unió szankciópolitikája hatására vonatkozó vizsgálat hiányában igen nehéz e politika hatásait és hatékonyságát értékelni és következőképpen az az átláthatóság, a koherencia, sőt a közösségi szankciók legitimitásának hiánya is utal.

Mindaddig, amíg az Európai Unió nem szól egy hangon közös biztonságpolitikájáról, nagyon nehéz számunkra hatékony és szisztematikus közösségi szankciókat bevezetni. Sajnálatos, hogy az Unió és a tagállamok a szankciókkal nem szisztematikus módon éltek, ezért vélem úgy, elnök úr, hogy a szankciópolitika koherens stratégiájának létrehozására van szükség az emberi jogok tiszteletben tartása érdekében, egy olyan stratégiára, amely figyelembe venné a már aláírt megállapodásokat és rendelkezéseket, elkerülné a kettős mércét, és így növelné az Unió hitelességét.

Gratulálok Flautre asszonynak jelentéséért.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Elnök úr, a nemzetközi jogban van egy latin elv, ami így szól: „*par in parem non habet imperium*”. Ez azt jelenti, hogy egy állam nem ítélhet meg egy másik államot, és nem róhat ki rá szankciókat, ám ez a múlt, ez a történelem. A nemzetközi társadalom, amelyet a józan ész és a racionalizmus vezérel, hatalmas fordulót tett. Azoknak a primitív szankcióknak a helyébe, amelyeket az államok régebben használtak egymás ellen a bosszúállás elve szerint, követve a bibliai Ótestamentumból vett „szemet szemért, fogat fogért” elvet, a kollektív, szervezett szankció kiváló mechanizmusa lépett, amelyben eljárások döntik el, hogy ki alkalmazhatja ezt a mechanizmust, mikor és miként. Örülök, hogy az Európai Unió még kifinomultabb mechanizmuson dolgozik a szankciók alkalmazása érdekében, amely magában foglalja a megkülönböztetést is, azaz figyelembe veszi a helyzetet és a felelősség szintjét.

Két dolgot szeretnék hangsúlyozni. Én az ésszerűen alkalmazott, bölcs és intelligens szankciók mellett vagyok, és ellenzem az úgynevezett megelőző szankciókat. Nézetem szerint a megelőző szankciók visszaélésnek érnek fel. Másodszor: szeretném kérni, hogy nagyobb figyelmet fordítsunk a társadalomra, saját polgárainkra és tájékoztassuk őket, hogy a szankciók nem jelentenek primitív büntetést, hanem a jog súlyos megsértésére adott természetes, egészséges reakciók, és feladatuk a demokrácia védelmének szolgálata.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, szeretném egy témával folytatni, amellyel már több képviselő is foglalkozott. A szankciókat nem szabad tévesen célozni. Különösen nem szabad, hogy a szegények legszegényebbjének okozzanak kárt. Ezen már jó ideje dolgozunk, de tovább kell haladnunk ezen az úton. A múltban újra és újra láttuk, hogy az emberi jogokat semmibe vevő, korrupt rezsimeknél nagyon gyakran megfigyelhetők a kísérő tünetek, miszerint nagy összegű készpénzt alakítanak át magántőkévé, majd azt valahol titokzatos számlákon helyezik el addig, ameddig a rezsimek érintett tagja képes megszerezni és élvezni ezt a pénzt.

Ez bennünket is érint, miközben hasonlóképpen keressük és megtaláljuk az egész világra kiterjedő együttműködést, például Nemzetközi Büntetőbíróságnál létrehozott megközelítésben. Az Európai Unió fontos szerepet játszhat itt, biztosítva, hogy e politika gyümölcsei ne oda kerüljenek, ahova nem akarjuk.

Tabajdi Csaba Sándor (PSE). – (HU) Elnök úr! Gratulálok Flautre elnök asszonynak a kiváló és kiegyensúlyozott jelentéséhez. Én három esetben látom azt, hogy kettős mércét alkalmaz az Európai Unió. Egyrészt kettős mérce van akkor, amikor olyan két kicsi ország között mérlegelünk, amelyik egyik velünk

szemben áll és ellenséges, a másik Nyugat-barátnak, Európa-barátnak mondja. Kettős mércét látunk a kis országok és a nagyobb hatalmak, Oroszország és Kína között, mert akkor bejönnek a gazdasági érdekek. És van egy harmadik kettős mérce, amely a mi kredibilitásunkat, hitelességünket veti föl, hogy vajon van-e joga kritizálni az Európai Uniónak a harmadik országokat emberi jogok, kisebbségi jogok tekintetében, amikor vannak uniós országok, ahol több százezer embernek nincs állampolgársága, mint két balti államban, vagy van olyan vezető hatalom az Európai Unióban, amelynek alkotmánya még a regionális nyelvek elismerését is megtagadja. Köszönöm a figyelmet.

Becsey Zsolt László (PPE-DE). - (HU) Elnök úr! Azokhoz csatlakoznék, akik a kettős mércére, az inkonzisztenciára hívták fel a figyelmét, és a jelentés 22. pontjára hívnám föl Flautre asszony figyelmét. Az országjelentések megalapozottsága témakörben, és a szankciók jogos megítélése, vagy a szankciópolitika jogos megítélése témakörében. 2004. szeptemberében ez a Ház hozott egy határozatot, hogy küldjünk ki egy tényföltáró delegációt a Vajdaságba, Szerbia északi részébe, ami nemcsak emberi jogi, hanem szolidaritási kérdés is, hiszen nagyon sok magyar-, de azonkívül román-, németajkú ember lakik ott, akik oda kerültek a történelem viharai által. És az ottani emberi jogi súlyos helyzetet vizsgáltuk ki. És azt mondta ki ez a határozat, hogy az Emberi-jogi Albizottság ezt vizsgálja meg. Ez három és fél év óta nem történt meg. Ezért kérem szépen, hogy ezt a súlyos helyzetet vizsgálja ki a határozatnak megfelelően az albizottság, mert csak ekkor tudja a Parlament fölhívni a Tanács és Bizottság figyelmét a valós helyzetre, és szerepet kapni a szankciós politikában.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. - (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném azzal kezdeni, hogy reagálok Flautre asszonynak és Romeva I Rueda úrnak, illetve azoknak, akik a felmérés, az értékelés és a hatásvizsgálat szükségességéről beszéltek. Ez valóban fontosnak tűnik előttem, és a Tanács osztja a Parlament aggályát, hogy ezekre a szankciókra vonatkozó döntéseket a lehető legjobb információ alapján hozza meg és tegye napra készsé. A meglévő intézkedéseket rendszeresen hatásvizsgálatok alapján értékeli újra, és a Tanács a lehető leggyakrabban az adott országban lévő misszióvezetők jelentéseire épít, akik a legjobb helyzetben vannak ahhoz, hogy hatékonyságukat megítéljék.

A Tanács figyelemre méltó mértékben fejlesztette konzultációit a helyi és a nemzetközi nem kormányzati szervezetekkel, és ma a Parlament is bemutatta, hogy nagyon fontos szerepet játszik ebben az értékelésben.

Ami azonban szintén igaz az az, hogy a szankcionálás olyan eszköz, amelynek jellegében politikainak kell maradnia. Módszertani szempontból valóban szükségünk van stratégiára, de nem zárkozzunk be, és nem adhatunk a folyamatnak automatikus jelleget – ezt itt amennyire csak lehetséges egyértelműen és felelősen szeretném megfogalmazni – ezért mindig eltérések lesznek értékelésünkben. Hogy Koppa asszonynak is válaszoljak, akinek a felszólalása nagyon szofisztikált volt, a szankciók politikai eszközök maradnak. A szankciók az emberi jogok előmozdításának nem kizárólagos eszközei. Két másik eszköz is van, amelyek kevésbé stigmatizálják a megcélzott országokat, de amelyek szintén eszközül szolgálnak az emberi jogok előmozdítására, ezek pedig azok a feltételek, amelyekről a Balkánnal való stabilizációs és társulási folyamat bővítési politikája, illetve a szomszédságpolitika rendelkezik, valamint a kötelező emberi jogi rendelkezések minden olyan megállapodásban, amelyet az Európai Unió harmadik országokkal vagy országok csoportjával megköt, amelyek megsértése e megállapodások felfüggesztéséhez vezethet.

Szeretném Koppa asszonyt biztosítani, hogy nincs embargó gyógyszertermékeken, van viszont egy ellenőrzési rendszer azokban az esetekben, amikor ezek kettős felhasználású termékek, és ezért a nem proliferációs rendszerbe tartoznak. A Tanács osztja sokak nézetét, hogy a szankcióknak célzottaknak kell maradniuk, és nem érinthetik a civil lakosságot.

Cappato úr és Gawronski úr szintén fontos kérdést vetett fel, és számos felszólaló tért vissza a környezeti károkozás kérdésére. Jelenleg a környezeti károkozás nem szerepel a közös kül- és biztonságpolitika céljai között, így igaz, hogy abból a szempontból azt nem veszik figyelembe, és el kellene gondolkoznunk azon, hogy a környezeti károkozást felvegyük-e a célok közé azokban az esetekben, amikor az vagy a nemzetközi biztonságot, vagy az emberek jogait, az emberi jogokat veszélyezteti. Ez egy olyan vita, amelybe bele kell vágnunk. Szeretném azt is elmondani Cappato úrnak, hogy az említett esetekben az Európai Unió már alkalmazott energiaszankciókat eltérő körülmények között.

Szeretnék áttekinteni néhány esetet, amelyet önök közül többen említettek: nyilvánvalóan a közelmúlt eseményeire gondolok. Az Oroszország és Grúzia közötti háborút illetően, én nagyon egyértelműen azt mondanám, hogy a szankciók nem tudják elérni céljukat, ha a következmény az, hogy az érintett országgal, ebben az esetben Oroszországgal, minden kapcsolat megszűnik. Végül végig kell gondolnunk azt is, hogy

ebben az esetben a szankciók bevezetése vajon Grúzia érdekeit szolgálná-e. Kérem mindannyiukat, hogy gondolkodjanak el ezen.

Visszatérnék arra is, amit a teljesítménymércék kialakításának folyamatáról szóltak. Ezt Saks asszony említette. Ez nagyon fontos kérdés, különösen Üzbegisztánra vonatkozóan; igaz, én ott voltam a Közép-Ázsiáról és az Európai Unió közép-ázsiai jelenlétéről szóló konferencián. Amikor ott voltam, találkoztam Tadjibaeva asszonnyal is, egy szabadon bocsátott politikai fogollyal, reméljük, hogy egészségi állapota javulni fog és megfelelő ellátásban részesülhet, de azt is láttam, hogy a jó teljesítménymérési politika azt jelenti, hogy haladást lehet elérni és a hatóságok elkötelezték magukat az Európai Unió által meghatározott kritériumoknak való teljesebb körű megfelelés mellett. Egyébként októberben térünk vissza az országba.

Ami Kubát illeti, illetve azokat, akik emlegették, szeretném emlékeztetni önöket, hogy a Kuba elleni szankciókat 2008. júniusában feloldottuk, ami nem akadályoz meg bennünket abban, hogy szigorúan figyelemmel kísérjük az országban az emberi jogi helyzet fejleményeit.

Ezek voltak azok a pontosítások, amelyeket ennek a rendkívül részletes és gazdag vitának a végén el kívántam mondani, ami egyébként demonstrálja a Parlament bevonásának szükségességét.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, azt hiszem ez egy nagyon hasznos vita volt, ami számos nagyon fontos kérdésre mutatott rá, amelyekről el kell gondolkoznunk, amikor a szankciók mellett döntünk, mert a szankciók külpolitikai eszközeink közül csak egyet jelentenek. Mindig gondos általános megfontolást követően, más eszközökkel együtt kell alkalmaznunk őket, ideértve a harmadik országokban végzett fejlesztési munkát vagy a politikai és gazdasági reformot. Mindezekkel az eszközökkel egy dolgot kívánunk elérni: az emberi jogok fenntartását és előmozdítását.

Flautre asszony jelentése egyértelműen rávilágít arra, hogy tovább kell finomítanunk ezt az eszközt és meg kell győződnünk arról, hogy szankciórendszerünk önmagában is teljes mértékben összhangban legyen a nemzetközi joggal és ne sértse a magunkénak vallott alapvető emberi jogokat. Úgy vélem, hogy bíróságaink – mint ahogy az Európai Bíróság éppen a mai napon tette – lényeges módon hozzájárulnak szankciórendszerünk fejlesztéséhez, miközben ezzel egyidejűleg örködnek az olyan alapelvek fölött, mint a jogállamiság és a méltányos eljárás. Egyébként nekünk az emberi jogokat kell előmozdítanunk, és mentenünk kell a lakosságot, nem pedig büntetnünk őket gazdaságilag vagy más módon.

Ez nagyon fontos. Megismétlem ezért, hogy szankcióinkkal azokat kell megcéloznunk, akik felelnek az emberi jogok megsértéséért, és – amint Rack úr mondta – például a számlák befagyasztását, vagy a vízumok kiadásának tilalmát kell választanunk annak érdekében, hogy az emberi jogok megsértéséért felelős vezetőket és másokat megfosszunk mindenféle pozitív lehetőségtől.

Több felszólaló, sőt maga Flautre asszony is kérte az EU szankcióinak megfelelő értékelését, és javasolta bizonyos metodika kidolgozását. Azt hiszem, Jean-Pierre Jouyet már röviden utalt e tekintetben a Tanácsban végzett munkára, amelyet támogatni szeretnék; különösen is azt gondolom, hogy valamiképpen javítanunk kell a szankciók bevezetése előtt az *ex ante* értékelésen. Itt ismételtelen szeretném felajánlani delegációink szolgálatait, mert ők vannak az adott helyen, és nagy jól ismerik, ami ott történik; természetesen a civil társadalom és az emberi jogi szervezetek hozzájárulásai is nagyon hasznosak.

Ami a koherenciát illeti, szeretném azt mondani, hogy a szankcionálás fontos eszköz, de azt proaktív megközelítéssel kell kiegészíteni fejlesztési munkánk során: emberi jogi intézmények támogatása, politikai reform, a civil társadalom előmozdítása. Erre jó példa Burma/Mianmar. Ott vannak szankciók és ugyanakkor nyitva tartjuk a civil szervezetekkel és az emberi jogi szervezetekkel való együttműködés lehetőségét. Azt hiszem, ez fontos, előremutató út.

Hélène Flautre, előadó. – (FR) Elnök úr, örülök, hogy megtartották ezt a vitát, és örülök annak, amivel önök mindannyian, és a Tanács hivatalban lévő elnöke, valamint a Bizottság hozzájárultak ahhoz.

Azt hiszem, hogy ezen a vitán keresztül egy közös filozófiára hasonlító valami kezd kialakulni. Sok felhívást hallottam a következetesebb, a hitelesebb politika érdekében, amely elkerüli a kettős mércét, úgy tűnik nekem, hogy ezek azok a kérdések, amelyeken tovább kell munkálkodnunk. Sokat megtanultam e jelentés írása közben, a különféle emberekkel folytatott tárgyalások során. Őszintén hiszem, hogy még nagyon sok munka vár ránk, és e jövőbeni munka alapja a jelenlegi szankciópolitika átfogó és kimerítő értékelése kell legyen, és lesz is, mert amikor felteszik a kérdést – és ezt ma Oroszországgal kapcsolatban látjuk – a dolgok azonnal felforrósodnak, és a média azonnal lesben áll. Ezért nagyon szilárd filozófiára van szükségünk, egyszerre kell lépniünk, egyetértésben eljárásaink és politikánk felől.

Azt hiszem, hogy ennek érdekében – és itt térek vissza a szakértői hálózat kérdésére – nem arról van szó, hogy technikai szakértelmet használnánk az érzékeny politikai döntéshozatal helyett, hanem arról, hogy biztosítsuk, hogy az érzékeny politikai döntéseket a lehető legnagyobb mértékig objektív információ alapján hozzuk meg. A szankciópolitika alkalmazásakor végig kell azt vinni, és tiszteletben kell tartani azt, amit önök közül sokan „teljesen objektív teljesítménymérce” neveztek, amellyel mérni lehet a szankciók valós hatékonyságát.

Úgy vélem, valóban konkrét előrehaladást érünk el. Van még néhány tisztázandó pont – ez nyilván több felszólalásból is kiderült az önök számára; ez volt az indoka annak, amiért a Külügyi Bizottságban történt szavazás során tartózkodtam. Azt hiszem, hölgyeim és uraim, nem adhatjuk alább, amikor az emberi jogok és a nemzetközi jog teljes körű tiszteletben tartásának követeléséről van szó a feketelisták összeállításában, amikor emberek nevét e listába felvesszük vagy onnan levesszük. A Bíróságnak az az ítélete, amelyről éppen ön szólt az imént, Jouyet úr, teljes mértékben arra bátorít bennünket, hogy ezt folytassuk.

Hölgyeim és uraim, arra kérem önöket, hogy fogadják el ezt a nem tökéletes, de nagyon tisztességes jelentést, amelyre büszkék lehetünk, és ami jó munkaeszköz lesz.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön 2008. szeptember 4-én kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Desislav Chukolov (NI), írásban. – (BG) Pöttering úr, Flautre asszony, önök közül a legtöbben voltak már valamikor ellenzékben politikai pályájuk során. Önök ismerik ezt az élményt – a hatalomban lévők úgy tesznek mintha önök nem is léteznének, miközben önök elítélik őket lopásaikért és [kétes] ügyeikért. Bulgáriában azonban jelenleg terroristák örökösei és magunkat nyíltan fasisztának vallók vannak hatalmon.

Ezek azok a pártok, amelyek Bulgáriában a hárompárti koalíciót alkotják: istentelen személyek, akik templomokat bombáztak, hogy jó benyomást keltsenek a Kominternben, ilyen a Bolgár Szocialista Párt (BSzP); egy olyan párt, amely III. Borisz utóda körül alakult, aki bevitte Bulgáriát a II. világháborúba, és nem mulasztotta el, hogy csókot váltson Hitlerrel – ezek II. Simeon Nemzeti Mozgalmából (SNM) a tolvajok – és végül az alkotmányellenes Jogok és Szabadságjogok Mozgalmának (MRF) muzulmán pártja, amely olyan terroristákból áll, akik éppen húsz évvel ezelőtt anyákkal és gyermekekkel teli vasúti kocsikat robbantottak fel.

2008. július 30-án ezek a hatalomban lévők megverték kollégámat, Dimitar Sztojanovot. Az orvosi vizsgálat 34 sérülést állapított meg, amelyet a rendőrgyengyruhát viselő banditák okoztak.

Szembeállítva az emberi jogok súlyos megsértése esetén alkalmazandó szankciókat tartalmazó hatékony EU-politikával, amelyről ön beszél jelentésében, én ragaszkodom ahhoz, hogy ez a Parlament és valamennyi képviselő adjon hangot véleményének e mindannyiunk számára szégyenletes incidenssel kapcsolatban és komolyan ítélje el az hazámban uralkodó maffiát.

Urszula Gacek (PPE-DE), írásban. – A büntető igazságszolgáltatási rendszer az elkövetők megbüntetését, elrettentését és rehabilitációját szolgálja. Hasonlóképpen, a szankciók tágan értelmezve ugyanezt a célt szolgálják. Büntető igazságszolgáltatási rendszereink büntethetnek, ám hogy mennyire sikeresek az elrettentésben és a rehabilitációban, nyitott kérdés. Hasonlóképpen a szankcióknak is gyakran korlátozott hatásuk van a nemzetközi jogot és az emberi jogokat sértő nemzetek elrettentésében és rehabilitálásában.

Az I. világháború óta bevezetett gazdasági szankciók több mint 100 példájának hatékonyságát vizsgáló kutatás rámutatott, hogy a szankciók legnagyobb valószínűséggel akkor hatékonyak, ha a követelt változás szerény; nagy és hatalmas nemzetek vagy nemzetek csoportja lép fel egy gyengébb nemzettel szemben; a megcélzott nemzet valóban függ a szankciókat bevezetővel folytatott kereskedelemtől; a szankciókat gyorsan bevezetik, és a szankciókat bevezetőnek okozott kár korlátozott.

Amikor az EU vezet be szankciókat, azoknak pontosaknak és jól célzottaknak kell lenniük. Megfontolandó intézkedések közé tartozik a pénzügyi eszközök befagyasztása, a tranzakciók tilalma, a befektetések korlátozása; bizonyos áruk kereskedelmének korlátozása; utazási korlátozások; diplomáciai, kulturális és sportkorlátozások.

Létfontosságú, hogy az EU tekintse át szankciópolitikáját, nem csak azért, hogy a jogsértő nemzeteknél elérje a kívánt változásokat, hanem saját hitelességének biztosítása érdekében is.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az Európai Parlament azt játszva, hogy ő az ENSZ, azzal az igénnyel lép fel, hogy ő fogja létrehozni az emberi jogok uralmát az egész világon. Pedig jobban tenné, ha a saját háza táját tartaná rendben.

Franciaországban, Belgiumban, Németországban, Ausztriában polgárok ezreit, ideértve tudósokat, jogászokat és a honfitársaik által megválasztott képviselőket állítanak bíróság elé, ítélnék el, tesznek tönkre, fosztanak meg munkahelyüktől, börtönöznek be, és vádolnak meg rasszizmussal a bevándorlás kritizálásáért, xenofóbiával a legitim nemzeti preferencia védelméért, revizionizmussal a kortárs történelem „hivatalos”, de változó igazságainak kritizálásáért, homofóbiával a természetes családok legitim preferálásának kifejezésre juttatásáért, mert egyedül ezek azok, amelyek képesek az életet tovább adni.

Ez a politikai és bírósági üldöztetés még a jogászokra is kiterjed. Németországban Sylvia Stolzot azért vették őrizet alá, mert ügyfeleinek nézeteit a bíróság előtt védelmezte. Franciaországban, a Párizsi Ügyvédi Kamara Tanácsa önmagát szégyenítette meg azzal, hogy elutasította a visszavonult jogász, Eric Delcroix tiszteletbeli tagságát a helyett, hogy kiállt volna védelmében.

Az olyan bírák, mint Estoup Versailles-ban, Schir Lyonban és Cotte Párizsban azon versengenek, hogy ezeket az önkényes törvényeket kiterjesztően alkalmazzák a szabadságot védő mindenféle elv figyelmen kívül hagyása érdekében. A legrosszabb azonban az, hogy néhányan azok közül, akik felelősek az ilyen szabadságglykos jogszabályokért, itt ülnek ebben a Parlamentben. Először is miattuk kellene méltatlankodásunknak hangot adni.

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – Az Európai Unió olyan értékekre épül, mint a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása. Ezek védelme, és a mellettük való kiállás minden európai uniós politika lényege.

Az emberi jogok az Európai Unió külpolitikájának főáramába tartoznak. Mégis túl gyakran fordul elő, hogy az EU nem egy hangon beszél, és nem képes gyorsan és hatékonyan reagálni az emberi jogok tömeges megsértésére.

A szankciók az emberi jogi politika részét képezik, de ezeket nem egyenlően alkalmazzuk. Az EU-nak nem szabad behunyni a szemét, és kivételeket tennie a nagy országok, például Oroszország és Kína esetében, ami nem más, mint az emberi jogok gazdasági előnyökre való cserélése.

Az emberi jogok folyamatos megsértése esetén – amellyel szankciókkal és a további tárgyalások befagyasztásával kell szembeállítani – a harmadik országokkal fenntartott gazdasági kapcsolatokat gondos megfontolás tárgyává kell tenni.

Ezért nyomatékosan kérem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy határozottan, egységben és erősen reagáljanak. Továbbá, kérem az EU-t, hogy egyenlő mértékben alkalmazza az emberi jogi politikát, és vezessen be szankciókat minden olyan ország ellen, ahol bizonyított az emberi jogok tömeges megsértése.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Flautre asszonynak kiegyensúlyozott és kiváló jelentéséért, amelynek az EU tágabb emberi jogi politikája részeként az EU-szankciók ártértékeléséhez és a kutatáshoz való ragaszkodása helyes és helyénvaló. Mindaddig, amíg széleskörű kutatásra alapuló információ nem áll rendelkezésünkre, a szankciók hatékonyságáról vagy annak hiányáról folytatott vita meddő próbálkozás.

A szankcióknak két egymást kiegészítő módon lehet jelentősége az emberjogi politikában. Egyrésztől a szankciók az európai értékközösség erkölcsi üzenetei, és mint ilyenek, értékes jelzések. Másrésztől, kézzel fogható hatásuk lehet a célállam fejlődésére. Mindkét vonatkozás valóban fontos volt azokban az esetekben, ahol tényleges és maradandó eredményeket értek el, például Dél-Afrika apartheid politikájának lebontásával.

Valószínűleg nyilvánvaló azonban, hogy a szankciók önmagukban nem tudnak ilyen eredményeket elérni. Ahhoz, hogy egy ország emberi jogi és politikai helyzete ténylegesen maradandóan megváltozzon, az emberi jogi politika eszközeinek koordinálására és átfogó alkalmazására van szükség. A Parlament már korábban is hangsúlyozta, hogy mennyire fontos az emberi jogi politika hatékonyabb eszköztára.

A humán katasztrófák elkerülése érdekében vizsgálunk kell a jobban összpontosított szankciók lehetőségét, amelyek különösen az adott ország vezetőit és az emberi jogokat megsértő csoportjait célozzák meg. Óvakodnunk kell különösen az olyan megnyomorító jellegű intézkedésektől, amelyek a kis- és közepes vállalkozások növekedési esélyeit teszik tönkre.

Az én kérdésem itt az, hogy milyen kritériumokat kellene használnunk a szankciók bevezetéséhez. Sajnálatos, hogy túlságosan gyakran a szankciók értékelése mögött a helyénvalóságukkal kapcsolatos aggályokat ismerhetjük fel, amelyek az Unió kereskedelmi érdekeire épülnek.

14. A millenniumi fejlesztésért – 5. cél: az édesanyák egészségének javítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a millenniumi fejlesztés 5. céljáról: az édesanyák egészségének javításáról.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az Európai Parlamenthez hasonlóan a Tanács is nagy fontosságot tulajdonít a millenniumi fejlesztési célok elérésének az egész világon 2015-ig, és különösen annak, amely az anyai mortalitási ráta háromnegyeddel történő csökkentését célozza 1990 és 2015 között.

Ebben a vonatkozásban az Európai Unió emlékeztet arra, hogy ezen a területen a tartós előrehaladás megköveteli a nők és lányok jogainak tiszteletben tartását és előmozdítását, biztosítva számukra az egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférést, nevezetesen a szexuális egészség tekintetében, és az AIDS vírustól való védelmüket. A három EU intézmény egyértelművé tette közös kívánságukat, hogy javítsák az édesanyák egészségét a fejlődő országokban, különösen a fejlesztésről szóló európai konszenzus 2005. december 20-i aláírásával, amely az édesanyák egészségét az EU fejlesztéspolitikájának prioritásai között helyezi el. Rendelkezünk a cél végrehajtásához szükséges pénzügyi eszközökkel, különösen az Európai Unió és az Afrika közötti, a millenniumi célokra vonatkozó partnerség keretében. Amint tudják, az egészséget illetően még komoly kihívásokkal kell szembenéznünk. Ezeket az Egyesült Nemzetek éves jelentése is említi. Évente 500 000 nő hal meg a terhesség vagy gyermekszülés során bekövetkező komplikációk miatt, amelyeket nem tudnak kezelni. Ha nem tudunk haladást elérni, ezek az elhalálozások ebben a fázisban nem kerülhetők el. A Szahara alatti Afrikában annak a valószínűsége, hogy egy nő az ilyen anyasággal kapcsolatos okok miatt hal meg 1:16-hoz, szemben 1:3 800-zal a fejlett országokban. Ezért, tekintettel a kihívás mértékére és e teljeséggel elfogadhatatlan helyzetre, a Tanács döntést hozott intézkedése felgyorsítására és megerősítésére. Júniusban elfogadta cselekvési tervét. A cselekvési terv kimondja, hogy az EU sürgős támogatást nyújt a 2005-ben a reprodukciós egészségügyi szolgáltatásokhoz való egyetemes hozzáférés tekintetében kitűzött cél, valamint a 2010-re kitűzött mérföldkő eléréséhez, ami – mint önök is tudják – évente 4 millióval több gyermek életének megmentését jelenti, köztük 2 milliót Afrikában, és évente 35 millióval több születést kell szakképzett egészségügyi személyzetnek levezetnie, ebből 13 milliót Afrikában. Ha 2015-ig háromnegyedével kívánjuk csökkenteni az anyai mortalitást, ez azt jelenti, hogy évente 21 millióval több születést kell szakképzett egészségügyi személyzetnek kísérnie 2010-ig.

Az EU támogatást nyújt annak a célnak az eléréséhez, hogy Afrikában 2010-re 50 millióval több asszony jusson modern fogamzásgátlókhoz és általánosságban elérhesse a családtervezést. A cselekvési terv, amelyet a Tanács hajt végre, azt is kimondja, hogy az EU 2010-re hozzájárul az e célok eléréséhez szükséges pénzügyi hiány áthidalásához. Elmondhatom önöknek, hogy ma ezt a pénzügyi hiányt az Egészségügyi Világszervezet több mint 13 milliárd euróra becsüli.

Ha – és a biztos asszony majd elmondja nekünk, hogy valóban ez-e a helyzet – az Európai Bizottság úgy véli, hogy a pénzügyi hiány áthidalásához az EU támogatását 2010-ig 8 milliárd euróval növelnünk kell, amelyből 6 milliárd eurót szánnánk Afrikára; lényeges, hogy mind a partnerországok, mind a donorok érintettként legyenek részt az előttünk álló kihívásokkal való megbirkózásban.

Ebben az összefüggésben az elnökség meggyőződése, hogy a fejlődő országok egészségügyi rendszereinek megerősítése a millenniumi fejlesztési célok kulcsfontosságú prioritása marad. Több konkrét intézkedést tervezünk, amelyeket felsorolok: az elnökség és a Bizottság közös dokumentumot készít az egészségügyi kockázatok fedezetéről; a fejlesztési miniszterek szeptember 29-én és 30-án informális találkozáson vesznek részt, megtárgyalva a novemberi Tanács és a következő elnökségek következtetéseit az egészségügyi ellátáshoz való egyetemes hozzáférést illetően; és végül a Tanács megvizsgálja a Bizottság jelentését az EU cselekvési programjáról a fejlődő országokban az egészségügyi szakdolgozók kritikus hiányának megoldásával kapcsolatban – és én megjegyeztem, hogy ez mennyire fontos feladat.

Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, önök biztosak lehetnek abban, hogy a Tanács folytatja a cselekvést és mindent meg fog tenni, hogy az Európai Unió a jövőben is a hajtóereje legyen az édesanyák egészsége javításának a fejlődő országokban, különösen Afrikában.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, valószínűleg az egészséghez fűződő jog az az alapjog, amellyel kapcsolatban a mai világban a legnagyobb az egyenlőtlenség. A leginkább rászoruló, a betegség és az idő előtti elhalálozás kockázatának leginkább kitétek azok, akik a legkevésbé – gyakran egyáltalán nem – tudnak hozzáférni az egészségügyi ellátáshoz. Ez egy hatalmas kihívás az Európai Unió és az egész világ közössége számára.

Az Európai Unió nagymértékben elkötelezett a millenniumi fejlesztési célok (MFC-k) végrehajtása mellett, ideértve az édesanyák egészségének javításáról szóló 5. MFC-t, amely mai vitánk tárgya.

Tudatában vagyunk annak, hogy a szexuális és reprodukciós egészség, illetve az egészségügy általános finanszírozásának arányos növelése sokkal koherensebb és több ágazatra kiterjedő megközelítést igényel a többi MFC bevonásával. Egészségügyi eredmények nem érhetők el a jobb egészséget nyújtó rendszerekbe való megfelelő beruházás nélkül. Az egészségpolitikát be kell ágyazni a tágabb társadalmi és gazdasági fejlődés tervezésébe. Az országoknak hosszú távú, kiszámítható segélyre van szükségük a külső donoroktól. A donoroknak egyértelmű kapcsolatot kell látniuk a finanszírozás és az eredmények között és sürgősen szükség van olyan mechanizmusokra, amelyek valamennyi partner teljesítményét elszámoltathatóvá teszik a nemzetközi megállapodások fényében.

A fejlődő országokban élő szegények – nők, férfiak és gyermekek – egymáshoz kapcsolódó szexuális és reprodukciós egészségi problémák széles skálájával szembesülnek. Ide tartozik egyebek között a HIV/AIDS, a nemi úton terjedő betegségek, a nem tervezett vagy nem kívánt terhesség, a terhesség és gyermekszülés közben megjelenő komplikációk, a nemi szervek csonkítása vagy levágása, a terméketlenség, a szexuális zaklatás, a nem biztonságos abortusz és a méhnyakrák. Együttesen ezek az állapotok felelnek sok szenvedésért és sok idő előtti halálért. Ezek alapvetően a megfelelő egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférés és az információ hiánya, a szakemberek és a reprodukciós egészséghez szükséges árucikkellátás nem megfelelő rendelkezésre állásának tulajdoníthatók, amelyeket a szegénység és a nőknek a társadalomban betöltött másodlagos helyzete súlyosbít.

Ezért az édesanyák egészségének javítása és az anyai mortalitás csökkentése az Európai Bizottság egészséggel és fejlesztéssel kapcsolatos munkájának legfontosabb ügyei. Azonban erőfeszítéseink és az MFC-célok ellenére, az 5. MFC valószínűleg az a cél, amely globálisan a leginkább eltér az előírt pályától – különösen, mint már említettük, Afrikában. Ez nagyon súlyos, annál is inkább, mert a legtöbb anyai elhalálozás otthon, az egészségügyi szolgáltatásoktól távol történik, és gyakran még nyilvántartásba sem veszik. Így a tényleges anyai mortalitási adat még az évi fél milliónál is sokkal magasabb lehet, amelyről mi a statisztikákból tudunk.

Politikai szempontból van még egy aggályos kérdés. Ez pedig az a növekvő tendencia, hogy az abortusszal kapcsolatos érzékenységek miatt a szexuális és reprodukciós egészségi és az ezekhez fűződő jogokkal kapcsolatos politika nem kap prioritást a programokban. Ezzel megelégedezünk számos partnerországunkban a nők egyenlőtlenségi helyzetéről, akiknek nincs beleszólásuk abba, hogy hány gyermeket szeretnének, vagy szexuális kapcsolatra kényszerítik őket gyakran olyan partnerrel is, aki valószínűleg HIV-fertőzött. Ne feledkezzünk meg az erőszak sok áldozatáról, a fiatal lányokról és asszonyokról, akiket – nem elég az általuk elszenvedett sérülések és trauma – rokonaik és közösségeik gyakran kiutasítanak.

Ezért a 10. Európai Fejlesztési Alap és a Bizottság költségvetése felhasználásával programot készítünk 31 fejlődő országban az egészségügy közvetlen támogatására. Sok ilyen országban igen magas az anyai elhalálozási ráta, és nagyon gyenge az egészségügyi rendszer.

E tekintetben az egészségügyi eredményhez kapcsolódó költségvetési támogatás egy másik fontos eszközzé válik az anyai mortalitás csökkentésére. Hogy ezt a segélyt kiszámíthatóbbá tegyük, a Bizottság új finanszírozási módozatot vezet be számos partnerországban „MFC-szerződés” elnevezéssel, amelyben a költségvetési támogatást hosszabb távon nyújtjuk az egyeztetett, az MFC-k eléréséhez hozzájáruló eredményekhez kapcsoltan. Ez lehetővé teszi a kormányok számára, hogy támogassák az egészségügyi rendszerek ismétlődő költségeit, például az egészségügyi szakdolgozók fizetését. Ez kritikus fontosságú ahhoz, hogy növelni lehessen az alapvető egészségügyi ellátáshoz való hozzáférést, ide értve a biztonságos gyermekszülést és az 5. MFC felé történő haladást.

Azt is tudjuk azonban, hogy amit az anyai egészség támogatása érdekében jelenleg teszünk, nem elegendő, és további erőfeszítésekre van szükség a jelenlegi helyzet megváltoztatására. Ezért 2008. június 24-én az Európai Unió Tanácsa elfogadta az EU MFC-vel kapcsolatos cselekvési napirendjét, amellyel a Bizottság és a tagállamok elkötelezték magukat, hogy az egészségügyre szánt támogatásukat további 8 milliárd euróval növelik – ezt már említették – és ebből Afrikára 6 milliárd euró jut 2010-ig.

Ami az 5. MFC-t illeti, az MFC-kel kapcsolatos cselekvési napirend két fontos célt említ 2010-ig: először, hogy 21 millióval több szülést kísérjen szakképzett egészségügyi szakdolgozó, és másodsor, hogy 50 millióval több asszony férjen hozzá modern fogamzásgátlókhoz Afrikában.

Nekünk a Bizottságban – de a tagállamoknak is – mindezt együttesen kell megvalósítanunk. Elköteleztük magunkat, és eltökéltek vagyunk a mellett, hogy javítsuk a szegény országokban szülő nők helyzetét, ami szerintem a világon a legtermészetesebb. Örülök, hogy ma külkapcsolati biztosként Louis Michel helyett ezt én mondhatom, mert nőként nagyon is érzem a szolidaritást.

(Taps)

Filip Kaczmarek, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (PL) Elnök úr, biztos asszony, az 5. millenniumi fejlesztési cél nagyon fontos, amely nem csak az élet minőséget, hanem magát az életet, annak kezdetét és folytatását érinti. Az 5. millenniumi fejlesztési cél annál is fontosabb, mivel sikeres végrehajtása pénzügyi értelemben nem kerül olyan sokba. Szerte a világon vannak már elindított programok és projektek, amelyek lényegesen csökkentik a születés körüli mortalitást, és költségeik sem túlságosan magasak. Ennek ellenére, néhány régióban az 5. cél sikerdinamikája gyenge vagy nagyon gyenge. Ezen kívül néhány régióban, és különösen a Szahara alatti Afrikában 2000 óta semmilyen javulás nem történt. Ez nagyon aggasztó jelenség, mivel azt jelenti, hogy az 5. millenniumi fejlesztési cél globális végrehajtása került súlyos veszélybe.

Sajnálatos módon néhány fejlődő országban még mindig azt látjuk, hogy a problémát ideologizálják, és egyetlen valóban ellentmondásos kérdésre koncentrálnak, nevezetesen a reprodukciós jogokra. Ezt ma már említették. Azonban az anyák halálozásának egyik legfontosabb oka a veszélyesen végrehajtott abortusz. Akárhogyan is nézik, logikus, hogy az abortuszok számának korlátozása az anyai mortalitás csökkenéséhez vezetne. Minden bizonnyal könnyebb az abortuszok számát korlátozni, mint az úgynevezett „biztonságos” abortuszok számát növelni.

Nehéz ezért egyetérteni azzal az állítással, hogy a reprodukciós egészség prioritást kell élvezzen a fejlesztéspolitikában. Fontos, de a prioritásnak változatlanul a szegénység elleni küzdelemnek kell lennie (én egyetértek a biztos asszonnyal); az, hogy javítsuk a nők helyzetét és a fejlődő országok tartsák be ígéreteiket. A prioritások megválasztása nagyon fontos, mert a rossz prioritásválasztás olyan intézkedésekhez vezethet, amelyek kedvezőtlenek lehetnek. Például, az állásfoglalásokban rendszerint szerepeltetjük a tapasztalatok és a legjobb gyakorlat cseréjének példáját, ám ha a cél nem megfelelő, a tapasztalatok és a legjobb gyakorlat cseréje hatástalan vagy kifejezetten nem kívánatos lehet.

Arra is érdemes emlékezni, hogy erkölcsileg ambivalens saját normáinkat és feltételeinket más országokra és társadalmakra ráerőszakolni. Etikai ügyekben az általunk nyújtott segély kedvezményezett országainak kell meghozni a döntést arról, hogy mi a jó és mi az elfogadható. Nem mondhatjuk például, hogy az abortusz jó megoldás. Ez következtelen és indokolhatatlan beavatkozás lenne: következtelen, mert mi magunk is növelni szeretnénk a születési rátát Európában, miközben más országokban annak korlátozását mozdítjuk elő; indokolhatatlan beavatkozás, mert senki sem hatalmazott fel bennünket arra, hogy más államokban az etikai ügyekről való döntéshozatalt befolyásoljuk.

Véleményem szerint ezért arra kellene koncentrálnunk, ami nem ellentmondásos, különösen miután sok olyan van, ami nem ellentmondásos, és amelyekkel kapcsolatban mindannyian egyetértünk: oktatás, a nők helyzetének megerősítése, az anyaság védelme, a jó táplálkozás, a szakképzett orvosi segítségnyújtáshoz és szülészeti ellátáshoz való hozzáférés. Ezek azok a területek, amelyekre együtt koncentrállhatunk, és ezzel segíthetjük az 5. millenniumi fejlesztési cél elérését.

Alain Hutchinson, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (FR) Elnök úr, a Tanács hivatalban lévő elnöke, biztos asszony – akinek szeretnék boldog születésnapot kívánni ma – nem hivatkozom arra szövegre, amit önöknek képviselőcsoportom nevében fel akartam olvasni, mert úgy vélem, hogy egy nagyon fontos vita kellős közepén vagyunk.

Amikor tudomásul vesszük e millenniumi cél elérésének sikertelenségét, az ötödik célét, amely nagyon fontos, mert ez a nőkre és a terhesség alatti szenvedésükre vonatkozik, fel kell hagynunk rendkívül álszent hozzáállásunkkal és az itt Európában készített elemzésekkel, amikor tudjuk, látjuk és tanúsíthatjuk, hogy milyen a helyzet Afrikában, a terepen, a falvakban, a vidéken, a bozótban. Engem meglehetősen bosszantott az, amit képviselőtársunk Kaczmarek úr az előbb elmondott, ezért nem fogom felolvasni a felszólalásomat. Nem állíthatjuk, hogy az abortusz valami csodaorvosság azoknak a nőknek valamennyi problémájára, akiknek szülniük kell. Semmiképpen sem. A szükséges eszközöket kell biztosítanunk, hogy ezeknek a nőknek minden, amire szükségük van rendelkezésükre álljon: oktatás, megfelelő családtervezés, fogamzásgátlás, és

ha szükséges, a terhesség önkéntes megszüntetése megfelelő feltételek mellett – de nem ezért vetjük be minden erőnket. Nagyon nehéz egyértelműen megfogalmazni a dolgokat a Parlamentben, mert itt vannak egyesek, akik az erkölcs és néha a konzervativizmus nevében megakadályoznak bennünket abban, hogy a megfelelő intézkedéseket, a hatékony intézkedéseket meghozhassuk az érintett országok asszonyai javára.

Beniamino Donnici, az ALDE képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mi az anyai mortalitásról szóló állásfoglalásra irányuló közös indítványon dolgoztunk figyelembe véve azt a tényt, hogy az 5. cél „1990 és 2015 között az anyai mortalitási ráta háromnegyeddel történő csökkentése” teljesülése messze van, és az erőteljes és konkrét kezdeményezést igényel a nemzetközi közösség részéről, amelyet a jogok és értékek Európája csak értelmezhet és garantálhat.

Tudomásul vesszük a Jouyet úr és Ferrero asszony által adott biztosítékokat, de a szavakat sürgősen tettekre kell váltanunk. Végül is az anyai és a csecsemői mortalitás az emberi fejlődés szintjének legfontosabb mutatója, és amint már elmondtuk, elfogadhatatlan, hogy ma még évente több mint félmillió nő hal meg szülés közben.

Amint mindannyian tudjuk, a nők többsége a Szahara alatti Afrikában él, ahol percenként valaki meghal. Amint elmondtuk, a fejlett világban élő nők számára ugyanez a kockázat 1:3700-hoz. Ezek az adatok még drámaibbnak tűnnek, ha az ugyanebben az időszakban néhány közepes jövedelmű kelet-ázsiai, délkelet-ázsiai, észak-amerikai, dél-amerikai és észak-afrikai ország által elért ígéretes haladást vizsgáljuk, ami azt bizonyítja, hogy ezzel a borzasztó helyzettel meg lehet birkózni.

A mi véleményünk szerint, ez az állásfoglalás jól időzített, világos és átfogó, és meghatározza azokat a stratégiákat, amelyekkel ezt az egyértelmű globális egészségi vészhelyzetet kezelni lehet, felismerve azt a tényt, hogy a megfelelő szintű egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés alapvető emberi jog.

Végezetül remélem, hogy a képviselőcsoportok között elért értékes kompromisszum egy ilyen rendkívül fontos kérdésben a Parlamentben a legszélesebb konszenzust élvezzi majd, és az együttes állásfoglalás elfogadása valamennyi intézményünk és nemzetünk részéről konkrét cselekvést, valamint megfelelő beruházást indít el az infrastruktúrába és a szállításba, az orvosi felszerelésekbe, a felszerelések üzemeltetői számára a képzésbe, az oktatásba, a biztonságba, a nők emancipációjára irányuló politikákba annak érdekében, hogy a civilizációnak ezt a kulcsfontosságú célját 2015-re elérhessük.

Ewa Tomaszewska, az UEN képviselőcsoportja nevében. – (PL) Elnök úr, a születés körüli időszak alatti mortalitás változatlanul nagyon felkavaró jelenség, olyan, ami nem indokolható az orvosi tudás állapotával. A terhes asszonyok egészségi állapotának javítása még komolyabb probléma a demográfiai összeomlás időszakában.

Érdemes emlékeztetni arra, hogy az abortusz milyen súlyos csonkítást jelent egy nő számára. Nem szabad, hogy az eldöntendő kérdés az legyen: ha hozzájárulsz a gyermeked megöléséhez, lesz esélyed a túlélésre. A születés körüli mortalitás 75%-os csökkentése 2015-ig 1990-hez képest a nők általános egészségi állapotának javítását és az egészségügyi ellátásra, valamint a megelőzést célzó oktatásra elköltött pénz növelését igényli.

A helyzet a legrosszabb a Dél-, illetve a Szahara alatti Afrikában és Ázsiában. Évente félmillió asszony az életével fizet azért a vágyért, hogy legyen utóda. A HIV-vel és maláriával fertőzött nők esetében az anya egészségét fenyegető veszély mellett fennáll az a veszély is, hogy a gyermekek megfertőződnek. Hangsúlyozni kell, hogy az egyik fontos negatív tényező itt a szegénység, és e probléma megoldására pénzügyi eszközöket kell bevonnunk. Ez a helyzet nagyon konkrétan jelzi az emberek közötti szolidaritás értékét. A nők – a jövődő anyák – egészségének prioritásként való elismerése és a nemzetközi erők mobilizálása a terhes asszonyok egészségi ellátásának javítása érdekében komoly kihívás.

Kathalijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök úr, kilenc éve vagyok parlamenti képviselő, és ez alatt az idő alatt lett két gyermekem. Ők most két, illetve majdnem nyolc évesek. A terhesség természetesen mindig tele van izgalommal – az ember mindig arra kíváncsi, hogy vajon a születendő gyermek teljesen egészséges lesz-e – de egész őszintén elmondhatom, hogy terhességeim során egyszer sem gondolkoztam el azon, hogy én magam túlélném-e. Micsoda luxus ez!

Az adatokat már idézték. Európában kevesebb, mint 3800 nő közül 1 hal meg a terhességhez kapcsolódó okok miatt, ez az adat azonban sokkal magasabb néhány afrikai országban: 1:16-hoz. Niger esetében az 1:7-hez adatot is említették. Ennek egyik oka a nem biztonságos abortusz. Nagyon szeretném, ha nem ez lenne a valóság, de ehhez olyan változásokra volna szükség, mint a fogamzásgátlás biztosítása vagy a férfiak részéről az önkorlátozás. További okok az orvosi segítségnyújtás hiánya vagy az ilyen segítségnyújtás biztosításának késedelme, valamint a túl sok terhesség egyik a másik után és túl korai életkorban.

Az európai és e többi ország közül nagyon sokban meglévő helyzet közötti hatalmas különbség azt mutatja, hogy a befektetés kifizetődik. Nyilvánvaló: az egészségügyi ellátásba való beruházás csökkenti az anyai mortalitást. Mégis nagyon kevés történik e tekintetben. 1987-ben mintegy félmillió asszony halt meg terhességben vagy szüléskor, és ez az adat nem változott 2008-ra – ez az, ami a legnagyobb csaldóást kelti. Nem titkolom a cinizmusomat. Úgy érzem, hogy sokkal nagyobb figyelmet szentelünk az AIDS elleni fellépésnek, mert ez a férfiak életét is elveszi. Bátorít azonban az, amit Ferrero-Waldner biztos és a hivatalban lévő elnök mondtak, és őszintén szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak a beszédéért.

Egyértelmű kapcsolat van az anyai mortalitás és az önrendelkezés között. Egy, a közelmúltban végzett kutatás szerint, a fejlődő országokban mintegy 200 millió asszony nagyon szeretne kevesebb gyermeket szülni, de fele nem tud hozzáférni a fogamzásgátlókhoz és a szexuális tájékoztatáshoz. Ez évente 52 millió nem kívánt terhességet eredményez, és ez olyasvalami, ami miatt aggódnunk kell. Kofi Annan szerint az éhínség és a szegénység ellenes küzdelem bukásra van ítélve már a kezdet kezdetétől fogva, ha a nemzetközi közösségnek nem sikerül megerősíteni a nők jogait. Mi, az Európai Unió egyedülálló helyzetben vagyunk, hogy megerősítsük az egész világon a nők számára egyenlő jogokra irányuló felhívást. Mi akarjuk ezt, de a valóságban kihúzzuk magunkat valódi felelősségünk alól.

Ezért szeretnék érvelni a női jogok európai küldöttje mellett. E ház többsége már üdvözölte, és szeretném kérni a biztos támogatását is. A küldött egy csúcsdiplomata lenne, aki az EU nevében hallathatná hangját, vagy közvetíthetne a nők elleni erőszak eseteiben, aki javaslatokat terjesztene a Miniszterek Tanácsa és az Európai Bizottság elé, és aki az Európai Parlamentnek tartozna beszámolóval. Egy ilyen hajtóerőre van szükségünk, valakire, aki biztosítja, hogy valamennyi javaslatunk figyelembe veszi a nők jogait, mivel ez kulcsfontosságú.

Elnök úr, ezt a javaslatot én már beterjesztettem a francia elnökség képviselője elé. Ő azt mondta, hogy ezt érdekesnek tartja. Szeretném megkérdezni a hivatalban lévő elnököt, hogy mit tesz ezzel kapcsolatban. A javaslat itt van nálam, franciául és németül is. Átnyújtom neki, és őszintén remélem, hogy ez a nőjogi küldött létrejön, mert valóban szükségünk van erre a hajtóerőre a valódi változás elérése érdekében.

Felekna Uca, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, biztos asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, a jelenlegi statisztika azt mutatja, hogy összességében az 5. MFC messze letért a helyes útról, és az anyai mortalitás Afrikában és Dél-Ázsiában még növekedett is.

Évente 536 000 asszony hal meg terhesség és szülés következtében. E halálok 99%-a a fejlődő országokban történik. Afrikában 16 nő közül egy hal meg a terhesség vagy a szülés során. Az ipari országokban ennek a valószínűsége lényegesen kisebb. A halál leggyakoribb okai a vérzés, a fertőzés és az illegális abortusz. Évente mintegy 68 000 asszony hal meg a nem biztonságos abortuszok miatt és nők milliói szenved egész életükre kiható sérüléseket vagy más egészségkárosodást. Az összes nem biztonságos abortusz 97%-át a fejlődő országokban hajtják végre.

Valahol a világban minden percben meghal egy nő terhesség vagy szülés miatt. Ennek megakadályozása erkölcsi kötelességünk, és lehetőségünk van rá. A fejlődő országokban, különösen a vidéki területeken, a nőknek sürgősen szükségük van arra, hogy egyetemesen hozzáférhessenek az általános egészségügyi ellátáshoz, az orvosi segítségnyújtáshoz, és a terhességi és szülési tanácsadáshoz.

Azt is kérem, hogy legyen családtervezés, beleértve a hatékony fogamzásgátlókhoz és a biztonságos abortuszhoz való hozzáférést is. A reprodukció egészség javítása és a nőkkel szembeni diszkrimináció minden fajtájának megszüntetése a millenniumi fejlesztési célok 2015-re történő elérésének kulcsfontosságú és rendkívül fontos előfeltételei.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoportja nevében. – (SV) Elnök úr, az ENSZ millenniumi fejlesztési célokról szóló nyilatkozata minden támogatást megérdemel tőlünk, gazdag európaiaktól. Egyszerre tragédia és botrány, hogy ebben a világban még oly sokan élnek rendkívüli szegénységben, hogy oly sok asszony hal meg terhessége vagy szülése alatt, és oly sok csecsemő hal meg szüléskor, hogy oly sokan nem tudnak hozzájutni a biztonságos fogamzásgátláshoz, és olyan sokan fertőződtek HIV/AIDS-szel, és olyan sokak számára nem elérhetők az antiretrovirális gyógyszerek.

Ennek a borzasztó helyzetnek az oka nem az erőforrások, a technológia, vagy az orvosi tudás hiánya. Tudjuk, hogy ezek a kérdések megoldhatók. Ezt egyértelműen mutatja az a tény, hogy sok ország már régóta megoldotta őket. Amiről itt szó van az az, hogy rávegyük a szegény országokat arra, hogy megváltoztassák társadalmi intézményeiket ahhoz, hogy ezeken a területeken valóban lehetővé váljék a fejlődés. Számos szegény országban történt előrehaladás, például Egyiptomban és Bangladesben.

Az ENSZ tagállamai gondos elemzést és mélységi politikai vitákat követően vállalták, hogy e célok elérése érdekében dolgoznak. Ezek azonban globális kérdések, és az ENSZ szintjére tartoznak.

Így miért is merülnek fel ezek a kérdések itt az EU-ban? Globális kérdésekkel globális szinten, az ENSZ-ben kell foglalkozni, amelynek valamennyi EU-tagállam tagja. Az EU-nak azokkal a kérdésekkel kell foglalkoznia, amelyek a saját tagállamait érintik, azaz az Európán belüli határokon átnyúló kérdésekkel. Amit az EU megtehet és meg kell tennie a szegénység és ezáltal az anyai mortalitás csökkentése érdekében az az, hogy a lehető legsürgősebben szüntesse meg mezőgazdasági politikáját.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Én három évig dolgoztam szülészorvosként Afrikában, így ez a probléma sokat jelent nekem. Ezen kívül az Európai Tanácsnál töltött időszakom alatt én voltam az előadója egy anyasággal kapcsolatos jelentésnek, amely úgy találta, hogy a fejlődő országokban, de Európában is a nők gyakran nem részesülnek az alapvető védelemben sem terhességük során.

Sok egyezmény és nyilatkozat van, legyen az az ENSZ-é, vagy az ILO-é, amelyek a nők illetve egészségük jogi védelméről szólnak, amelyeket nem tartanak be és gyakran nem is ratifikálnak. Ami a fejlődő országokban az alapvető ellátást illeti, az egész egészségügyi ellátórendszer nagyon gyenge. Az afrikai lakosságnak mindössze 10%-a jut hozzá az egészségügyi szolgáltatásokhoz. Ezért nagyon magas az anyai mortalitás. Afrikában hiányoznak a megfelelően képzett szakemberek és orvosok és az AIDS még mindig oka az anyai elhalálozásnak. A világ közvéleményének tiltakozása ellenére a női körülmételést még mindig gyakorolják.

Ázsiában az anyaság problémája a vallás és a kaszt akadályaival szembesül. Átfogó beruházási támogatásra van szükség itt az egészségügyi ellátás, és főleg az anyasági és gyermekellátás javítására, de azt is tudjuk, hogy a gyermekmortalitás is igen magas. A nagy célok helyett, mi körülmények és az általunk biztosított erőforrások figyelemmel kísérését javasoljuk.

Ha az európai finanszírozással el akarjuk érni a célt, akkor a céloknak egyértelműeknek, érthetőeknek kell lenniük és kisszámú célra kell koncentrálnunk, ám ez csak akkor lesz sikeres, ha gondosan figyelemmel kísérjük.

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr, az anyai egészség javításáról szóló 5. millenniumi fejlesztési cél területén 2000 óta nem volt előrelépés, különösen nem a Szahara alatti Afrikában és Dél-Ázsiában, és 2000 előtt a haladás gyakorlatilag nem létezett.

2000. szeptemberében a világ vezetői elfogadták az Egyesült Nemzetek Millenniumi Nyilatkozatát, elkötelezve országait, hogy 2015-re az MFC céljaival csökkentik a rendkívüli szegénységet. Az anyai egészségre vonatkozó adatok – ez egyike a nyolc MFC-nek – most is ugyanazok, mint 20 évvel ezelőtt. Évente több mint félmillió asszony hal meg terhességben vagy szüléskor, ami percenként egy halált jelent. E halálok 99%-a a fejlődő országokban következik be. Afrika egyes részein az anyai mortalitási ráta eléri még az egy a tizenhathoz arányt is. A legkevésbé fejlett országokban 100 szülő nő közül csak 28-at segít képzett személyzet. Az 5. MFC célja, hogy csökkentse a szülésbe belehaló asszonyok arányát háromnegyeddél 1990 és 2015 között.

Arra kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy még a New Yorkban ez év szeptemberében tartandó, az MFC-kel foglalkozó Egyesült Nemzetek magasszintű találkozó előtt adjanak prioritást az MFC célok eléréséhez és különösen az 5. MFC teljesítéséhez szükséges intézkedéseknek. Én e hónap végén New Yorkba, az ENSZ-be utazom az Európai Parlament Külügyi Bizottság delegációjának tagjaként, és hangsúlyozni kívánom annak fontosságát, hogy az EU tagállamai megújítsák az MFC 2015-re történő elérésére vonatkozó kötelezettségvállalásaikat.

Most, hogy az MFC-ket illetően félúton vagyunk, kritikus fontosságú, hogy az EU tagállamok folytassák az előrehaladást a GNI 0,7%-áig 2015-re. Tekintettel arra, hogy az EU által folyósított segélyekre vonatkozó adatok csökkenést mutatnak, 2006-ban a GNI 0,41%-áról, 2007-ben 0,38%-ára – 1,5 millió eurós csökkenésről van szó – arra buzdítom az EU tagállamait, hogy tartózkodjanak a finanszírozási kötelezettségvállalásoktól való visszakozástól. Azoknak, akik jelenleg letértek a pályáról, növelniük kell erőfeszítéseiket. Kérem a Tanács elnökségét, hogy vegye át a vezetést és nyújtson példát annak biztosításával, hogy elegendő és kiszámítható finanszírozás álljon rendelkezésre, és növelje erőfeszítéseit, hogy életeket menthessünk meg.

Glenys Kinnock (PSE). - Elnök úr, az elején szeretnék köszönetet mondani a biztosnak a határozott és bátor nyilatkozatáért, amelyet nagyra értékeltem.

Szeretném azt is mondani Kaczmarek úrnak, hogy tudnia kell az anyai elhalálozások 19%-át a nem biztonságos abortusz okozza. Biztos, hogy ez olyasmi, amivel komolyan kell foglalkozni, és nem lehet azt a látszatot keltetni, mintha másképpen ez megoldható lenne.

Amikor a szexuális és reprodukciós egészséghez kapcsolódó jogokra összpontosítunk, a másik oldalról azt halljuk, hogy problémák vannak az ebben az állásfoglalásban alkalmazott kifejezésekkel. Úgy tűnik, még azt sem szeretik, hogy a „jogok” kifejezést használjuk; nem szeretik, hogy a „szolgáltatások” szót használjuk. Attól félek, hogy ez a fajta szemantika nem venné ki magát túlzottan jól a fejlődő világban a bánatos anyátlan gyermekek ezreinél, vagy azoknál a gyermekeknél, akiknek az anyja agóniában halt meg, mert nem volt fájdalomcsillapító vagy az anyjuk elvérzett, mert nem volt cérna az összeöltéshez, vagy akiknek az anyja meghalt, mert nem volna három cent, hogy megvásárolhassák azt a magnéziumszulfátot, ami megmenthette volna az elvérzéstől. Mondja meg nekik, hogy számít, hogy milyen kifejezéseket használunk ebben az állásfoglalásban. Próbálja meg mondani nekik, hogy ez túl sokba kerül. Azok az életek drágák, és egyetlen asszonynak sem szabad meghalnia miközben életet ad.

Azt is figyelembe kell vennünk, hogy néhányan azt mondják, a valóság az, hogy a nők státusza alacsony, értékük alacsony és ezért nem tudjuk megváltoztatni a dolgokat. Ez szintizta számárság. Meg kell változtatnunk a dolgokat. Meg kell birkóznunk azzal a nőgyűlölettel, ami ehhez a szenvedéshez és bánathoz vezet.

Az elnökségtől is változást követelünk. Követeljük az elnökség intézkedését az MFC-kel kapcsolatban tett kötelezettségvállalásaival kapcsolatban. Tetszetek az Európai Unió elnökségének finom szavai, de cselekvést akarunk látni.

Az 5. MFC elérése azt jelenti, hogy egészségügyi rendszereket kell építeni és biztosítani kell, hogy pénzügyileg számolunk azzal a ténnyel, hogy a világon a nők 40%-a szakképzett segítség nélkül szül. Az elnökségtől várjuk, hogy átvegye a vezetést. Például Franciaországban 2006 és 2007 között az Afrikának nyújtott segély ténylegesen csökkent. Franciaország kötelezettségvállalásait illetően nem a kijelölt úton jár, és tudnunk kell, hogy az elnökség reflektál a cselekvésre való felhívásra, és teljesíti azokat a kötelezettségvállalásokat, amelyekre szükség van 2010 előtt.

Kijelenti-e az elnökség, hogy teljesíti a költségvetési kötelezettségvállalásokat? Betartja-e az ígéretét? Tudjuk, hogy küzdeni kell az anyai mortalitás ellen. Tudjuk, hogy az mennyibe kerül. Sajnos azt is tudjuk, hogy mibe kerül ezt nem megtenni.

Toomas Savi (ALDE). - Elnök úr, a fogamzásgátlók használatának elítélése és a törvényes abortusz megakadályozása egyike az emberiség ellen elkövetett leggonoszabb bűncselekményeknek, mivel bizonyos fogamzásgátlók a szexuális úton terjedő betegségek, mint például a HIV ellen is védelmet nyújtanak. Együtt a kellő szexuális oktatással javítják az anyai egészséget is. A törvényes abortusz megakadályozza, hogy a nem kívánt gyermekek sorsa a szegénység, az éhínség és a betegség legyen. Azzal, hogy megtagadjuk a nőktől a választás szabadságát, a millenniumi fejlesztési célok teljesítése elől hátrálunk meg. Ahhoz, hogy a fejlődő országokban az anyai egészséget javítani lehessen, az Európai Uniónak el kell ítélnie az amerikaiak általános tilalmi szabályát, valamint az egyes egyházak által támogatott, a fogamzásgátlók használatának tilalmát.

Carlo Casini (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, biztos asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, hölgyeim és uraim, feltétel nélküli köteletségünk, hogy úgy cselekedjünk, hogy a nők optimális feltételek között valósíthassák meg anyai funkcióikat. Ez egyértelmű. Ezért ebben az értelemben az állásfoglalásra irányuló indítvánnyal kifejezett remény, amiről itt tárgyalunk, megérdemli támogatásunkat.

Nem tagadhatom azonban, hogy milyen kényelmetlenül érzem magam, amikor nemzetközi körökben hallok a „reprodukciós egészségi szolgáltatások” kifejezés nem megfelelő használatát. Igen, akarunk reprodukciós egészségi szolgáltatásokat, de nem engedhetjük meg, hogy ez magába foglalja a választható abortuszt, emberi lényeknek az életük legkezdetén történő tragikus elfojtásának szociális szolgáltatásba való fordítását.

Függetlenül attól, hogy ki milyen nézeteket vall az abortusz törvényessé tételéről, én úgy vélem, hogy egy anyai egészségről szóló dokumentumban nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy az anyaság két embert érint, nem csak egyet. Ezért üdvözlöm, hogy a kompromisszumos állásfoglalás hivatkozik mind a gyermekjogi nyilatkozatra, mind a gyermekek jogairól szóló egyezményre, amely a „gyermek” kifejezést a meg nem született gyermekekre is alkalmazza, és speciális szolgáltatásokat kér mind az anya, mind a gyermek számára.

Úgy vélem, hogy csak az lenne helyes, ha az anyaság biztonságát biztosítani kívánó dokumentumokban nem csak ezekre az instrumentumokra hivatkoznánk, hanem más élet melletti instrumentumokra is. Szólnia kellene a jólétről, a gazdasági, társadalmi és pszichológiai támogatásról, és az élet tisztességben tartására való oktatásról. Ezzel szemben, ha ez korlátozott, illetve ahol a hangsúlyt csak a fogamzásgátlók használatára helyezik, beleértve az abortuszt is, nem fogjuk elérni a kívánt eredményeket.

Vannak országok Európában, például Franciaország és az Egyesült Királyság, ahol kétségtelenül a fogamzásgátlás sokkal szélesebb körben elterjedt, mint más országokban, mégis a hivatalos jelentések szerint az abortuszok száma folyamatosan nő. Csak arra szeretném kérni képviselőtársaimat, hogy egy percre gondolkozzanak el ezen.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Elnök úr, biztos asszony, hivatalban lévő elnök, szeretnék nagyon őszintén köszönetet mondani a biztos asszonynak az ő nagyon határozott nyilatkozatáért. Igaz, hogy az anyai mortalitás illusztrálja a legnyomasztóbb egyenlőtlenséget az északi és a déli nők között. Nyilvánvaló, hogy ezen a félgömbön számos képviselőtársunk ezt még mindig nem érti meg. Casini úr, évente 50 millió asszony esik nem kívánt módon teherbe, mert nem tudnak hozzájutni a fogamzásgátlókhoz; ezek közül az asszonyok közül 42 millió esik át nem biztonságos abortuszon, és közülük 80 000-en meghalnak. Ezek a kemény tények. Ezeknek az asszonyoknak az óriási többsége a Szahara alatti Afrikában él; így a nyugatnak semmiféle indoka nincs arra, hogy ezeket a nőket leckéztesse.

Ez szégyen-gyalázat, mivel az anyai mortalitás teljes mértékben megelőzhető, ha a nőknek biztosítják a hozzáférést az egészségügyi ellátáshoz, és a szexuális és reprodukciós egészségi ellátáshoz. Az Egészségügyi Világszervezet szerint az alapvető egészségügyi ellátás biztosításának költsége személyenként és évente 34 euró. Ez elérhető – ha maguknak a fejlődő országoknak az ígéretei mellett az Európai Unió is a fejlesztési segélyei 15%-át az egészségügyi ellátásra költené, beleértve a szexuális és reprodukciós egészséget is. Csakhogy éppen itt szorít a cipő – a tagállamok egészségügyi ellátásba történő beruházásai az elmúlt években folyamatosan csökkentek. A családtervezés költségvetése majdnem megfelelő volt 1994 óta. Még az európai fejlesztési alapról is alig 4%-ot költünk egészségügyi ellátásra, szemben az infrastruktúrára és a költségvetési támogatásra fordított 30%-kal. Nyilvánvalóan itt az idő tehát, hogy a Tanács szavait és a Bizottság ígéreteit egyértelmű projektekre fordítsák, például, hogy a költségvetési támogatást összekössék az 5. millenniumi fejlesztési cél elérésével, és az afrikai nők életének megmentésével.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Elnök úr, őszinte leszek, alig tudok összefüggően beszélni az után, hogy végighallgattam, amit az urak a Háznak azon az oldalán elmondtak. Ez különösen felkavaró számomra nőként, mivel ez érint engem is, és a Házban a többi nőt is. Végül is, amiről beszélünk, az nem egy orvosi probléma, nem is pénzügyi (bár hálás vagyok a megnövelt finanszírozásra vonatkozó biztosítékokért); hanem egy társadalmi probléma. Ez a probléma a társadalom nőkhöz való hozzáállását érinti; olyan társadalomé, amely a nőket szerzte a világon még mindig másodosztályú polgároknak tartja.

Őszintén szólva egyszerűen hihetetlennek tartom, hogy ez a két képviselő kimondhatja, amit kimondott, tudván tudva, hogy ez évente fél millió nő életébe kerül. Ez egyszerűen hihetetlen. Nincs egyetlen olyan nő sem, aki akarna abortuszt – egyetlen egy sem! De ha nincs más választása, legalább hadd végeztesse el biztonságosan és törvényesen. Ez egy női jog. Közbevetőleg, nagyon örülök, hogy ez élvezzi az Európa Tanács támogatását. Ha ezt a jogot nem ismerjük el, akkor csak krokodilkönnyeket hullatunk. Ezért arra kérek mindenkit ebben a Házban, hogy ne szavazza meg az Egyesült Államok „általános tilalmi szabályát”, valamint a Vatikán óvszertilalmát – kijövök és kimondom – mert ez a két dolog közvetlenül sok millió halálért felel, és hiszem, hogy ezeket ennek a Háznak el kell ítélnie.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, anyai egészségpolitikánk a fejlődő világban megbukóban van. Tudjuk ezt a mai vitából, mert semmilyen előrehaladás nem történt a szülésbe belehaló nők borzalmának csökkentésében. Írországban, ha egy nő belehal a szülésbe, azonnal felzúdulás van, és teljes körű orvosi kivizsgálás, mert a helyzet annyira ritka. Hálás vagyok, hogy ez a helyzet, de így is sokkoló. Az azonban, hogy tizenhatból egy belehal a szülésbe a fejlődő világban, riasztó statisztika, és miközben mi itt a komfort zónájában vitatkozunk, ott vannak a terhes asszonyok Afrikában a falvakban, akik tudják, hogy életüket kockáztatják, és lehet, hogy nem élnek meg, hogy láthassák gyermekük megszületését, és táplálhassák a többi gyermeküket.

Az anyai egészség az általános egészség része, és ehhez hozzá tartozik az élelemhez való hozzáférés is, és az élelmiszerbiztonság kérdése fontos. De felvethetnék még egy kérdést, amiről itt még nem volt szó? Köszönöm a biztos asszony megjegyzését az egészségügyi szakdolgozók képzésének szükségességéről. Őket nagy számban kell kiképezni, de – legyünk csak őszinték – a fejlett világ ellopja Afrikából a képzett munkavállalókat,

hogy itt gondoskodjanak rólunk, az Egyesült Államokban és az EU-ban, és ezt őszintén be kell ismernünk. Mi megengedhetjük magunknak, hogy megfizessük őket, és ők jönni akarnak és dolgozni, de ezzel mi elraboljuk ezektől az országoktól az ő képzett embereiket. Szeretném, ha ezzel foglalkozna záró megjegyzéseiben.

Az itt vitatott kérdésnek része a fájdalom, a szenvedés és a halál. Már említettem a hátrahagyott gyermekeket. Indiában karácsony előtt egy India delegáció részeként egy nagyon hasznos EU-finanszírozású projektet láthattunk, ahol a falusi asszonyoknak nyújtanak bizonyos képzést, hogy segítsenek a csecsemő mortalitásnál, mivel nincsenek képzett orvosok és ápolók. Ez a nagyon kisméretű program nagyon nagy sikert ért el, mert az alapoktól fölfelé működik. Talán az ilyen típusú programokat kellene leképeznünk az anyai halálozások esetében is, miközben tudjuk, hogy szükségünk van mindazokra a nagyon jól képzett munkavállalókra.

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, örülök, hogy a Parlament megtartja ezt a vitát az 5. MFC-ről, mert miközben itt beszélek, ebben a percben egy nő elveszti az életét, hogy életet adjon valahol a világon. Akármennyire sokkoló is ez, az ezzel az MFC-vel kapcsolatos haladás elhanyagolható, amint hallottuk, és ez az egyetlen olyan MFC, amelyben nincs javulás – és néhány régióban még rosszabbodott is a helyzet.

Néhányan azzal érvelnek, hogy erre a kérdésre azért fordítottak olyan kevés figyelmet, mert az a nőket érinti, és mivel a halálok 99%-a a fejlődő országokban történik. Ez a legnagyobb társadalmi egyenlőtlenségi kérdés a világon, és én úgy vélem, hogy az EU igen lassú volt az ezzel való foglalkozásban, miközben elismerem a biztos asszony személyes elkötelezettségét.

Így szeretném megkérdezni a Bizottságtól és a Tanácstól, hogy mit tesznek azért, hogy növeljék a finanszírozást biztosítva, hogy ez a költségvetési sor ne csökkenjen. Ha a 4. címet nézzük, ahol általában a rövid távú válságok és a természeti katasztrófák élveznek előnyt, biztosítanunk kell, hogy ez prioritást élvezzen nem csak az Unión belül, hanem nemzetközileg is. Szeretném kérni a Bizottságot és a tagállamokat, hogy megújuló vizsgálattal nézzék e programok teljesítését, biztosítva, hogy ezt a nyolc programot ne terhelje a szolgáltatás rossz minősége, a korrupció, az elszámoltathatóság hiánya, mert ezek az okok, ami miatt a program egyes országokban nem haladt előre. Jól kigondolt programokra van szükség.

Amint McGuinness asszony rámutatott, Indiában láttunk egy projektet, nagyon kevés finanszírozással, arra, hogy biztosítsunk mobil telefonokat és mindössze csak kétnapi képzést egy kapcsolattartó személy számára, aki képes felismerni a veszély jeleit a terhesség során, illetve a terhesség után, és ez együtt az oktatással nagyon alapszintű személyi higiénével és csak annyival, hogy fel kell forralni a vizet, az élet és a halál közötti különbséget jelentette. Így ebben az évben az ENSZ kinyilvánította az MFC-k érdekében történő cselekvés évét, és nem lehetünk sokkal tovább önelégültek, biztosítanunk kell, hogy megszüntetjük a gazdag és a szegény világ közötti tragikus választóvonalat.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Elnök úr, biztos asszony, élvezettel hallgattam önt. Az ön diagnózisa helyes, és ön konkrét intézkedéseket terjesztett elő. Szükségünk van cselekvési tervekre, pénzügyi segítségre, és az eredmények értékelésére. Így több cselekvést és kevesebb szónoklatot! Be kell hoznunk az elvesztegetett időt, mivel nők ezrei halnak meg a fejlődő országokban minden évben az információhiány és a szexuális és reprodukciós egészséghez való hozzáférés hiánya miatt. A statisztika nemcsak számokból áll, ezek családi tragédiák, ezek gyermekek, akiket árvaaként hagynak hátra, ezek emberek, akik meghalnak, akiket meg lehetett volna menteni. Nem veszi el az álmunkat éjszakánként, ha erre gondolunk, tudva, hogy ez történik a világban?

A szexuális és reprodukciós egészségnek prioritást kell adni. Sajnálatos, hogy egyesek a szexuális és reprodukciós egészséget az abortuszra kívánják leredukálni. Fontos azonban, hogy az abortusz törvényes és biztonságos legyen, és egyben kivételes, mert csak így tudunk fellépni az illegális abortusz ellen. Valamennyi kontinensen valamennyi nőnek joga van a szexuális és reprodukciós egészséghez. A szexuális és reprodukciós egészséghez való jog nélkül nincs nemek közötti egyenlőség. A Bizottságnak és a Tanácsnak meg kell hoznia a helyénvaló intézkedéseket.

Françoise Castex (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, a Tanács hivatalban lévő elnöke, hölgyeim és uraim, az 5. MFC bukása mindannyiunkat érint, amennyiben megtestesíti sikertelenségünket a nők emancipációjának előbbre vitelében az egész világon. Egyetértünk, hogy ezt fő politikai céllá kell tenni, mert nagyon nyomasztja a lelkiismeretünket. Azonban vennünk kell a bátorságot annak kimondásához is, hogy nők ezrei a tudatlanság, az elhanyagoltság és a félretájékoztatás áldozatai. Elhanyagoltság, mert az anyai mortalitás 500 000 esetének többsége elkerülhető lett volna a megelőzéssel és az alapvető egészségügyi ellátással. Az impregnált moszkítóhálók szétosztása például nők ezrei számára előzhetné meg a halálos kimenetű malária eseteket. Tudatlanság, mert túl gyakran fordul elő, hogy a nőket és az asszonyokat megakadályozzák az alapvető oktatás megszerzésében, ami lehetővé tenné számukra az olvasástudást és az egyszerű egészségügyi és

higiéniai ajánlások megértését. Végül a félretájékoztatás: a vallás és a tradíció bizonyos konzervatív ideája az, ami a nőket még mindig az elfogadhatatlan függőség állapotában tartja, ami őket nagyon fiatalon férjhez adja, szorosan egymás után teherbe ejti és a női fogamzásgátlást tabuként kezeli. Következésképpen cselekszünk; parlamenti képviselők hálózatai a fejlődő országok lakosságáért, Európából és Afrikából, együtt dolgoznak az UNFPA keretein belül. Felszólalunk az egészség, a reprodukció és a nők saját termékenységiük fölötti ellenőrzése érdekében, és az ehhez szükséges pénzügyi támogatás mellett meg kell változtatnunk a hozzáállást és a nők helyzetét. Ez a kulcsfontosságú politikai cél az összes ilyen ország fejlődése érdekében.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Gratulálok önnek a véleményéhez biztos asszony. Sok olyan probléma van, amihez az anyák egészségének problémája tartozik. Egyrészt ez az egészségügyi ellátórendszer, másrészt az általánosságban az anyaság gondozásához kapcsolódó szociális rendszerek. Nemcsak az anyák, hanem a gyermekek egészsége, szellemi és fizikai állapota is attól függ, hogy ez a két rendszer miként szinkronizált. Harmadsorban, az anyaság kitörölhetetlenül kapcsolódik az egyes országok demográfiai problémájához, és általánosan ismert, hogy ez súlyos probléma.

Az anyák egészsége problémáinak egy része a finanszírozáshoz kötődik. Felhívást kell intézni az országokhoz, hogy elegendő pénzüsszeget tegyenek félre, hogy az új anyák és gyermekek közötti halálozási ráta csökkenhessen, a szükséges profilaktikumokat alkalmazzák, mert minden élet ajándék, és biztosítani kell a maximális számú egészségügyi szolgáltatást és szociális szolgáltatást a nők számára.

Az anyaság védelme a szülészeti osztályok orvosszemélyzetének fizetésétől is függ. Ez egy olyan probléma, ami számos országban megjelenik, többek között az Európai Unió országaiban is, amit meg kell oldani.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Az Európai Parlament elkezdte tárgyalni azt a bizottsági kezdeményezést, amellyel ösztönöznék a magasan képzett harmadik országbeli specialistáknak az EU munkaerő piacára történő vonzását – az úgynevezett kék kártyát. A tagállamokat arra kérték, hogy ne szívják el a szakképzett munkaerőt a fejlődő országok érzékeny ágazataiból, az oktatásból és az egészségügyi ellátásból, bár néhány tagállam, többek között az Egyesült Királyság is, erre nem hajlandó. Beszéljünk arról, hogy adunk az egyik kézzel és elvesszük a másikkal. Ha elszívjuk a specialistákat az egészségügyi ellátó szektorból, amikor amúgy is munkaerőhiánnyal küszködik, a nők egészsége és összességében a társadalom valamennyi tagjának az egészsége veszélybe kerül és még rosszabb állapotba. Szeretném javasolni, hogy biztosítsuk, hogy az általunk elfogadott jogi aktusok ne legyenek ellentmondásban egymással, és politikánk álljon összhangban az elveinkkel.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, azért szólok hozzá ehhez a vitához, hogy először is köszönetet mondjak a Tanácsnak a júniusi intézkedési tervéért, és különösen, hogy üdvözljem Ferrero-Waldner biztos asszony nagyon egyenes nyilatkozatát.

Sokkoló és botrányos, hogy ez a milleniumi fejlesztési cél sikertelen, és hogy 2000. óta semmilyen előrehaladást nem értünk el, semmilyen előrehaladást az elmúlt 20 évben. Nők milliói haltak meg, és gyermekek tízmilliói váltak árvává szükségtelenül.

Tudjuk, hogy mi okozza ezeket a halálokat, és azt is tudjuk, hogy hogyan kell ezeket megelőzni, megvannak az erőforrásaink, és a tudásunk is, hogy megakadályozzuk őket, még sem történik meg. Miért? Mi buktunk meg? Úgy tűnik nekem, hogy a lelkiismereti okokból tagadóknak lehetővé tesszük, hogy leblokkolják az előrehaladást ezekben a kérdésekben. Félre kell tolnunk a lelkiismereti okokból tagadókat – azokat, akik a kérdést folyamatosan az abortusz és az óvszerek biztosításának kérdésére redukálják. Ésszel fel sem fogható, hogy miért kellene bárkinek is az óvszert valamiféle gonosz szerkezetnek látnia!

Arra buzdítom a döntéshozatali helyzetben lévőket és azokat, akik érvényt szereznek a döntéseknek, hogy hagyják figyelmen kívül a lelkiismereti okból tagadókat, és végezzék a munkájukat.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - Elnök úr, csak egy kis reflexió erről a kérdésről, amelynek politikai, pszichológiai, fizikális és erkölcsi vonatkozásai egyaránt vannak, így nagyon bonyolult. Amikor Kinnock asszony azt mondja, hogy ez az oldal nem szereti a „szolgáltatás” kifejezést sem, én tiltakozom. Nagyon sok „szolgáltatás” van, de egy közöttük nagyon ellentmondásos: az abortusz. Úgy vélem a tőlem jobbra lévő oldal ezt valami nagyon szép kifejezéssel kívánja elfedni olyan szavakat használva, mint „reprodukciós egészség”. Azt hiszem, önök ismerik a Ház azon oldala többségének az álláspontját, de olyan sok más „szolgáltatás” van, amelyet jóvá kívánnak hagyni, használni és támogatni, amennyire csak pénzügyileg lehetséges, és ez – remélem – csökkenteni fogja a halálozási rátát a ma tárgyalt eltérő momentumoknál. Így ez a vád nem igazán helyénvaló, bár tudjuk, hogy vannak bizonyos erkölcsi problémák, de csak az egyik „szolgáltatással” kapcsolatban.

Catherine Stihler (PSE). - Elnök úr, azt hiszem az a tény, hogy percenként egy nő belehal a szülésbe – amint a biztos asszony leírta, a világ egyik legtermészetesebb dolgába – sokkoló és botrányos. Hasonlóképpen szegyetlen az, hogy nem tudjuk elérni ezt a millenniumi fejlesztési célt, és cserbenhagyjuk a világ legebhezhetőbb asszonyait és gyermekeit.

Szeretném megkérni mind a francia elnökséget, mind a Bizottságot, hogy tegyenek jelentést a Háznak arról, hogy New Yorkban e hónap végén mit döntenek, és hogy ők személyesen is tegyék a változás biztosítását prioritássá a következő hetekben nem csak tagállami szinten, hanem nemzetközi szinten is, hogy ez az ügy a politikai napirenden előkelőbb helyet kaphasson.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács hivatalban lévő elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nem fogok még egyszer végigmenni azon, amit a biztos asszony annyi érzelemmelelve elmondott, bár teljes mértékben osztom az előttünk lévő botrányral kapcsolatos meggyőződését. E miatt a Tanács kidolgozott egy cselekvési programot. Igaz, hogy a Tanács kissé megkésett ezzel, de a program ambiciózus. Nem fogok még egyszer végigmenni rajta.

Az elnökség a maga részéről prioritást ad a női jogok előmozdításának és védelmének, legyen ez nagyon egyértelmű. A mi programunk különösen a nők elleni erőszak elleni fellépésre vonatkozó iránymutatás elkészítését is magában foglalja, amelyet az Európai Unió a nemzetközi szinten és e hónap végén az Egyesült Nemzetek Afrika fejlesztési szükségleteiről szóló millenniumi fejlesztési célok keretében megtartandó magas szintű találkozóin fog felhasználni. Van egy kezdeményezésünk a nőkről és a fegyveres konfliktusokról, amelynek célja, hogy jobban figyelembe vegyük a nők különleges helyzetét ott, ahol az Európai Unió külső biztonsági és védelmi politikáját végrehajtja, és elnökségként Hollandiával együtt kezdeményezünk egy új állásfoglalást az Egyesült Nemzetek közgyűlésén a nők elleni erőszakról. Mivel nemzeti álláspontunkat már ismertettem, bár én itt a Tanács képviselőjeként vagyok jelen, el kell mondanom, hogy örömmel látjuk valamennyi tagállamot, amelyek az Egyesült Nemzetek keretében kapcsolódni kívánnak ehhez az állásfoglaláshoz. Végül, 2008. decemberében lesz egy fórum a nők helyzetéről a nem kormányzati szervezetek számára.

Ami az anyai egészséget illeti és mindazt, amit önök elmondtak, én csak osztolni tudok a felszólalók kötelezettségvállalásában és felháborodásában, különösen, ami a HIV vírushoz való kapcsolódást illeti, és el kell mondanom, hogy az EU az AIDS-ellenes küzdelem érdekében 2007-ben 91 millió euróval finanszírozza a globális alapot, és ezzel az EU volt a vezető donor ennek az alapnak az esetében ebben az évben.

Ami Kinnock asszony megjegyzéseit illeti, aki mint elkötelezett európai, bizonyára nem keverheti össze a Tanács elnökségét egy nemzetállammal – vagy ha igen, akkor ő nem az, akinek én gondolom – azt szeretném mondani, hogy ami az Európai Unió költségvetési kötelezettségvállalásait illeti, a Franciaország által adott összeg növekedni fog 2008-ban. Hogy pontos legyek, az egészségügyre allokált összeg 2006 és 2008 között 820 millió euróról 930 millió euróra nőtt. Nem hiszem, hogy ez lenne a megfelelő hely a szokásos csatáink megvívására.

Személyesebb hangon, végighallgatva az önök vitáját, el kell mondanom, hogy az elnökség nagyon gondosan fogja megvizsgálni Buitenweg asszony javaslatát, amelyet benyújtott nekem. Az elnökséget illetően nagyon szeretném, ha a szegénység ellenes küzdelem mindenütt kéz a kézben menne a nők helyzetének javításával és a nők jogainak tiszteletben tartásával. Nagyon szeretnék beavatkozni azokban az esetekben, amikor a nők egészsége szisztematikusan veszélyeztetett, és szeretném, ha rendelkezésre állnának a szükséges erőforrások, valamennyi szükséges erőforrás törvényes és biztonságos feltételek mellett, hogy ennek a botránynak véget vethessünk; következésképpen, meggyőződésünktől függetlenül, nem utasíthatjuk el ezeknek az erőforrásoknak a biztosítását.

Teljes gőzzel kell előre haladnunk, ha véget akarunk vetni annak, ami valóban botrányos a nők helyzetét illetően, különösen a legszegényebb országokban. Következésképpen megállapodásra kell jutnunk, ismétlem a meggyőződésünktől függetlenül. Ami az elnökséget illeti, az úgy döntött, hogy maga is cselekszik, különösen Afrikában, felhasználva az összes rendelkezésre álló erőforrást.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, néhány nagyon fontos nyilatkozatot hallottunk. Ez egy érzelmi kérdés, amellyel kapcsolatban eltérnek a nézőpontjaink. Úgy vélem, vissza kellene térnünk a Kairóban megtartott, „A populáció és a fejlődés” nemzetközi konferencia cselekvési programjához, amely egyértelműen a nemzeti jogi keretek tiszteletben tartására utal. Mi minden esetben elutasítjuk a kényszerített abortuszt, a kényszerített sterilizációt, a csecsemőgyilkosságokat és az emberi jogok más megsértéseit, amelyek egyértelműen nincsenek összhangban ezzel a politikával.

Ugyanakkor nagyon fontos azt is megérteni, hogy a gyermekszülés nincs komplikáció nélkül. Ahogyan Buitenweg asszony elmondta, az luxus a mi országainkban, de ez a luxus más országokban nincs meg. Az önkéntes választás elvének kell e cselekvési program számára utat mutatni, amely megkísérel egyetemes hozzáférést biztosítani a biztonságos és megbízható családtervezési módszerek teljes skálájához – ami természetesen prioritás – és azokhoz a reprodukciós egészségi szolgáltatásokhoz, amelyek nem törvényellenesek.

A cél az kell legyen, hogy segítsük az egyéneket és a párokat saját döntéseik meghozatalában, és abban, hogy elérhessék reprodukciós céljaikat, teljesen megadva nekik a lehetőséget, hogy saját választásuk szerint gyakorolhassák a gyermekvállaláshoz fűződő jogaikat. Ez az, amit el kell érünk.

Soha sem népszerűsítjük az abortuszt a családtervezés módszereként. A kormányok arra vállaltak kötelezettséget, hogy a nem biztonságos abortuszok egészségre gyakorolt hatásával foglalkozzanak közegészségügyi problémaként – mert megtörténnek, és mert hallottuk, hogy hány asszony hal meg miattuk – valamint arra, hogy a jobb családtervezési szolgáltatások révén csökkentsük az abortuszhoz való fordulást. Amikor az abortusz nem törvényellenes, annak biztonságosnak, és az átfogó reprodukciós egészségügyi szolgáltatás részének kell lennie. Ez a legfontosabb.

Másrészről igaz, hogy az egészségügyi ellátó rendszereknek jobbaknak kellene lenniük, mivel jelenleg gyengék, és most vizsgáljuk e rendszerek megerősítését az egészségügyi szakszemélyzet képzésével és egy egészségbiztosítási rendszerrel, ami a francia elnökség egyik kezdeményezése.

Igaz, hogy sok pénz ment el például a HIV/AIDS elleni küzdelemre az elmúlt években, de sajnálatos módon egyre több nő válik HIV/AIDS fertőzötté Afrikában: ma már minden negyedik 16 és 24 év közötti lány HIV pozitív. Ez borzalmas. A Bizottság ezt tudja, és a globális alapon keresztül bátorítja, hogy a kezdeményezések jobban vegyék figyelembe a nők helyzetét és legyenek érzékenyebbek a nemi kérdésre.

Végül, ami a migráció kérdését illeti, ez elmehet a rossz irányba. Az úgynevezett „agyelszívás” egyike azoknak a kérdéseknek, amelyekkel akkor kell megbirkóznunk, amikor a migráció egészével foglalkozunk. Annak vannak pozitív és negatív oldalai egyaránt, és nekünk a megfelelő egyensúlyt kell megtalálnunk.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Elnök. – Hat állásfoglalásra irányuló indítványt kaptam⁽¹⁾, melyeket az Eljárási szabályzat 103 cikk (2) bekezdésének megfelelően nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Az EU elkötelezte magát a millenniumi fejlesztési célok elérése mellett, ilyen például az anyai mortalitási ráta 75%-os csökkentése 2015-ig.

Bár összességében az EU tagállamai a helyes úton haladnak, az anyai egészség területén a haladás nagyon lassú. Az Európai Bizottság kezdeményezései pénzeszközök allokálására az egészségügyi rendszerek reformjára a születés előtti és utáni szolgáltatások minőségének javítása, valamint az ilyen szolgáltatásokhoz való hozzáférés érdekében és a reprodukciós orvoslás terén a kutatás támogatására, valamint az orvosi szakszemélyzet képzésére, alkalmasak voltak az 5. cél elérésére.

A Tallinban 2008. júniusában elfogadott, az egészségügyi rendszerek teljesítményének bővítéséről szóló Charta is fontos előrelépés. Mégis vannak olyan fejlett országok, mint Franciaország, Nagy-Britannia vagy Hollandia, ahol a mortalitási ráta nagyon alacsony, és ahol a 2015-ig való 75%-os csökkentés nagyon nehéznek tűnik, mivel a fejlődés lassabb, mint azokban az országokban, ahol az anyai mortalitási ráta magasabb. Ezen kívül eltérések vannak az egyes EU tagállamokban elért haladás, sőt még a különféle országok egyes régiói közötti haladás tekintetében is.

⁽¹⁾ See Minutes.

Ezért a 2015-re kitűzött cél elérése érdekében szükség van az európai egészségügyi rendszerek gyors modernizálására, külön hangsúllyal a születés előtti és utáni szolgáltatások javítására irányuló kutatásra, a hatékonyabb egészségügyi oktatásra és a családtervezésre.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió az Egyesült Nemzetek által elfogadott, a 2015-re a béke, biztonság, fejlődés, kormányzás és emberi jogok tekintetében az elérendő célokat meghatározó millenniumi fejlesztési célok szilárd támogatója.

A 8 cél közül külön figyelmet kell fordítani az anyai egészség javítására, mivel több mint félmillió asszony, főleg Afrikából és Ázsiából, meghal a terhesség alatt vagy a szülés során.

Világszinten a mortalitási ráta növekedéséhez vezető fő ok a terhesség és a szülés alatt az anyáknak segítséget nyújtó szakképzett személyzet hiánya. Ezt a helyzetet orvosolni kell azzal, hogy fontos pénzeszközöket fektetünk be a fejlődő országokban a szakszemélyzet képzésébe és orvosi felszerelésekbe. Románia esetében az anyai egészség javításának céljai a mortalitási ráta 2015-re 10 anyai elhalálozás/100.000 szülésre való csökkentése, és az egészségügyi szolgáltatásokhoz való egyetemes hozzáférés biztosítása.

Jelenleg Romániában a természetes növekedés negatív, 12%-os mortalitási ráta mellett. Szociális támogatással és tájékoztató programokkal, anya- és gyermek szolgáltatásokkal, valamint az EU-tól további pénzügyi támogatással a születési rátának vissza kell térnie a növekvő trendhez és Romániának meg kell maradnia az Európai Unió demográfiai stratégiáján belül.

15. Kérdések órája (A Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a Kérdések órája (B6-0457/2008).

Az alábbi kérdéseket nyújtották be a Bizottságnak.

Első rész

35. kérdés **Stavros Arnaoutakis**től (H-0546/08)

Tárgy: Élelmiszerválságok az EU-ban és az európai fogyasztók védelme

Az európai ismételt élelmiszerválságokat követően döntött-e a Bizottság konkrét intézkedésekről, amelyek hatékony fogyasztóvédelmet biztosíthatnak?

Androula Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Arnaoutakis úrnak kérdéséért az élelmiszerbiztonság mindig aktuális kérdéséről.

A Bizottságnak sokféle módja van annak biztosítására, hogy a fogyasztók és az európai polgárok védelemben részesüljenek az esetleges élelmiszerválsággal szemben. Először is, a Bizottság biztosítja, hogy mind a 27 tagállamban az illetékes hatóságokat azonnal és egyidejűleg figyelmeztessék az élelmiszerekre és takarmányokra vonatkozó gyors vészjelző rendszeren (RASFF) keresztül.

Másodszor, a Bizottság Élelmiszer és Állategészségügyi Hivatala (FVO) rendszeres ellenőrzéseket végez a tagállamokban és harmadik országokban.

Harmadszor, a Bizottság gondosan megvizsgál minden, az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóságtól (EFSA), a nemzetközi médiától vagy más forrásokból kapott információt.

Amikor szükséges, és különösen, amikor az élelmiszer vagy a takarmány súlyosan veszélyeztetheti a közegészséget és a kockázattal tagállami szinten hatékonyan nem lehet megbirkózni, a Bizottság EU-szinten meghozza a szükséges intézkedéseket.

Például, az ásványi olajjal szennyezett ukrán napraforgóolaj esetén a RASFF 2008. április 23-án kapta meg az értesítést az illetékes francia hatóságoktól, és ezt valamennyi tagállam is megkapta. A Bizottság a RASFF-on keresztül azonnal értesítette a többi tagállamot erről az incidensről és 2008. június 10-én kiadta 2008/433/EK határozatát az Ukrajnából származó vagy onnan szállított napraforgóolaj importjának az ásványi olajjal való szennyezettség kockázata miatt elrendelt különleges feltételei megállapításáról. Egyben vizsgálatok is indultak a szennyezés forrásának megtalálása érdekében.

Ezen kívül, a 178/2002/EK rendeletben, azaz az általános élelmiszerjogi rendeletben elrendelt nyomon követési rendszer lehetővé teszi, hogy célzott, pontos termék visszavonásokat vagy visszahívásokat hajtsunk

vége, hogy megfelelő információt nyújtunk a fogyasztóknak és az élelmiszeripari üzemeltetőknek, hogy értékeljük a kockázatokat és elkerüljük a kereskedelem szükségtelen megzavarását.

Ezen kívül, a Bizottság szisztematikusan ellenőrzi a tagállamok illetékes ellenőrző hatóságainak a képességét arra, hogy biztosítsák az élelmiszer-jogszabályoknak való megfelelést mind az EU-n belül, mind azon kívül.

Malajziában például a Bizottság Élelmiszer és Állategészségügyi Hivatala lényeges problémákat állapított meg a haltermékek exportjára vonatkozó előírásoknak való megfeleléssel kapcsolatban. Az EU-ban a Bizottság azonnal reagált és megtiltotta a Malajziából származó hal behozatalát. Ez csak egy a sok példa közül arra, hogy a Bizottság milyen hatékonyan védi a fogyasztót és előzi meg az élelmiszerválságot.

A Bizottság ezért úgy véli, hogy a meglévő jogszabályok biztosítják a szükséges mechanizmusokat az élelmiszerválságok hatékony kezelésére, és a fogyasztók hatékony védelmére.

Ugyanakkor azonban gondoskodunk arról is, hogy erre a célra a tagállamokkal folytatott együttműködés a kommunikációs csatornák folyamatosan javuljanak. Például új útmutatást adunk ki a RASFF használatáról, amelyet a Bizottság rövidesen elfogad.

Stavros Arnautakis, szerző. – (EL) Köszönöm, biztos úr, a jelentését. Hadd mondjam azt, hogy az európai fogyasztók körében jelenleg bizalomvesztés tapasztalható. A bizalmuk megrendült.

Ezért látnunk kell a Bizottság oldaláról, hogy milyen intézkedésekre van szükség a fogyasztók tájékoztatására. Lehet, hogy önök nagyon helyesen megtesznek mindent, amit ön itt elmondott, és ezért gratulációt érdemelnek. Görögországban azonban nálunk ott volt az ukrán napraforgóolaj, amelyből a görög lakosság fele fogyasztott. Hogyan védhető meg a fogyasztó, és milyen intézkedéseket kívánnak bevezetni?

Androula Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Hadd mutassak rá, hogy az a növekvő kavarodás, amit ez a kérdés okoz és a RASFF-on keresztül kiadott figyelmeztetések bizonyítják, hogy a rendszer valóban működik.

Görögország és az ukrán napraforgóolaj esetében 2008. április 23-án valóban kiadták azt az általános figyelmeztetést, hogy ez a szennyezett napraforgóolaj megjelent az EU piacán. 2008. május 5-én, amikor a svájci hatóságok konkrét figyelmeztetést küldtek a központunknak, hogy a napraforgóolaj útban van Görögország, Olaszország és Törökország felé, és más helyekre is, a görög hatóságok elvégezték a szükséges vizsgálatokat és elkezdtek nekünk információt adni, valamint a terméket visszavonni.

Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy nem szabad összekevernünk azokat az intézkedéseket, amelyeknek a megtételére az Európai Bizottság rendelkezik felhatalmazással, és amelyeket meg is tesz, a tagállamok kötelezettségeivel, mivel azok belügyek.

Természetesen ön meg fogja kérdezni tőlem, hogy történtek-e ellenőrzések. Igen. Az FVO szolgálat, amely időről-időre meglátogatja a különféle tagállamokat, ellenőrzi, hogy a részlegek működnek-e, megállapítja, ha vannak hiányosságok és felhívja ezeket a tagállamok figyelmét. Természetesen ez megtörténik Görögországban és más országokban egyaránt.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Biztos úr, az EU kiváló munkát végzett a szántóföldtől a fogyasztó asztaláig rendszerrel, és a fogyasztóknak bízniuk kellene benne, de ehhez kapcsolódóan mi van az EU termelőinek védelmével? Nem hiszem, hogy ugyanazzal a szigorral járunk el az importált élelmiszertermékekkel kapcsolatban, mint itt belül. Például: megengedjük, hogy az EU-n kívül olyan anyagokat használjanak fel, amit az Európai Unióban belül megtiltunk, és az új növényvédelmi termékekről szóló jogszabállyal egyre inkább ezt tesszük a gabonatermelésben is. Megkérhetném önt biztos úr, hogy foglalkozzon ezzel a problémával, mert előfordulhat, hogy olyan élelmiszert fogyasztunk Európában, amelyet az Európai Unióban nem is állíthatnánk elő?

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Szeretném megkérdezni: mi az az élelmiszerválság? Élelmiszerválságnak tekinthető-e az, ha egy nem biztonságos élelmiszeripari termék megjelenik az EU piacán? Ebben az esetben beszélhetnénk játékválságról, mert ismert, hogy a biztonsági előírásoknak nem megfelelő játékokat értékesítenek, együtt más nem biztonságos termékek egész skálájával. Hogyan definiáljuk az élelmiszerválságot? Meghatározhatnánk úgy, mint a valamennyi fogyasztót érintő könyörtelenül növekvő élelmiszerárak?

Androula Vassiliou, a Bizottság tagja. – Hadd kezdjem a második kérdéssel, és azt válaszolnám, hogy nem nevezhetjük élelmiszerválságnak, ha a piacon találunk egy hibás terméket. Akkor lehetne élelmiszerválság,

ha megengednénk, hogy ezt a terméket szabadon forgalmazzák az Európai Unióban. Akkor lehetne válság, mert veszélyeztetnénk polgáraink egészségét.

Ám a hatályos rendszerrel, amelyet nagyon gondosan és aprólékosan alkalmazunk, megpróbáljuk elkerülni ezeket a válságokat. Számos (és közelmúltban bekövetkezett) esetben sikerült elkerülni az élelmiszer válságokat.

Ami az Európai Unión kívül előállított termékek és élelmiszerek ellenőrzését illeti, el kell mondanom, hogy azt követeljük kereskedelmi partnereinktől, hogy ugyanazokat az ellenőrzéseket alkalmazzák, mint amelyeket mi az EU-n belül előállított élelmiszerekre.

Ezért említettem például Malajziát, ahová kiküldtük az FVO-t, és ők megállapították, hogy a rendszer nem működik rendesen, és mi betiltottuk a Malajziából jövő halimportot. Ugyanez történt a brazil marhahús esetében és számos más alkalommal a Bangladesből származó marhahúsnál.

Így megköveteljük partnereinktől, hogy ha az Európai Unióba kívánnak exportálni, akkor tartsák be az Unión belül általunk alkalmazott higiéniai szabályokat.

Elnök. – 36. kérdés **Bilyana Ilieva Raeva** (H-0548/08)

Tárgy: Közúti biztonság

A közúti balesetekben elhalálozott és megsebesült emberek száma fontos humanitárius, egészségügyi, ökológiai, pénzügyi, társadalmi és demográfiai kérdés. Ezen kívül az ilyen tragédiákból származó kiadásoknak többszörös negatív hatásai vannak az életminőségre, a fenntartható fejlődésre és a globális felmelegedésre.

Ebben az összefüggésben, olyan politikát kellene kialakítani, amely ösztönzi a tagállamokat arra, hogy a közlekedési balesetek áldozatai számát az EU átlagánál nem magasabb szinten tartsák.

Miként kezdeményezne a Bizottság határozottabb intézkedéseket, például, a közösségi jogalkotást bővítve a meglévő közös normákat – különösen a közös uniós közúti baleseti küszöb mutatójának bevezetésével, amelyet a tagállamoknak szigorúan be kellene tartaniuk?

Mik a kilátások arra nézve, hogy a Bizottság vizsgálja az EU területén a felügyelet, az ellenőrzés és a szankciók egységes megközelítése kidolgozásának lehetőségét? Remélhetjük-e, hogy az Európai Unió jövőbeni közös közúti biztonsági politikája elvezet a közös közúti rendészeti politikához, amely javítani fogja a közúti biztonsági ellenőrzés és figyelemmel kísérés minőségét?

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, mivel Tajani úrnak a Miniszterek Tanácsa ülésén kell részt vennie, nagyon szívesen válaszolok Raeva asszonynak, különösen, mivel a kérdésének témája egy olyan ügyszálhoz kapcsolódik, amellyel én személyesen is sokat foglalkoztam, és ami nagyon kedves a szívemnek.

2001-ben az Európai Unió azt a célt tűzte maga elé, hogy 2010-ig felére csökkenti a közúti balesetek áldozatainak számát. Ezt a célt az Európai Parlament és a Tanács is elismerte. 2003-ban ez volt az Európai Közúti Biztonsági Intézkedési Program témája, amely 60 intézkedést határozott meg azzal a céllal, hogy az úthasználókat az ésszerűbb viselkedésre ösztönözze a technológiai fejlődésnek a járművek biztonságosabbá tételére történő felhasználásával, a közúti infrastruktúra javításával, az üzleti célú szállítás biztonságosabbá tételével, az áldozatok kezelésének javításával és a baleseti adatok elemzésének fejlesztésével. A közúti biztonsági helyzet változásainak figyelemmel kísérésére a Bizottság számos teljesítménymutatót alkotott: az egy millió lakosra jutó áldozatok száma; a biztonsági öv és sisak használatának aránya; a közúti balesetekben résztvevő alkoholos befolyásoltság alatti emberek száma és százalékos aránya; a sebességhatártól túllépő emberek száma és százalékos aránya.

A közösségi jogalkotás területén meg kell említenem a gépjárművezető-jogosítványról szóló új irányelvet, amelyet az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 20-án fogadott el. Ennek az irányelvnek a célja az volt, hogy a fiatal úthasználók számára javítsa a közúti biztonságot, lehetővé téve a polgárok szabad mozgását az Európai Unión belül. Van egy irányelvünk a közúti infrastruktúra biztonságáról is, amelyet 2008. júniusában az első olvasatban elért megállapodást követően fogadtunk el. Ezen kívül a Bizottság 2008-ban benyújtott egy, a közlekedési szabálysértések ellenőrzéséről szóló irányelvre irányuló javaslatot, amelyről az Európai Parlament és a Tanács most tárgyal.

A Bizottság ösztönözni próbálja a tagállamok között a közúti biztonsággal kapcsolatos legjobb gyakorlatok cseréjét is, amennyire csak lehetséges. A javaslatok benyújtására irányuló felhívás részeként részt vesz közúti biztonsági kampányok és e terület innovatív projektjeinek finanszírozásában is, több tagállam részvételével.

Hasonlóképpen, a Bizottság pénzügyi támogatást nyújt az olyan projektekre vonatkozó kutatási tervhez, amelyek várhatóan javítják majd konkrét területekre vonatkozó ismereteinket, és jövőbeni jogalkotási javaslatokat keletkeztetnek majd megbízható tudományos alapon. A DRUID projekt (Alkoholos, Kábítószeres és Gyógyszeres Befolyásoltság Állapotában Történő Járművezetés) ennek egy példája, miközben a pszichoaktív anyagok befolyása alatt történő járművezetéssel szembeni küzdelem az új tagállamokban prioritássá válik. Végül, Raeva asszony, most készül egy új európai cselekvési program a 2010-2020 közötti időszakra. Ez a cselekvési program 2009 elejétől nyilvános konzultáció tárgya lesz, és végigmegy majd a Bizottság általi elfogadás folyamatán.

Az ön kérdésére válaszul Tajani úr erről kívánta önt tájékoztatni.

Bilyana Ilieva Raeva, szerző. – (BG) Biztos úr, nagyon örülök annak, hogy gratulálhatok önnek az Európai Unió közlekedésért felelős biztosaként eddig végrehajtott erőfeszítése miatt. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani a közúti biztonság közös európai politikájának összegzése bemutatásáért.

Pontosan e tekintetben szeretném megkérdezni: „Tekintettel a mutatók létre, és az Európai Bizottság részéről annak a nagyon komoly kezdeményezésnek a létre, ami az európai közúti biztonságot illeti, e mutatóknak való megfelelés ellenőrzését miként képzelik, és miként tudják garantálni, hogy Európában valóban legalább 50%-kal csökkentjük a halálos kimenetelű eseteket?” Ugyanis egy olyan országban, mint például Bulgária, ez a mutató túlságosan magas. Nekünk Európában mindenképpen szükségünk van szankciókra ezeknek a követelményeknek a megsértése esetén.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, tiszteletre méltó képviselőtársam, a szabálysértések felügyelete, ellenőrzése és büntetése nyilvánvalóan a tagállamok kompetenciájába tartozik.

Én azonban szeretném emlékeztetni önt, hogy 2003. október 21-én a Bizottság elfogadott egy ajánlást a jogszabályok betartatásáról a közúti biztonság terén, amely meghatározza a közlekedési szabálysértések ellenőrzésének legjobb gyakorlatait, és én különösen szeretném megemlíteni, hogy az európai közúti biztonság napjával van lehetőségünk arra is, hogy az egyes tagállamokat értékeljük. Ez az értékelés rávilágít néhány tagállam teljesítményére és mások gyengeségeire. Úgy vélem az európai közúti biztonság napja kiváló módja annak, hogy valóban rávilágítsunk különféle tagállamok teljesítményére.

Igaz, és ön nagyon helyesen mutat rá, hogy nem értük el a remélt teljesítményt. Sok problémánk van a céllal, ami az volt, hogy 2010-re csökkentjük a felére az áldozatok számát. Lehet, hogy a következő több éves programban, ami egy 10 éves időszakra vonatkozik, tovább növelhetjük a tagállamok korlátozásait.

Szeretném megragadni az alkalmat, elnök úr, arra is, hogy emlékeztessem önöket, milyen nagy fontosságot tulajdonítunk az irányelvről szóló szavazásnak, amely lehetővé teszi majd, hogy a járművezetők által a saját tagállamokon kívüli tagállamban elkövetett szabálysértést is büntessék. Jelenleg azok a járművezetők, akik nem tartják be a szabályokat, amikor saját tagállamukon kívüli tagállamban tartózkodnak, nagyrészt büntetlenek maradnak, és azt gondolom, ez megfelelő mód arra, hogy az európai polgárokat arra készítsük, hogy megfelelően viselkedjenek az utakon.

Köszönöm, hogy feltette ezt a kérdést. Tudom, hogy utódom, Tajani úr is nagyon elkötelezett a közúti biztonság kérdése mellett, és megmondhatom önnek, hogy valamennyi javaslata és cselekedete segít nekünk abban, hogy véget vessünk ennek a borzasztó veszedelemnek.

Elnök. – Mivel a szerző nincs jelen, a 37. kérdésre nem kerül sor.

Második rész

38. kérdés **Emmanouil Angelakastól** (H-0525/08)

Tárgy: Tájékoztatás és oktatás fiatal fogyasztók számára

Tény, hogy a fiatal és serdülő fogyasztók az áru- és szolgáltatáspiacok lényeges részét képviselik. A fiatal fogyasztókat gyakran félrevezető reklámkampányokkal bombázzák, amelyek iskolai cikkeket, játékokat, ruhákat, élelmiszereket, italokat, audiovizuális anyagokat, stb. reklámoznak.

A már működő Európa naplón kívül szándékában áll-e a Bizottságnak egy, a fogyasztási korban lévő fiatalok tájékoztatására és oktatására páneurópai kampányt indítani, amely rájuk vonatkozik, és milyen módszereket és eszközöket használ fel egy ilyen kezdeményezés megszervezéséhez? Különös tekintettel a fogyasztói eredménytáblára, milyen módszereket használ a Bizottság a fogyasztói korban lévő fiatalokra vonatkozóan megszerzett adatok feldolgozására, és miként fogja a vonatkozó tájékoztatás elérni őket?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság üdvözlöi a tiszteletreméltó képviselő által kifejtett aggályokat, és szeretné felhívni a figyelmét a fogyasztói jogokra vonatkozó létező közösségi jogszabályokra, amelyek már most számottevő védelmet kínálnak a fiatalok számára. Például, a tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelv célja a fogyasztók, többek között a fiatalok védelme a gazdasági érdekeiket sértő gyakorlattól, ilyen például a félrevezető reklám, vagy az agresszív gyakorlat. A veszélyeztetett fogyasztókat, közöttük a fiatal polgárokat, különösen is figyelembe veszik, amikor a tisztességtelen üzleti gyakorlatot értékelik. Az irányelv tartalmazza az egész EU-ban minden körülmények között tiltott üzleti gyakorlatok feketelistáját is. Például az egész Európai Unióban tilos az olyan reklám, amely közvetlenül a gyermekeket termékek vásárlására buzdító szöveget tartalmaz.

A Bizottság 2008 szeptemberében kommunikációs webkampányt indít a tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelvről. Ez egy meglehetősen új irányelv, és a fiatalokat is célozza. Az irányelv szabályainak érdekesebb és interaktív módon történő elmagyarázása érdekében a kampányban felhasználtunk egy erre szánt honlapot, amely animációkat, illusztrációkat és rejtvényeket tartalmaz. A fogyasztók figyelmének felkeltésére számos kulcsfontosságú fogyasztói honlapon bannereket és álreklámokat teszünk közzé. Lesznek portálok fogyasztók konkrét kategóriái, például, a fiatalok számára, virtuális közösségek, zenei honlapok és blogok. Az információt az interneten egy hónapon át köröztetjük, és bár nehéz előre jelezni, hogy ezeket az adatokat a partner honlapok meddig jelenítik meg, azt várjuk, hogy az információ a világhálón legalább néhány hónapig elérhető lesz.

A tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelvnek dedikált most készülő honlap meghatározatlan ideig lesz elérhető a fogyasztók számára. Egyelőre a Bizottságnak nem áll szándékában valamilyen speciális pán-európai kampány indítása a fiatal fogyasztók tájékoztatása és oktatása érdekében. Azonban az Európa napló mellett a Bizottság egy web-alapú fogyasztói oktatási eszközt is fejleszt Dolceta néven, amely egy elsősorban általános iskolai és középiskolai tanárok számára készült oktatói modult is tartalmaz.

Ami a fogyasztói eredménytáblát illeti, a jelenlegi fázisban adataink nem tesznek különbséget a fogyasztók különféle csoportjai között. Az eredménytábla nem tud részletesen valamennyi piaccal vagy a fogyasztók összes különféle típusával foglalkozni. Azonban ott, ahol vannak konkrét fiatal fogyasztókra, például diákokra vonatkozó adataink, ilyenek például az Eurobarometer felmérései, közzé tesszük az erre a csoportra vonatkozó adatokat.

Emmanouil Angelakas, szerző. – (EL) Elnök úr, biztos asszony, köszönöm a teljes körű és részletes választ. Nagyon megnyugtató és örömet okoz, hogy ezt a kampányt most, ebben a hónapban, szeptemberben online elindítják.

Hadd tegyek fel még egy kiegészítő kérdést: gondolkozik-e a Bizottság arról, hogy betiltsa a gyermekeket célzó televíziós reklámokat, amint az megtörtént néhány tagállamban, ahol egyes gyermekeknek szóló televíziós reklámokat megtiltják egy bizonyos időpontig – este 10 vagy 11 óráig azt hiszem – addig, amíg a gyermekek nézik a televíziót?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Ez az információ jól ismert az én főigazgatóságomon is, de valójában ez inkább biztostársam, Viviane Reding hatáskörébe tartozik, mert ez az információ a szabadsághoz is kapcsolódik, ami nagyjából az ő főigazgatóságának tevékenységi körébe tartozik.

Amit elmondhatok Önöknek, hogy létezik a határok nélküli televíziós irányelv, amely ilyen kérdésekkel foglalkozik, és van a tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelvben a feketelistánk. Azért van nekünk olyan eszközünk, mint ez a feketelista, hogy ha szükséges és kellő bizonyítékkal rendelkezünk, akkor a feketelistát kiegészíthetjük az adott gyakorlattal, amikor egyetértünk abban, hogy olyan dologról van szó, amit célba kell vennünk és egész Európában meg kell tiltanunk. Természetesen az ilyen intézkedést bizonyítékokra kell építeni. Tehát teljes mértékben tudatában vagyunk a problémának.

Ez közvetlenül nem része a tisztességtelen üzleti gyakorlatnak, de készen állunk arra, hogy megvizsgáljuk, ha van olyan gyakorlat, amelyet megvizsgálhatunk, hogy kiérdeklő-e hogy felvegyük a fekete vagy a szürke listára és Reding biztos asszony mindent megtesz annak érdekében, hogy a határok nélküli televíziós irányelv foglalkozzon az ilyen jellegű kérdésekkel.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) A televíziós élelmiszerreklámok 55%-a egészségtelen élelmiszertermékeket reklámoz. A gyerekek 80%-a pontosan azokat az élelmiszertermékeket kéri szüleitől reggelire, mint amit a televíziós hirdetésekben láttak. A kérdésem ez lenne: nem kellene az Európai Uniónak a gyártók által megrendelt reklámok helyett máshová összpontosítania? Nem találhatnánk módot arra, hogy a gyártókat egészségesebb élelmiszertermékek előállítására és utóbbi reklámozására ösztönözhessük?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Hiszem, hogy piaci eszközökkel a gyártók rávehetők arra, hogy egészséges élelmiszereket gyártsanak. Ha van piaci kereslet, ők reagálni fognak erre a keresletre. Megmondhatjuk, hogy a gyártóknak mit kellene előállítaniuk, de ez nem pontosan az, ahogyan a Bizottságnak a problémával meg kellene birkóznia. Amit mi megtehetünk az, hogy az információt 100%-an rendelkezésre bocsátjuk, még hozzá könnyen érthető formában. A Bizottság ezen nagyon keményen dolgozik, hogy legyen megfelelő tájékoztatás az élelmiszerhez kapcsolódó termékekről.

Őn azt mondja, hogy néhány reklám hamis vagy veszélyezteti a gyermekeket. Ha például egy termék azt állítja, hogy meggyógyítja önt vagy hirtelen tíz évvel megfiatalítja (ami természetesen nem lehetséges), akkor az az én hatáskörömbe tartozik, és én a tisztességtelen üzleti gyakorlatokról szóló irányelv alapján tudok vele foglalkozni. Egyébként, amikor az élelmiszer egészségi oldaláról beszél, megint emlékeztetnem kell önt, hogy ez Vassiliou biztos asszony tárcájának része. Ő kiváló munkát végez abban, hogy az élelmiszercímkézés megfelelő módon valósuljon meg, amelynek alapján a fogyasztók választhatnak. Ez az, amit megcélzunk: hogy jól tájékozott fogyasztók legyenek és azzal az oktatási kampánnyal, amelyben az én főigazgatóságom is részt vesz, javíthatjuk a piac tudatosságát.

Elnök. – 39. kérdés **Marie Panayotopoulos-Cassiotou**-tól (H-0530/08)

Tárgy: Fogyasztóvédelem és oktatás

Az oktatáspolitikát a tagállamok felelősségi körébe tartozik. Mégis az oktatáshoz, képzéshez és az élethosszig tartó tanuláshoz kapcsolódó termékek a kereskedelem tárgyai, sőt, a határon átnyúló kereskedelemé, ezért érintik a fogyasztókat. Elmondaná a Bizottság, hogy az európai politikát hogyan alakítják a fogyasztók védelme érdekében az ilyen termékek minőségére és árára tekintettel?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – A Bizottságnak nem áll hatalmában árakat megállapítani vagy oktatási termékek minőségét meghatározni. Egyébként a kérdést nagyon is relevánsnak tartom. Az EU jogszabályai szerint a fogyasztók a félrevezető vagy agresszív gyakorlattal szemben részesülnek védelemben, amikor oktatási termékeket vásárolnak.

A tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelv alapján, amiről éppen most beszéltem, a kereskedők nem vezethetik félre a fogyasztókat hamis vagy megtévesztő információval, például a termék előnyeit, a használatától várható eredményeket vagy a tesztek vagy elvégzett ellenőrzések eredményeit illetően.

Az irányelv tartalmazza a minden körülmények között tiltott gyakorlatok feketelistáját is: az egész EU-ban tilos azt állítani, hogy valamely terméket valamilyen köz- vagy magántestület jóváhagyott vagy elfogadott (például azt állítani, hogy az adott tankönyvet az oktatási minisztérium jóváhagyta, amikor nem ez a helyzet).

Ezen kívül, a kereskedőknek minden tájékoztatást meg kell adniuk a fogyasztóknak, amelyre szükségük van ahhoz, hogy jól tájékozottan választhassanak. A Bizottság például kapott egy panaszt egy angol nyelvű honlapon beszerezhető kurzusról, amelyet másik nyelven szállítottak le. Félrevezető gyakorlatnak minősíthető a fogyasztó tájékoztatásának elmulasztása a kurzusokon használt nyelvről. Azonban az már a tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló irányelv végrehajtásáért felelős nemzeti hatóságok és bíróságok dolga, hogy megállapítsák, esetről esetre, összhangban az európai joggal, az EK Szerződésben foglalt szabad mozgásra vonatkozó elvektől függően, hogy milyen információ számít lényegesnek.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, szerző. – (EL) Köszönöm a biztos asszonynak a választ. A termékminőséggel kapcsolatos ártorzítás problémát jelent a fogyasztó számára. Én nem ármegállapításról beszélek, hanem az ár és a termék közötti kapcsolat meghatározásáról a verseny alapján, valamint az oktatási termékek egyik tagállamból a másikba szállításáról, és a határon átnyúló fogyasztóvédelemről.

Van önnek bármilyen információja a határon átnyúló védelemről abban az esetben, amikor oktatási termékeket visznek egyik tagállamból a másikba?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Az oktatási anyagokkal kapcsolatos határokon átnyúló problémákat illetően rendelkezünk az európai fogyasztói központokkal, amelyeknek a munkája a fogyasztói együttműködésre vonatkozó szabályozásra épül, és amelyek egész Európában a fogyasztói jogok jó gyakorlatai.

Abban az esetben, ha a fogyasztó és valamely oktatási szolgáltatás, könyv vagy más anyag szállítója között határon átnyúló egyet nem értés áll fenn, a fogyasztó kapcsolatba léphet a fogyasztói központtal. Ha a fogyasztó a kérdést közvetlenül nem tudja megoldani, országának fogyasztói központja segíthet abban, hogy az oktatási szolgáltatások vagy anyagok származási országában kielégítő megoldást kapjon.

Nincs itt nálam az összes feljegyzés a különféle tagállamok eltérő tapasztalatairól és eseteiről, de elmondhatom önnek, hogy ezek az európai fogyasztói központok évente többször összejönnek. ez már most egy jól kifejlesztett, jó hálózat és a legtöbb központ nagyon aktív és képes megoldani a fogyasztók által felvetett kérdéseket.

Mivel a kérdés az oktatási ágazatra utal, a központokat kell információért kérni arról, hogy ilyen kérdéseket miként oldanak meg. Az alapelv azonban ugyanaz, és ez a szabályozás valóban nagyon jól működik.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Érdekelne, hogy hogy néznek ki a dolgok az online tanulással kapcsolatban. Ami a panaszokat illeti, lehetséges lenne a Bizottság számára, hogy létrehozzon egy honlapot, amely megmutatná, hogy a távoktatást kínáló intézmények közül melyekhez kapcsolódtak problémák, hogy ezen a területen is nagyobb legyen az átláthatóság?

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Újra és újra felmerül az a probléma, amikor nagyon sokan Európában felteszik a kérdést: hol van az európai hozzáadott érték. Nos, az Európai Unió beismerten nem felel oktatási kérdésekért, de felelősek vagyunk a minőségbiztosításért és a fogyasztóvédelem kérdéseiről. Ebben is egyetértünk. Nem volna lehetséges, hogy az iskolákat, sőt akár talán az oktatás alacsonyabb szintjeit is nagyon tudatosan megszólítani befogadóként a Bizottság általános tájékoztatási tevékenységének összefüggésében? Projektekkel és versenyekkel bemutatathatjuk, hogy Európa miként biztosítja az európai hozzáadott értéket itt. Talán – és az előző kérdéssel összefüggésben – így a nagyon fiatalok figyelmét is felhívhatnánk erre a témára.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Teljes mértékben és örömmel ismerem el az ön javaslatainak és inputjának az értékét. Válaszom kérdéskörét egy kicsit jobban megnyitva, szeretném elmondani, hogy a belső piac kiteljesítésének fázisában vagyunk, ami az Unió alapja. Eddig azonban a piac – nagyon helyesen – főként a vállalkozásokra és arra orientálódott, hogy jöjjenek létre a vállalkozások számára megfelelő feltételek. Most azonban teljessé kell tennünk a belső piacot a második fázissal, amelyben a fogyasztókat mindenütt egyaránt üdvözljük, és mindenütt egyformán jól védik. Ez a XXI. század fogyasztói politikája.

Örömmel számolok be önöknek arról, hogy a 2007-2015. évre vonatkozó fogyasztói stratégiában a fogyasztókat képessé tévő oktatás a fogyasztói stratégia első és nagyon alapvető pillére. Most nem tudok ennél többet mondani, de vannak olyan eszközeink, mint az Európa napló, ami kifejezetten a kamaszokat célozza meg, van a Dolcetta, ami a tanárok általi oktatást egészíti ki, de nagyon nagy mértékben támaszkodunk a tagállamok erőfeszítéseire is.

Ezt a politikát a szubszidiaritás szemszögéből kell látnunk. Vannak olyan országok, amelyek készek többet befektetni a fogyasztók oktatásába, és általában a Bizottság erőfeszítéseinek támogatásába. Én valamennyi illetékes miniszternek írtam kérve támogatásukat, mert valóban kulcsfontosságú stádiumnál vagyunk a tekintetben, hogy egész Európában jöjjön létre az egyformán jól teljesítő fogyasztói piac.

A jövőben többet fogunk beszélni arról, hogy a fogyasztók hogy érzik magukat ezen a belső piacon. Ez egy nagyon alapvető megjegyzés. A másik az, hogy jobban és tágabban kell foglalkoznunk a fogyasztói panaszokkal. Az Európai Bizottságban nem rendelkezünk közös alappal a fogyasztói panaszokra. Mint önök is, mi is sok panaszt kapunk, közülük néhányat a Parlament küld a Bizottsághoz az önök választókerületeiből, amit azonban fel kell építenünk az az, hogy miként kezeljük ezeket a panaszokat. A Bizottság nem ismételheti meg az ombudsman vagy valamelyik tagállam erőfeszítéseit, de ha a fogyasztói politika egyik vagy másik területén makacs probléma merül fel, akkor foglalkoznunk kell vele, beleértve a jogalkotást is.

Vannak jó példák, amelyek azt mutatják, hogy a fogyasztói panaszok valóban át tudják orientálni a fogyasztói politika fő áramát. Most azon próbálkozunk, hogy összegyűjtsük az ilyen jellegű információt a fogyasztói piaci eredménytábla felhasználásával. A fogyasztói piaci eredménytábla első kiadása ez év elején valósult meg. Van egy speciális mutatónk: a fogyasztói panaszok. Összehasonlítjuk a tagállamokat, hogy lássuk hány panasszal foglalkoznak és milyen területeken. Én izgatottan várom az információt a tagállamoktól a fogyasztói piaci eredménytáblák következő kiadásához a jövő év elején. Így lépésről lépésre haladunk az egységes belső piac irányába a polgárok számára.

Elnök. – 40. kérdés **Giovanna Corda (H-0545/08)**

Tárgy: Fogyasztói panaszok az e-kereskedelemmel kapcsolatban

Egy a közelmúltban végzett Európai Fogyasztói Központ (EFK) felmérés megállapításai rámutattak az online vásárlásokat érintő rendkívül nagy számú vitára (2007-ben, 2 583 jogvita és 8 834 panasz volt).

Tekintettel az e-kereskedelem exponenciális fejlődésére, nem mérlegeli-e a Bizottság tájékoztató kampányok indítását, hogy figyelmeztesse a fogyasztókat a kereskedelem ezen új formájából adódó kockázatokra, és sürgős és hatékony eljárások létrehozását az ilyen határokon átnyúló jogviták rendezésére, különösen a leggyakoribb esetekben, azaz a termékek leszállításának elmulasztása vagy a nem megfelelő termékek szállítása esetén?

Meglena Kuneva, a Bizottság tagja. – Ez az internetről szól, ami egy nagyon fontos kérdés. Az internet hatalmas lehetőséget jelent a fogyasztók számára. Hozzáferést biztosít nekik a jobb információhoz és bővíti annak a piacnak a méretét, amelyben működnek, így több szállítóhoz jutnak el, és nagyobb a választási lehetőségük.

Mára 150 millió EU polgár – lakosságunk egyharmada – vásárol az interneten. Az online bevásárló EU polgárok számának gyors növekedése azonban nem párosul azoknak a számának a növekedésével, akik ezt határokon átnyúlóan teszik meg.

Ez azt mutatja, hogy a Bizottság nagyon helyesen foglalkozik a kérdéssel, ami a fogyasztói bizalomhoz kapcsolódik, tájékoztató intézkedések sorozatával. Meg kell említeni a Bizottság által most készített online digitális felhasználói útmutatót. Ezt online 2008 végén tesszük közzé. Az útmutató nyomon követéseként mérlegelhetjük útmutatók elkészítését arról, hogy miként kell a tisztességtelen üzleti gyakorlatról szóló jogszabályt az online megjelenő tisztességtelen üzleti gyakorlatra tekintettel végrehajtani.

Egy másik eszköz, amiről már volt szó, a Dolceta, amelynek a célja a fogyasztók oktatása, például a távkereskedelemtől és a fogyasztói jogorvoslatról. A fiatal fogyasztók oktatása, akik különösen aktívak online, kulcsfontosságú. A Fogyasztói napló a maga rekordméretű 2,8 millió példányos forgalmával (és ez az információ érdekes lehet Angelakas úr számára is) több mint 18 000 iskolában ebben az évben, az internet használatával és a határon átnyúló jogorvoslattal kapcsolatban is tartalmaz információt.

A fogyasztói politikai stratégia 2007-2013 a fogyasztók tájékoztatásával kapcsolatban irányoz elő intézkedéseket prioritásának – jobban tájékoztatott és képzett fogyasztók – részeként. Az Európai Bizottság a polgárok és érintettek fogyasztói politikáról történő tájékoztatására használt fő eszközei ebben a keretben egy honlap, a *Consumer Voice* (Fogyasztó hangja) hírlevél és a tájékoztató kampányok. A levél az e-kereskedelmet mint fő kampánytémát tartalmazza több újabb tagállamban.

Ami a második, a jogszabályok betartatásáról és a jogorvoslatról szóló kérdést illeti, a Bizottságnak szilárd meggyőződése, hogy ahhoz, hogy a belső piac működhessen, az európai fogyasztóknak bízniuk kell abban, hogy érvényesíthetik jogukat, és jogorvoslatot juthatnak az egész Európai Unióban. Az e-kereskedelemből kapcsolódó panaszok, ide értve a termékek leszállításának elmulasztására vagy a nem megfelelő termékek szállítására vonatkozó panaszokat, megoldhatók a jelenlegi EU jogorvoslati kereteken belül, amelyeket már létrehoztunk az európai fogyasztók számára. Ebbe a keretbe tartozik az EFK hálózat, a két bizottsági ajánlás az alternatív vitarendezésről, a közelmúltban elfogadott mediációról szóló irányelv, valamint az európai kis kárigények rendezési eljárását létrehozó rendelet.

A Bizottság jelenleg is mérlegeli, hogy vajon szükséges-e egy EU kezdeményezés a kollektív fogyasztói jogorvoslatról, és ha igen, akkor ez milyen jellegű kezdeményezés legyen. Teljes mértékben meg vagyok győződve, hogy a képernyő egy új piac.

Giovanna Corda, szerző. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, már részben megválaszolta azt a kérdést, amit fel akartam tenni a vásárláskor tapasztalt problémákkal kapcsolatban.

Az eljárások hosszadalmasak, bonyolultak és költségesek. Az elszenvedett kár különösen nagy, amennyiben az gyakran a leghátrányosabb helyzetűeket érinti.

Tekintettel arra, hogy itt egy jogi úr van, nem gondolja, hogy az európai fogyasztói központok rendelkeznek azokkal az eszközökkel, hogy ők folytassák le ezeket az eljárásokat, talán kollektíven, de egyedileg is a sértett fogyasztók helyett?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Egyszerűen arról van szó, hogy aggályaink vannak a panaszok átlátható módon történő közzétételének jövőbeli lehetőségeivel kapcsolatban. Ha a határon átnyúló műveleteket megismétlik, a bíróságok és a bűnüldöző szolgálatok is hozzáferést nyernek. Nem gondolja, hogy lehetséges lenne egy adatbázist létrehozni itt?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Biztos asszony, beszédében ön nagyon meggyőzően utalt az e-kereskedelem bővülésére és én biztos vagyok benne, hogy ez a bővülés sokkal gyorsabban történik a régi

EU államokban. Szeretném megkérdezni, hogy mit tesznek az e-kereskedelemnek az Európai Unióhoz a XXI. században csatlakozott tagállamaiban az e-kereskedelem ösztönzésére, miként védik a fogyasztói jogokat és milyen intézkedéseket dolgoznak ki ennek az aránytalanságnak a szintbe hozására. Még egy dolog a visszaéléssel kapcsolatban: hol gyakoribbak a visszaélések, a régi tagállamokban vagy az újakban?

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Az a javaslat, hogy az Európai Fogyasztói Központok forduljanak a bírósághoz az európai fogyasztók nevében olyan gondolat, amelyet még az év vége előtt a kollektív jogorvoslatról szóló közleményünkben tárgyaltunk meg. Mostanáig én leginkább nyitottan akartam odafigyelni, hogy sokféle vélemény álljon rendelkezésünkre, mielőtt a végleges javaslatot megalkotnánk.

Valóban látnunk kell az egész képet, és a rendelkezésre álló valamennyi eszközt fel kell használnunk, beleértve a bírósági határozatokról szóló irányelvet is, amely szintén egyike azoknak az eszközöknek, amelyeket határon átnyúlóan tudunk használni Európában.

Teljes egyetértésben vagyunk az adatbázissal kapcsolatban, amit én szilárdan támogatok. Szükségünk van rá, hogy jobb politikát és jobb jogszabályokat tudjunk megalkotni.

Szilárd megjegyzésem, hogy amikor jogalkotásra teszünk javaslatot, vagy közösen intézkedünk a jogszabályok betartatása érdekében, a bizonyítékok alapján kell eljárunk.

Én folytatni fogom a jogszabályok betartására irányuló intézkedéseket egy időben mind a 27 tagállamban – ezek az úgynevezett „kisöprések” olyan kérdésekben, mint a repülőjegyek vagy a csengőhangok. A honlapok rendszerint nagyon jó ügyfelek az ilyen jellegű határokon átnyúló jogszabály-betartatási intézkedéseknél.

Minden ország más. Szükség van a szélessávú lefedettségre, és arra, hogy a lakosságnak több mint egy adott százaléka használjon akármilyen eszközt, amit az e-kereskedelem élvezetére alkalmaznak, ami rendszerint az internet. Úgy vélem, hogy ezt a penetrációt a kohéziós politikával, a regionális politikával és a kohéziós alappal bővíteni tudjuk. Az új tagállamoknak egyedi lehetősége lesz az igazán gyors felzárkózásra és néha arra is, hogy elkerüljenek a mi előző hibáinkból néhányat. Ezeket átugorva kell haladniuk.

Ha van jó, célzott jogszabály, amit teljesen harmonizáltak valamennyi tagállamban, annak hatalmas hatása lesz mind a fogyasztói bizalom, mind pedig a fogyasztói teljesítés szintjének növelésére valamennyi tagállamban. Az e-kereskedelem egyike a jobb üzleti lehetőségek és a szélesebb választék megszerzése eszközeinek. Nem csak piaci eszköz, hanem egy nagyon fontos demokratikus eszköz is.

Elnök. – 42. kérdés **Colm Burke**-től (H-0537/08)

Tárgy: Belső piaci eredménytábla

A belső piaci jogszabályok teljes körű végrehajtása hasznos a fogyasztóknak és az iparnak az egész EU-ban. A belső piaci eredménytábla hatékony módja a tagállamoknak a jogszabály végrehajtásában elért relatív teljesítménye megjelenítésének. E szerint hogyan kívánja a Bizottság teljes körűen közzétenni ennek az eredménytáblának az eredményeit a fogyasztók és az ipar felé?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, köszönetet mondok a tiszteletreméltó képviselő úrnak a belső piaci eredménytáblára vonatkozó pozitív megjegyzéseiért. Egyetértek, hogy az eredménytábla eredményeit széles körben kommunikálni kell. Az eredménytábla valamennyi kiadása rendelkezésre áll az Európa honlapon. A nyomtatott változatokat megküldtük a tagállamok állandó képviselőinek, és a Bizottság képviselői irodáinak a 27 tagállam fővárosaiban. Ezen kívül, példányokat köröztettünk a többi EU intézményben, valamint a nemzeti adminisztrációkban is. Az egyes eredménytáblák közzétételét követően 21 nyelven adunk ki sajtóközleményt, és az eredményeket sajtókonferencián közöljük biztosítva, hogy a nemzeti média ahhoz könnyen hozzáférhessen.

Colm Burke, szerző. – Köszönöm biztos úr, hogy foglalkozott ezzel a kérdéssel. Üdvözlöm azt a munkát, amit ezen a területen elvégeztek, ami kapcsolódik ahhoz az egész kérdéskörhöz, hogy az Európai Uniót miként látják a tagállamokban.

Írországból volt egy különös problémánk a Lisszaboni Szerződésről szóló vita során, mivel amikor valami negatívum felmerül, rendszerint az Európai Uniót kárhozzátjuk érte. Hadd vessek fel csak egy tipikus példát egy olyan területről, amelynél nincs reklamáció: az, amikor valamely tagállam elmulasztja a cselekvést valamelyik európai uniós irányelvvel kapcsolatban. Wicklowban, ami az én saját körzetemben, Cromane-ban van, volt egy ügy körülbelül nyolc évvel ezelőtt, amikor az egyik irányelv alapján Európa az ír kormány számára finanszírozást bocsátott rendelkezésre, de intézkedés nem történt, melynek következtében 50 család

most nem tudja a szokásos munkáját, az étikagyló-betakarítást végezni. A helyi újságok az Európai Uniót hibáztatták. Itt nincs jogorvoslat...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Van eszköztárunk ahhoz, hogy kezeljük az irányelvek elkésett átültetését, ez az, amivel az EU eredménytáblája elsősorban foglalkozik. Ha a tagállamok továbbra is késlekednek az átültetéssel, akkor természetesen rendelkezésünkre áll a végső szankció, hogy tovább vigyük az ügyet. De megpróbáljuk ezt elkerülni a következőképpen: ha valamelyik tagállamnak nehézségei merülnek fel egy-egy irányelv átültetésével, mi értekezleteket szervezünk velük, szemináriumokat tartunk és megpróbáljuk megoldani a konkrét kérdéseket és esetleges nehézségeiket. Így mindent megteszünk, hogy az átültetést a lehető leggyorsabban hajtsák végre.

Egyetértek Burke úrral, amikor azt mondja, hogy ez igaz nem csak Írországon, hanem más EU-országokban is. Szembetűnő az a tendencia, hogy minden kormány magának írja jóvá, amikor jó dolgok történnek, még akkor is, ha azokat Európa, vagy egy eredetileg Európából származó gondolat inspirálta. Biztos vagyok benne, hogy közülünk azok, akik szolgáltak az ír parlamentben vagy kormányban, gyakran követték el ezt a vétket. Ám ha bármi negatívum merül fel, aminek bármi köze van Európához, akkor természetesen Európát hibáztatjuk. Így egyetértek Burke úrral, hogy pozitívabbnak kell lennünk azokkal a jó dolgokkal kapcsolatban, amiket itt Európában véghezviszünk.

Amikor egy tagállam elmulasztja a cselekvést egy adott területen, mi meg hozzuk a helyénvaló intézkedést, de ezeket megpróbáljuk, ha lehetséges elkerülni és inkább arra ösztönözzük a tagállamokat, hogy a lehető leggyorsabban tegyenek rendet a saját házuk táján.

Elnök. – 43. kérdés **Jim Higgins**től (H-0539/08)

Tárgy: Bankszektor a határmenti területeken

Megmondaná-e a Bizottság, hogy vizsgálja-e a határmenti területeken a határ másik oldalán ATM-ekben használt debit- és hitelkártyák kiegészítő díjainak kérdését, különösen tekintettel arra a tényre, hogy sok bank az Észak-Írország és az Ír Köztársaság közötti határ mindkét oldalán jelen van fiókokkal?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Határmenti területeken a debit- és hitelkártyák használói a kártyás fizetésekkel kapcsolatban a díjak három kategóriájával szembesülhetnek. Ezek: a kártyahasználatához kapcsolódó szokásos díjak, amelyek függetlenek a földrajzi elhelyezkedéstől vagy a tagállamtól; a devizaváltás díjai, amennyiben a kifizetés eltérő pénznemet használó tagállamok között történik, például az euró és a sterling esetén; és harmadszor, az ATM-nél történő készpénzfelvételnél, illetve az értékesítési pontjánál felmerülő díjak.

Lássuk az első kategóriát, azaz a kártyahasználóknak felszámított szokásos díjakat, amelyek európai szinten szabályozva vannak, amennyiben a fizetések euróban történnek: a határokon átnyúló euróban történő fizetésekről szóló 2560/2001/EK rendelet szerint, amikor két tagállam között határon átnyúlva eurófizetés történik, az ilyen fizetésre kiszabott díjnak ugyanannyinak kell lennie, mint a kártyakibocsátás tagállamában a megfelelő euróban történő fizetés díjának. Ugyanakkor a nem eurószámlához kapcsolódó kártyákkal történő fizetés, például, ha a számla sterling számla, nem tartozik e rendelet hatálya alá.

Amikor eurófizetés történik egy euróövezeti tagállam, például Írország, és egy nem euróövezeti tagállam, például az Egyesült Királyság között, a kártyás fizetésre a devizaátváltás miatt kiegészítő díjat alkalmazhatnak. A pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv szabályozza azokat a feltételeket, amelyek esetén fel kell ajánlani a devizaátváltást. Ezt azonban a tagállamoknak még végre kell hajtaniuk.

Végül, a kártyás fizetésekre az értékesítési ponton pótdíjat is felszámíthatnak vagy magántulajdonban lévő ATM-ek esetén további készpénzfelvételi díjat alkalmazhatnak. Az Európai jogszabály szerint, a pótdíj kérdése vagy adott fizetési eszköz esetén árengedmény felkínálása a kereskedő döntésétől függ. Ugyanakkor semmi sem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az ilyen pótdíjakat betiltsák vagy korlátozzák. Ezt a belső piacon a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló már említett irányelv kifejezetten megerősíti.

A Bizottságnak ezért nincs jogalapja, hogy az Egyesült Királyság és Írország közötti határokon átnyúló pénzforgalmi szolgáltatások esetében a kiegészítő díjak ügyébe beavatkozzon. A Bizottság azonban úgy véli, hogy a határ mindkét oldalán meglévő verseny a költségeket ésszerű szinten tartja majd. Ha a piaci szereplők csökkentenék vagy korlátoznák a versenyt, az illetékes nemzeti hatóságok közbelépnek a polgárok érdekében.

Jim Higgins, szerző. – Hozzám hasonlóan, a biztos is teljes egészében ismeri az ír helyzetet, ahol minden nap az egyik felségterületről a másikra 18 000 munkavállaló lépi át a határt, és ahol 5 200 diák és 1,7 millió ember nyaralni vagy bevásárolni a határ másik oldalán szokott.

Tudom, a biztos elmondta, hogy a nemzeti kormányok dolga, és hogy a bankok nem tartoznak a 2560/2001/EK rendelet hatálya alá, de csak lehetséges bevezetni olyan jogszabályt, amely megtiltana ezeket a pótdíjakat. Ennek nagyon jó példáját láttuk, amikor az ön kollégája, Vivien Reding biztos, az információs társadalom és a média biztosa keményen fellépett a mobiltelefon-társaságokkal szemben – és láthatjuk ennek eredményét a fogyasztók javára. Helytelennel tűnik, hogy hagyjuk, hogy ez folytatódjék, különösen, amikor a határ két oldalán testvérbankok vannak.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Egyetértek Higgins úrral, ez a határokon átnyúló szolgáltatásokra kivetett további vagy kiegészítő díjak kérdése bizonyos körökben mérgelődést okozott.

Azonban a nemzeti hatóságok dolga, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzanak, mert – és ezt kifejezetten megerősítette a közelmúltban elfogadott pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv – a nemzeti hatóságok maguknak akarták megtartani ezt a kérdést az elért kompromisszum szerint. Így az érintett tagállamok nemzeti hatóságai foglalkozhatnak ezzel a kérdéssel, ha akarnak, de abban az adott fázisban a tagállamok többsége nem állt az EU-szintű intézkedés mellé. Akkor ez az ügy így dőlt el. Mint a politikai és gazdasági életben minden, lehet, hogy a jövőben ez is megváltozik majd.

Tehát a közelmúltban a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló irányelv vitájakor a tagállamok között az intézkedés nem talált többséget, de ki tudja, hogy milyen javaslatokat fognak benyújtani a jövőben – talán kialakul majd a többség.

Elnök. – 44. kérdés **Dimitrios Papadimoulis**től (H-0553/08)

Tárgy: A Hellén Távközlési Szervezet (OTE) értékesítése és a nyilvános vételi ajánlat megtételének elutasítása

A Hellén Parlament elfogadott egy törvényt, amely ratifikálja az OTE és a Deutsche Telekom közötti megállapodást, tekintet nélkül a kisebbségi részvényesek védelméről szóló 2004/25/EK <http://www.europarl.europa.eu/sides> irányelv rendelkezéseire. E rendelkezések figyelembe vételének elutasításánál a kormány érvelését a 3461/2006 törvény 8. cikke (g) pontjára alapozta, amely a privatizáció folyamatában lévő állami tulajdonú vállalatokat mentesíti a vételi ajánlattal kapcsolatos előírás alól.

Tekintettel arra, hogy a megállapodás előtt az állam az OTE-ben mindössze 28%-nyi részesedéssel rendelkezett, a Bizottság is úgy véli, hogy az OTE állami vállalat? Mi az a minimális részesedés, amelyet az államnak birtokolnia kell egy vállalkozásban ahhoz, hogy az állami tulajdonúnak minősüljön? A fenti törvény által biztosított mentesítés védi-e a kisebbségi részvényesek jogait? Közösségi szinten tiszteletben tartják-e az egyértelműség és az átláthatóság elveit a nyilvános vételi ajánlatok esetén? A tagállamokban az olyan társaságok részvényesei, amelyekben az államnak is van részesedése, kevesebb joggal rendelkeznek, mint azon társaságok részvényesei, amelyekben az államnak nincs részesedése?

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Először is szeretném aláhúzni, hogy a tőzsdén jegyzett társaságok kisebbségi részvényesei érdekeinek védelme egyike a vételi ajánlatokról szóló közösségi szabályok kulscéljainak. A tőzsdén jegyzett társaság ellenőrzésében bekövetkező változás esetén minden részvényesnek egyenértékű bánásmódban kell részesülnie és a kisebbségi részvényeseket meg kell védeni. A Bizottság nagyon ragaszkodik ehhez az alapelvhez.

A tőzsdén jegyzett állami tulajdonú társaságok kisebbségi részvényesei ugyanazon jogokra jogosultak, mint a magánfelek birtokában lévő társaságok kisebbségi részvényesei. Ez az elv rendszerint azt jelenti, hogy a tőzsdén jegyzett társaságban ellenőrzést szerző személyek kötelesek ajánlatot tenni a kisebbségi részvényesek birtokában lévő tőkére. Azonban a közösségi szabályok lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy eltérjenek a kötelező ajánlattétel szabályától, hogy figyelembe vehessék a nemzeti szinten meghatározott körülményeket.

Görögország élt ezzel a diszkrecionális joggal. Nemzeti joga azt irányozza elő, hogy a kötelező ajánlattétel szabálya bizonyos helyzetekben nem alkalmazandó. Ide tartozik különösen az az eset, amikor a társaság privatizációja folyamatban van. Ez a kivétel jellegében általános, de szokás szerint az ördög a részletekben rejlik.

A Bizottság nem támadja azt a tényt, hogy a görög nemzeti távközlési üzemeltető, az OTE, amellyel kapcsolatban a tiszteletreméltó képviselő feltette kérdését, állami tulajdonú társaság. Bár az államnak a

társaságban mindössze 28%-nyi részesedése volt, a társaságot teljes mértékben a kormány tartotta ellenőrzése alatt. A valódi kérdés itt az, mennyi ideig tarthat a privatizációs folyamat. Az OTE esetén a privatizációs eljárás hosszúnak, sőt, nagyon hosszúnak tűnik. Az a folyamat, ami még mindig nem ért véget, 12 évvel ezelőtt kezdődött. Mennyi ideig lehet egy társaságot kívül tartani a vételi ajánlatról szóló irányelv kötelező ajánlattételi szabálya alkalmazási köréből? A görög felügyelő hatóság, a Hellén Tőkepiaci Bizottság úgy döntött, hogy az OTE még mindig a privatizációs folyamatban van, és következésképpen a kötelező ajánlattételre nincs szükség.

Következésképpen, amikor a tagállamok eltérnek a kötelező ajánlattételi szabálytól, akkor is tiszteletben kell tartaniuk a kisebbségi részvényesek védelmének általános elvét, és biztosítaniuk kell, hogy a többségi részvényesekével azonos bánásmód a javukra váljon. Még várok arra, hogy a görög hatóságok ilyen védelmet biztosítsanak a jelen esetben. Ezért felkértem szolgálataimat, hogy járjanak utána, volt-e ilyen védelem, és vizsgálják ki, hogy az átvételi ajánlatról szóló irányelv szabályait ebben az esetben a görög hatóságok betartották-e.

Dimitrios Papadimoulis, szerző. – (EL) Biztos úr, hát éppen ez a probléma. Nem tudom megérteni, hogy mit keresgéltek ennyi hónapon keresztül. A görög hatóságok megsértik a 25/2004/EK irányelv 3. és 5. cikkét; elutasítják az egyenlő bánásmódot és a nyilvános ajánlattételt azzal a nevetséges indokkal, hogy a társaság, az OTE (a Hellén Távközlési Szervezet), amelyben az államnak 28%-os részesedése van, állami tulajdonú vállalat.

A Bizottság továbbra is megszegi a törvényt, sértve az egyenlő bánásmódról és a kis részvényesek védelméről szóló irányelvet? McCreedy biztos talán ön a 25/2004/EK irányelvet sem olvasta el, mint ahogyan a Lisszaboni Szerződést sem.

Charlie McCreedy, a Bizottság tagja. – Amint jeleztem, vizsgáljuk a görög törvényt és annak összeférhetőségét a belső piac szabályaival, különösen a tőke szabad áramlására és a letelepedésre tekintettel, és ha szükséges, az ügyet tovább vesszük.

Ebben a vizsgálatban a Bizottság különféle szolgálatai szorosan együttműködnek biztosítva, hogy a helyzetet átfogó módon elemezzék. Biztosíthatom a tiszteletreméltó képviselőt, hogy amikor lezárjuk a vizsgálatot, akkor majd meghozzuk a szükséges intézkedést, ha – és csak akkor ha – a vizsgálatunk bizonyítja, hogy van ügy, amely miatt a görög hatóságoknak választ kell adniuk. Ez a helyénvaló és a törvényes mód, amely szerint minden egyes tagállammal szemben eljárunk, és ez most sem más, amikor a görög hatóságokkal foglalkozunk.

Amikor a vizsgálat befejeződik, akkor majd meghozzuk a helyénvaló döntéseket, és ha abban az adott fázisban szükségesnek tartjuk, az ügyet tovább vesszük.

Elnök. – 48. kérdés **Georgios Papastamkostól** (H-0526/08)

Tárgy: Fekete-tengeri szinergia

Egy év múlt el a fekete-tengeri szinergia kezdeményezés indításától fogva. Úgy véli a Bizottság, hogy létrejött a régió tág, kohézív stratégiai megközelítése? Ebben az összefüggésben a tengeri kapcsolatok és a közúti szállítási folyosók fejlesztése együtt az energetikai együttműködéssel és a fenntartható fejlődés előmozdításával képezik az EU kezdeményezések fő céljait? Miként kívánja a Bizottság kihasználni a tagállamok (Görögország, Bulgária, Románia) jelenlétét a régióban?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – A Bizottság 2008. június 19-én fogadta el a jelentést a fekete-tengeri szinergia végrehajtása első évéről. Ez leírja az elért eredményeket ágazatok széles körében, és javaslatokat fogalmaz meg a szinergiának regionális együttműködési folyamattá történő továbbfejlesztésére. Ez utóbbi magában foglalja a hosszú távú mérhető célok kitűzését, valamint a célok eléréséhez szükséges intézkedések koordinálására a vezető országok vagy szervezetek kiválasztását, valamint a szükséges projektek társfinanszírozásához ágazati partnerségek létrehozását.

Amint a Bizottság korábban már kifejtette, a régióban alkalmazott bilaterális politikák – főleg az európai szomszédsági politikák – biztosítják a stratégiai keretet, és a fekete-tengeri szinergia ezeket regionális szinten egészíti ki. A szomszédságpolitika bilaterális szintű, és ez az első regionális kiegészítése.

A kérdésében említett ágazatok előkelő helyen szerepelnek a Bizottság napirendjén. Ezek javaslatok fekete-tengeri partnerségek létrehozására több területen, ide értve a közlekedést és a környezetet, és a régióban jelenlévő tagállamok különösen is aktívak e kezdeményezések elősegítésében.

A Bizottság és a három tagállam közötti koordinációt megerősítettük mind a szinergia fejlesztésében, mind pedig a Fekete-Tengeri Gazdasági Együttműködési Szervezettel (FTGESZ) folytatott munkában.

A szinergia további előrehaladása tagállamok növekvő számának és a fekete-tengeri partnereknek az aktív részvételét igényli, és a fekete-tengeri tagállamok ebben kulcsfontosságú szerepet játszhatnak és játszanak is.

Georgios Papastamkos, szerző. – (EL) Köszönöm a válaszát, biztos asszony. A fekete-tengeri szinergia valóban magán viseli az ön személyes bélyegét, de ön azt is tudja, hogy a Fekete-Tengeri Gazdasági Együttműködési Szervezete (FTGESZ) mára a regionális szerveződés érett intézményi struktúrája; együttműködése valóban fokozódik és szélesedik. Ez különösen azért van, mert itt találkozik Európa és Ázsia, és ezt több szinten teszik.

Egy dolgot szeretnék megtudni: a fekete-tengeri szinergia kezdeményezésén túlmenően szándékozik-e a Bizottság az EU és a fekete-tengeri országok közötti régiók közötti kapcsolatok struktúráját egy szigorúbb intézményi kereten belül megtervezni, hogy a régióközi együttműködés intézményesen biztosított formája alakuljon ki?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – A fekete-tengeri szinergiában az elképzelés az volt, hogy a keleti partnereinket – valamennyi keleti partnerünket – plusz Törökországot és Oroszországot vegyük be, és mivel ők már benne voltak ebben a fekete-tengeri gazdasági együttműködésben, úgy éreztük, hogy ez a helyes út.

De azt is tudja, hogy az Európai Tanács felkért bennünket, hogy legyen egy konkrét keleti partnerség is, és mi dolgozni fogunk ezen – sőt a munkatársaim és én késő ősszel fogunk valami konkrétumot javasolni csak a keleti partnerekkel, Törökország és Oroszország nélkül. De én el akartam mondani ismét, hogy Kijevben voltam február 13-14-én, ahol az első miniszteri találkozóra került sor. Meg kell értenie, hogy ez a konferencia indítása volt. Természetesen mindig időt vesz igénybe, amíg a projekteket véglegesítjük, és valódi haladást érünk el.

Emlékszik, hogy milyen sokáig dolgoztunk a barcelonai folyamaton, és tudja, hogy milyen lassan alakulnak a dolgok, úgy hogy azt hiszem, még mindig van mozgástér a fekete-tengeri együttműködésre egyrészt, de ott lesz ez a szűkebb keleti partnerség is.

Elnök. – 49. kérdés **Robert Evanstól** (H-0533/08)

Tárgy: EU választási megfigyelő missziók

A Bizottság tekintélyes pénzüsszegeket költ el a választási megfigyelő missziókra szerte a világok, akik rendkívül értékes szerepet töltenek be a legnagyobb kihívást jelentő országok közül néhányban.

Hosszú távon hogyan értékeli ezeket a missziókat a Bizottság? Hogyan tudnánk jobban segíteni és támogatni az országokat az egyik választás során megállapított hiányosságok kiküszöbölésében, hogy segítsünk a következő választásra való felkészülésben?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Egyetértek azzal, hogy az EU választási megfigyelő missziói a világon mindenütt jól elköltött pénzt képviselnek. Az elmúlt nyolc évben az EU megfigyelői kulcsfontosságú választásokról számoltak be, hozzájárulva ezzel a választási eredményekkel kapcsolatos konfliktusok csökkentéséhez, vagy rávilágítva a sürgős választási és politikai reformra szoruló területekre. Ezek mind olyan eredmények, amelyek hosszú távon éreztetik hatásukat.

Az Európai Uniót széles körben az egyik leghitelesebb nemzetközi választási megfigyelőnek tartják. Én tudom, hogy Mr. Evans maga is most jött vissza a sri lankai választásokról. Azt hiszem, neki is megvannak a saját elképzelései arról, hogy mi működött jól és talán arról is, hogy mit kell tenni a jövő érdekében. A Bizottság ezért a jövőben is prioritásként kezeli az EU választási megfigyelő misszióit, és amíg én itt vagyok, én ezt fogom tenni.

Mindezek után azonban, a választási megfigyelések nem önmagukban álló intézkedések és nem is lehetnek azok. A választási megfigyelés nem önmagában való cél, hanem hozzá kell járulnia a választási keretek hiányosságai kiküszöböléséhez és hosszabb távon az intézményi és demokratikus reform kiváltásához.

Az európai választási megfigyelő missziók jelentései kulcsfontosságú belépési pontot jelentenek a választási keretek hiányosságainak kiküszöbölésében. Definíciószerűen perspektívájuk hosszú távú. A missziók ajánlásai rendszerint meghatározzák a választási változások lehetőségeit, például a szabályozási keretekben vagy a

választások lebonyolításában. Ezek a jelentések egyre inkább a tágabb választástámogatási stratégiába kerülnek beágyazásra, ezzel is növelve a hosszú távú hatást.

A közelmúltban végrehajtott európai választási megfigyelő missziókra hivatkozva megerősíthetem, hogy például Ruandában, Kambodzsában vagy Jemenben támogatást nyújtottunk a vonatkozó választási bizottságoknak. Ezek a projektek akkor közvetlenül a korábbi EU választási megfigyelő missziókból származtak, amelyek a választási keretek számos hiányosságát azonosították. Ugyanebben az összefüggésben azonban az elmúlt években a Bizottság lényegesen megnövelte a választások pénzügyi támogatásához való hozzájárulását is, építve az EU választási megfigyelő misszióinak az ajánlásaira. Ez most már 2000 óta 400 millió eurót tesz ki, ami egy tisztes összeg.

Az EU választási megfigyelő missziói nyomában az adott országban az Európai Bizottság delegációi és természetesen a vezető megfigyelők is sok és értékes munkát végeznek, előkészítve a talajt a választási reformhoz, amikor visszatérnek az országba, hogy bemutassák zárójelentésüket.

Végül, mivel a választási reform gyakran nagyon átpolitizált, nem mindig történik meg könnyedén, és különféle szereplőket és folyamatos részvételt igényel. Úgy vélem, hogy a vezető megfigyelő mellett a Parlament is releváns szerepet játszhat és nagyon gyakran játszik is, a választási megfigyelő missziók munkáját követően a választási reformmal való foglalkozásban.

Ezért arra ösztönözném az EP rendszeres delegációit egy-egy országban, hogy fokozottabban vegyenek részt az ügyben és a tágabb intézményi és demokratikus változás összefüggésében foglalkozzanak a választási keretek hiányosságaival. Erről szólt a Bizottság és a Parlament között tartott első szeminárium, és lesz még egy később ebben az évben, azt hiszem decemberben a Bizottság és a Parlament között.

Robert Evans, szerző. – Köszönöm a biztos asszonynak, és egyetértek vele, hogy a választási megfigyelés egyike a leghasznosabb munkának, amit az Európai Unió végez. Ezekben az országokban ez nagy nyilvánosságot élvező munka, és szinte kivétel nélkül jól elköltött pénz. Én nagyon büszke vagyok, hogy számos választási megfigyelő misszióban részt vehettem az elmúlt években, a legutóbb Pakisztánban. Sri Lankán egy delegációs látogatáson vettem részt.

De nem tudom, tudnék-e egy kis nyomást gyakorolni a biztos asszonyra egy ponttal kapcsolatban: az egyik választási megfigyelési misszió és a következő között eltelt négy vagy öt évben az EU ténylegesen ajánl-e fel konkrét segítséget és javaslatokat a hiányosságok kiküszöbölésére, vagy mond-e valamit azokról a területekről, amelyeken a mi véleményünk szerint javítani kellene, és hogy mi tudunk ötleteket, támogatást és talán finanszírozást is ajánlani, hogy az egyes országok ne ismételjék meg az egyik választás során elkövetett hibákat a következőn is?

Martin Callanan (PPE-DE). - Elnök úr, én is egyetértenék Evans úrral a választási megfigyelő missziók értékével kapcsolatban. Engem is az a megtiszteltetés ért, hogy a biztos asszony vezető megfigyelőnek nevezett ki a legutóbbi kambodzsai választások esetén. Azt gondolom, hogy a misszió – mint az összes többi választási megfigyelő misszió – nagyon hasznos segítséget nyújtott a kambodzsai hatóságoknak választási feladataik ellátásához.

Én azt kérem a biztos asszonytól, hogy vizsgálja meg a rendelkezésre álló erőforrásait, hogy tudnánk-e több ilyen missziót végrehajtani a jövőben, ha lehetséges, mert én is egyetértek azzal, hogy ezek rendkívül értékes figyelemfelkeltő intézkedések. Ezeket azok az országok, amelyekben megvalósulnak, és az államfők is nagyra értékelik, a különféle missziók során.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Először is hadd mondjam el, hogy a hosszú távra szóló és a következő választásokra vonatkozó ajánlások pontosan az a terület, amelyen többet kellene együtt dolgoznunk.

Ez azért van, mert egyes országok magukévá tették ezeket az ajánlásokat, míg mások nem, és az ajánlásokat jobban kellene szerepeltetnünk országjelentéseinkben, valamint a delegációk illetve az Európai Parlamenti delegációk értékelésében.

A második kérdésre válaszul, ha sokkal nagyobb költségvetésünk volna, akkor sokkal több országba mennénk, de nekem választanom kell. Én megpróbálom a költségvetésnek megfelelően választani, de ennek le kell fednie Afrikát, Ázsiát, Dél-Amerikát és mindaddig, ameddig hívnak bennünket, a Maghreb- és az arab országokat is, ahova véleményem szerint gyakrabban kellene mennünk, mert az elvi tárgyilagosságunknak köszönhetően ott nagyon jó a hírünk.

Elnök. – 50. kérdés **David Martintól** (H-0543/08)

Tárgy: Izrael visszatartja a palesztin adópénzeket

Milyen intézkedést hozott a Bizottság annak érdekében, hogy Izrael ne tartsa vissza a palesztin adópénzeket?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Úgy vélem, a tiszteletreméltó képviselő azoknak a vámbevételeknek a havi átutalásának késedelmére utal, amelyeket Izrael szed be a Palesztin Hatóság nevében. A legutóbbi késedelem június hónapban történt, és majdnem közvetlenül követte az, amikor a palesztin miniszterelnök, Fayyad, elküldött egy levelet, amelyben tiltakozott az EU és Izrael közötti kapcsolatok továbbfejlesztésére irányuló, folyamatban lévő tárgyalások ellen.

Akkor az adó- és vámbevételek átutalásának késedelmét a legmagasabb szinten vetettük fel, és én magam is felvettem ezt a kérdést a külügyminiszternek.

Én kértem Izraelt, hogy teljesítse a palesztinoknak járó kifizetést, és végül azt kell mondjam – és mondhatom – hogy az átutalást a szokásoshoz képest egy hetes késedelemmel teljesítették.

Azóta a Bizottságnak nem számoltak be adóbevételek átutalásának késedelméről.

David Martin, szerző. – Köszönöm a biztos asszony válaszát, és azt is, hogy tényleg intézkedett és az intézkedés az után történt, hogy én a kérdést megfogalmaztam. Megérti, hogy hosszú a késedelem a kérdések megfogalmazása és a válaszok között.

De szeretném megerősíteni azt a pontot, hogy ez a pénz palesztin pénz. Semmilyen körülmények között sem izraeli pénz, amelyet visszatarthatnak. Ennek a pénznek a visszatartása lopással egyenértékű, ha nem is a pénzé magáé, akkor a kamatoké. Ezt rendszeresen felhasználják zsarolásként a palesztinok ellen, és remélem a Bizottság továbbra is nyomást gyakorol az izraeliekre, hogy ezt a pénzt szabadítsák fel, amint az a palesztinok számára esedékessé válik, és ne használják azt további politikai eszközként.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Jó, hogy úgy tűnik, ezt a problémát sikerült gyorsan és azonnal megoldani. Csak egy kérdés: akkoriban sokszor előfordult, hogy problémáink voltak a Palesztin Hatósággal, amely úgy használt fel pénzeket, hogy az esetleg ellentétes volt a donzorok szándékaival. Ezeket a problémákat is sikerült közben megoldani?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Az első megjegyzésre válaszul, hosszú késedelmek voltak az elmúlt években a palesztin pénzekkel kapcsolatban – és én egyetértek önnel, hogy az palesztin pénz – és ha szükséges volt, én mindig megpróbáltam – és nagyon gyakran a palesztinok kértek meg – hogy személyesen is beavakozzam, hogy a pénzt felszabadítsák. Volt, hogy ez nagyon sokáig tartott, és voltak időszakok, amikor tényleg nagyon nehéz volt, de én mindig megpróbáltam. Egyetértek önnel, hogy ezt a jövőben is meg kell tenni.

Rack úr, én teljes egészében biztosíthatom önt, hogy az a mód, ahogyan mi a pénzünket elküldjük a palesztinoknak – korábban az úgynevezett TIM-en, az Ideiglenes Nemzetközi Mechanizmuson, és most a PEGASE pénzügyi mechanizmuson keresztül – olyan, hogy az számunkra teljes ellenőrzést biztosít. Azt hiszem ez volt a lényeg.

Egyébként most már még az izraeliek is használják ezt az egységes kincstári számlát az izraeli pénzek átutalásához. Salam Fayyaddal a pénzügyminiszteri és miniszterelnöki szerepkörben olyan emberrel van dolgunk, aki bírja a nemzetközi közösség bizalmát. Azonban mi is elvégeztük a saját ellenőrzéseinket, és én nagy figyelmet fordítok erre az ügyre, amennyire csak személyesen képes vagyok. A delegációm létrehozta a saját rendszerét, és saját csapatát is, hogy szabálytalanságok ne történhessenek meg.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 19:10-kor felfüggesztik, és 21:00-kor folytatják)

ELNÖKÖL: MAURO ÚR*alelnök***16. Szolgáltatások kereskedelme (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont Syed Kamall jelentése (A6-0283/2008) a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében a szolgáltatások kereskedelméről (2008/2004(INI)).

Syed Kamall, előadó. – Elnök úr, először is szeretnék tisztelettel adózni az árnyékelőadónak és képviselőcsoportjaik tanácsadóinak a jelentéshez való hasznos hozzájárulásukért. Azt hiszem, néhány nagyon érdekes vitánk volt, és nem mindig értettünk egyet. De legalább sikerült a tárgyalásokat nagyon civilizált módon lefolytatnunk.

Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság titkárságának az ő hozzájárulásukért, és miközben a köszönetnyilvánításoknál tartok, szeretnék köszönetet mondani a Kereskedelmi Főigazgatóság valamennyi tisztviselőjének hasznos tanácsaikért és javaslataikért.

Világos, hogy az Európai Unió, a szolgáltatások legnagyobb exportőre, erősen érdekelt a szolgáltatások új piacai megnyitásban. Az én személyes érdeklődésem e téma iránt inkább arra összpontosít, hogy a szolgáltatások hogyan használhatók fel eszközként arra, hogy a legszegényebbeket kisegítsük a szegénységből.

De mielőtt erről beszélnénk, emlékeztessük magunkat a szolgáltatások fontosságára. A szolgáltatások képviselik az EU GDP-jének körülbelül 75%-át (van némi vita a pontos szám fölött) szemben a mezőgazdaság mindössze 2%-os részesedésével. Afrikában a szolgáltatások a GDP 52%-át adják, és emelkednek, szemben a mezőgazdaság 16%-ával. E számokra tekintettel igazán kár, hogy a dohai fejlesztési fordulóban olyan nagy hangsúlyt fektettek a mezőgazdaságra, amikor valójában a kereskedelem és a szolgáltatások megnyitása az, ami azt ígéri, hogy sok embert ki tud húzni a szegénységből. Ezért álltam készen elfogadni azokat a módosításokat, amelyek kimondják, hogy a kereskedelemről és szolgáltatásokról szóló tárgyalások nem csak az EU érdekeit, hanem a legszegényebb országok gazdasági növekedését is szolgálják.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy a fejlődés ténylegesen mit jelent: azt, hogy kivesszük az embereket a szegénységből, és ezt úgy tudjuk elérni, ha vállalkozókat ösztönzünk arra, hogy prosperitást és munkahelyeket hozzanak létre.

A legszegényebb országok közül sokban a vállalkozók elmondták nekem, hogy mindenre elszántak, hogy megbirkózzanak a szegénységgel. De amire valójában szükségük van, az banki szolgáltatások, hogy olcsóbb kölcsönöket kaphassanak, hogy bővíthessék vállalkozásukat és több embert vehessenek fel, és hogy nagyobb prosperitást teremthessenek helyben; biztosítási szolgáltatások, hogy amennyiben az életük vagy a vállalkozásuk csődbe megy és valami rosszul sikerül, legyen valami, amire támaszkodhatnak; jogi szolgáltatások, amelyek érvényre juttatják a partnerekkel kötött szerződéseket; és hírközlési szolgáltatások, hogy tudják a helyi piacokon a legjobb árakat, hogy eldönthessék, hogy mikor menjenek a helyi piacokra és ténylegesen be is jussanak oda.

Mindannyiunknak el kell ismernünk, hogy amikor a kormányok nem a saját hibájukból képtelenek az alapvető szolgáltatásokat biztosítani, mint az egészségügyi ellátás, az oktatás és a vízellátás a legszegényebb polgároknak, akkor a vállalkozóknak kell szerepet vállalniuk, hogy betöltsék a szolgáltatások nyújtásában meglévő űröket.

Sajnálatos módon a szolgáltatások kereskedelme a világkereskedelemnek mindössze 25%-át képviseli, de rendelkezik azzal a potenciállal, hogy sokkal nagyobb prosperitást és sokkal több munkahelyet teremtsen. Ám forduljunk a jelentés vitatott pontjaihoz.

Az egyik vitatott pont az úgynevezett „általános gazdasági érdekű szolgáltatások”, de emlékeznünk kell arra, hogy más-más országok ezeket másképpen határozzák meg. Néhány országban úgy vélik, hogy az egészségügyi ellátást, az oktatást és a vízellátást csak az állam biztosíthatja. Mások a nem állami szereplőkhöz fordultak. Etiópiában, Nigériában, Kenyában és Ugandában a legalacsonyabb gazdasági kvintilisbe tartozó emberek több mint 40%-a az egészségügyi ellátást magánszolgáltatóktól kapja. Nyilvánvaló, hogy ösztönöznünk kellene a befektetést ezekbe az ágazatokba.

Az oktatást illetően kérem kollégáimat, hogy nézzék meg a Newcastle Egyetemről James Tooley professzor munkáját. Ő a kutatásait a londoni székhelyű Institute of Education-nél (Oktatási Intézet) kezdte azzal a meggyőződéssel, hogy a magánoktatás valójában gyűlölet tárgya. Azonban hamarosan rájött, talán ösztönei

ellenére, hogy a magániskolák jobb oktatást biztosíthatnak a szegények számára. Amikor felmérést végeztek az indiai állami iskolákról, kiderült, hogy néhányat egyszerűen bezártak. Másokban a tanárok egyszerűen nem jelentek meg, és egy esetben a tanár egész nap csak teát főzetett a diákjaival. Így a dolgozó szegények a lábukkal szavaztak. Takarékoskodtak, hogy megfizethessék a magánoktatást, nem valami acél és üvegtoronyban, hanem rendszerint egy egyszerű szobában a bolt fölött. Ezek az iskolák azután támogatták a nem dolgozó szegények számára az ingyenes oktatást.

Mi a baj, kérdezem én, a kereskedelem ösztönzésével ezekben a szolgáltatásokban, amikor az a legszegényebbeket segíti? Hallgatom e Ház néhány képviselőjét, akik úgy vélik, hogy csak az állam biztosíthatja ezeket a szolgáltatásokat, és annak monopóliumnak kell maradnia. És még akkor sem, amikor az állam megbukik, vagy amikor az állam nem kellő bevételt szed be ahhoz, hogy e szolgáltatásokat nyújthassa, akkor sem gondolják, hogy nem állami szereplők számára engedélyezni kellene az új betöltését. Vagy inkább azt szeretnék, hogy a legszegényebbek ne jussanak vízhez? Vagy inkább azt szeretnék, hogy legszegényebbek ne juthassanak oktatáshoz? Vagy inkább azt szeretnék, hogy a legszegényebbek ne jussanak egészségügyi ellátáshoz, inkább, mintsem hogy a magánszolgáltatóhoz forduljanak?

A következő vitapont a szuverenitásra vonatkozott. Én egyetérték azokkal, akik azt mondják, hogy nem szabad tárgyalópartnereink torkán lenyomni a kereskedelem és a szolgáltatások megnyitását. De abban bizonyára egyetértenek, hogy amikor egy ország úgy dönt, hogy liberalizálja azt, amit mi általános gazdasági érdekű szolgáltatásnak tartunk, nincs jogunk azt mondani nekik, hogy ne liberalizálják piacukat.

Azt kell mondjam azonban, hogy néhány kollégám csalódást keltett: e Ház néhány képviselője azt hiszi, hogy nekünk azt kellene mondanunk a fejlődő országoknak, hogy zárják be a piacukat. Nem arról kellene beszélnünk, hogy magán vagy állami. Nem a helyi vagy külső szolgáltatást nyújtókról kellene beszélnünk. Arról kellene beszélnünk, ami működik. E helyett azt hiszem, mindannyiunknak együtt kellene dolgoznunk azon, hogy lebontsuk azokat a kereskedelmi korlátokat, amelyek megbélyegzik a szegényeket.

Együtt kellene dolgoznunk az állami monopóliumok megszüntetésén, amelyek a legszegényebbeket hagyják alapvető szolgáltatások nélkül, és mindig barátként kellene kezelnünk azokat a vállalkozókat, akik a globális szegénységgel úgy akarnak megbirkózni, hogy prosperitást és munkahelyeket teremtenek a szolgáltatásokba történő fokozott befektetés révén.

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök úr, hálás vagy az Európai Parlamentnek ezért a jelentésért. Amint a jelentés kifejti, a szolgáltatások részesedése a legnagyobb a fejlett országok GDP-jében. A szolgáltatások kereskedelmének liberalizálása ezért kulcsfontosságú a mi gazdasági növekedésünk szempontjából és hasonlóképpen a fejlődő országokéból is, ahol a szolgáltatások még nem kellően fejlettek.

Nagyrészt osztom azokat a nézeteket, amelyeket ez a jelentés kifejt. Azok összhangban állnak globális Európa-stratégiánkkal, ami egy ambiciózus multilaterális napirendre és gondosan kimunkált bilaterális megállapodásokra épül. Teljes mértékben elköteleztük magunkat a multilaterális kereskedelmi forduló fejlesztési dimenziója mellett, és amint a jelentés is megerősíti, a szolgáltatásokra vonatkozó multilaterális megállapodást mind az EU érdekei, mind pedig a szegényebb országok szempontjából pozitívnak tartunk.

Én üdvözlöm a jelentésben foglalt bátorítást a kötelezettségek ambiciózus szintjének vállalására a folyamatban lévő és nemsokára sorra kerülő bilaterális és regionális megállapodásokat célzó tárgyalások során. Mi gondosan feljegyezzük a jelentés ajánlásait a különféle folyamatban lévő tárgyalásokhoz, amelyek általában érintik azokat az ágazatokat, amelyeket a mi szolgáltatási szektorunk fontosnak tart.

Engedjék meg nekem az általános reflexiót a szolgáltatási megállapodások tárgyalásaira, amely alkalmazható mind a bilaterális, mind a multilaterális megállapodásokra. Nincs könnyű megoldás a szolgáltatásokkal kapcsolatos tárgyalásokra, nincs egyszerű képlet, amely valamennyi szolgáltatási ágazatra és valamennyi országra alkalmazható lenne. E tárgyalások során foglalkozni kell az országok bonyolult és gyakran nagyon részletes szabályozási kereteivel olyan sokféle területen, mint amelyeket a jelentés utolsó szakasza taglal – a pénzügyi szolgáltatásoktól az egészségügyi ellátásig vagy az oktatásig. Ezt nekünk nem tolatkodó módon kell véghezvinnünk, úgy hogy megmaradjon a harmadik országok joga arra, hogy a különféle szolgáltatási ágazatokat belsőleg szabályozzák, ha úgy kívánják, de nyissák meg őket a külső kínálat számára, ha a versenyt részesítik előnyben. Ne legyen diszkrimináció.

Elismerjük, hogy néhány szolgáltatási ágazat a GDP nagyobb részét képviseli, mint mások, és ennyiben az ilyen szolgáltatások kereskedelme liberalizálásának nagyobb hatása lehet általános jólétünkre. Azonban az adott ágazatok prioritizálása során figyelembe kell vennünk egyéb tényezők között a mi EU-országaink és régióink szakosodását a különféle ágazatokban.

Végezetül, hadd reflektáljak a multilaterális folyamatra. Az ön jelentése üdvözlí a dohai fejlesztési forduló miniszteri tárgyalásai részeként a szolgáltatásokról szóló jelző konferencia bejelentését. Valójában mi nagy nyomást gyakoroltunk ennek az eseménynek a létrejötte érdekében, amit Genfben júliusban tartottak meg. A konferencia viszonylagosan sikeres volt. Nem hallottuk mindazokat a jelzéseket, amelyeket szerettünk volna, de hallottunk eleget, hogy azt mondhassuk, a WTO tagjai és számosan a célországaink közül megértették, hogy miért tulajdonítunk fontosságot a szolgáltatási ágazatban a kielégítő piaci hozzáférés eredményének.

Nincs kristálygömböm, hogy láthatnám, hogy ahhoz képest ahol júliusban abbahagytuk, milyen irányba fejlődnek a dohai fejlesztési forduló keretében tartott multilaterális tárgyalások. Olyan helyzetben vagyunk, amikor egyetlen kérdés – a különleges védőmechanizmus a mezőgazdaságban a fejlődő országok számára – volt a megrekedés közvetlen oka, még akkor is, ha vannak más kérdések is, amelyeket szintén meg kellene oldani. Így összességében a felvázolt modalitásokra vonatkozó megállapodás támogatása nagyon törekény, és nem csak annak a kérdése, hogy az Egyesült Államok és India feloldják-e mezőgazdasággal kapcsolatos eltérő véleményeiket. Úgy érzem, mintha egy felbecsülhetetlen értékű ostyavékonyságú mesteri munkát jelentő váza volna a kezünkben, amelyet most azonban nagyon csúszós padlón kellene tovább vinnünk. Egyetlen rossz mozdulat és az egész ezer darabra törik szét. Így nagyon óvatosan kell eljárunk, hogy miként mozdulunk. Nem állhatunk egy helyben, de nagyon nehéz előre haladni is.

Készen állunk a tárgyalások folytatására akármilyen hasznos szinten, hogy biztosíthassuk, ne veszítsük el azt, amit már elértünk, és ami még ott van az asztalon. De szükségünk van a többiek őszinte politikai kötelezettségvállalására is a tárgyalási folyamatban való részvétel mellett. Ebben az összefüggésben a szolgáltatásokra vonatkozó jelző konferencián elért előrehaladás nem vész el. A jelzések rávilágítottak azokra a rugalmasságokra, amelyekkel kulcsfontosságú kereskedelmi partnereink rendelkeznek a szolgáltatások terén, és ez becses információ.

A genfi tárgyalások megrekedésének jelenlegi körülményei között leginkább azzal tudunk hozzájárulni a folyamathoz, ha reálisan pozitív hozzáállást képviselünk, és elmagyarázzuk, hogy milyen nagy lehetőséget veszíthetünk el, ha teljesen sikertelenek vagyunk. Az ön jelentése ezért aktuális, mert egyértelmű és kiegyensúlyozott üzenetet küld a kereskedelem liberalizálásának fontosságáról a dohai fejlesztési forduló egyik kulcsterületén – a szolgáltatásokban – mind a mi számunkra, mind partnereink számára. Előre örülök a Parlamenttel való együttműködés és párbeszéd folytatásának mind ezen a területen, mind a kereskedelempolitika más területein.

Olle Schmidt, a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság véleményének szerzője. – (SV) Elnök úr, a szolgáltatások kereskedelme mára valamennyi gazdaság számára szükségsszerűvé vált. Drága és nem hatékony szolgáltatási infrastruktúrával lehetetlen bármilyen ország számára a gazdasági siker elérése. Ezért szeretném őszinte köszönetemet kifejezni Kamall úrnak a kiváló és fontos jelentésért.

A textilák, a paradicsom és más javak gyártói és exportőrei nem lehetnek versenyképesek, ha nem tudnak hozzáférni a hatékony bankrendszerhez, biztosítótársaságokhoz, számviteli cégekhez, távközlési és szállítási rendszerekhez.

A Gazdasági és Monetáris Bizottság véleménye hangsúlyozza, hogy a pénzügyi szolgáltatásokhoz, például mikrohitelekhez, az alapvető banki szolgáltatásokhoz, és a nemzetközi banki átutalásokhoz való hozzáférés szükséges ahhoz, hogy a fejlődő országokban az emberek alapvető gazdasági tevékenységeket folytathassanak, és vállalkozásokat indíthassanak.

A bizottság fenntartja azt is, hogy a pénzügyi ágazat különös jellege alaposan mérlegelt megoldásokat igényel a globalizált világban. Erről maga Mandelson biztos is beszélt. Ha tárgyalópartnereink, elsősorban a fejlődő országok, nemet mondanak a szolgáltatási piacok megnyitásának lehetőségére, az gyengíti gazdasági fejlődési esélyeiket.

Azoknak, akiknek önök között itt ebben a Házban kétségei vannak, azt mondom: nézzék meg, hogy a saját országaik hogyan fejlődtek! Az árukereskedelem fejlődése együtt járt a szolgáltatások kereskedelmének fejlődésével, elnök úr, valamennyi polgár javára!

Zbigniew Zaleski, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – Elnök úr, e piac nem liberalizálásához való szocialisztikus megközelítés mögött az a félelem húzódik meg, hogy ha a szolgáltatást magánkézbe adják, az állam elveszti a hatalmát fölötté, és valami rosszul sikerülhet. A kommunizmus 50 éve bizonyította, hogy nem ez a helyzet. Az idegenforgalomban, a pénzügyekben és a közlekedésben – hogy a dolgok rendelkezésre

álljanak – és az oktatásban és képzésben a versengő szolgáltatások nagy kihívást jelentenek, és egyben reményt, amellyel a szegény országok fejlődése segíthető.

Miként látom én a fejlődés segítését, ha összehasonlítjuk az áruk – a megfogható dolgok – és a szolgáltatások piacait? A szolgáltatások emberek, akik tevékenységeket végeznek. Magukban foglalják a tudás átadásának lehetőségét. Ahogy ebben a Házban mondani szoktuk, a szolgáltatás arról szól, hogy hal helyett pecabotot adunk. De ami ennél is több, esélyt ad a személyes kezdeményezőképeség, az innováció és a különféle tevékenységekben való fokozott részvétel felszabadítására. A szolgáltatások piaca e mellett jobban képes a kulturális igényekhez való igazodásra, rugalmasabb és jobban adaptálódik a helyi szabályozások követelményeihez, amelyeket bármilyen országban be kell tartani. Ennek révén csökkentheti a munkanélküliséget. Társadalmi szinten az eltérő háttérű és eltérő társadalmi osztályú emberek nagyobb fokú részvételét érheti el.

Vízellátásról, oktatásról és egészségügyi ellátásról beszélünk, és miért is ne? A kommunizmus 50 éve és az én országomban a közelmúltban bekövetkezett változások bizonyítják, hogy a liberalizáció a jó és nem a rossz ereje, és én nagy mértékben támogatom azt.

Françoise Castex, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak a jelentése minőségéért. Az lehetőséget adott számunkra, hogy új, mélységi vitát tartsunk a szolgáltatások kereskedelméről. Sikertült meghatározni a konvergenciákat, és néhány megvitatandó kérdést. Meglátjuk, hogy a vita végén és a szavazáskor ezek valóban komoly eltéréseket jelentenek-e.

Amikor a belső piacról vagy a külkereskedelemtől beszélünk, egyetértünk abban, hogy a szolgáltatások piaca a prosperitás teremtésében a legnagyobb részt képviseli, a világkereskedelemben való részesedése pedig egynegyednyi. Lehetséges, hogy ennek a gazdasági szektornak még mindig van növekedési potenciálja az Európai Unió számára. Ezért legitim a szolgáltatások piacát bevenni a bilaterális és multilaterális kereskedelmi tárgyalásokba. Meg kell azonban határozni a szolgáltatások kereskedelme számára a piac elveit és feltételeit.

Az első pont, amire képviselőcsoportom szeretne rávilágítani az, hogy meg kell különböztetnünk a szolgáltatások piacát az áruipacoktól. A szolgáltatások nem olyanok, mint az áruk, számos oknál fogva. Először is a szolgáltatások nem ugyanolyan jellegűek, közöttük néhány alapvető szükségletekhez és jogokhoz kapcsolódik. Mi nagyon is hiszünk abban, hogy meg kell különböztetni a kereskedelmi és a nem kereskedelmi szolgáltatásokat, legyenek azok az egészségügyi ellátásban vagy az oktatásban. A létfontosságú szolgáltatásokra, mint a víz- és energiaellátásra is úgy kell gondolnunk, hogy azok különleges státuszt élveznek.

A szolgáltatások abban is különböznek az áruktól, mert a velük folytatott kereskedelem gyakran nagyon közvetlenül érinti az emberi erőfeszítést, és nem csak valamely technológiában való virtuális kereskedelemről van szó. Bár potenciálisan munkahelyeket teremtenek, egyben ez az az ágazat, amelyben a legtöbb informális foglalkoztatást és a legnagyobb bizonytalanságot találjuk. Ezért is örülök, hogy a jelentés kimondja, hogy a kereskedelmi szabályoknak tiszteletben kell tartaniuk az ILO által megalkotott foglalkoztatási normákat. Fejlesztési céljainkban a bizonytalanság és a szegénység ellen is küzdenünk kell.

Végül, nem veszítettük szem elől a dohai célokat, és a nemzetközi kereskedelmet, mint a fejlődés hordozóját. Ez a gondolat kötelez bennünket arra, hogy figyelembe vegyük a tagállamok és a fejlődő országok eltérő érdekeit, amikor kötelezettségvállalási ütemtervekről és gazdasági partnerségi megállapodásokról tárgyalunk. Az Európai Uniónak figyelembe kell vennie az országok fejlődési fázisait, annak ütemét és kívánságait a szolgáltatási piacok megnyitásakor, különösen amikor a szolgáltatások közül néhányat liberalizálnak. Én különösen a pénzügyi szolgáltatásokra gondolok. Ki van zárva a nyomásgyakorlás harmadik országokra azzal kapcsolatban, hogy ők miként vélekednek szolgáltatásaikról, és hogyan kívánják azokat szabályozni. Ezeknek az országoknak a szuverenitását tiszteletben kell tartani, amikor olyan érzékeny kérdésekről van szó, mint a közszolgáltatások és a pénzügyi szolgáltatások.

Nem tudom sikerül-e teljes körű konszenzust elérnünk ebben a kérdésben. Lehetséges, hogy ez az a téma, ami ebben a Parlamentben a jobb oldalt elválasztja a bal oldaltól.

Ignasi Guardans Cambó, az ALDE képviselőcsoportja nevében. – (ES) Elnök úr, ez a jelentés egyértelműen rávilágít a szolgáltatások fontosságára gazdaságainkban, és azok fokozatos liberalizálásának fontosságára is.

Az az igazság, hogy ezen árnyékelőadó számára nagyon érdekes volt követni ezt a vitát, ami megerősítette, hogy miért van az, hogy néhányan ennek a háznak a centrumában ülünk, nem az egyik vagy a másik végén, miért van az, hogy néhányan itt középen foglalunk helyet.

Hogy kedvesen fogalmazzak, mi az, ami valóban megkülönböztet bennünket azoktól, akik továbbra is szigorú elképzeléssel rendelkeznek arról, hogy mik a szolgáltatások, mit lehet és mit nem lehet privatizálni, azoktól, akik még mindig allergiások arra a gondolatra, hogy néhány szolgáltatást a magánszektor is nagyon hatékonyan nyújthat, gyakran hatékonyabban mint az állami szektor, gyakran attól is függetlenül, hogy az ország mennyire fejlett, azoktól, akik még mindig azt erőltetik, hogy az állam hordozzon nagy terhet a kevésbé fejlett országokban, mintha valamennyi problémájukra az lenne a válasz, hogy az állam legyen felelős, a nélkül, hogy figyelembe vennék, hogy az ilyen nagy terhet cipelő állam gyakran éppen az, ami a hatalmas erő mögött áll, amivel a korrupció ezekben az országokban rendelkezik?

Néhány megjegyzés, némi bizalmatlanságra való hajlam a szabad versennyel, a szabad vállalkozással szemben, és az a lehetőség, hogy a polgárok a szolgáltatásokat magán a társadalmon keresztül kapják meg a szabad gazdaságon keresztül.

Ez az, amit ebben a vitában hallottunk. Én azonban szeretném egyértelművé tenni – és ez az amiért mi ülünk a centrumban –, hogy mi nem értünk teljes mértékben egyet azzal sem, amit néha érzünk, hogy az előadó – bár utóbb igen nagyvonalúan fogadott el módosításokat más képviselőcsoportoktól – nem rendelkezett vagy lehet, hogy időnként nem rendelkezett kellő érzékenységgel annak felmérésére, hogy mit jelent az általános érdek, hogy megértse, hogy nem minden tartozik a piac szabályai alá, hogy megértse, hogy a tagállamok természetesen kell, hogy rendelkezzenek azzal a szabadsággal és meg tudják tartani azt a szabadságot, hogy bizonyos szolgáltatásokat a tiszta piacon kívül védelemben részesítsenek szabályozott formában, vagy azzal, hogy azokat kizárólag az állami szektoron keresztül biztosítják.

Melyek ezek a szolgáltatások? Nem tudjuk megmondani. Még Európában sem értünk teljesen egyet a felől, hogy mi az általános érdek: eltérő megoldások vannak az állami és a magánszektor súlyozására a hulladékgyűjtésben, az oktatásban, a vízellátásban, a temetési szolgáltatásokban, a temetői szolgáltatásokban, a tömegközlekedésben és a postai szolgáltatásokban még Európán belül is. Azonban meg kell érteni, hogy az oktatás, az egészségügy stb. rendelkezik egy olyan dimenzióval, ami nem adható át tisztán és szigorúan a magánvállalkozásnak.

Mozdítsuk ezért elő a szolgáltatások liberalizálását; értsük meg, hogy ezzel javítunk azokon a szolgáltatásokon, amelyeket a polgárok kapnak. Fontos, hogy az Európai Unió vállalja ezt a kezdeményezést valamennyi kereskedelmi megállapodásában, különösen, amikor a dohai forduló és ezen a területen az egész multilaterális keretrendszer összeomlását látjuk, és amelyről még nem tudjuk, hogy ez ideiglenes vagy végleges.

Az Európai Uniónak ezért komoly felelőssége van a növekedés követelésében, gyakorlatilag kieroszakolva a szolgáltatások liberalizálását még a kevésbé fejlett országokban is, de természetesen tiszteletben tartva szabadságukat, és megértve, hogy ezt nagyon erőteljes szabályozásnak kell kísérnie – és ezzel be is fejezem elnök úr. Sok esetben a liberalizálást szabályozásnak kell kísérnie, és egyértelmű szabályoknak, tiszteletben tartva minden egyes tagállam szabadságát és autonómiáját, hogy eldönthessék, hogy számukra a hagyományok, a lakosság valósága vagy a körülmények valósága miatt mi maradjon továbbra is az állami szektor része.

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoportja nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a Nemzetek Európájáért Unió képviselőcsoportja nevében szeretnék gratulálni Kamall úrnak kiváló munkájához. Amint ő maga is elismerte, a szolgáltatási szektor szinte az egész világon egyike a legfontosabb szektoroknak. Még Afrikában és Ázsiában is ez a GDP legfontosabb összetevője. Azonban most ennek a stratégiai ágazatnak kell a gazdasági növekedés hajtómotorjának lennie, különösen azokban az országokban, ahol még mindig nincs fejlődés.

A jelentés nagyon helyesen kommentálja a szolgáltatások kereskedelmének lényeges növekedését, mint a nagyobb jólét és stabilitás hordozóját, különösen azokban az országokban, amelyeknek még fejlődniük kell. A szolgáltatások kereskedelme tudásátadást is jelent országok és polgárok között. Ezért bármilyen növekedési stratégiának alapeleme az ilyen kereskedelem folytatásának szabadsága, feltéve, hogy az közös és tiszteletben tartott szabályok keretei között zajlik. Senkinek sem szabad megpróbálni mások számára modelleket exportálni vagy importálni: minden egyes fejlődő országnak saját növekedési képességéhez kell a megfelelő ütemezést elfogadni.

Ezért a liberalizáció felé vezető új útnak figyelembe kell vennie azt a tényt, hogy a kormányok kötelesek kielégíteni polgáraik szükségleteit a helyett, hogy – amint azt sajnálatos módon néhányszor előfordult Afrikában – eladnák a szolgáltatásnyújtás lehetőségét más országok kormányaihoz kapcsolódó állami vállalatoknak, amikor nem tudják saját lakosságukat olyan alapvető szolgáltatásokkal ellátni, mint a víz és az energia, mert nyilvánvaló, hogy itt fennállnak a gazdasági, politikai és biztonsági problémák kockázatai még nemzetközi szinten is.

A dohai forduló sikertelensége sajnálatos módon mindenkit büntet: az Európai Uniót, az ipari országokat, de mindenekelőtt – mi így gondoljuk – a legszegényebb országokat. Ezért reméljük, hogy ezzel a jelentéssel egy új, erőteljes üzenetet tudunk küldeni, hogy mi még egyszer nekivágunk az egész társadalom harmonikus fejlődése felé vezető útnak.

Caroline Lucas, a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében. – Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy köszönetet mondok az előadónk nyitottságáért és együttműködéséért. Ezzel együtt is azonban, a mi képviselőcsoportunk nem tudja támogatni ezt a jelentést a holnapi szavazáskor, részben valóban amiatt a feltételezés miatt, hogy a szolgáltatások kereskedelme lényegében ugyanaz, mint az árukereskedelem. Amint Castex asszony már elmondta, egyszerűen nem ez a helyzet. Ezzel nem érthetünk egyet, nem utolsósorban azért, mert a szolgáltatások kereskedelme szinte mindig a nemzeti jogszabályok vagy végrehajtási jogszabályok megváltoztatását igényli, ami nagyon gyakran a társadalom szociális szövetének leglényegét érinti, különösen, ha olyan alapvető szolgáltatásokról van, amelyekről az emberek függenek.

Az is a tapasztalatokkal megy szembe, hogy a WTO tagjai maguk egyre inkább megkülönböztetik az árukereskedelmet a szolgáltatások kereskedelmétől. A legutolsó WTO miniszteri értekezleten, amelyet mindössze néhány hónappal ezelőtt júliusban Genfben tartottak meg, a dél-amerikai országok egy csoportja egy olyan javaslatot köröztetett, hogy az egészségügyi ellátást, az oktatást, a vízellátást, a távközlést és az energiaellátást teljes egészében vonják ki a WTO-ból, pontosan azon az alapon, hogy ezek lényegében állami szolgáltatások, és emberi jogok, amelyeket nem szabad üzleti árucikként kezelni. Végül, a jelentés igen szelektív módon néhány pozitív nemzeti példát idéz az alapvető szolgáltatások liberalizálására, de egyáltalán nem utal arra a nagyon sok katasztrofális példára, amelyekre éppen úgy hivatkozhatott volna, és amelyekre ugyanúgy figyelemmel kell lennünk.

A kérdés, amire én szeretnék összpontosítani a pénzügyi szolgáltatások liberalizálásának problémája. Egyetlen kérdés sem uralta az újságok címlapjait jobban ebben az évben, mint a globális pénzügyi válság. Széleskörű az egyetértés abban, hogy azt a pénzügyi piacok megfelelő szabályozásának hiánya segítette elő. Mégis a szolgáltatásokról szóló WTO tárgyalások során a gazdagabb országok a pénzügyi piacok további deregulálását és liberalizálását kívánják elérni, és ez a jelentés teljes egészében ezt a javaslatot támogatja. Kissé ironikusnak tűnik nekem, hogy a WTO igazgatója, Pascal Lamy, a WTO-napirend lezárását kérte a globális pénzügyi válság megoldásaként, amikor annak tényleges politikája bármiféle objektív becslés szerint nagy valószínűséggel sokkal inkább a további pénzügyi instabilitáshoz járulna hozzá.

Csalódott vagyok, hogy valamennyi módosításunkat elutasították, amelyek legalább egy kis szünetet írtak volna elő a pénzügyi szolgáltatások további liberalizálásában addig, amíg a pénzügyi stabilitási fórum kiadja ajánlásait néhány alapvető új szabályozással kapcsolatban, például a tőkekövetelményekről és a határokon átnyúló likviditásról, ez pedig egy meglehetősen mérsékelt kérés volt, hogy ezt várjuk meg. E miatt újra benyújtottuk ezeket a módosító indítványokat, és mindenképpen arra kérjük önöket, hogy támogassák őket.

Helmuth Markov, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a jelentés konszenzusa az a közös meggyőződés, hogy a normák és szabályozások multilaterális rendszere fontos és szükséges, hogy a kereskedelemnek és a fejlődésnek semmiféle ellentmondást nem szabad felmutatnia, és hogy az Európai Uniónak különös felelőssége van tekintettel gazdasági súlyára a nemzetközi gazdasági kapcsolatok alakításában.

Alapvető eltérések vannak azonban a megközelítésben. Elismerten fontos lényegében a szolgáltatásokhoz való hozzáférést, a szolgáltatások minőségét és választékát szerte a világon javítani, különösen a fejlődő országokban. Ez azonban nem érhető el a verseny, a liberalizáció és a privatizáció általános koncepciójával, különösen az állami szektorban (vízellátás, egészségügy, oktatás, energia és tömegközlekedés).

A dereguláció stratégiája, amelyet a Bizottság követ multilaterális és egyre inkább a bilaterális tárgyalásai során is, sokkal kevésbé a helyes út a globálisan fenntartható fejlődés fellendítésére, mert ez elsősorban a transznacionálisan működő európai vállalkozások számára az egész világon való hozzáférést célozza meg, és túlságosan kevésbé összpontosít a kis- és közepes vállalkozásokra.

Egy további pont: az Európai Unió szeretne szabadkereskedelmi megállapodásokat kötni, amelyek a külföldi beruházásokra is vonatkoznának olyan országokkal mint Kína, Korea, India és az ASEAN-, illetve az AKCS-országok. Ezzel szemben Németország éppen most vezet be egy törvényt, amely a német vállalkozásban a külföldi szavazó részvények arányát maximum 25%-ra korlátozhatná. Amikor Bolívia azt gondolta, hogy a földgáz termelésében a külföldi tőke ennél sokkal magasabb arányát korlátozni kell, Európa kék halált kiáltott.

Képviselőcsoportom meg van győződve arról, hogy minden országnak magának kell eldöntenie, hogy mikor, milyen szabályok szerint és milyen mértékig kívánja magát megnyitni a globális verseny előtt. Arias elnök mondta ma: aszimmetrikus megközelítésre van szükség. És ez a lényeg.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, amint az előadó és Mandelson biztos is elmondták, a szolgáltatások egyike a legdinamikusabb szektoroknak mind az európai, mind a globális gazdaságban. El kell azonban ismernünk, hogy bőven van lehetőség a nemzetközi szolgáltatáskereskedelem megerősítésére, amely hasznokkal jár mind a vállalatok és még inkább a fogyasztók számára.

Ami az exportot illeti, a szolgáltatási szektor különösen fontos a fejlődő országok számára. A piacaik fokozatos megnyitása a differenciált bánásmód elve alapján hozzájárulhat a technológia és know-how átadáshoz, és infrastruktúrájuk javításához.

Az EU számára az elsődleges célok legalább a piacokhoz való hozzáférést illetően a status quo kötelező érvényű konszolidálása, és e piacok további liberalizálása. Amire véleményem szerint szükség van, az azoknak az akadályoknak a csökkentése, amelyekkel az európai társaságok találkoznak, valamint a külföldi piacok nagyobb átláthatóságának és kiszámíthatóságának a biztosítása.

A szolgáltatási szektorban a WTO tárgyalásokon az ajánlatok szintje és a tárgyalások általános pályája ez idáig csalódást keltettek. Az ambiciózus szabadkereskedelmi megállapodásokra irányuló bilaterális vagy interregionális tárgyalások a multilaterális keret szükségszerű kiegészítőjévé válnak, különösen a júliusi tárgyalások sikertelensége óta.

A piacok további megnyitására irányuló tárgyalások során szükséges lesz magának az EU-nak és kereskedelmi partnereinek a szabályozási jogait biztosítani, különösen a közszolgáltatások, és az általános érdekű szolgáltatások területén.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Elnök úr, szeretném elmondani Zaleski és Guardans uraknak, hogy amint ők is tudják, Goyának van egy híres festménye „Az ész álma szörnyeket szül”, és néha a liberalizáció álma a piac szigorú szabályaival hatékonyságot és egyenlőséget szül. Amikor szolgáltatásokról beszélünk, erre nagyon oda kell figyelnünk.

Képzelnünk el például egy szegény országot, amelyben az oktatás nem működik jól, ahol úgy döntenek, hogy külső szereplők jönnek be annak érdekében, hogy állításuk szerint az ország gyermekeinek minőségi oktatást biztosítsanak. Hogy is lehetnének biztosak abban, hogy ezek a magáncégek ezt nem azzal a céllal teszik, hogy monopóliummá vagy oligopóliummá váljanak, vagy hogy nem fognak-e olyan árakat megállapítani, amelyek nem elérhetőek a fogyasztók, ebben az esetben, a diákok számára, és végül, nem fognak-e rossz minőségű oktatást nyújtani? Ki biztosíthat bennünket erről? Mert ez megtörténhet. Ebben az esetben nem a szabad verseny helyzetében lennénk, hanem a teljes mértékben szabályozott verseny helyzetében, magánkezekben.

Ezért nagyon egyértelműen igent kell mondanunk a szolgáltatások kereskedelme privatizációjára, miközben meg kell különböztetnünk az állami szolgáltatásokat és az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokat, biztosítva, hogy a hozzáférhetőség és a minőség kritériumait és szabályait teljesítsék, és természetesen hogy a szociális kritériumok egyértelműen jelen legyenek.

A gazdaságok megerősítése a tagállamok megerősítését jelenti – azokat, amelyek nyitottak a piac szabályai előtt, ám a nélkül, hogy a polgárokat kitennék egyedül azoknak a szolgáltatásainak, akik ügyesebben képesek szabályok alkalmazására.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Elnök úr, biztos úr, szeretném elismerni Kamall úr nagyon jó jelentését. Gratulálok.

Hangsúlyozni kell, hogy a piaci hozzáférés és a szolgáltatások szabad kereskedelme alapvető fontosságú a gazdasági növekedés és a munkanélküliség csökkentése szempontjából. Államaink és régióink e megoldás hasznát élvezik. Ez a haszon vonatkozik az EU-n kívüli partnerekre is, különösen a szegény országokra. A dohai forduló tárgyalásainak el kellene vezetniük egy harmonizált szolgáltatási csomag megjelenéséhez,

amely magában foglalja a pénzügyi szolgáltatásokat is, amelyek tekintetében az EU a legnyitottabb és a legátláthatóbb.

Ennek a nyitottságnak azonban együtt kell járnia a kölcsönösséggel és a tisztelettel. Ebben az összefüggésben meg kell vizsgálnunk azt is, amit „adóparadicsomként” ismerünk. Az elfogadott szabályozásoknál figyelemmel kell lenni a verseny ösztönzésének szükségességére, ezáltal csökkentve az árakat és javítva a szolgáltatások minőségét, miközben ugyanakkor fel kell lépni a korrupció és a piac monopolizálása ellen.

Itt szeretnék rámutatni arra, hogy a szolgáltatások kereskedelme egyre inkább magában foglalja a magas színvonalú technológiát, az informatikát, a kulturális javakat, stb. Az interneten keresztül biztosított szolgáltatásoknál külön elővigyázatosságra van szükség. A szellemi tulajdonjogokat és a személyes adatok védelmét garantálni kell, és védelmet kell biztosítani a csalás, a pornográfiával folytatott kereskedelem és más bűncselekmények ellen. Az előregedett társadalom és a fogyasztókkal élők egyre nagyobb volumenben igénylik az egészségügyi és a gondozói szolgáltatásokat. Ezért elő kell irányoznunk, hogy ezeken a területeken növekvő számú bevándorló dolgozzon majd. A jelenlegi politikai helyzetnek fel kell hívnia figyelmünket az energetikai és a hírközlési szolgáltatásokra is.

Hallottuk, hogy szerte a világon a szolgáltatások nagyon fontos szerepet játszanak a GNP-ben. A szolgáltatások globális kereskedelme növekvő tendenciát mutat, és már a szolgáltatások negyedét képviseli. Reméljük tehát, hogy létre tudunk hozni egy egyértelmű és tisztességes szabályrendszert, amely biztosítja, hogy valamennyi fél egyenlőbb elbánásban részesül. Ez nem lesz könnyű, de ki mondta, hogy csak könnyű feladataink lesznek?

Jens Holm (GUE/NGL). - (SV) Kamall úr a fejlődő országok szolgáltatási piacainak mélyreható megnyitását kéri. Sajnálatos módon ez teljes egészében összhangban áll az EU jelenlegi kereskedelempolitikájával. Például Kamall úr azt kívánja, hogy abban, amit jelenleg a fejlődő országokban helyi társaságok vagy az állami szektor lát el, megjelenjen a multinacionális európai társaságok versenye.

Ez olyan politika, amelyet már kipróbáltak Európában. Az én hazám, Svédország egyike volt az első olyan országoknak, amely deregulálta az energia, a villamos áram, a vasúti és a postai szolgáltatások piacát. Ma már látjuk az eredményt: magasabb árak, gyengébb karbantartás és gyakran rosszabb szolgáltatás is. Néhány monopólium most példa nélküli nyereséget vonhat ki abból, ami korábban köztulajdonban volt.

Ez az a fejlődési modell, amit a fejlődő világnak kellene eladnunk? Nem! Szerencsére vannak még országok, amelyek másképpen intézik dolgaikat; Norvégia, amely az EU-tól független, visszavonta a GATS-ban az összes követelést a szegény országok szolgáltatási szektorának liberalizálására. Általában Norvégia felemelte hangját az ellen a laissez-faire politika ellen, amelyet az EU követ a WTO-ban. Ez reményt ad. Az EU-nak a szegény országok szükségleteit kellene első helyre állítania a helyett, hogy deregulációt és privatizációt követel.

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, gratulálni szeretnék kollegámnak, Kamall úrnak jelentéséhez, amelyben rávilágít egy olyan nemzetközi szolgáltatási piac fejlődésének szükségességére, amely figyelembe veszi a fejlődő országok eltérő helyzetét, nem elfelejtve azt, hogy a feltételeknek valamennyi fél számára tisztességesnek kell lenniük.

Egyrésztől az Európai Uniónak hatalmas potenciálja van szolgáltatási szektorának megnyitására új piacok előtt, amely területen nagy komparatív és versenyelőnyökkel rendelkezik globális szinten: a szektor számára új csatornák kifejlesztése egyike azoknak a fő eszközöknek, amelyekkel Európa szembenézhet a globalizáció kihívásával.

Másrésztől, komoly előnyökkel jár a fejlődő országok számára is.

Először is, hasznot húzhatnak az Európai Unió tudásából és készségeiből ezen a területen, amire szükségük van saját gazdaságuk fejlesztéséhez, különösen az olyan alapvető és diszciplínakon átnyúló ágazatokban, mint a pénzügyi szolgáltatások. Ezért ez elősegítené a technológia transzfert az európai intézményektől és vállalkozásoktól. Az előnyösebb gazdasági keret léte „húzóhatással” járna a világ más részeiből a befektetések tekintetében; ezért, a gazdaságaikban megjelenő hasznok megsokszorozódnának.

Másodszor, a tárgyalások előrehaladtával javulnának a feltételek azok számára is, akik szolgáltatásokat kívánnak nyújtani, és azon vállalkozások számára is, amelyek Európában kívánnak letelepedni.

Szeretnék rámutatni a jelentésben arra, hogy be kell tartani az ILO alapszabályait, különösen a gyermek- és a kényszermunka tekintetében, mert igen, kell legyen nyitottság aszimmetriával, de miközben a tisztességes verseny és a tisztességes játék szabályait betartjuk, nem feledkezhetünk meg vállalkozásaink érdekeiről.

Nagyobb kötelezettségvállalást kell kérnünk, különösen a nagy feltörekvő gazdaságoktól, Kínától, Indiától és Brazíliától, mindig a Kereskedelmi Világszervezet keretében. A jelentés konkrét helyzeteket említ különféle kereskedelmi tömbökkel, mint például az ASEAN-országok, az Öböl-menti államok, India és Korea. Egy terület hiányzik azonban a jelentésből, amelynek fejlettségi szintje és gazdasági helyzete ideális a mi szolgáltatási szektorunk fejlődése szempontjából. A Mercosurról beszélek, és ebben különösen Brazíliáról; én voltam a Parlament előadója az ezzel az országgal folytatott tárgyalások állásáról szóló jelentésnek. Ezért bár kifejezetten nem jelenik meg a jelentés fő pontjaiban, meg akartam említeni, hogy az is szerepeljen benne.

Glyn Ford (PSE). – Elnök úr, szeretném elismerni azt a hatalmas mennyiségű munkát, amelyet kollégám, Syed Kamall, fektetett ebbe a szolgáltatások kereskedelméről szóló jelentésbe, de attól félek, nem tudok fenntartás nélkül gratulálni neki a munkájához, mivel megközelítésének néhány elemével alapvetően nem értek egyet.

A kulcskérdés az általános gazdasági érdekű szolgáltatások. Itt az Európai Parlamentben ezen a ponton a szocialista és a kereszténydemokrata képviselőcsoportok között rendszerint eljutunk egy olyan kompromisszumhoz, amely tükrözi az erők politikai egyensúlyát ebben az intézményben. Attól félek azonban, hogy ezúttal ezt a kompromisszumot nem értük el: sőt hallottunk néhány megjegyzést a kollégáitól, amelyek azt sugallják, hogy saját képviselőcsoportjának tagjai közül néhányan, azok, akik fejlettebb társadalmi lelkiismerettel rendelkeznek, vergődnek és meglehetősen rosszul érzik magukat a miatt a megközelítés miatt, amelyet az előadó magáévá tett.

Bizonyára ez a legliberálisabb jelentés – és félreértések elkerülése végett, én ezt a kifejezést most a pejoratív értelmében használom – amelyet a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság valaha is benyújtott a plenáris ülésnek. A jelentés nem tesz valódi megkülönböztetést az üzleti és nem üzleti szolgáltatások között, és én és képviselőcsoportom nagy többsége csak akkor tudnánk megszavazni Kamall úr jelentését, ha a 2., a 11. és különösen az 5. módosítást elfogadják, amelyek az univerzális, elérhető és magas színvonalú közszolgáltatásokat mindenki számára védelemben részesítik.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a szolgáltatások gazdasági jövőnk lényeges részét jelentik. Ez nem csak a magasan fejlett gazdaságokra igaz itt Európában, hanem és különösen az úgynevezett fejlődő országokra is. Mivel ez igaz, be kell bizonyítanunk, hogy a dereguláció, amit a múltban az áruszállítási szektorban elértünk, a szolgáltatási szektorban is a célunk. Itt ez sok esetben még fontosabb is.

Mind az előadó, Kamall úr, akinek köszönetet kell mondanunk jelentéséért, és Zaleski úr is rámutattak arra, ami lehetséges a szolgáltatási szektorban: tudásátadás, jobb képzettség, munkahelyek és jobb infrastruktúra. Ezek azok a dolgok, amelyeket mindannyiunknak közösen támogatnunk kellene. Ha e szempontból vizsgáljuk a dolgokat, túl kellene lépniünk azon a sokféle ideológián, amelyek fölött itt Európában a közelmúlt éveiben, de évszázadokon át is küzdöttünk, és nem kellene olyan sokszor visszafelé tekintgetnünk.

„Igen” bizonyos ágazatok speciális szükségleteire, de „nem” ezekre a pótszer csatákra, amelyeket e Ház néhány képviselője a fejlődő országok hátán akar megvívni.

Harald Ettl (PSE). – (DE) Elnök úr, mindannyian azt akarjuk, hogy megnyíljanak a határok a szolgáltatások nyújtására. E tekintetben két ponttal szeretnék foglalkozni. 2006-ban az Európai Unió egyértelművé tette álláspontját a közszolgáltatások nyújtásáról, és nem tette a közszolgáltatások érzékeny területét a nyílt verseny tárgyává.

Most persze kísérletet tesznek a GATS alapján, hogy a hátsó ajtón keresztül liberalizálják ezt a szenzitív szektort. Nem használhatjuk ugyanazt a megközelítést itt, mint az üzleti szolgáltatások esetében. A fordítottja vonatkozik természetesen a fejlődő országokra is. Az EU-nak nem szabad semmiféle nyomást gyakorolnia a fejlődő országokra, és rákényszeríteni őket a közszolgáltatások liberalizálására. Ezt maguknak kell eldöntenüik.

A második érzékeny pont a pénzügyi szolgáltatások piacára vonatkozik. A 80-as évek óta a pénzügyi szolgáltatások piacán hatalmas növekedés zajlott le, és ezzel a legkiterjedtebb globalizált piaci szektorrá vált a pénzügyi tranzakciók tekintetében is. A devizapiacok éves forgalma 360 trillió dollár. A globálisan bővülő piacokon való részvétel természetesen gazdasági szabadságjog, és a fejlődő országok éppen ezért nagymértékű sebezhetőséget mutatnak a külső sokkokkal szemben. A pénzügyi szolgáltatások liberalizálásánál ezért figyelembe kellene venni az adott ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr, ebben a vitában két olyan kérdés van, amire szeretném felhívni a figyelmet. Először is, igaz, hogy 2007-ben az Európai Unióban a szolgáltatási szektor a GNP 75%-át is elérte, és az EU szolgáltatásexportja a világexportból több mint 28%-kal részesedett, ám még mindig számos akadály van a szolgáltatások szabad nyújtása útjában magán az Európai Unión belül is, ha a szolgáltatást nyújtók az új tagállamokból jönnek. Szeretném kifejezni azt a reményt, hogy az EU néhány nagy lépést tesz előre ebben az ügyben a közeljövőben.

Másodszor, erőteljesen ellenezni kell a jelentésben javasolt azon megoldást, miszerint az EU a WTO tárgyalások részeként egyoldalúan csökkentse a mezőgazdasági kifizetéseket és támogatásokat annak érdekében, hogy amint megfogalmazza, a szolgáltatások kereskedelméből többletnyereség formájában kapjon jutalmat. Ez a megközelítés, amelyet az EU már sokszor magáévá tett, a termelés korlátozásához, néhány esetben akár a mezőgazdasági termelés számos ágazatának a megszűnéséhez vezetett az Európai Unión belül, ami lényegesen csökkentette az EU országok élelmiszerbiztonságát, és az elmúlt hónapokban a mezőgazdasági nyersanyagok költségének markáns növekedéséhez vezetett.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, fel akartam hívni a figyelmüket arra, hogy beszéltek itt a bankrendszer liberalizálásáról, miközben mindannyian tudjuk, hogy a Bazel II után ebben a szektorban monopólium alakult ki, és láthattuk, hogy egész vállalkozások, egész gazdasági egységek szűntek meg éppen a pénzügyi rendszer monopolizálása miatt.

Ezért úgy vélem, hogy valamilyen módon újra kell élesztenünk a régi rendszert, a szövetkezeti rendszert, amely a vidéki területeken és Európa oly sok más részén biztosította az életerőt a kis magánkezdeményezések és családok számára a növekedéshez. Akkor beszéljünk, és cselekedjünk igazán a liberalizáció szellemében a monopólium helyett a kulcsfontosságú bankszektorban, ami a családok és a vállalkozások életét egész Európában érinti.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy vélem, hogy a kis- és közepes vállalkozások nagyon is keresettek, még a pénzügyi szolgáltatások területén is. Európában 25 millió vállalkozásunk van. Úgy vélem, közülük sokan egyenértékű sikert érnének el a nemzetközi piacon is.

Végso soron, az egyik legalapvetőbb kérdés még a legkevésbé fejlett országokban is az, hogy hogyan lehet jövedelmet keletkeztetni. Mandelson biztos ezért úgy gondolja, hogy nagyon fontos nem meghátrálni a WTO tárgyalásokban, hanem új lendületet kell adni nekik. Szükségünk van a kereskedelem elősegítésére, ennek megfelelő kötelezettségvállalásra, és remélem ezt hamarosan el is érjük.

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök úr, az biztos, hogy én elszántan szándékozom siettetni a tárgyalásokat a Dohai Világkereskedelmi Megállapodás teljessé tétele érdekében. Ez valóban nagyon fontos, és én hálás vagyok a tiszteletreméltó képviselőnek, amiért ezt megerősítette.

Igazság szerint én nem akartam kommentálni ezt a vitát, sem reagálni rá. Amiért mégis megteszem az az, hogy úgy érzem néhány elhangzott hozzászólás bizonyította, hogy nem kevés a félreértés a XXI. században a szolgáltatásnyújtással kapcsolatban, különösen a fejlődő országok körében, de ezen túlmenően a vita hozzászólói közül néhányan megjegyzéseikkel hamis ideológiai határt húztak fel a között, amit „üzleti” és „nem üzleti” szolgáltatásoknak neveznek. Azt kell mondanom, hogy mivel időm nagy részét a világban és a fejlődő országok között töltöm, ez a megkülönböztetés és ez az ideológiai határvonal, amelyet ebben a vitában leírtak, egyre inkább nyom nélkül tűnik el. Nem áll fenn, amit Lucas asszony sugallt a WTO-tagok körében, hogy a fejlődő országok a szolgáltatások kereskedelmét egyre inkább egészen eltérően és az árukereskedelemtől elkülönülten látják. Valójában a WTO-ban és a kereskedelmi tárgyalások során ennek éppen az ellenkező tendenciája figyelhető meg. Egyre inkább a fejlődő országok azok, amelyek a szolgáltatások kereskedelmét behozzák ezekbe a tárgyalásokba. Azt hiszem helytelen – és én most úgy szólok, aki maga is szociáldemokrata sok évtized óta, aki, azt gondolom és remélem, fejlett társadalmi lelkiismerettel rendelkezik – tehát helytelen a szolgáltatások esetében olyan javaslatot tenni, hogy az állami szolgáltatásnyújtás jó, és a magánszolgáltatás nyújtása rossz. Ez nemcsak elavult gondolkodás; ez ellentétes a fejlődő országok érdekeivel és ezeknek az országoknak és ezeknek a közösségeknek a legszegényebb tagjainak az alapvető szükségleteivel, akik mellett nekünk ki kellene állnunk értékeinkkel, mint európaiak és elveinkkel, mint európaiak.

Így remélem, hogy nem fogjuk követni és nem fogjuk megerősíteni – ha tiszteletteljesen javasolhatom – ezt a szokatlan egyenletet, hogy a legszegényebbek szükségleteit azzal lehet az első helyre tenni, hogy a fejlődő országoktól megtagadjuk annak a lehetőségét, hogy ne csak a vízellátást, az energiaellátást és a távközlést oldhassák meg hatékonyabban és olcsóbban a fogyasztók számára, hanem hogy az egészségügyi ellátást és az oktatást is a verseny alapján a nemzetközi források sokaságától származó befektetés, technológia, vezetési készségek és módszerek felhasználásával biztosítsák.

Ez semmiképpen sem jelenti azt, hogy ezeket a szolgáltatásokat ne kellene szabályozni. Nem támogatom a monopolista magatartást, az árörögzítést és a kartelleket, de ez pont arra megy ki, amit a tiszteletreméltó képviselő aláhúzott. A nemzeti kormányok által történő szabályozás a fejlődő országokban természetesen lényeges a szolgáltatásokkal kapcsolatban, de kérem, ne hozzunk létre és ne támogassuk azt, amit én az üzleti és a nem üzleti közötti hamis ideológiai határvonalnak hiszek, amint le is írtam. Mindkettő egyaránt érvényes, ha megfelelően szabályozva vannak, és ha megfelelően szolgálják azoknak az embereknek a szükségleteit, akiknek nagyon nagy szükségük van az ilyen jellegű szolgáltatásokra, arra, hogy ezeket hatékonyabban és sok esetben olcsóbban biztosítsák.

Syed Kamall, előadó. – Elnök úr, igazán nem tudom, hogy hol kezdjem, mindenki olyan kedves volt. Én mindenkinek köszönöm a vitához való hozzászólásukat, és minden egyes hozzászólást üdvözlök.

Szeretnék válaszolni néhány felvetett kérdésre a számomra biztosított néhány percben. Nem gyakran fordul elő, hogy felszólalok, így engedjenek meg nekem egy kis élvezkedést.

Markov úr beszélt az „egy méret mindenkinek” kérdéséről. Ez a jelentés egyértelművé teszi, hogy amikor azt mondjuk nem szabad más országokra ráerőszakolni a liberalizálást, ugyanakkor nem szabad más országokra a protekcionizmust vagy az állami monopóliumokat sem ráerőszakolni. Én végig ezt próbáltam megértetni, így igen messze állok az „egy méret mindenkinek” gondolatától. Elismerjük, hogy a különféle országokban a megoldások sokfélesége létezhet, de tegyük lehetővé számukra a liberalizálás választását is. A szegényebb országokban sokan elmondták, hogy elégük van abból, hogy nincs választásuk, hogy rosszul működő állami monopóliumhoz kell fordulniuk, vagy egy olyan magánmonopóliumhoz, amelyről tudják, hogy az uralkodó elithez kapcsolódik. Amit igazán akarnak az a hozzáférés első helyen, vagy a választás lehetősége, amelyen keresztül ténylegesen rendelkezhetnek valamiféle hozzáféréssel.

Ami a pénzügyi szolgáltatások liberalizálásának szüneteltetését illeti, különbség van a globálisan megjelenő pénzügyi válság és a rossz hitelezés és a rossz adósságok között. Szegény afrikai vállalkozók mondták nekem, hogy hozzá akarnak férni a tőkepiacokhoz, hogy pénzt vehessenek kölcsön traktor vásárlására, hogy felszánthassák földjeiket és ez által helyben nagyobb prosperitást teremthessenek, így tegyük ezt lehetővé, a tőkéhez való hozzáférést tegyük lehetővé számukra.

Végül, kollégám Glyn Ford elítélte, amit igazából én bóknak veszek. Nagy örömmel hallom, hogy ez a „legliberálisabb jelentés” és remélem, hogy egyszer majd ez áll a sírkövemen – de ne most rögtön. Szeretnék rámutatni, hogy különbség van a társadalmi lelkiismeret és a szocialista lelkiismeret között. A társadalmi lelkiismeret azt jelenti, hogy megnézzük mi az, ami valójában működik, és hogy hogyan tudnánk valóban segíteni a szegényeken a helyett, hogy ragaszkodnánk az elavult szocialista ideológiához, ami – amint Zaleski úr mondta – elvesztette legitimitását az után, hogy oly sok évre ráerőszakolták Közép- és Kelet-Európára.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön 2008. szeptember 4-én kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Júliusban megint láhattuk a dohai forduló befejezésére irányuló újabb kísérlet bukását, amelynek célja a kereskedelem liberalizálásának egy lépéssel előbbre vitele volt, és a Parlament már most igyekszik egy saját kezdeményezésű jelentést jóváhagyni, amely élményítő mértékig próbálkozik a szolgáltatások kereskedelmének globális liberalizálásával vagy a WTO-n belül, vagy a harmadik országokkal való bilaterális vagy multilaterális megállapodásokon keresztül, amelyeket az EU támogat.

Amivel itt szembesülünk az egy valódi ABC-s könyv, amely lefekteti valamennyi szolgáltatás liberalizációja felé vezető utat, beleértve a közszolgáltatásokat is, amelyeket „köz- és általános érdekű szükségleteknek” csúfol.

Egyéb példák között, az egészségügyi ellátás, a vízellátás, az oktatás, a kulturális szolgáltatások, az idegenforgalom, illetve a pénzügyi szolgáltatások nagyobb liberalizálását célozza.

A jelentés veszi a fáradságot, hogy elmagyarázza, hogy „a GATS elvei sem a privatizációt, sem a deregulációt nem tiltják”, majd kiköti, hogy a WTO-megállapodás hatályba lépése után időről időre tárgyalási fordulókat kell tartani „a liberalizáció fokozatosan magasabb szintjének elérése érdekében” ...

A jelentés a WTO-ban a jelenlegi „patthelyzet” feloldása érdekében ragaszkodik az új kezdeményezésekhez és üdvözli azokat – ilyen például a „jelző konferencia” – melynek célja a megállapodás lehetővé tétele a közeljövőben.

Maguk az európai nagyvállalkozások sem írhatták volna meg jobban ...

17. A számítógépes helyfoglalási rendszerek ügyviteli szabályzata (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Timothy Kirkhope jelentése (A6-0248/2008) a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében a számítógépes helyfoglalási rendszerek ügyviteli szabályzatáról szóló Európai Parlamenti és Tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2007)0709 - C6-0418/2007 - 2007/0243(COD)).

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök úr, az a javaslat, amelyet ma a tiszteletreméltó képviselők megvitatnak, megkísérli az 1989-ben a légi közlekedési szolgáltatások elosztása piacára vonatkozóan elfogadott szabályokat korszerűsíteni.

A számítógépes helyfoglalási rendszerek (CRS) közvetítőként működnek a légitársaságok és az utazási irodák között a repülőjegyek értékesítési láncában. A 90-es évek elején a számítógépes helyfoglalási rendszerek gyakorlatilag a repülőjegy értékesítés egyedüli csatornája voltak. Ezen kívül valamennyi CRS-t a légitársaságok ellenőrizték. Ez utóbbiakat ezért nagyban kísértette a CRS-ben lévő helyzetükkel való visszaélés, például azzal, hogy a kijelzőkön saját javukra részrehajló információt mutattak be.

A CRS használatának ügyviteli szabályzata a visszaélések megelőzése érdekében számos biztosítékot hoz létre. Kiegészíti a versenyjogot, mivel az ágazatspecifikus kockázatok kezelésére további intézkedésekkel egészíti azt ki. Előírja, hogy valamennyi, a rendszerben résztvevő társaságot megkülönböztetés nélkül kezeljék. Például, valamennyi légitársaságnak ugyanazt a díjat kell fizetnie. A szabályzat speciális kötelezettségeket határoz meg a tulajdonos fuvarozók számára – azok számára, amelyek CRS-t tulajdonolnak vagy ellenőriznek.

Az ügyviteli szabályzat nagyon hatékony volt mindenféle visszaélés megelőzésében. Azonban az ügyviteli szabályzat bevezetése óta a repülőjegyek értékesítésének piaca lényegesen megváltozott, mivel alternatív értékesítési csatornák alakultak ki. Ma már az összes helyfoglalásnak mintegy fele már nem CRS-en keresztül valósul meg, hanem internet oldalakon vagy a légitársaságok híváscentrumain keresztül történik. Ezeknek az alternatív értékesítési módszereknek a versenye lényegesen csökkentette a CRS-en keresztül történő visszaélés kockázatát.

Az új helyzet az ügyviteli szabályzat kiigazítását is igényli. Az ügyviteli szabályzatban lefektetett szabályok lényegesen korlátozzák a CRS és a légitársaságok közötti alku lehetőségét. A CRS-ek ezért nem állnak valódi versenyben egymással, és a légitársaságok és az utasok által nekik fizetett díjak egyre inkább emelkednek.

A Bizottság javaslata megpróbál nagyobb teret adni az alkunak, és különösen a CRS használatáért járó díj tekintetében az árak meghatározása lehetőségének. Ez lehetővé teszi a légitársaságok számára, hogy a díjak csökkentéséről tárgyaljanak a CRS-ekkel. A verseny felerősítése a CRS-ek között segít a költségek csökkentésében és az általuk nyújtott szolgáltatások minőségének javításában.

Ugyanakkor a javaslat fenntartja, sőt megerősíti a visszaélés megelőzésének biztosítékait, és a fogyasztók védelmét, különösen a nyújtott információ semlegességét és a személyes adatok védelmét.

Ezen kívül a javaslat továbbra is speciális kötelezettségeket ró a CRS-ek tulajdonos fuvarozóira. A „tulajdonos fuvarozó” meghatározása heves vitákhoz vezetett, mivel az ilyen társaságokra rótt kötelezettségek igen terhesek.

Az ügyviteli szabályzat korszerűsítése lehetővé teszi szolgáltatásaik elosztási költségeinek csökkentését, miközben garantálja a fogyasztói érdekek védelmét. Erre sürgős szükség van iparunk versenyképessége szempontjából, mivel társaságaink versenytársai már most élvezik a liberalizált környezet és az alacsonyabb értékesítési költségek előnyeit.

Ezért is örülök annak, hogy a Parlament milyen gyorsan vette napirendjére ezt a kérdést. Szeretném kifejezni nagyrabecsülésem az előadójuk, Tim Kirkhope, és a TRAN Bizottság által végzett munka iránt, valamint a véleményüket kifejtő bizottságok munkája iránt.

Timothy Kirkhope, előadó. – Elnök úr, nagyon örülök, hogy lehetőségünk van ennek a fontos ügynek a megvitatására ma este, és én büszkén mutatom be ezt az új javaslatot az európai fogyasztók helyzetének javítására.

A CRS ügyviteli szabályzatának felülvizsgálata és az itt lévő megoldás egy fontos munka korai és sikeres lezárásának esélyét adja. Az új ügyviteli szabályzat célja, hogy újra lendületbe hozza az utazási ágazatot, így minél hamarabb bevezetjük, annál hamarabb láthatjuk a hasznait – alacsonyabb repülőjegyárak, nagyobb választék és nagyobb fokú átláthatóság. A CRS-eknek természetesen szabadon kell tudniuk kialakítani a légitársaságok szolgáltatásai elosztásának feltételeit, de az én felülvizsgálatom alapján a CRS-eknek agresszívebben kell majd egymás ellen versenyezniük a légi fuvarozók részvételéért az alacsonyabb foglalási díjak és a jobb minőségű szolgáltatások alapján. Ez nagyon előnyös lesz az európai fogyasztók számára.

Először is, választék: a fogyasztóknak nagyobb választékhoz és jobb szolgáltatásokhoz kell jutniuk az utazási irodáktól. Az erőteljesebb verseny fellendíti majd az utazási irodák és ezáltal a fogyasztók rendelkezésére álló információ minőségét.

Másodszor, ár: ez azt jelenti, hogy a jelenlegi rendszer által művileg magasan tartott repülőjegy árak akár 10%-kal is csökkenhetnek ennek eredményeként a Bizottság kutatása szerint.

Harmadszor, átláthatóság: a keményebb biztosítékok révén az utazási irodák és a fogyasztók fokozottabb védelemben részesülnek a piaci visszaélés és a piactorzítás ellen. A javaslat két biztosítékot épít be. Az egyik az auditálási rendelkezésekre vonatkozik. Én szükségesnek tartottam ezeknek a rendelkezéseknek az újragondolását, és ennek eredményeként ezek hatékonyabbnak bizonyulnak majd, és így a rendelet fontos eszközt biztosít a Bizottság számára, hogy figyelemmel kísérje a CRS-ek tevékenységeit.

Negyedszer, annak a meghatározása, hogy ki tulajdonos fuvarozó és ki nem az. Ez a kérdés uralta az egész jelentést, és az én vele kapcsolatos munkámat. Fontos, hogy ezt helyesen határozzuk meg, mert nem akarjuk, hogy a légitársaságok azért fektessenek be CRS-ekbe, hogy befolyásolják a vállalkozás működtetését esetlegesen mások kárára.

Hadd mondjam el kollégáimnak, akik nagyon keményen dolgoztak ezen a jelentésen, hogy úgy vélem, hogy az előttünk lévő megállapodással egy robusztus, de rugalmas tesztet sikerült elérnünk, egy olyat, amelyik az önök által kifejtett valamennyi aggályt rendezi. Néhányan azt javasolták, hogy holnap javasoljunk megosztott szavazást, de őszintén ez túlságosan tág meghatározást eredményezhet. Megismétlem, amit írásban lefektettem ezeknek az embereknek. A „döntő befolyásra” való hivatkozás törlése nem biztosítja a 12. módosítás elemeinek hasznos pontosítását, ami annak célja volt. Sőt egy ilyen törlést követően, az értelmezhető lehetne úgy is, hogy bármely befektető tulajdonos fuvarozónak lenne tekinthető, mivel „a rendszerszolgáltató bármilyen más irányító testülete” bármit jelenthet. Vajon minden olyan légi fuvarozót, amely részt vesz valamely CRS-ben olyan jogokkal, hogy például információt kapjon az éves döntésekről vagy csak az éves beszámolókról, tulajdonos fuvarozónak számít? Bizonyára nem.

Ami az ALDE képviselőcsoportjának javaslatát illeti, hogy a kérdést utaljuk vissza a bizottsághoz – azaz, hogy alaposan vizsgáljuk meg az érintett CRS-ek tulajdonosi és irányítási struktúráit – ehhez a Bizottságnak egy új rendeletre volna szüksége. Amikor a Bizottság azt mondja, hogy ezt esetről esetre kell vizsgálnia, én ezt nem a gyenge meghatározás bizonyítékának látom. Éppen ellenkezőleg, ezt hosszasan tárgyaltuk a bizottságban, és én egy független tanulmányt rendeltem meg, hogy segítse a bizottságot. Gondoskodtam arról, hogy az árnyékelőadókat mindig teljes körűen tájékoztassuk a Tanáccsal való informális kapcsolatfelvételek állapotának valamennyi fázisáról. Ők kifejezetten egyetértettek azzal, amit a megállapodás tartalmaz. Én szándékosan visszatartottam ezt az ügyet egy hónapig, miközben gondoskodtam arról, hogy minden nézetet teljes mértékben figyelembe vegyünk – környezeti kérdéseket, Lichtenberger asszony; teljes körű liberalizálást, Evans úr.

Így holnap a támogatásukat kérem. Meg kell szavaznunk az alacsonyabb repülőjegyárakat, a nagyobb választékot és a nagyobb átláthatóságot. Mindannyian kötelesek vagyunk a fogyasztók jogainak védelmére és tájékoztatásukra, és hogy számukra a lehető legjobb megállapodásokat szerezhessük meg. Ez marad a prioritás. A gesztuspolitika nem tartozik az én prioritásaim közé, de első helyen szerepel nálam az, hogy a legjobb megállapodást szerezhessük meg mindazon fogyasztók számára, akiket itt képviselünk Európában.

Wolfgang Bulfon, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének szerzője. – (DE) Elnök úr, az európai fogyasztók nyögnek a magas élelmiszerárak terhei alatt, és én úgy vélem, hogy ennek a szerfölött magas áremelkedésnek az egyik oka a kiskereskedelmi piac néhány nagy szereplő kezében történt koncentrálódása.

Indokoltnak tartom az aggodást, hogy hasonló sorsra juthatnak az utazási irodák. Az ebben a jelentésben javasolt a számítógépes helyfoglalási rendszerek ügyviteli szabályzatának liberalizálása a piacon erőteljesebb versenyt kellene, hogy biztosítson. Attól tartok azonban, hogy csak a nagy utazási irodák maradhatnak fenn a jövőben azzal, hogy több CRS-szolgáltatóval szerződést kötnek. Erre lesz szükség ahhoz, hogy a fogyasztóknak átfogó választéket biztosíthassanak. A kis irodák, amelyek nem tudják megengedni maguknak a CRS szolgáltatókkal a több szerződést, elhullanak útközben.

Amikor az Egyesült Államokat hívják fel a fogyasztóbarát verseny példája gyanánt ebben az összefüggésben, mindig emlékezni kell arra, hogy a tagállamokban nincs olyan légitársaság, amely még mindig részt venne számítógépes helyfoglalási rendszerben. Ezért állok ki a „tulajdonos fuvarozó” kifejezés merev meghatározása mellett.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom nevében szeretnék őszinte köszönetet mondani az előadónak, Kirkhope úrnak. Nagyon kiegyensúlyozott jelentést terjesztett elénk, és igen szorosan együttműködött az árnyékelőadókkal. Az ő változata, amelyet a francia elnökséggel tárgyalt meg, jobb védelmet biztosít a fogyasztóknak a kétes repülési és vasúti kínálatokkal szemben az átláthatóságra vonatkozó egyértelmű szabályozás alapján és ugyanakkor tisztességes versenyt biztosít a vasúti társaságok és a légitársaságok között.

Közbevetőleg, az átdolgozott változat dokumentálja azt a tényt, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja első képviselőcsoportként nagyon helyesen megállította a Bizottságnak a kísérletét, hogy elavultként eltörölje ezt a szabályzatot már 2005-ben. Szükségünk van rá – és ezt szavazatunkkal bizonyítani fogjuk – a fogyasztók védelme érdekében. Akkor is, ha egyre több utas a jegyét közvetlenül a légitársaságoknál vagy az interneten foglalja le, a fogyasztók többsége továbbra is az utazási irodákra támaszkodik, nekik pedig támaszkodniuk kell a számítógépes helyfoglalási rendszerben a megkülönböztetésmentes, valódi alkalmi vételt jelentő ajánlatokra. A megjelölt áraknak a jövőben tartalmazniuk kell minden adót és díjat, így az utazási irodák valóban átlátható és összehasonlítható ajánlatokat adhatnak a fogyasztóknak.

A tulajdonos fuvarozóknak az átláthatóságra és a versenyre vonatkozó szigorúbb szabályozásnak kell megfelelniük a jövőben annak érdekében, hogy a rendszerek ne kínálhassanak kedvezményes ajánlatokat a többi légitársaság és a fogyasztók kárára.

Itt vissza kell térnem az előadóhoz és képviselőtársaimhoz kell fordulnom. Úgy vélem, hogy az a változat, amit mi egyeztetünk a francia elnökséggel a tulajdonos fuvarozókkal kapcsolatban megfelelő védelmet kínál az egyes légitársaságok javára történő pozitív diszkrimináció ellen. Ezért a 48. módosítás híres módosításának bárminemű változtatása teljesen fölösleges, és ha ez átmegy holnap, akkor az az egésznek az elfogadását kétségtelenné, sőt akár meg is kérdőjelezheti. Arra kérem önöket, hogy hozzanak egyértelmű végleges döntést holnap a fogyasztók védelmében.

Robert Evans, a PSE képviselőcsoportja nevében. – Elnök úr, én is köszönetet szeretnék mondani Kirkhope úrnak állandó együttműködéséért és a bizottság valamennyi tagjának támogatásáért.

Két évvel ezelőtt megnéztem egy internetre alapozott utazási irodát, egy utazási honlapot, ahol is Londonból San Franciscóba kerestem jegyet. A honlap, vagyis a számítógép azt mondta nekem, hogy nem volt közvetlen járat Londonból San Franciscóba, és New Yorkon keresztül javasolt egy csatlakozó járatot, ha jól emlékszem, a Uniteddel. Természetesen vannak közvetlen járatok, csak éppen az adott honlap területébe nem tartozott ezeknek a kiadása.

Ez azonban egyszerűsített formában megvilágította számomra azt a problémát, amit megpróbálunk ezzel a felülvizsgálattal megoldani: amint Mandelson biztos elmondta, ez egy olyan felülvizsgálat, ami 20 évre vagy még korábban megy vissza.

El kell ismernünk azokat a valódi változásokat, amelyek a technológiában ez alatt az időszak alatt végbementek. Most az emberek nagy része és valamennyi utazási iroda hozzáfér az internethez, és egyetértek az előző felszólalókkal, akik azt mondták, hogy kötelességünk biztosítani a tisztességet és a piachoz való egyenlő hozzáférést, és amint Mandelson biztos mondta, tisztességes szabályokat, hatékony szabályokat és védenünk kell a fogyasztókat, meg biztosítani a versenyt. De Mandelson úr ön azt is mondta, hogy ön örül annak, hogy milyen gyorsan sikerült mindezt végig vinni. Bár én osztom az ön céljait, és mindig a lehető leggyorsabban szeretem megoldani a dolgokat – és osztom Kirkhope úr árakra, átláthatóságra és fogyasztóvédelemre vonatkozó céljait is – úgy gondolom, hogy nagy sietségünkben eltértünk minden bizonnyal attól az állásponttól, amit a Közlekedési Bizottság május végén elfogadott, és attól az állásponttól,

amivel a Tanács előállt, az úgynevezett kompromisszumos állásponttól, amely eltér attól, amit mi a Közlekedési Bizottságban elfogadtunk. Tegnap a bizottsági pontosításban ő így szólt: „Minden múltbéli elemzést újra el kell végezni az új perspektívából és a Bizottságnak minden egyes esetet eseti alapon kell megvizsgálnia”. Ez véleményem szerint azt jelenti, hogy ez nem eléggé egyértelmű, és nem arra a helyre jutottunk, ahol legalább is ezen az oldalon, de más képviselőcsoportokban is, sok képviselő lenni szeretne, ahol teljes bizonyossággal azt mondhatnánk, hogy az az álláspont, amit Kirkhope úr elérni remélt, valóban ilyen lenne. Ezért javaslom képviselőcsoportomnak, hogy támogassa azt a javaslatot, amelyet tudomásom szerint Lichtenberger asszony nemsokára előterjeszt.

Eva Lichtenberger, a Verts/ALE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ha lovas küldöncel kellett volna megbirkóznunk mindazzal a levelezéssel, amit ez a jelentés generált az elmúlt hetekben, kétségtelenül kimerítettünk volna néhány lovat. A modern hírközlés lehetővé teszi számunkra, hogy folyamatosan kapcsolatban legyünk, és mindig naprakészek maradjunk.

A legnagyobb elismerés ezért azonban Kirkhope úrnak jár, aki valóban példás módon folyamatosan tájékoztatta a képviselőket, levelezett az árnyékelődökkel és mindent megtett, amit csak tudott, hogy a bizottság kéréseit továbbítsa a Tanácsnak. A Tanács azonban nem könnyítette meg az ő munkáját. Épp ellenkezőleg. Olyan szövegezést javasoltak – mi jól tudtuk követni az eljárást – amely semmi más nem tett volna, minthogy hatékonyabban fedett volna el versenyt torzító gyakorlatokat – és én tiltakozom ez ellen!

Őszintén azt kell mondanom, hogy a versenytorzító légitársaságok hazai országai is jobban tennék, ha komolyabban vennék a fogyasztóvédelmet azzal, hogy biztosítják számukra a tisztességes információt, valamint követik javaslatainkat, amelyekkel biztosítani lehet ennek megvalósulását. Az ügyviteli szabályzat nem a legerőteljesebb eszköz, ami a rendelkezésünkre áll. Tegyük ezt egyértelművé. Ennél fontosabb az egyértelmű szövegezés, amely biztosítja számunkra, hogy nem nyitnak ki egy másik hátsó ajtót.

Kollégámmal, Hennis-Plasschaert asszonnyal együtt szeretném garantálni ezt az egyértelműséget azzal, hogy visszautalnám a jelentést a bizottság elé. Én ezt fontos kérdésnek tartom. Ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy mi a fogyasztókat védjük, és el kell fogadnunk ennek nyilvánvaló következményeit.

Köszönöm képviselőtársaimnak és különösen az előadónak, hogy a környezetvédelemmel kapcsolatos aggályok visszhangra leltek ebben a jelentésben amennyire lehetséges volt ebben az ágazatban. Ismételten őszinte köszönetem képviselőtársaimnak és az előadónak.

Stanisław Jałowiecki (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, biztos úr, Liberadzki kollégám és én benyújtottunk egy módosító indítványt ehhez a jelentéshez. Célja, hogy a légitársaságok három éven belül vonuljanak ki a központi repülőjegy helyfoglalási rendszerből. Ezt a módosítást radikálisnak tekintették, és nem kapta meg a szükséges többséget. Megjegyzendő, hogy ez a radikalizmus semmivel sem több mint annak az úgy tűnik az Európai Unióban általános elfogadott elvnek a végrehajtása, ami az egyenlő esélyek a versennyel jellemezhető piacon.

A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság a közelmúltban elfogadott egy olyan verziót, amelyet átmenetileg nagyon jónak lehet tekinteni. Átmenetileg, útközben – igen ez a jó szó – a részvételtől való teljes kivonulás felé. Ugyanakkor az úgy megváltozott a Tanácsban: a benyújtott módosítások még az Európai Bizottság által eredetileg benyújtott változatnál is jobban erősítik három légitársaság – a Lufthansa, az Iberia és az Air France pozícióját. Úgy halljuk, hogy ez siker, és hogy emiatt további ügyfeleket nyernek.

Valószínűleg további siker, hogy az előadó ellenállt a lobbisták hatalmas nyomásának. Ezt el tudom képzelni, mert ránk egyéni Európai Parlamenti képviselőkre is az nehezedett. Ezek a lobbisták viszont olyan társaságoknak a képviselői, akik az egyenlő esélyekért küzdenek. Nem kapták meg azonban, mivel néhány nemzeti vállalkozás érdekei érvényesültek. Másrésztől mi nem nevezzük ezeket a vállalkozásokat lobbistának, különösen, amikor ezeket az érdekeket egy olyan ország képviseli, amely jelenleg az Európai Unió elnökségét tölti be. Akkor minden rendben van, és ami megemlítődik, az a kiváló együttműködés a Tanáccsal.

Ez nem álszentség? Nem még nagyobb álszentség ezt a jelentést magatartási kódexnek nevezni? Kire vonatkozik ez a kódex módosított változatában, amikor a tulajdonos fuvarozó új meghatározása hatékonyan megszünteti ezt a fuvarozót?

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök úr, az álszentség elsősorban abban áll, amikor azt mondjuk, hogy a fogyasztók sérelmet szenvednek. Egyetlen egy fogyasztó sincs Európa utcáin, aki tudná, hogy mi az a légi közlekedési számítógépes helyfoglalási rendszer. Egy sincs! Valamennyi fogyasztó a magán helyfoglalási rendszereket, az internetet vagy a telefont használja.

Amiről ma szó van, az a légitársaságok és a között az információ közötti kapcsolat, amelyet ők saját járataikról kiadnak, elsősorban az utazási irodáknak. Ez a szöveg moralizál, és nagyon erős átláthatósági és kizárólagosságot kizáró elveket vezet be. Ez egy olyan szöveg, amely a hagyományos nézetet teszi magáévá, amikor versenyjogról és a fúziók ellenőrzéséről van szó.

Számos lobbira használja a jelentést, hogy megpróbálja kikényszeríteni az igazgatótanácsból azokat, akik Európában a legnagyobb számítógépes helyfoglalási rendszert létrehozták. Ez egy nagyon súlyos ügy lenne, mert soha semmi mást nem csináltunk itt, mint versenyszabályokat alkottunk és módszereket azok ellenőrzésére. Soha nem kényszerítettünk senkit, hogy adott státuszt vagy adott részvényesi bázist fogadjon el. Hölgyeim és uraim, én ezért fogom megszavazni az ügyesen és sok munkával Kirkhope által létrehozott kompromisszumot a Tanács és a Tanács valamennyi tagállama – amint emlékszem – az Európai Parlament és az Európai Bizottság között.

Jobb lenne megszavazni ezt a kompromisszumot, mint újrakezdeni a háborút a lobbikkal tekintve, hogy milyen sok érdek forog kockán, és jobb lenne megakadályozni, hogy ezt a szöveget végső soron lényegesen módosítsák, ami igen csak rosszul szolgálná a fogyasztókat.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, ma már nagyon helyesen többször is köszönetet mondtak Kirkhope úrnak, az előadónak, amiért egyértelmű konszenzust sikerült elérnie egy nagyon bonyolult kérdésben a bizottságban, és együttműködve az árnyékelőadókkal, valamint más képviselőtársakkal, és én remélem, hogy ez folytatódni fog ma reggel is.

Éppen most mondták, hogy még a „CRS” kifejezés sem volt világos sok képviselőnek a vita elején. Ma már tudjuk, hogy az mit jelent, és ma már tudjuk, hogy milyen fontos kérdéseket vitattunk meg nagyon helyesen. Összintén köszönet még egyszer ezért a kiváló munkáért, és remélhetőleg egy jó európai jogi instrumentumért.

Ez a jelentés sok mindent tartalmaz, amelynek most már szükségszerűen fontos funkciója van a jelentés erősen műszaki jellegén túlmenően is, más összefüggésben is. A fogyasztók védelemben részesülnek, miközben a végleges teljes árat az ármegjelenítési módszerrel ténylegesen meg lehet jeleníteni, és ezt nem fedhetik el különféle speciális vagy kiegészítő árakkal.

Mi – csak mert képviselőcsoportunknak mindig emiatt tesznek szemrehányást – figyelemreméltó haladást értünk el. Kifejtettük, hogy nem csak beszélni akarunk a vasút preferenciális kezeléséről, hanem biztosan tudni akarjuk a rövid és hosszú távú repülőjáratokra vonatkozóan, hogy a vasúti szállításnak legyen tisztességes esélye arra, hogy itt szerepelhessen. Amint erről már szó volt, bizonyítottuk a CO₂ fogyasztást, illetve követeltük, hogy azt bizonyítsák – szintén – azért, hogy összehasonlítással meg lehessen állapítani, amit el akarunk érni, és amihez a fogyasztó hozzájárulhat.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Elnök úr, a tulajdonos fuvarozó meghatározásának ellentmondásos problémájára szeretnék összpontosítani. A meghatározás célja valóban az, hogy megakadályozza a CRS-ben részesedéssel rendelkező légitársaságokat abban, hogy visszaéljenek helyzetükkel. Jelenleg, ez megfoghatóan érinti az Air France-ot, az Iberiát és a Lufthansát, amelynek kisebbségi részese van az Amadeusban. A Bizottság jelenlegi gyakorlatát, azaz visszaélés gyanúja esetén ennek eseti vizsgálatát bizonyították. A befolyással való visszaélés eseteit megoldották, és büntették. Ez idáig ez két alkalommal történt meg. Nincs ésszerű indok arra, hogy bármit is megváltoztassunk ebben a lényegileg bizonyított gyakorlatban.

A tulajdonos fuvarozó azon meghatározása, ami a versenyjogra tekintettel a meghatározó befolyás kifejezésre épül, megfelel ennek a bizonyított gyakorlatnak. Ez a kifejezés immáron 40 éve bizonyítja magát. Egyes képviselők azonban azt szeretnék, ha minden légitársaság, amelynek van valamilyen tőkerészesedése, automatikusan tulajdonos fuvarozónak minősüljön. A légiközlekedési piacon ez masszív és szükségtelen beavatkozást jelent a jelenlegi versenyhelyzetben. Ebből a fogyasztóknak semmilyen előnye nem származna. A négy győztes lenne például a British Airways, az American Airlines és mások, akik számára a versenyhelyzet ilyen eltolódása hasznos lenne. Ezen kívül az egyetlen európai számítógépes helyfoglalási rendszernek el kellene fogadnia egy versenyhátrányt az amerikai konkurenciával szemben azon az európai piacon, ahol ádáz küzdelem folyik. Ezt politikailag ésszerűtlennek, sőt akár hanyagnak tartom, és ezért azt ajánlom, hogy a kompromisszumot fogadjuk el.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Kollégánk, Kirkhope úr által kialakított kompromisszum a diszkriminációmentesség, a hatékonyság és az átláthatóság elveinek megerősítésére épül, amelyek mindegyike a végső kedvezményezett, nevezetesen az európai polgár előnyére válik.

Először is, megakadályozza mindkét a légi fuvarozók elleni potenciális visszaélést, és az utóbbiak potenciális beavatkozását az ügynökségek tevékenységének megfelelő működésével.

Másodszor, biztosítja az átláthatóságot és megakadályozza a fogyasztó félrevezetését a járatok kiválasztását, időtartamát, üzemeltetőjét, és utoljára, de nem utolsósorban az árát illetően, biztosítva egyben a személyes adatok védelmét.

Harmadszor, a kedvezményezettek számára biztosítja rövid utakra a vasúti közlekedés választásának lehetőségét, ami a széndioxid kibocsátások csökkentésével idővel környezeti haszonnal járhat.

Sajnálatos módon azonban van néhány olyan vonatkozás, amelyet az ügyviteli szabályzat nem szabályoz, és amelyek nem tartoznak hatókörébe. Ezek az alacsony költségű – fapados – társaságok díjtételepolitikája, amely nem tartozik a számítógépes helyfoglalási rendszerekkel való együttműködés körébe. Úgy vélem, hogy az ügyviteli szabályzat mögött meghúzódó egészséges elveket minden helyfoglalási és jegyvásárlási rendszernek el kellene fogadnia, beleértve a fapados társaságokat is.

Fogyasztói szempontból sajnálatos, hogy ezek a társaságok nem integrálódtak a CRS-be. A mellett, hogy az utasok számára a választási lehetőségek megsokszorozódnának, ez az integráció pozitív módon nyomást gyakorolna annak érdekében, hogy biztosítsák a szolgáltatások minőségét és az árak átláthatóságát.

Megragadom ezt az alkalmat, hogy kérjem az Európai Bizottságot és a tagállamokat, hogy erősítsék meg az ellenőrzést és alkalmazzanak szankciókat az illetékes szerveken keresztül, ahol szükséges, a fogyasztók valódi védelme érdekében, akik számára a CRS-ben nem jegyzett társaságok megfizethető, ám megtévesztő mobilitási eszközt jelentenek. Én is támogatom és ajánlom azt a javaslatot, hogy a jövőben a CRS fontolja meg a menetrendszerű autóbusz-szolgáltatások rendszerbe történő bevezetésének lehetőségét is.

Brian Simpson (PSE). - Elnök úr, amikor köszönetet mondok az előadónak jelentéséért, elismerem arra irányuló erőfeszítéseit, hogy megpróbált az első olvasatban megállapodást elérni erről a fontos dossziéről.

A megállapodás első olvasatban valóban lehetséges lett volna, ha a Tanács elfogadta volna a közlekedési bizottság álláspontját. Az előadónak igaza van. Mi valóban nagy részletességgel vitattuk meg azt a közlekedési bizottságban, és ott véleményt is kialakítottunk. De ami utóbb történt az az, hogy a közlekedési bizottság véleményét megváltoztatták.

Sajnos a Tanács intervenciója és később a tanácsi módosítások nem csak a vizek összezavarását szolgálták, hanem súlyos aggályokat okoztak a fogyasztói szervezeteknek, az utazási irodáknak és az utasszövetségeknek.

Ezután amit az előadó most javasol a Tanácson keresztül, annak súlyos következményei vannak nemcsak jogalkotási szempontból, hanem nemzetközileg is. Az EU-jogalkotás terén még soha sem okozott két módosítás annyi zűrzavart és felfordulást a közlekedési bizottság demokratikus álláspontjának sérelmére.

Egyeseket ez nem érdekel, de a valóság az, hogy a Tanács intervenciója súlyos bizonytalanságot okozott mind erkölcsileg, mind jogilag.

Fennáll az a gyanú, hogy a Tanács kikapukat hoz létre, hogy védelmet nyújtson bizonyos nagy légi fuvarozóknak, különösen, mivel az a tulajdonos fuvarozókra vonatkozik. Ezen kívül a megállapodás elérésére irányuló szükségtelen sietség rossz jogszabályhoz vezethet. Ezért támogatom azt a felhívást, hogy ez a jelentés kerüljön újra a bizottság elé, hogy foglalkozhassunk minden felmerült aggálllyal, helyrehozhassuk ezt a jogszabályt nem a mi nagy légitársaságaink, hanem a fogyasztóink érdekében, akiknek a képviselői azt mondják nekünk, hogy nem tetszik nekik a Tanács kiegészítése.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Timothy Kirkhope-nak, amiért a számítógépes helyfoglalási rendszerek ügyviteli szabályzatáról szóló rendeletbe felvette a kijelzőre vonatkozó rendelkezéseket. Az utazási irodák kijelzőket, képernyőket használnak a CRS-információ megjelenítéséhez, ezért létfontosságú, hogy az utazási irodák semleges és kiegyensúlyozott tájékoztatást kapjanak.

Úgy vélem, hogy a semleges kijelzők használata növeli a résztvevő fuvarozók által kínált utazási termékek és szolgáltatások átláthatóságát, és növeli a fogyasztók bizalmát. Az utazási irodák tisztességes értékelési kritériumok alkalmazásával a fogyasztóknak a választási lehetőségek legátláthatóbb skáláját tudják majd kínálni; például a főjelző lehetővé teszi a leginkább alkalmas utazási lehetőség értékelését, amelyet a menetrendszerű légi vagy vasúti fuvarozó kínál.

Én nagyra értékelem az előadó erőfeszítéseit, hogy a termék ÁRÁRA való közvetlen hivatkozással biztosítsa az árak átláthatóságát, mert a DÍJTÉTEL jelenlegi meghatározása nem tartalmazza az ár valamennyi elemét, ami gyakran félrevezető a fogyasztók számára.

Úgy vélem, hogy ez a jelentés hozzá fog járulni a CRS-ek közötti tisztességes versenyhez, ami elsősorban a fogyasztók javára válik, akik jó minőségű szolgáltatásokkal kedvező áron tudnak megszerezni utazási termékeket.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A számítógépes helyfoglalási rendszerek ügyviteli szabályzatáról szóló rendelet meghatározza azokat a szabályokat, amelyeket a légi és vasúti fuvarozóknak be kell tartaniuk helyfoglaláskor.

A jelenlegi helyzet azt jelzi, hogy az utazási irodák által használt számítógépes helyfoglalási rendszereken keresztüli helyfoglalások magasabb árakhoz vezetnek. Én ragaszkodom az utasok személyes adatai védelmének szükségességéhez. Azt hiszem, az utasoknak rendelkezniük kell a legmegfelelőbb jegy megválasztásának lehetőségével, és e végett kellően és teljes körűen tájékoztatni kell az utast.

Ragaszkodom annak előírásához is, hogy ne legyen megkülönböztetés sem az elosztási csatornák között, sem pedig az utazási irodák utasai lakhelye szerint. Bizonyos elosztási csatornák, például az internet betartják a diszkrimináció tilalmának elvét, de a számítógépes helyfoglalási rendszerek bizonyos feltételeket követelnek meg az idegenforgalmi operátoroktól, ami gyakran magasabb árakhoz, és az utasok lakóhelye alapján diszkriminációhoz vezet.

Ezt a rendeletet fontosnak tartom; mindig figyelembe kell vennünk a fogyasztót és ismételten ragaszkodom a személyes adatok védelméhez.

Marian Zlotea (PPE-DE). – (RO) A PPE-DE tagjaként az INFO Bizottságban e dossziéra vonatkozó vélemény árnyékelőadójaként először is az előadónak szeretnék gratulálni munkájához, valamint az elkészült jelentéshez. Szeretném hangsúlyozni ennek a jelentésnek a fontosságát a számítógépes helyfoglalási rendszerek terén a valódi verseny biztosításában.

Soha nem szabad figyelmen kívül hagynunk a fogyasztói jogokat, és biztosítanunk kell, hogy ezen ügyviteli szabályzat módosításai az ő javukat szolgálják. A fogyasztóknak meg kell adni a tervezett út valamennyi részletét. Az is nagyon fontos, hogy ismerjék a jegyek pontos árát, és potenciális rejtett költségek ne vezessék őket félre.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy ami a leglényegesebb, az az, hogy az ilyen honlapokért felelős vállalatok ne lehessenek ott az igazgatótanácsokban, mert azoknak mindig vannak rejtett költségeik.

Végezetül szeretném biztosítani az előadót teljes támogatásomról holnap a szavazásnál.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök úr, teljes mértékben támogatni kívánom Simpson úr álláspontját. Ő bizonyította, hogy a tulajdonos fuvarozó új meghatározása egyáltalán nem egyértelmű. A kiegészítő kifejezés „döntő befolyás gyakorlása” felveti a kérdést: vajon a Lufthansa az Amadeusban való 22%-os részesedésével döntő befolyást gyakorol-e? Mi van a Lufthansával, az Air France-szal és az Iberiával, egymás között 44%-kal: ez vajon döntő befolyás? Ezt minden szemszögből meg kell vizsgálni: vagy elfogadjuk a 48. módosítást, vagy visszaküldjük ezt a tervezetet átdolgozásra a bizottságnak. Egyébként a verseny eszménye minden bizonnyal sérülni fog.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök úr, én szeretném üdvözölni ezt a megállapodást, amely konszenzusra épül, amellyel azonban nem mindenki teljes mértékben elégedett.

Szeretném elismerni a Bizottság, a Tanács és természetesen a Parlament erőfeszítéseit, amelyet a közlekedési bizottság, az előadója és az árnyékelőadók képviselnek.

Úgy vélem, hogy a fogyasztóknak az értékesítési adatokat tároló szalagok (MIDT-k) problémájával kapcsolatos aggályai megválaszolásra kerültek, ide értve a vonatokra és a kibocsátásokra vonatkozó új fejleményeket, amelyek szellemesek és választ adnak erre az új problémára.

Úgy vélem, hogy az ellenőrzési rendszert, amelybe bevezették a versenyt, megerősítették. Ezért az a kísérlet, hogy három társaságot kizárjanak a rendszerből, csak a verseny csökkenéséhez vezetne, ami, amint mindannyian jól tudjuk, a fogyasztók javára válik.

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném dicsérni a tiszteletreméltó képviselőket e vita magas színvonaláért. Üdvözlöm a legtöbb javasolt módosítást. Ezek több pontot hasznosan egyértelműsítene, különösen, ami az utazási lehetőségek semleges megjelenítését az utazási iroda képernyőjén, és a személyes adatok védelmét illeti.

Szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, hogy volt bátorsága felvetni a tulajdonos fuvarozók kényes kérdését. E tekintetben szeretném kifejtetni a Bizottság álláspontját. Mindannyian tudjuk, ez egy rendkívül érzékeny kérdés, ami nagyon intenzív lobbizáshoz vezetett. Ezen a ponton a Bizottság támogatja az elnökség és az előadó között elért kompromisszumot, amelyet a tagállamok egyhangúan támogattak.

Az új meghatározás, amint azt a 13. módosítás javasolja, megszüntet minden kétértelműséget vagy jogi bizonytalanságot. A Bizottság így képes lesz elvégezni az elemzést annak meghatározására, hogy vajon az adott társaság ellenőrzi-e a CRS-t, és hogy az a társaság, amelynek jogai vannak és részt vesz a CRS irányításában, döntő módon befolyásolja-e. Ez a koncepció a Bizottságnak a versenyjog terén szerzett gazdag tapasztalataira támaszkodik, amely lehetővé teszi számára, hogy megbizonyosodjon arról, hogy egy adott részvényes milyen valós hatalommal és befolyással bír, például a részvénytulajdonláshoz kapcsolódó jogok és a részvényesek közötti megállapodások elemzésével. Erre tekintettel, úgy vélem, hogy az előttünk álló szöveg lehetővé teszi a Bizottságnak, amikor a neki benyújtott panasz miatt vagy saját kezdeményezésére eljár, hogy előjogait teljes körűen gyakorolja, lényegesen megerősítse hatáskörét, és minden egyes egyedi esetben és bármikor meghatározza, hogy mely társaságok a tulajdonos fuvarozók, és melyek kötelesek az ebből a státusból adódó fő kötelezettségeket viselni.

Ami a CRS MIDT által biztosított statisztikai adatokban az utazási iroda azonosítását illeti, én is támogatom a kompromisszumos szöveget, amely egyensúlyt teremt az utazási irodáknak adataik nem megfelelő felhasználásával szembeni védelmének szükségessége, és az adatok hasznossága között, amikor azokat a légitársaságok stratégiai tervezéshez használják fel. Úgy vélem, ezzel a szöveggel létrehozuk azt a szabályozási keretet, amely figyelembe veszi a piaci fejlődést és lehetővé teszi az utasok számára, hogy hasznot húzzanak a repülő és vasúti jegyek elosztása esetén a verseny bevezetéséből, miközben a biztosítékokkal megakadályozza a visszaéléseket.

Ennek alapján én valóban úgy gondolom, hogy fontos előre lépni ezzel a megállapodással már első olvasatban ebben a törvényhozó testületben. Valamennyi szereplő várja már az új jogszabályt, ami csökkenteni fogja az üzemeltetők számára az adminisztrációs költségeket. Ami pedig a tulajdonos fuvarozó meghatározásával kapcsolatban kifejtett aggályokat illeti, én vállalom azt a kötelezettséget, hogy a jelenlegi kompromisszum keretében a Bizottság kiad egy hivatalos értesítést, amelyben elmagyarázza, hogy hogyan szándékozza értelmezni ezt a meghatározást, amikor a rendeletet alkalmazza. Ez az értesítést hasonló lesz azokhoz, amelyeket a Bizottság versenyjogi ügyekben időről időre kiad. Ezt az értesítést a Hivatalos Lapban tennénk közzé a rendelet hatályba lépése előtt, hogy valamennyi érdekelt fél számára biztosítsuk a szükséges jogbiztonságot. Őszintén remélem, hogy önök kedvezően mérlegelik ezt a javaslatot.

Azt hiszem beszéltem a vita során felvetett fő pontokról. Szokás szerint megküldöm a módosítások teljes listáját, és a Bizottság álláspontját valamennyi módosításról a Parlament Titkárságának.

a Bizottság tagja. – **A Bizottság álláspontja a Parlament módosításairól**

Kirkhope jelentés (A6-0248/2008)

A Bizottság el tudja fogadni a 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 16, 17, 20, 21, 22, 23, 27, 30, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 43, 44, 45 és a 48. módosítást

A Bizottság elvben el tudja fogadni a 10, 19, 26 és a 28. módosítást.

A Bizottság átfogalmazva el tudja fogadni az 1, 2, 3, 18, 25 és a 47. módosítást.

A Bizottság részben el tudja fogadni a 33. módosítást.

A Bizottság nem tudja elfogadni a 12, 13, 15, 24, 29, 39, 40, 41, 42 és a 46. módosítást.

ELNÖKÖL: ROTHE ASSZONY

alelnök

Timothy Kirkhope, előadó. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a biztosnak álláspontja nagyon egyértelmű kifejtéséért, és annak megerősítéséért, hogy amint mi befejezzük eljárásunkat a Parlamentben

(remélem holnap pozitív módon), további feladatok vannak, amelyeket ő maga illetve mások a Bizottságban elvégezhetnek és elvégeznek annak biztosítására, hogy a Parlament akarata érvényesüljön.

Szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak hozzászólásaikért, annak ellenére, hogy nem minden értelmezéssel értek egyet. Ez valószínűleg érthető, mert kétségtelenül ez egy nagyon bonyolult ügy. Annak ellenére, hogy a munka során én nagyon nyitott módon jártam el, elkerülhetetlen, hogy az eredmény néhány értelmezését átpolitizálják vagy akár félreértsek.

Én úgy vélem azonban, hogy a fogyasztók és az egyértelműsítés tágabb érdekében áll, hogy a megállapodott módon haladjunk előre. Büszke vagyok arra a munkára, amit én elvégeztem. Büszke vagyok arra a munkára is, amit mások végeztek, hogy segítsenek nekem. Az árnyékelőadók mosolya és elfogadása az eljárás során arra biztatott, hogy nem csak ma este támogatnak engem, hanem képviselőcsoportjaikkal holnap is.

Mindezt mérlegelve és a biztos nagyon ésszerű és pozitív hozzájárulását meghallgatva ma este remélem, hogy holnap visszatérnek, és teljes egységben lehetővé teszik számunkra az előrelépést, hogy Európát az utasok számára, a fogyasztók számára, és a jövőben a versenypolitika érvényre juttatása szempontjából jobb helyé tegyüik.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 4-én csütörtökön déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Christine De Veyrac (PPE-DE), írásban. – (FR) Hölgyeim és uraim, a ma este tárgyalt szöveg élénk vitánk tárgya volt a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban, és nem indok nélkül, hiszen fontos jogszabályról van szó az idegenforgalom és a légi közlekedés számára, és az állampolgáraink számára is.

Nem volt könnyű megtalálni az egyensúlyt a légitársaságok közötti verseny fenntartása és az utazási irodák függetlenségének garantálása között, közben lehetővé téve, hogy az utasok hasznos és pártatlan tájékoztatásban részesüljenek.

Az a szöveg, amelyben az előadó és a francia elnökség megállapodtak, tiszteletben tartja ezeket a követelményeket és ennek örülök.

Megállapodás született a „tulajdonos fuvarozó” fogalmának kiegyensúlyozott meghatározásáról, ez pedig lényeges a különféle számítógépes helyfoglalási rendszerek közötti egészséges verseny biztosításához.

Remélem, hogy a holnapi szavazáson jóváhagyjuk a szöveget első olvasatban, hogy azt gyorsan alkalmazni lehessen.

Köszönöm a figyelmüket.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A számítógépes helyfoglalási rendszerek (CRS-ek) elsődleges célja az ügyfelek kiszolgálása. Ezért olyan fontos az átláthatóság biztosítása a repülőjegy-foglalási piacon, különösen, amikor a légitársaságok azzal, hogy részesedésük van a számítógépes helyfoglalási rendszerekben, korlátozhatják a versenyt a piacon.

Nyilvánvaló, hogy a légi közlekedési piac helyzete lényegesen megváltozott az elmúlt néhány évben és a legtöbb légitársaság elidegenítette a CRS-ekben való részvényeit, ami nem jelenti azt, hogy ezt valamennyi légitársaság megtette volna. A legfontosabb azonban az, hogy a helyfoglalási rendszerekben való részvénytulajdonságtól eltekintve, a légitársaságoknak ne legyen lehetőségük olyan befolyást gyakorolni a rendszerek működésére, ami preferenciális kezelést biztosíthat az általuk üzemeltetett útvonalaknak, és ennek megfelelő módon tükröződnie kell a „tulajdonos fuvarozó” meghatározásában.

Az ügyviteli szabályzat egyszerűsítése növeli a piaci résztvevők közötti tárgyalási lehetőséget (a légitársaságok és a CRS-ek szabadon tárgyalhatnak a helyfoglalásért a CRS-nek járó fizetés szintjéről). A jelenlegi rendelkezések növelik a CRS-ek költségét, és korlátozzák a CRS-ek rugalmasságát abban, hogy szolgáltatásaikat a légitársaságok és az utazási irodák konkrét igényeire szabják azzal, hogy az egyes CRS-ek nem differenciálhatják díjtétel skálájukat.

Remélem, hogy a bevezetett módosítások nagyobb versenyt tesznek lehetővé a repülőjegy értékesítési piacon a fogyasztók javára, különösen a jelenlegi skála bővülését és a repülőjegyek alacsonyabb végleges árát illetően.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely azt ajánlja, hogy a városi utazási irodák által repülőjegyek lefoglalásához használt számítógépes helyfoglalási rendszerekre vonatkozó szabályokat egyszerűsítsük és korszerűsítsük.

A CRS-ekre vonatkozó jelenlegi szabályok csak a verseny elfojtását és a magas díjtételek fenntartását szolgálják. Ezek a javaslatok előmozdítják az ilyen rendszereket üzemeltető társaságok közötti versenyt, és remélhetőleg alacsonyabb díjakat és az utasok számára nagyobb választékot eredményeznek.

Jelenleg a fogyasztók számára a legvonzóbb lehetőség, ha közvetlenül a légitársaságnál foglalnak helyet. Az új ügyviteli szabályzat az árak nagyobb fokú átláthatóságát biztosítja, amely fellendíti az utazási ágazatot és tisztességes megállapodást biztosít a fogyasztók számára.

18. Európai kikötői politika (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Josu Ortuondo Larrea jelentése (A6-0308/2008) a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében az európai kikötői politikáról [2008/2007(INI)].

Josu Ortuondo Larrea, előadó. – (ES) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az egységes Európa mintegy százezer kilométernyi partja mentén több mint ezerkétszáz kereskedelmi kikötőnk van és további több száz, amelyek a 36 000 kilométernyi belvízi út mentén helyezkedik el. Nemzetközi kereskedelmünk 90%-a és a közösségen belüli kereskedelem tonnakilométerben mért teljesítményének 40%-a halad át rajtuk.

A kikötők félmillió munkahelyet teremtenek és egész régiók fejlődését biztosítják. Kulcsszerepet töltenek be a menetrendszerű személyszállításban és kompjáratokban, amelyek a szigetek és más, a tenger felől könnyebben és fenntarthatóbban elérhető területek társadalmi kohézióját biztosítják. Kétségtelen tehát, hogy egy olyan ágazatról beszélünk, ami jólétünk szempontjából nagyon fontos. Ezzel együtt is, kikötőink súlyos kihívásokkal szembesülnek, ideértve a szállítás iránti nemzetközi kereslet növekedését, amely még a globális gazdasági növekedésnél is gyorsabb ütemben nő.

Ebben az összefüggésben érdemes megemlíteni a navigációs technológiák, a logisztikai távközlés és a kihasználtság terén elért előrehaladást, a szennyezés és az üvegházhatású gázok csökkentése melletti kötelezettségvállalást, az új befektetések biztosítását, valamint annak szükségességét, hogy korszerűsítsük az ezekkel a vonatkozásokkal foglalkozó és azokat irányító alkalmazottak képzését. A kikötőknek azonban meg kell felelniük annak a kihívásnak, hogy fenntartsák a párbeszédet és az összehangolt cselekvést az őket körülvevő területekkel, szomszédokkal, városokkal és régiókkal; kölcsönös előnyükre kialakítsák a lehető legjobb összeköttetéseket és komfortot más közlekedési módzatokkal, valamint annak érdekében, hogy a legharmonikusabb és leginkább fenntartható tervezési megoldásokat keressék.

A kikötők a belső piacnak is részei és ezért meg kell felelniük a vonatkozó közösségi paramétereknek. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság, amely engem ezen ügy előadójának jelölt, saját kezdeményezésű jelentést kívánt készíteni, amely most az Európai Parlament plenáris ülése elé kerül, miután azt a különböző képviselőcsoportok megvitatták és jóváhagyták.

Elemzésünkben azt mérlegeltük, hogy az európai kikötői politikának a tengeri szállításban a versenyképesség előmozdítására és a kiváló minőségű modern szolgáltatások nyújtására kell összpontosítani, elősegítve a biztonságot, a gyors szolgáltatásokat, az alacsony költségeket és a környezet megbecsülését, létrehozva a határok nélküli európai tengeri szállítási teret.

Úgy véljük, hogy a technológiai és gazdasági haladás, valamint a Panama-csatorna kiszélesítése kiemeli a nagyobb hajók felé mutató jelenlegi trendet, és változásokhoz vezet a nemzetközi útvonalakban. Ugyanakkor azt is gondoljuk, hogy Európában, ahol nincs túl sok olyan kikötő, amely elég mély ahhoz, hogy lehetővé tegye a nagy hajók működését, a közbelső kikötők, valamint a kis- és közepes méretű kikötők fejlesztésére kerül sor, fellendítve a part menti és a folyami hajózást.

Az ilyen jövőhöz szükségünk van egy integrált európai politikára a regionális versenyképesség és a területi kohézió fellendítése érdekében, és meg kell kettőznünk erőfeszítéseinket a vízszennyezés és a CO₂-kibocsátás csökkentésére, ezért azt kérjük, hogy a jelenlegi üzemanyag helyére 2020-ig a diesel lépjen. Szükségünk van arra, hogy a kikötői hatóságok együttműködjenek egymással, a helyi és a regionális hatóságokkal, valamint a szállítási ágazat szövetségeivel, nem csak a tengeri és a folyami közlekedés, hanem a vasúti, a légi és a közúti közlekedés terén is.

Úgy véljük, hogy a tengerhajózásban a közösségi jogi keretek jogbiztonsága, ami a nemzetközi jogi keretektől származik, az Erika III tengeri csomag gyors jóváhagyásától függ, és azt kérjük, hogy ez a lehető legsürgősebben és a lehető legnagyobb konszenzussal történjen meg.

Az európai kikötők időnként versenyeznek harmadik országok olyan kikötőivel, ahol diszkriminatív politikát alkalmaznak; ezért szükségünk van a szűk keresztmetszetek listájára. Tudjuk, hogy a technológiai változásoknak komoly pénzügyi vonzatai lesznek, és ezért a régiók számára is lehetővé kell tenni a strukturális alapok felhasználását a fejlett technológiájú létesítmények beszerzésének finanszírozásához, az innovatív területeken munkahelyek teremtetéséhez és a kikötői létesítmények áthelyezésével felszabadított városi területek rehabilitálásához.

Kapcsolatban állunk a Bizottsággal annak érdekében, hogy tegye közzé a kikötőknek 2008-ban nyújtott állami támogatásokra vonatkozó útmutatásokat, megkülönböztetve a hozzáférési és a védelmi infrastruktúrát, amelynek mentesnek kell lennie, és a projektekhez kapcsolódó infrastruktúrát és felépítményt annak érdekében, hogy a környezet jobbításának vagy a zsúfoltság és az úthasználat csökkentésének a támogatása ne minősüljön állami támogatásnak, vagy amikor ez lényeges, mint például a szigetek esetében, a kohézió biztosítása érdekében.

E tekintetben egyetértünk az átláthatósági követelmények kiterjesztésével, de az abszolút kötelezés helyett azt kérjük, hogy az éves bevételre vonatkozó csökkentett minimális küszöbértéket el nem érő kikötők mentesüljenek.

Végül támogatjuk, hogy a kikötői munkavállalók számára biztosítsanak elismerhető szakképzettséget, és kérjük az európai társadalmi párbeszéd bizottságát, hogy foglalkozzon ezekkel a kérdésekkel.

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, hadd kezdjem azzal, hogy köszönetet mondjak a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságnak, amiért felvázolta a kikötői politikára vonatkozó jövőképet, és Ortuondo Larrea úrnak, az előadónak jelentéséért. A jelentés elismeri a Bizottság erőfeszítéseit a valódi európai kikötői politika kidolgozásában, és ez az, ami bennünket egyesít.

Az európai kikötői politikáról szóló közlemény az ágazat szükségleteire és problémáira adott válasz, amelyeket a Bizottság a kikötői ágazattal folytatott széleskörű, 2006 novemberétől 2007 júniusáig tartó konzultáció után határozott meg. A konzultáció eredményei azt mutatták, hogy egyetértés volt azokkal a kihívásokkal kapcsolatban, amelyekkel az európai kikötők szembesülnek: a nemzetközi szállítás iránti növekvő kereslet, a technológiai változás, az üvegházhatású gázok és más kibocsátások csökkentésére vonatkozó kötelezettségvállalások, a párbeszéd és az egyenlő esélyek biztosításának szükségessége.

Ahhoz, hogy ezekkel a kihívásokkal szembenézhessünk, szükségünk van egy hathatós és hatékony európai kikötői rendszerre. A közlemény szándéka az volt, hogy leltárként szolgáljon a kikötői ágazat helyzetéről, amelyet a méret, a szerep, a forgalom és az irányítási módszerek sokszínűsége jellemez. A Parlament jelentése helyesen mutat rá erre a sokszínűségekre. Amint a közlemény egyértelműen kifejti, a Bizottságnak nem áll szándékában beavatkozni ebbe a sokszínűségbe.

Egyetértünk a Parlamenttel abban, hogy kikötőink jelentősége nem csak gazdasági tényezőkhöz, hanem a kikötőknek a társadalomban betöltött szerepéhez is kötődik. A Parlament csakugyan aláhúzza a kikötők fontosságát, nem csak az európai tengeri, folyami és intermodális szállításban, illetve nemzetközileg, hanem a foglalkoztatás forrásaként, valamint a lakosság integrációjának tényezőjeként is.

Ebből logikusan következik, hogy az ágazat egész Európára kiterjedő megközelítésben vizsgálható. A közleményben bejelentett intézkedéseket, amelyekkel az iparág egyetért, sőt egyértelműen kér, végre kell hajtani: útmutatások az állami támogatásról, útmutatás a környezetvédelmi jogszabályok alkalmazásáról, a határok nélküli európai tengeri szállítási tér és a társadalmi párbeszéd. Már hozzáláttunk, és azért küzdünk, hogy a közeljövőben máris kézzelfogható eredményeket érjünk el.

A Bizottság elfogadott egy olyan közleményt, amely egyértelmű keretre és egy cselekvési tervre tesz javaslatot, és képessé teszi az európai kikötőket, hogy szembeszálljanak a ma és a holnap kihívásaival, hogy befektetéseket vonzzanak, és teljes mértékben hozzájáruljanak a ko-modális szállítási láncok fejlődéséhez.

Szilárd meggyőződésem, hogy a közlemény és az azzal kapcsolatban jelentkező gyakorlati intézkedések pozitív és jótékony eredményeket hoznak, biztosítva, hogy az európai kikötők továbbra is döntő szerepet játszanak a logisztikai láncban, mint a növekedés és a foglalkoztatás központjai.

Pierre Pribetich, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének szerzője. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mint a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének szerzője, őszintén szeretnék gratulálni Ortuondo úrnak az európai kikötők szükséges fejlesztésére vonatkozó fő ajánlásaihoz. Ugyancsak szeretnék gratulálni neki, amiért valamennyi javaslatunkat magáévá tette, és köszönetet mondok neki valamennyi kollegám nevében.

Az EU-n belül az áruk és emberek szabad mozgása alapvető fontosságú növekedésünkhöz, és egyben demonstrálja szolidaritásunkat is. Az áruszállítási lánc – a nemzetközi kereskedelem és szállítás 90%-a – megköveteli, hogy valamennyi láncszem, valamennyi csomópont optimalizált legyen, tekintettel erre az áramlási arányra. A XXI. század kikötője nem kerülheti el az ilyen új mobilitás hatását. A város részeként a kikötőt integrálni kell a városok fenntartható tervezésébe, összhangban a klímaváltozás elleni küzdelem fő, kifejtett, proaktív céljaival. A kikötőket a regionális fejlesztés részeként is optimalizálni kell, tekintettel a Lipcsei Charta integrált megközelítésére. Az európai kikötői politikának, amelyhez reményeinket fűzzük, ezért reagálnia kell erre a fontos szükségletre, valamint az ebben a jelentésben kifejtett célokra, és így azt integrálnunk kell általános megközelítésünkbe.

Corien Wortmann-Kool, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök asszony, biztos úr, az európai kikötők a gazdaság hajtóerői. Európa nemzetközi kereskedelmének nem kevesebb mint 90%-a a kikötőkön keresztül bonyolódik. Ez bizonyára vonzó Mandelson úr, mint külkereskedelmi biztos számára. Évente a kikötőkben több mint 3 millió tonnányi áru jelenik meg a világ minden tájáról. A kikötők több mint félmillió európaikat alkalmaznak. A növekedési adatok még mindig figyelemre méltóak. A növekedés lehetőségeket hoz magával, de problémákat is: rendelkezésre álló infrastruktúra, jó háttországi összeköttetések, környezeti kapacitás. Ez az az indok, amiért annyira fontos, hogy Európa ne hátráltassa, hanem segítse a kikötőket és oldja meg problémáikat.

Ehhez nincs szükség a kikötői szolgáltatásokról szóló irányelvre vagy jogalkotásra, de igenis szükség van egyértelmű útmutatásokra. Fontos, hogy az Európai Bizottság meggyorsítsa a nem egyértelmű és néha következtelen környezeti jogszabályokra vonatkozó útmutatás elfogadásának folyamatát. A homályos terminológia és a következtelen szövegezés ad alapot a bírósági fellebbezési eljárásokhoz, amelyek fontos projekteket állítanak le. A Bizottságnak még ezután kell megadnia ezen útmutatások bemutatásának a dátumát. Vajon tudja-e pontosítani ezt ma este?

Fontos az állami támogatásokra vonatkozó útmutatások bevezetése is. Az európai kikötők között az egyenlő esélyek biztosítása alapvető előfeltétel. Az átláthatósági követelmények ugyancsak fontosak a kikötőknel. Az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja támogatja az Európai Bizottságot és ellenzi az előadónk által támogatott küszöbértékek érvényesítését. Ezért a jelentés e részei ellen szavazunk. Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal képviselőcsoportja módosításait sem szavazzuk meg, mivel azok ellentmondanak a görög kormány józan javaslatainak, és helytelen, hogy az Európai Parlament ezeket végleg lezárja. Görög kollégám perceként belül tárgyalja ezt.

Emanuel Jardim Fernandes, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak a jelentése minőségéhez, és szeretnék köszönetet mondani a különböző képviselőknek nyitottságukért és hozzájárulásukért, különösen Willi Piecyknek, aki a közelmúltban hunyt el. 2006-ban a Parlament másodszorra utasította el a kikötői szolgáltatásokhoz való piaci hozzáférésről szóló javaslatot. Akkor a Parlament a nagyobb átláthatóságot, az egészségesebb versenyt, a kevésbé veszélyes munkát, a jobb munkavállalói képzettséget és a jobb biztonságot szolgáló intézkedéseket választotta és hangsúlyozta, hogy az európai kikötői rendszer szabályozatlan liberalizálása az elérni kívánttal éppen ellentétes hatású volt. Ez a jelentés ezt az álláspontot erősíti meg.

Mint az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának árnyékelőadója, én mindig is támogattam a végleges jelentésben felvetett következő pontokat: a meglévő lehetőségek kihasználásának szükségessége az európai finanszírozás vagy állami támogatás tekintetében a fejlett és a környezet iránt felelős létesítmények fejlesztése és megvásárlása érdekében, valamint ezek jobb integrálása az európai kikötői hálózatba; annak szükségessége, hogy a helyi és regionális hatóságok kihasználják a kikötők adta lehetőségeket a régiók fejlesztésére, több szállítási intermodalitást és a kikötők között versenyképességet létrehozva; a tengerészeti ágazatban a jelenlegi szociális feltételek javításának szükségessége, különösen a jobb képzés, az élethosszig tartó tanulás, és a munkahelyen a jobb biztonsági feltételek révén; az Európai Unió versenypozíciójának jobbítása globális tengeri hatalomként, különösen a tengeri biztonság és a pénzügyi ösztönzők különféle háttérű állami vagy magánbefektetők támogatására vonatkozó szabályozók terén a szabályozási keretek megerősítésével; a meglévő kikötőknek a szigorú környezeti előírásokhoz való adaptálásának javítása, különösen az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésével; a kikötők mint a globális egyensúlyt

meghatározó változók számára a jelenlegi szabályozási keret megerősítése; az európai kikötőrendszernek a rendkívül gyors technológiai fejlődéshez való igazítása a környezeti hatás figyelembe vételével; annak elfogadása, hogy az állami hatóságok által végrehajtott bizonyos befektetések ne minősüljenek állami támogatásnak a legtávolabb eső régiók és szigetek esetében, amikor azok alapvető fontosságúak a gazdasági, társadalmi és területi kohézió biztosításához, amennyiben azok nem egyetlen felhasználó vagy üzemeltető javát szolgálják; és elismerve a legtávolabb eső régiók különleges helyzetét, amint azt az Európai Unióról szóló Szerződés is elismeri.

Anne E. Jensen, az ALDE képviselőcsoportja nevében. – (DA) Elnök asszony, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európaért képviselőcsoportja támogatja a Bizottság új európai kikötői politikai stratégiáját. Most, hogy a kikötői irányelvre vonatkozó két javaslat megbukott, ezt újra kell gondolni. Ezen kívül a Bizottság által megszervezett konzultációsorozat, amelyben valamennyi kikötőben érintett részt vett, bizonyította, hogy szükséges a kikötők közötti egyenlő verseny biztosítása érdekében a kormányzati támogatásra vonatkozó szabályok, és a környezeti szabályok pontosítása. Ezért jelenleg a Bizottság számára az a helyes stratégia, hogy útmutatásokat készítsen az állami támogatáshoz. Sok részletre vonatkozóan kell határozatokat hozni. Kérdések merülhetnek fel arról, hogy egy kikötőbe vezető út meddig tekinthető állami projektnek és mi az a pont, ahol a kikötő veszi át a felelősséget érte. Az útmutatásoknak egyértelmű válaszokat kell adniuk az ilyen jellegű kérdésekre. Fontos, hogy az állami támogatással kapcsolatos kérdésekben legyen nyitottság és átláthatóság, és ezzel kapcsolatban teljes szívből szeretném támogatni az előadó ajánlásait.

A Bizottság pontosítani fogja azt is, hogy a kikötők terjeszkedése és fejlesztése tekintetében hogyan kell értelmezni az EU környezetvédelmi jogszabályait. A teljes képet illetően a kikötők terjeszkedése javít a környezet állapotán azzal, hogy elősegíti a tengeri szállítást, ami környezeti szempontból kedvezőbb. Természetesen a kikötők fejlesztése nem valósulhat meg a környezet kárára. A pontosítást azt is biztosítani fogja, hogy olyan környezeti ügyek ne merülhessenek fel, amelyeknek a valóságos célja nem más, mint a kikötők terjeszkedésének késleltetése és bonyolultabbá tétele – olyan ügyek, amelyek nem a környezet iránti valós aggodalom miatt merültek fel.

A Bizottság elősegíti a kikötői hálózat fejlesztését, és biztosítja a jó támogató beruházások fejlesztését is. Lényeges probléma, hogy hogyan juttatjuk el az árut a kikötőkbe; a jó szárazföldi közlekedési kapcsolatoknak tükröződnie kell a jövőbeni EU támogatási programokban, nem csak a regionális támogatás tekintetében, hanem az olyanokban is, mint a Marco Polo program.

Az új technológia fokozott alkalmazásával és a bürokrácia csökkentésével növelni fogjuk a kikötők hatékonyságát. Ezen kívül azt hiszem, a konzultációs folyamatnak jó eredménye lenne, ha a társadalmi partnerek közötti párbeszéd a jövőben konstruktívabb lehetne. Kikötői munkásnak lenni azt jelenti, hogy az ember egy kultúra része, ám a modern kikötő erőteljesen szakosodott munkahely, és a munkát veszélyes munkahelyen végzik. Ez megköveteli, hogy a szakképesítésekre és a képzésre összpontosítsunk. Azt hiszem, jó dolog, hogy a képzés a Bizottság által elindított eszköztár részévé vált. Szeretnék sok szerencsét kívánni Ortuondo úrnak a kiváló jelentéséhez, és már előre örülök annak, ahogyan a Bizottság végrehajtja a cselekvési tervet.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (PT) Elnök asszony, nem tudunk egyetérteni az Európai Bizottság fenti kezdeményezésének az értékelésével, mivel úgy ítéljük meg, hogy az utolsó mentsvárként megkísérli Európai Unió szinten előmozdítani a kikötői szolgáltatások liberalizálását. Közleményében a Bizottság kifejti, hogy miként szembesült annak szükségességével, hogy a kikötők és a fejlesztések irányításának átláthatóságát összehangolja a versennyel és általában az EU joggal, valamint Európában a tengeri szállítás valódi belső piaca létrehozásának szükségességével, amelynek érdekében jogalkotásra irányuló javaslatot terjeszt elő, ami annyit tesz, hogy a cél az, hogy a kikötőirányítás is kerüljön az Európai Unió belső piacának versenyszabályai hatálya alá.

Nyilvánvaló, hogy a Bizottságnak nincs hatalma a privatizálásra. Azonban igyekszik megteremteni a feltételeket, hogy amennyiben a privatizáció megtörténik, az az Európai Unió keretében valósuljon meg a kikötői szolgáltatások liberalizálása révén, például, ami a szolgáltatási koncessziókat illeti, a kikötői szektorban, és idézem „hogy ne korlátozza a nyílt versenyt a szükségesnél nagyobb mértékben”, vagy ami valamennyi kereskedelmi kikötő állami finanszírozását illeti, idézem „... forgalmuktól függetlenül”.

Emiatt úgy véljük, hogy kifejezetten meg kell említeni az Európai Parlament jelentésében azt, hogy elutasítunk minden új kísérletet a kikötői szolgáltatások liberalizálására Európai Unió szinten, ami az állami finanszírozást, a kikötői koncessziókat, a műszaki tengerhajózási szolgáltatásokat vagy a rakománykezelési szolgáltatásokat illeti. A kikötői szektor stratégiai fontosságú közszolgáltatás minden egyes tagállam gazdasági

és társadalmi fejlődése, a környezet, a védelem és a szuverenitás szempontjából, és ezért azt EU szinten nem szabad liberalizálni.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok Ortuondo Larreának az európai kikötői politikáról szóló jelentéséért. A jelentéssel kapcsolatban meg kívánom jegyezni, hogy az európai kikötők közötti tisztességtelen versenyt meg kell állítani. Elfogadhatatlan, hogy az egyik európai kikötőnek üzletileg magának kell fenntartania magát, miközben a többiek állami támogatásból élnek.

Első kérésem az Európai Bizottsághoz ehhez kapcsolódik. Megígérné-e Mandelson biztos úr, hogy még 2008 vége előtt kiadja a kikötők állami támogatására vonatkozó útmutatásokat?

Ugyancsak szeretném sürgetni az Európai Bizottságot, hogy 2008-ban adja ki a közösségi környezeti jogszabályok alkalmazására vonatkozó útmutatást. Jelenleg e jogszabályok bonyolultsága és egyértelműségének hiánya az európai kikötők fejlesztésének útjában áll.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Elnök asszony, én olyan európai parlamenti képviselő vagyok, aki naponta kerül kapcsolatba a tengeri gazdasággal. A kikötők nemcsak az európai közlekedés szempontjából nagyon fontosak, hanem a gazdaságnak is jelentős elemei, és a foglalkoztatásnak is forrásai. A tengeri szállítás és a tengeri kikötők hozzájárulnak az egységes EU piacához és a világ gazdasághoz és összekötik azokat. Hatékony működésük és folyamatos fejlődésük az Európai Unió és egész Európa versenyképessége szempontjából alapvető jelentőségű egy olyan világban, ahol növekszik a globalizáció. Bár a szektor határokon átnyúló terjedelme megköveteli a kikötői politika európai szintű koordinálását, e politika alapjai azonban nem fektethetők le a helyi és nemzeti igényekre való hivatkozás nélkül. Erre való tekintettel mérsékelt optimizmussal elfogadom az Európai Unió végülis korlátozott befolyását az egyes tagállamokra a nem kötelező erejű jogi eszközök (soft law) formájában – ami más szavakkal útmutatásokat és az adminisztrációs akadályok megszüntetését jelenti egy integrált vagy fenntartható tengerészeti politika érdekében.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Elnök úr, én üdvözlöm a Bizottság eredeti ajánlását. Az egy nagyon hasznos dokumentum, és szeretnék gratulálni az előadónak kemény munkájához a jelentés elkészítésében. A jelentés hangsúlyozza, hogy a kikötők az infrastruktúra lényeges elemei. Az Európai Unióban több mint 1200 kereskedelmi kikötő van, amelyek közvetve vagy közvetlenül félmillió embert foglalkoztatnak. Szeretném üdvözlölni a jelentésnek azt a részét, amely a kikötők jó szárazföldi összeköttetéseinek fontosságát hangsúlyozza. Írországból például a kikötőknek alig van vasúti összeköttetése és nincs összeköttetés a nemzeti repülőterekkel vagy nemzetközi repülőterekkel sem.

Írországból a közlekedési miniszter, aki a Zöld Párt tagja, beismerte, hogy az írországi helyzet a szén-dioxid kibocsátás tekintetében nagyon rossz és egyre rosszabbodik, és kétségtelenül még tovább fog rosszabbodni a közlekedési helyzet miatt. Kétségtelen, hogy ezt a kikötők és a repülőterek közötti vasúti összeköttetés hiánya okozza. Írországból az exportőröknek és az importőröknek nincs más választásuk, minthogy gépjárműveket használjanak, ami botrányos. Én mindig nagyon örülök, amikor a közlekedési bizottság ilyen jelentéseket ad ki, amelyek támogatják az Európai Unió környezeti jogszabályait.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök úr, engedjék meg nekem, hogy köszönetet mondjak Ortuondo Larrea úrnak jelentéséért. Ezt azok egyikeként teszem, akik két évvel ezelőtt kezdeményezték a kikötői szolgáltatásokhoz való hozzáférésről szóló irányelv-tervezet elutasítását.

Amellett vagyok, hogy a kikötőket az infrastruktúra egyik elemeként, és így a kikötőfejlesztésért stratégiai felelősséget viselő állami szektor egyik elemeként kezeljük. A kikötőket nem okvetlenül kell az államnak működtetnie, de a közszektornak kell a felelősséget viselnie értük. Az is megfelel nekem, hogy köztámogatásról beszélünk. Lehet, hogy ez olyasmi, amire szükségünk van, és a játék szabályai kétségtelenül jól fognak szolgálni bennünket.

Szeretném hangsúlyozni a kikötői alkalmazottak számára a feltételek stabilizálásának fontosságát. Itt olyan emberek csoportjáról van szó, akik a kikötővel mint az infrastruktúra egyik elemével a gazdasági lehetőségek egyik forrását hozzák létre. Az utolsó elem, amire szeretném felhívni a figyelmet, az az, hogy szükséges a kikötőkhöz való hozzáférés korszerűsítése – más szavakkal, utak, vasútvonalak és belvízi utak – a multimodális közlekedési csomópont létrehozása érdekében.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, és remélem, hogy ez a jelentés ezúttal sikeres lesz.

Az én hazám, Észtország is tengeri ország, és örülök, hogy ez a jelentés a szűk keresztmetszetek megszüntetésére összpontosít több tagállam kikötői szektorában.

A kikötők nagy jelentőségűek a gazdasági és társadalmi fejlődés, valamint az egész Európai Unió versenyképessége szempontjából, de csak akkor tudjuk megállni a helyünket a globális verseny világában, ha az innováció tekintetében átlag fölöttiek és minőség tekintetében a legjobbak vagyunk.

Egy tengerparti országban a tengerészeti ügyek a bonyolult logisztikai rendszer elkülöníthetetlen részei, és az ország teljes gazdasági rendszerének integráns részei. A tengeri szállítás az Európai Unión belül is fontos eszköz, és ennek alapján üdvözlöm azt a kezdeményezést, hogy hozzunk létre egy egységes, határok nélküli tengeri szállítási teret.

Én azon a nézeten vagyok, hogy az Európai Uniónak nem szabadna a rövid távú tengeri szállítást hátrányba hozni a közlekedés más formáival szemben, és a közösségben már elvámolt árukat Európában nem lenne szabad további vámellenőrzésnek alávetni.

Szükség van arra, hogy az Európai Unió kikötőinek tevékenységére irányadó közös szabályokat alkossunk. Ugyanakkor azonban az is fontos, hogy az Európai Unió nagyobb támogatást adjon saját kikötőinek, hogy ellensúlyozza a harmadik országbeli kikötők tisztességtelen versenyét.

A kikötőkkel kapcsolatos vita egyik fontos kifejezése a „tengeri biztonság”; szükség van javulásra ezen a területen és mindenképpen javítani kell a tengeri mentés koordinációs központjai közötti együttműködést.

Remélem, hogy a jelentésben megvilágított valamennyi lépés – a rendelkezésekre álló két perc nem teszi lehetővé számomra, hogy mindegyikkel foglalkozzam – segíteni fog az Európai Unióban a tengeri szállítás versenyképességének növelésében és hozzájárul az európai kikötői politika kialakításához.

Hélène Goudin (IND/DEM). - (SV) Elnök asszony, amikor 2006-ban a kikötői irányelv vitája napirendre került, a júniusi lista egyértelműen és hangsúlyosan ellene szavazott. Az irányelvvel való szembeszegülésünk indoka az, hogy az európai kikötők már most jól működnek, és nemzetközi szempontból is versenyképesek. Az a jelentés, amiről most vitatkozunk, számos olyan elemet tartalmaz, amely az általunk leszavazott kikötői irányelvben is benne volt. Továbbá, a jelentés számos olyan javaslatot tartalmaz, amelyek épp annyira nyugtalanítóak, mint amennyire nem kívánatosak.

Például, a jelentés azt javasolja, hogy a közösségben elvámolt áru mentesüljön a további vámellenőrzéstől. Ez súlyos probléma, különös tekintettel például a kábítószer csempészetére. Az egyes tagállamoknak kellene eldönteniük, hogy felnyitassanak-e egy konténert vagy sem.

Ez a jelentés bűzik a szükségtelen szabályozástól, a rejtett protekcionizmustól, és az adófizetőket terhelő súlyos költségektől. Ezért arra ösztönzöm önöket, hogy holnap szavazzanak a jelentés ellen.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, kikötőink körül kis- és nagyvárosok alakultak ki, és ezek a kikötők népeink fejlődéséhez kötődnek. Létfontosságú, hogy kikötőink példásak és legitimek legyenek, és szigorúan a jognak megfelelően működjenek.

Sajnálatos módon rá kell mutatnom, hogy van két kikötő Olaszországban, Nápoly és Gioia Tauro, amelyekről megállapították, hogy súlyosan sértik a törvényt. Szervezett illegális árubehozatal történik, például Kínából, ami aláássa az ország gazdasági szövetét. Aztán ott vannak a maffiaszervezetek, amelyek egyértelműen illegális kábítószer- és fegyverbehozatalt szerveznek, és továbbra is aláaknázzák a gazdaságot és a jogot, és országunk, valamint egész Európa rendjét.

Ezért a hatóságoknak és az Európai Parlamentnek szigorúan figyelemmel kell kísérnie ezeket a helyzeteket, ahol még mindig a zűrzavar uralkodik, sajnálatos módon a maffia szabályoz és nincs ellenőrzés vagy megfelelő szabályozás.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (NL) Elnök asszony, biztos úr, előadó, hölgyeim és uraim, azt hiszem, hogy az előttünk fekvő javaslat jobb, mint a legutóbb beterjesztett dokumentum. Sokkal több teret ad a felelőségek decentralizációjának. Ez növeli a tagállamok szerepét – és mint a Regionális Fejlesztési Bizottság tagja – ez az, amit én itt még egyszer szeretnék megtagyargalni.

Ami számomra szembeszökő az az, hogy egyrésről a kikötők helyzete nagyon egyértelműen meg van határozva, másrésről azonban a szükséges hátszínház összeköttetés számos esetben elmarad. Az egyik példa Antwerpen itt Belgiumban, és a Ruhr-vidék. Az IJzeren Rijn – az a vasúti összeköttetés, amely végre véget vetne a kamionok állandó áradatának, amelyet a személygépkocsik folyton maguk előtt találnak az

autópályákon – aktiválásáról évek óta folyik a vita. A helyzet nevetséges: a dolgok másmilyenek is lehetnének, de ezért a fő felelősséget a nemzetállamok viselik.

Ez vonatkozik Hollandiára is, ahol a Betuwe-vonalat – amelybe euró milliárdokat fektettek – lefektették Antwerpentől a Ruhr-vidékig. Képzelték el csodálkozásomat: az optimális összeköttetés hiányzik a német határnál. Nyilvánvaló, hogy ez olyasmi, amit meg kell beszélnünk. A kikötőkön, ezeken az artériákon keresztüli nemzetközi szállításnövekedésére tekintettel szigorúbb integrált megközelítést kell a magunkévá tennünk.

Tudom, hogy az Európai Bizottság területi kohézióra vonatkozó dokumentumon dolgozik, amelyet nem csak Nyugat-Európában, a régi tagállamokban megvalósítani, hanem ki kell terjeszteni az új tagállamokra, sőt azokon túlra is. Ebben igazán könnyedén találunk mozgásteret egy kicsivel több irányításra. Én nem kemény jogról és rendeletekről beszélek, hanem egymás feladatai áttekintésének egy módjáról. Nem is arról beszélek, hogy költsünk pénzt a strukturális alapokból. Euró milliárdokat csatornáznak ebbe a kikötőfejlesztésbe, és a csomópontokba anélkül, hogy mindezt megfelelően koordinálnák a hátszaggal. Ez az az üzenet, amit én szeretnék továbbadni. Szeretném megkérdezni a biztost, hogy ez a prioritást élvező terület szerepel-e az októberben beterjesztendő területi kohézióról szóló Zöld Könyvben?

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak a munkájához és erőfeszítéseire az e dokumentum elkészítésében.

A tengeri szállítás és a kikötők az európai egységes piacot a világ gazdasággal összekötő lánc két kulcsfontosságú összetevője, amelyek alapvető fontosságúak Európa nemzetközi kereskedelme 90%-ának kezelésében. A regionális fejlesztés szempontjából a kikötők Európában a kohézió egyik lényeges elemét jelentik mind az idegenforgalmi kapacitások fejlesztése, mind pedig a több mint félmillió munkahely létrehozása miatt, amelyek dinamizálják és fejlesztik a periférián túli régiókat.

Ebben az összefüggésben az olyan vonatkozások, mint a kikötők imázsának javítása, jobb integrációjuk a városi életbe, korszerűsítésük, a FEDER és a kohéziós alapok biztosította lehetőségek kihasználásával, valamint a helyi és a kikötői hatóságok bevonása a víz- és levegőminőség kezelésébe, lényegében a regionális fejlesztéshez járulnak hozzá.

A versenyképes európai politika érdekében integrált perspektívára van szükség, a gazdasági, környezeti, társadalmi és biztonsági vonatkozások korrelálásával. Nem hanyagolhatjuk el az Unió szomszédsági és bővítési politikáján belül az együttműködési programok ösztönzését, vagy a kikötői területek összekapcsolását a transzeurópai közlekedési hálózatokkal.

Végül, szeretném felhívni a figyelmet a fekete-tengeri kikötőkre, amelyek bár sikeresen megfelelnek a terminálokra vonatkozó valamennyi követelménynek, ugyanez szükséges a belvízi kikötőkben és vízi utakon, hogy elősegítsük a multimodális szállítást és kereskedelmet a tengerrel nem határos tagállamokkal.

Így úgy vélem, hogy a Duna potenciálisan jól kihasználható lenne arra, hogy logisztikai folyosót hozzunk létre, amely összekötné a fekete-tengeri régiót, Európa keleti kapuját Nyugat-Európával. Következésképpen az Uniónak külön figyelmet kellene szentelnie a fekete-tengeri régióra, ami Európa számára a növekedés és fejlődés pólusává válhatna, és ezáltal hozzájárulhatna a periférián túli és a központi régiók közötti különbségek csökkentéséhez.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - Elnök asszony, amint a jelentés nagyon helyesen rámutat, a kikötők nemcsak a szállítás szempontjából fontosak, hanem munkahelyeket is biztosítanak polgáraink számára, lényeges hatásuk van gazdaságainkra, és stratégiai jellegűek a tagállamok biztonsága és védelme szempontjából. A politikát illetően elsősorban a kikötők korszerűsítésére és fejlesztésére kellene összpontosítanunk magában foglalva a többi, a kikötőkkel összeköttetésben álló valamennyi logisztikai műveletet is. Bármilyen iparág expanziója esetén mindig figyelniünk kell a környezetre, különösen akkor, amikor tengeri és vízi útjainkról van szó. Miközben a mi politikánk védi a környezetet és a társadalmi hatást, foglalkoznunk kell azokhoz a nem EU-országokhoz kapcsolódó problémákkal, amelyek gátolják ebben a szektorban a sikerünket azzal, hogy nem ugyanazokat a szabályokat és biztosítékokat alkalmazzák.

Jim Allister (NI). - Elnök asszony, a jelentés 44. bekezdése arra hívja fel a tagállamokat, hogy határokon átnyúló megközelítést alkalmazzanak a meglévő kapacitások használatára, amikor a kikötői infrastruktúrát társfinanszírozzák.

Egyszerűbben ez azt jelenti, hogy az egyik állam ne kettőzze meg, és ne befolyásolja károsan a meglévő szomszédos létesítményeket. Mégis pontosan ez az, ami az én választókerzetemben, Észak-Írországból történni fog – ez olyan terület, amelyet a biztos igen jól ismer.

A Carlingford-i öbölben lévő Warrenpoint-ot a közelmúltban igen nagy befektetéssel nagyon sikeres roll-on, roll-off kompikötővé fejlesztették. Mindössze 6 mérföldnyire onnan, Greenore-ban az Ír Köztársaságban ugyanabban a tengeröbölben most közpénzekből ezeket a létesítményeket kívánják megduplázni egy olyan társasággal, amelynek a dublini kormány a résztulajdonosa.

Sokat hallok Írország politikusaitól arról, hogy szeretnék segíteni Észak-Írországot, meg együttműködni vele, így meg kell kérdeznem, hogy miért akarják a warrenpointi kikötőnket kiszorítani és tönkretenni.

Remélem, hogy a Bizottság érdeklődni fog ez iránt az ügy iránt, megvizsgálja az állami támogatás kérdéseit, és rájön majd, hogy az ilyen intézkedés teljes mértékben összeférhetetlen bármiféle ésszerű kikötői politikával.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, versengő kikötők nélkül az EU nem lesz képes megfelelni a globalizált kereskedelem kihívásának – importunk 90%-át a tengerről hozzuk be – és nem fogja tudni fő útjain sem megszüntetni a zsúfoltságot a tengeri útvonalak bevonásával.

A kikötőknek azonban végülis ki kell emelkedniük a kőkorszakból. Véget kell vetni annak, hogy a szakszervezetek túszai legyenek, átláthatóan kell működniük, kevesebb bürokráciával és meg kell nyílniuk az üzleti horizontok előtt.

A görög kormány nagyon ambiciózus programot indított el, melynek célja a kikötő üzemeltetés egyes részeinek független magánüzemeltetők kezébe átadása, ami nemcsak a görög gazdaságnak kölcsönöz új dinamikát, hanem Dél-Kelet-Európa tágabb területének is.

Ezért arra készíteném képviselőtársaimat, hogy támogassák ezt a lehetőséget, és vessék el számos baloldali képviselő módosításait, melyek célja a görög tengeri kikötői program aláaknázása és jelentőségének csökkentése.

Colm Burke (PPE-DE). – Elnök asszony, én melegen üdvözlöm ezt a jelentést. Egységes kikötői politikára van szükség ahhoz, hogy lendületet adhassunk a kereskedelemnek és a beruházásoknak, kihasználva a tengeri szállítás környezeti előnyeit. Hatalmas nyereségre lehet szert tenni azzal is, ha jobb az együttműködés a kikötők és a különböző tagállamok között.

Saját városom, Cork és az ottani kikötő esetében van egy olyan javaslat, hogy indítsunk egy új szolgáltatást e kikötő és egy spanyolországi kikötő között. Jelenleg nincs roll-on roll-off kapcsolat e tagállamok között. Ennek hasznai nemcsak Írországból és Spanyolországban, hanem az Egyesült Királyságban és Franciaországban is jelentkeznek. Jelenleg az Írország és Spanyolország közötti közúti forgalom kénytelen áthaladni az Egyesült Királyságon és Franciaországon, hozzájárulva az ottani utak zsúfoltságához. Ezzel a közúti szállítmányok lekerülnének a már zsúfolt autópályákról, és azokat rövidebb útvonalon, tengeren lehetne szállítani, pénzt, időt és széndioxid-kibocsátást megtakarítva.

Itt azonban egy figyelmeztető szóval kell élnem. A kikötő, amelyre utaltam, a közelmúltban megpróbált áttelepülni egy városon kívüli helyszínre, ahol mélyebb a víz. Sajnálatos módon a nem a kormány alá tartozó tervtanács a terveket elutasította, még hozzá azzal az indokkal, hogy az új javasolt létesítményhez nem vezet vasúti összeköttetés. A kormánynak semmiféle politikája nincs a vasúti áruszállítással kapcsolatban. Ez az integrált gondolkodás hiányát mutatja, ahol a kormányzati ügynökségek között nem koordinálják a politikákat. Ezért üdvözlöm ezt a jelentést.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Biztos úr, ez a jelentés kielégítő a tenger mellett élő emberek számára. Az Európai Unió új politikája az új tengeri politika összefüggésében nagyon fontos a hatékony kikötői politika végrehajtása. És mivel a kikötők az egyes országok kapui a világra, és miután a 27 országból 24 tengeri országnak tekinthető, a kikötői politika nagyon fontosnak bizonyul a sok régió gazdasági fejlődése számára.

Szükséges a helyi közösségek bevonása, hogy mi történik területükön, valamint a kikötői politika meghatározásába. A tengeri területeken és parti övezetekben szükség van a környezet védelmére, mert ez rendkívül fontos. Ebben az évben a bolgár fekete-tengeri partot három alkalommal is úszó olajfoltok szennyezték. Ismételten meg kellene vitatnunk a tengerek olajszennyezésének a megelőzéséről szóló nemzetközi egyezményrel összhangban álló minimális követelmények alkalmazására vonatkozó irányelv megalkotását.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, az európai kikötői politika tárgyalása egybeesik a hajóépítő ipar igen dinamikus átalakulásával. Egyrészt, kilátások vannak az iparág fejlődésére. A megrendelések száma nő, és a nagy tartályhajók iránti kereslet is emelkedik. Másrészt azonban figyelembe kell vennünk, hogy versenytársaink nagyon erős helyzetben vannak. A tartályhajó építés közel 70%-át már ázsiai országok – Dél-Korea, Japán és Kína – végzik. A mi hajógyáraink defenzívába kényszerültek, és egyre nehezebben tudnak megfelelni a globális versenynek. Az iparág másik problémája az alacsony dollárárfolyam. Ez a helyzet számos hajógyári vállalkozást csőddel fenyeget hosszabb távon.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Európában az áruk mintegy 30%-a Rotterdam, Anvers és Hamburg kikötőin keresztül, 20%-a a Földközi-tenger kilenc legnagyobb kikötőjén keresztül áramlik. Románia és Bulgária csatlakozása az Európai Unió számára kijáratot biztosít a Fekete-tengerre, és következésképpen közvetlen hozzáférést kínál olyan fontos tengeri kikötőkhöz mint Constanța, Mangalia, Varna és Burgas, valamint a Duna-delta kikötőjéhez: Galați, Brăila, Tulcea és Sulina.

Sok európai kikötő birkózik a tárolási és be- és kirakodási kapacitások közötti eltérésekkel, a terminálok hiányos szervezésével, a nem megfelelő utakkal és tengeri vagy szárazföldi hozzáféréssel, a hosszú várakozási időkkel, a tehergépjárművek, a vonatok és a bárkák nem kellő biztonságával, az alacsony termelékenységgel és a túlzottan lassú és drága formalitásokkal.

Én prioritásnak tartom az új létesítményekbe és a meglévők fejlesztésébe történő beruházásokat, a hulladékkezelő létesítmények létrehozását, a kibocsátások csökkentését, az eljárások egyszerűsítését, az állami finanszírozás átláthatóságát, valamint a munkahelyi egészség és biztonság biztosítását. A strukturális alapok, az állami támogatás, a Naiades és a Marco Polo program csak néhány a rendelkezésre álló közösségi eszköz közül.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, hadd mondjak köszönetet az előadónak, Ortuondo Larrea úrnak kiváló munkájáért, a figyelemért, amit a képviselők javaslataira fordított és a képviselőcsoportokkal való együttműködéséért. Ugyancsak köszönöm az Európai Bizottságnak, hogy érett, átfogó javaslatot nyújtott be, amely figyelembe veszi a tengeri kikötőkkel kapcsolatos korszerű politika valamennyi kihívását és vonatkozását.

Különösen szeretném aláhúzni azt a kérdést, amelyet végül az általam és más képviselők által benyújtott javaslatok után bevettek a jelentésbe: arra, hogy figyelmet kell szentelni a szigeti régióknak. Az ezekben a régiókban lévő kikötőket meg kell erősíteni. Hangsúlyozni kell, hogy engedélyezni lehet az állami finanszírozást, hogy a regionális és szigeti kikötőket megerősíthessük, hogy megfelelhessenek a gazdasági és területi kohézió kihívásának.

Úgy vélem, ez valós hozzájárulás az EU szolidaritáshoz, versenyképességhez és kohézióhoz fűződő céljaihoz.

Josu Ortuondo Larrea, előadó. – (ES) Elnök úr, korábbi megjegyzéseimet azzal szeretném kiegészíteni, hogy kérem a Bizottságot, hogy segítse elő a kikötői szektorban a jó gyakorlat cseréjét és terjesztését általánosságban, és különös tekintettel az innovációra, és a munkavállalók képzésére, hogy javuljon a szolgáltatások minősége, a kikötők versenyképessége és a befektetések odavonzása.

Üdvözlöm azt a tényt, hogy minden évben május 20-a lesz az európai tengeri nap, egy nyílt nap, ami segíti a közvéleményt a kikötői ágazat munkájának és jelentőségének jobb megértésében, életünk és jólétünk érdekében. Sürgetjük az üzemeltetőket, hogy csökkentsék a szállított üres konténerek számát, és a Bizottságot, hogy segítse elő az egységes harmonizált szállítási okmány alkalmazását valamennyi Európai Unió konténer esetében, ezzel is egyszerűsítve a vámeljárásokat az olyan áruknál, amelyek közösségen belüli rendeltetési helyről érkeznek, vagy oda tartanak ugyanolyan szinten, mint a közúti, vasúti vagy légi szállítás esetében. Arra is buzdítjuk a Bizottságot, hogy folytassa erőfeszítéseit annak biztosítására, hogy az Egyesült Államok rendeletét, amely valamennyi általunk oda küldött konténer megvizsgálását tervezi, megváltoztassák, és annak helyére az engedélyezett gazdasági üzemeltetők és a Vámügyi Világszervezet által jóváhagyott biztonsági szabványok kölcsönös elismerésére épülő együttműködés lépjen.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadónak, valamennyi felszólaló kollégámnak, és a Közlekedési, valamint a Regionális Fejlesztési Bizottság titkárságának segítségükért és e jelentés végeredményéhez való lényeges hozzájárulásukért, valamint a Bizottság és az Unió Belső Politikájáért Felelős Főigazgatóság B. Igazgatósága személyzetének, akik kiváló jelentést készítettek számunkra erről a témáról. Köszönet mindenkinek és remélem, hogy holnap meglesz a támogatás ahhoz, hogy előre léphessünk ezzel a fontos jelentéssel.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra szeptember 4-én csütörtökön kerül sor.

19. Európai teherszállítás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Michael Cramer jelentése (A6-0326/2008) a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság nevében az európai teherszállításról [2008/2008(INI)].

Michael Cramer, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék nagyon őszintén köszönetet mondani az árnyékelőadóknak az európai teherszállításról szóló jelentéssel kapcsolatban, valamint a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság titkárságának, különösen Catot úrnak. Az együttműködés gyümölcsöző volt, nem utolsósorban azért, mert megmutatta, hogy a jelentést egyhangúan elfogadták a bizottságban, nemleges szavazat vagy tartózkodás nélkül.

Európa polgárai egyre inkább szenvednek a növekvő teherforgalom terhe miatt, különösen a közutakon. Jelentésem megkísérli a kamionok miatti csapás ellenőrzés alá vonását. Az Európai Bizottságnak egyértelmű céljai vannak a teherszállításra vonatkozó cselekvési tervével, amelyet hamarosan be kíván vezetni.

Európában a független vasúti teherszállítási hálózatot egyértelműen elutasítják. Még ha kellemes álom is, a vegyes forgalom a legtöbb országban kényelmesen megfér egy vágányon, azaz a teherszállító és személyszállító vonatok ugyanazokat a sínpályákat használják. A meglévő infrastruktúra hasznosítását ezért minden technikai és logisztikai lehetőségnél javítani kell, és természetesen, ahol szükséges, ki kell bővíteni.

A Bizottság „zöld folyosók”-kal kapcsolatos elképzeléséről szóló jelentés már tartalmasabb volt. A szállítást a környezetbarát szállítási módokat kell terelni ahhoz, hogy ne csak a baleseteket, a zsúfoltságot és a zajt, hanem a légszennyezést és a vidéki területek beépítését is csökkenteni lehessen. Ebben a megújuló energiáknak fontos szerepük kell legyen; a jelentés kifejezetten megemlíti a szél- és a napenergiát.

A felhasználó és a szennyező fizet elvének elfogadásával valamennyi szállítási módra, a jelentés egyértelmű üzenetet küld az euromatricáról szóló vitában: nem szabad tovább támogatni az erősen szennyező kamionokkal történő szállítást, és a külső költségeket teljes egészében belsővé kell tenni.

(Közbeszólások)

... és különösen a légi járművek esetén.

A teherszállítás közútról vasútra történő áttelése központi cél marad. Emiatt a jelentés az EU közlekedésre szánt pénzeszközei legalább 40%-ának a vasutakba történő befektetését követeli. Európában a teherszállításnak mindössze körülbelül 17%-a történik vasúton. Az autópályáiról nevezetes Egyesült Államokban ugyanakkor ez az arány 40%. Az EU nemcsak a teherszállítás növekedésével tud majd megbirkózni, ha javíthat vasúti infrastruktúráján. A tagállamok közlekedési minisztereit sürgősséggel arra kértük, hogy nemzeti perspektíváikon túltekintve hajtsák végre az Európa érdekében szükséges beruházásokat saját országaikban.

Ugyancsak fontos a szállítási módok közötti összeköttetés. Egy szabványos szállítási dokumentumra van szükség a tengeri, vasúti, közúti és légi szállításhoz, szükség van a határok nélküli európai tengeri szállítási térre, egy nem csak európai, hanem globális szabványra az intermodális rakodóegységekhez, és különösen jobb összeköttetésre a tengeri és folyami kikötők között, valamint a hátszág közúti és vasúti hálózatával.

Az egyhangú szavazás ellenére képviselőcsoportom módosításokat terjesztett elő, mert a bizottságban néhány szavazat borotvaélen táncolt. A legfontosabb módosítás az a kihívás a Bizottság felé, hogy határozza meg a nagy zsúfoltság területeit, és a problémákat az európai vasúti teherszállítási rendszerben. Az ilyen elemzésre szükség van ahhoz, hogy gyorsan megszüntethessük a vasúti hálózat gyenge pontjait, és így nagyobb kapacitást hozhassunk létre. Egyébként maga a Bizottság nagyon is üdvözölte ezt a gondolatot, és remélem, hogy holnap – a plenáris ülésen történő szavazáskor – ehhez megszerezhetjük a többséget.

Még egyszer köszönetem valamennyi képviselőtársamnak, és köszönöm a figyelmüket.

Peter Mandelson, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a 2007-ben és 2008-ban elfogadott négy közleményével a Bizottság kialakította az európai teherszállítási rendszerek teljesítményének javítására irányuló stratégiáját. Ezek a közlemények a következők: először, az Európai Unió teherszállítási stratégiája: az európai teherszállítás hatékonyságának, integrációjának és fenntarthatóságának fokozása; másodszor: a teherfuvarozási logisztikáról

szóló cselekvési terv; harmadszor: az árufuvarozást előnyben részesítő vasúti hálózat kialakítása; és negyedszer: a vasúti infrastruktúra minőségét szolgáló többéves szerződések.

Különösen nagy öröm számomra azt látni, hogy ezek a közlemények állásfoglalásra irányuló indítvány tárgyává váltak itt a Házban, ami azt jelzi, hogy a Parlament milyen nagy fontosságot tulajdonít ennek az ügynek.

Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Michael Cramernek az általa végzett munkáért és mindazoknak a képviselőknek, akik hozzájárultak ehhez.

A 2001. évi Fehér Könyv tonnakilométerben számolva 50%-os növekedést irányzott elő az európai teherszállításban 2000 és 2020 között. A Bizottság ezt a becslést a jövő évben fogja frissíteni, de már most is világos, hogy ez meglehetősen pontos volt. A növekedés által kiváltott hatalmas kihívások, úgymint a zsúfoltság és a klímaváltozás elleni küzdelem, a szennyezőanyagok kibocsátásának csökkentése és az energiaellátás garantált biztonsága most aktuálisabb kérdés, mint valaha.

A szállítási eszközök közötti választást ezért a legkevésbé szennyezőek felé kell irányítani, bár valamennyi szállítóeszközt, beleértve a közúti szállítást is, használni kell ott, ahol az a leghatékonyabb és a legalkalmasabb.

Javítani kell az európai szállítás rendszer hatékonyságán is olyan intézkedések végrehajtásával, amelyek célja az informatika bevezetése nagyléptékben, az igazgatás egyszerűsítése, valamint a szolgáltatás minőségének a javítása.

Üdvözlöm azt is, hogy a jelentéstervezet arra ösztönzi a Bizottságot, hogy olyan teherszállítási politikát folytasson, amely nagyobb hangsúlyt helyez a fenntarthatóságra. Mi olyan szállítási rendszert szeretnénk létrehozni, amely megbízható, hatékony és életképes, mind pénzügyi, mind környezetvédelmi szempontból. Emiatt meg vagyok győződve arról, hogy a ko-modalitás – azaz valamennyi szállítási módozat racionális és optimális használata önmagukban és kombinációban – kell legyen a gondolkodásunk és cselekvésünk mögött meghúzódó egyik irányadó szabály.

Ezen kívül, a különböző szállítási módozatoknak meg kell felelniük számos teljesítménykritériumnak, amelyek létfontosságúak a versenyképesség szempontjából. Különösen ilyenek a pontosság, a rendszeresség, a megbízhatóság, a kiváló minőség, az elegendő kapacitás, az interoperabilitás, és a nemzetközi folyosók transznacionális összehangolása – ezek azok a címszavak a szolgáltatások hosszú soránál, amelyekre az ügyfél mindig gondol. Konkrét, azonnali cselekvéssel ellenőrzött költségek mellett – ilyenek azok, amelyeket az önk állásfoglalásának szövege tartalmaz – és más európai kezdeményezésekkel, mint a TEN-T jövőjéről szóló Zöld Könyvvel leszünk képesek az európai szállítási rendszer hatékonyságát fokozni.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoportja nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, képviselőcsoportom támogatja a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság saját kezdeményezésű jelentését az európai teherszállításra vonatkozó sokoldalú javaslataival. A piaci igényekhez szabott környezetbarát teherszállítás keretfeltételei kulcsfontosak az Európai Unióban a növekedés és a foglalkoztatás szempontjából.

Azt is el kell mondanom azonban, hogy az Európai Uniónak és a tagállamoknak lényegesen fokozniuk kell erőfeszítéseiket a hatékony közlekedési struktúrák fejlesztésében és korszerűsítésében. Amikor a pénzügyek középidős felülvizsgálatát végezzük, emlékeztetni fogjuk erre a Bizottságot. A nagy ívű szónoklatok nem segítenek, ha a pénzt nem bocsátják rendelkezésre a transzeurópai hálózatok korszerűsítéséhez. A közlekedési infrastruktúra korszerűsítése különösen a vasúti közlekedésre vonatkozik. Itt a prioritás azon van, hogy a legnagyobb mértékben használt vasúti folyosókat korszerűsítsük, és felszereljük őket az ERTMS határon átnyúló európai vasútforgalom ellenőrző rendszerrel, hogy a teherszállítás gyorsan áterelhető legyen a közútról a vasútra. Azonban, hogy őszinte legyek, biztos úr, amikor ön összeállította a fuvarozási szolgáltatásokra vonatkozó javaslatok listáját – én még mindig emlékszem, hogy Neil Kinnocknak volt az az ötlete, hogy a teherszállításhoz külön vasúti hálózat legyen – ön ismételten „Az árufuvarozást előnyben részesítő vasúti hálózat kialakítása felé” című bizottsági javaslat alapján járt el. Azóta a Bizottságban senki sem beszélt erről, mert ön is és mi is nagyon jól tudjuk, hogy nincs elég pénz ahhoz, hogy a normális, ésszerűen kifejlesztett, a piaci igényekhez szabott rendszer mellett egy második vasúti hálózatot is biztosítsunk. Ahogyan a Bizottságnak is, önnek is igazat kell mondania: a különálló fuvarozási hálózatok ötlete halott. Fejlesszünk ki ésszerű, kettős hasznosítású hálózatokat: elsősorban személyszállító vonatokat nappal, és elsősorban teherszállító vonatokat éjjel. Ekkor meg kell oldanunk a zaj problémáját, mert Németország városaiban és másutt is, a Rajna mentén az éjszakai zaj már tényleg a polgárok idegeire megy, és nem hagyja

őket aludni. Ezért beszéljük gyakorlatias, zajszigetelő intézkedésekről a vasutakon, a transzeurópai hálózaton és a kettős hasznosítású vasúti hálózaton.

Ami azonban még ennél is fontosabb az az, hogy ésszerűen cselekedjünk a logisztikával kapcsolatban. Cramer úr, erről túl keveset szól az ön jelentése. Fontos, hogy a tagállamok és az EU hatékonyan együttműködjenek az iparral és a szolgáltató vállalkozásokkal, hogy jobban ki tudják használni a fuvarozási logisztikát. Természetesen a logisztika használata a vállalkozások elsődleges feladata. Ők tudják a legjobban, hogy hogyan használják a logisztikát. Azonban az Európai Unió és a tagállamok segíthetnek azzal, hogy feloldják a szükségtelen nemzeti korlátozásokat, és – ezt teljes mértékben elismerem Cramer úrnak – azzal, hogy szabványos vámokmányokat biztosítanak, például ahhoz, hogy a logisztikát jobban ki lehessen használni. Ezért nemzeti keretekben korszerűsítjük az infrastruktúrát és működünk együtt az iparral, a szállítási logisztika legjobb felhasználásának a meghatározásában.

Inés Ayala Sender, a PSE képviselőcsoportja nevében. – (ES) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak a logisztikai cselekvési tervért, amely figyelembe vette az Európai Parlament korábbi javaslatainak többségét. Ugyancsak köszönetet szeretnék mondani Cramer úrnak, az előadónak, a konstruktív párbeszédre való nyitottságáért. Ezzel egységesebb szöveget sikerült elérni, amelyben a logisztikának nem csak általában a szállítás, és különösen a teherszállítás fenntarthatóságának kell hozzájárulnia, hanem a mobilitás javításához is azzal, hogy valamennyi szállítási módozatra logisztikai megoldásokat és a mobilitás és a kényelem modelljeiként a zöld folyosók támogatását tartalmazza.

Üdvözlöm azt is, hogy hangsúlyt helyeztek a meglévő nagy sebességű személyszállító vonatokkal elért haladás eredményeként felszabadított vasúti hálózatok használatára, amelyek kifejezetten teherszállításra használhatók fel.

Azt is gondolom, hogy a belső logisztikai platformok és szárazdokkok kiemelkedő szerepének bevonása is fontos, nagyon érdekes és általunk üdvözölt CIVITAS program logisztikai vonatkozása eltökélt bővítésével.

Szeretnénk köszönetet mondani Cramer úrnak azért is, mert hangsúlyt helyezett a logisztikai tényezőre az elsőbbséget élvező határon átnyúló vasúti teherszállítási folyosók esetében, amelyek között meg kell említenem azt a vonalat, ami magában foglalja a Pireneusok közepén áthaladó vonalat, amely a jövőben kapcsolatot teremt az olyan spanyol logisztikai platformok, mint a Plaza és a dél-franciaországi platformok között.

Végezetül szeretném felhívni a Bizottság figyelmét arra a javaslatra, hogy ez év végére készüljön program a tagállamok nemzeti logisztikai tervei közötti együttműködés megerősítésére, ami segítséget nyújthatna a hatékonyabb megoldások kidolgozásában a jelenlegi erőforráshiány mérséklésére egy olyan kulcsfontosságú ágazat szükségleteinek megoldása érdekében ebben az időben, ebben a gazdasági klímában, amelyben az üzemanyagárak, a klímaváltozás elleni fellépés követelményei, a bővítés által okozott perifériára szorulás és az ágazatban uralkodó veszélyes munkafeltételek nehézségei mind azt jelentik, hogy sürgetőbbé válik az intelligens, innovatív és vonzó megoldások alkalmazása, amelyeket viszont csak egy ambiciózus európai logisztikai cselekvési terv nyújthat nekünk.

Képviselőcsoportom ezért támogatja a Cramer-jelentést és az ő többéves szerződésekről szóló 4. módosítását.

Erik Meijer, a GUE/NGL képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök asszony, az előállítási folyamat különféle fázisaiban a javakat valamilyen távoli helyre viszik, majd utóbb késztermékként teljesen más helyre kerülnek. A javakat gyakran a legkevésbé környezetbarát módon szállítják: kamionnal az egyre zsúfoltabb autópályákon. A teherszállítás hatalmas növekedése, ami még tovább tart, a költségek folyamatos csökkenése miatt következett be. Ez rossz hír a környezet számára, a biztonság számára, a munkafeltételek számára és az állatok jóléte számára is. Képviselőcsoportom ezért a szállítás növekedésének korlátozását választja és azt, hogy a szükséges fennmaradó szállítást tereljük a vasutakra és a belső vízi utakra, amennyire csak lehetséges. Ez a vágy tompított formában tükröződik az Európai Bizottság javaslataiban, és az előadó Cramer úr kiegészítő javaslataiban.

Ellenezzük azonban azt a lehetőséget, hogy a személyvonatok kárára elsőbbséget biztosítsanak a teherszállításnak. Előfordulhat, hogy a teherszállítás növekedése kiegészítő infrastruktúrát tesz szükségessé annak megakadályozására, hogy e kettő zavarja egymást. Ezen kívül felhívnám a figyelmet az egységes európai biztonsági rendszer, az ERTMS indításával kapcsolatos problémákra. Az ebbe történő befektetés hasznos lesz a jövőben, de rövid távon problémákat okoz.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoportja nevében. – (NL) Elnök asszony, szeretném azzal kezdeni, hogy köszönetet mondok Cramer úrnak előadói munkájáért. A jelentés jó, és én szeretnék a következő vonatkozásaira rámutatni.

A teherszállításnak korlátozás nélkülinek, becsületesnek és tisztának kell lennie, és ebben a Házban mi keményen dolgozunk azon, hogy ez meg is valósuljon. Korábban ebben az évben előtérbe került a kabotázs korlátozások megszüntetése. Ez jó kezdet volt. A jelentés hasonló szellemben folytatja, ami kiváló. Az előadó nagyon helyesen mutat rá, hogy a városi fuvarozási logisztika különleges megközelítést igényel. Rendkívül fontos, hogy az európai kis- és nagyvárosokat megtisztítsuk. Azt hiszem, hogy a számítógépes forgalomszabályozás a kis- és nagyvárosokban kiváló eszköz, ezért remélem, hogy az Európai Bizottság támogat majd olyan intézkedéseket, és tesz olyan javaslatokat, amelyek biztosítják, hogy a kis- és nagyvárosokban az áru fuvarozás során ne kelljen folyamatosan fékezni és gyorsítani. Így lehet a teherszállítást gyorsabbá és tisztábbá tenni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Unió gazdasági fejlődése és versenyképessége az áruk hatékony szállításától függ. Fejlesztenünk kell a vasúti infrastruktúrát, a tengeri folyosókat, a kikötői infrastruktúrát és a ko-modalitást. A tengeri kikötők, a folyami kikötők, a belső vasúti és közúti hálózatok közötti összeköttetések javítása a logisztikai infrastruktúra fontos összetevője.

Románia és Bulgária csatlakozása az Európai Unió számára kijáratot biztosít a Fekete-tengerre. A Duna most már majdnem teljes egészében az Unión belüli vízi út. Ez új lehetőségeket jelent az európai áruszállítás számára. Mégis hangsúlyoznom kell, hogy az áruk hatékony szállításához szükséges: valamennyi szállítási módzat kiegyensúlyozott használata, a közlekedési zsúfoltság megszüntetése, az eljárások egyszerűsítése, a jogalkotási stabilitás, a logisztikai rendszerekbe és az intelligens szállítási rendszerekbe történő beruházások, mint például a Galileo, és különösen a szállítás biztonságának biztosítása.

A tagállamok nem használják ki kellően az olyan programokat, mint a Naiades és a Marco Polo az áruszállítás javítása érdekében. Ezzel együtt is felhívom a Bizottság figyelmét azokra az akadályokra, amelyekkel egyes áru fuvarozók – én most a román áru fuvarozókra gondolok – szembesülnek, amikor egyes tagállamok területén áthaladnak.

Michael Cramer, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, természetesen gondolnunk kell a gyarlóságainkra is. Nem lehet mindig a fenntartható szállításról beszélni vasárnaponként, és éppen az ellenkezőt tenni hétfőtől péntekig. Az a helyzet, hogy a Bizottságban a közlekedésre szánt pénz 60%-a áramlik az utakba társfinanszírozásként, és csak 20%-a a környezetbarát vasutakba.

Elmondható, hogy a szállítás Európában túlságosan olcsó, míg a környezetbarát szállítás túlságosan drága. Ehhez a keretfeltételeknek is közük van. Van például egy kötelező vasúti díjrendszerünk valamennyi tagállam számára. Ez minden egyes mozdonyra, a pálya minden egyes kilométerére vonatkozik, miközben az útdíj a környezetet károsító közúti szállításnál önkéntes, összege korlátozott és csak az autópályákra vonatkozik, és rendszerint csak a 12 tonnás vagy azt meghaladó tehergépjárművekre. Meg kell változtatniuk ezeket a méltánytalan keretfeltételeket, különben sem a klímapolitikával kapcsolatos problémákat, sem a szállítási problémákat nem fogják tudni megoldani. Az előrejelzés szerint a forgalom növekvőben van. De miért? Azért, mert semmibe sem kerül.

Számos példa van, amit felhozhatnék. Egy példát az ön hazájából szeretnék említeni. Az Egyesült Királyság évente másfél millió tonna sertéshúst exportál. Ha megnézik az importegyenleget, az azt mutatja, hogy az Egyesült Királyság további másfél millió tonna sertéshúst importál. Ezt megszüntethetnék. Megszüntethetnék ezt a szállítást, és felhasználhatnánk a kapacitást, amelyre egyébként szükségünk van. Európában ezért sok számárságot kell megszüntetnünk a szállítási kapacitással kapcsolatban, azután át kell telnünk a szállítást a környezetbarát módzatokra, és úgy kell azt megterveznünk, hogy hatékony legyen, hogy garantálhassuk a mobilitást, elláthassuk az embereket az árukkal, de közben védjük a környezetet is, mert ez a nap parancsa.

Egészséges környezet nélkül sem nekünk, sem gyermekeinknek, sem gyermekeink gyermekeinek nem lesz olyan jövője, amelyet mindannyian szeretnénk.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazás szeptember 4-én, csütörtökön lesz.

Írásbeli állásfoglalások (142. cikk)

Harangozó Gábor (PSE), írásban. – A fenntartható és hatékony teherszállítást valóban komolyan javítani kell, mivel a közlekedési ágazat felel az Unió CO₂ kibocsátásainak igen nagy részéért. Mivel várható, hogy az ágazat lényegesen nőni fog, hatékonyságának és fenntarthatóságának növelését lehetőségnek lehet tekinteni gazdasági versenyképességének javítására és számos munkahely létrehozására.

Az Uniónak ezért elegendő erőforrást kellene biztosítania a jobb mobilitás, a szállítási módok intermodalitása, az energiahatékonyság, az üzemanyag fogyasztás csökkentése és a szennyezés csökkentése ambiciózus céljai elérése érdekében. Ezért üdvözljük a javasolt teherszállítási cselekvési terv stratégiai megközelítését és annak céljait: a különféle szállítási módok kombinációját felhasználó szállítási folyosókra való összpontosítást; az innovatív technológiák és infrastruktúrák előmozdítását; a teherszállítás irányításának a hatékonyabbá tételét, és a közútin kívüli szállítási módok vonzerejének javítását. A fenntartható európai közlekedés politika sikere érdekében természetesen figyelemmel kell lennünk a többi európai politikával, mint például az energia és környezetpolitikával való szinergiák és kiegészítési lehetőségek előmozdításának fontosságára.

A nemzeti szabályok határon átnyúló harmonizálása és a szinergia a többi kapcsolódó politikával a fenntartható és hatékony teherszállítás céljai elérésének szükséges feltételei.

20. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a Jegyzőkönyvet

21. Parlamenti mentelmi jog fenntartása: lásd a Jegyzőkönyvet

22. A következő ülésnap napirendje: lásd a Jegyzőkönyvet

23. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23:50-kor berekesztik)